

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\W\Woods, B\Woods Barbara - 7 démonů.pdb

PDB Name: Woods Barbara - 7 démonů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Barbara Woodová

SEDM DÉMONŮ

Copyright 1981 by Barbara Wood Translation Renata Krejčířová, 1999
Copyright ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z německého originálu DIE SIEBEN DÄMONEN
přeložila Renata Krejčířová
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., v edici Klokán,
Frýdek-Místek, 1999
Sazba Lumír Kaděra
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
Vydání první

ISBN 80-7218-211-0

EGYPT - SOUČASNOST

Zastavil se v tmavé chodbě, aby si utřel z obličeje pot, a pomyslel si: Takové to tedy je, když člověk umírá...
Urazil už dlouhou cestu po čtyřech, přičemž se propracoval asi třicetimetrou šachtou dolů tak, že částečně lezl, částečně klouzal a opíral se o nezraněnou ruku. I bez baterky věděl, že je už velmi blízko předsíně, neboť vzduch byl naplněn odporným zápachem. Ležel na břiše, z čela mu kanul pot a tam, kde měl ruku rozervanou, cítil prudkou bodavou bolest. Kost byla hladce zlomena, ruka zplihle visela a stále se otloukala o hrubě omítnuté stěny úzké šachty. Byl poslední, kdo z expedice přežil; všech šest ostatních zahynulo. Věděl, že už mu nezbývá mnoho času. Pravděpodobně ho čeká dlouhý, bolestný zápas na život a na smrt, ale to mu v tomto okamžiku bylo lhostejné. Všechno, na čem teď záleží, je dostat se do pohřební komory, než padne do rukou démonům.
Potom bude konečně po všem.
Protože věděl, že brzy se mu nebude dostávat času, zaťal zuby, opřel se o zdravou ruku a namáhavě lezl posledních pár metrů. Náhle chodba končila, o kousek dál spadl do bezedné temnoty a plnou vahou narazil na studenou kamennou podlahu předsíně. Chvilí ležel na boku jako

ochrnutý a nejraději by křičel bolestí.

Zůstanu tu prostě ležet a umřu, myslel si; Bylo by to zatraceně jednoduché...

Ale věděl, že to nemůže, ještě ne, dokud nedokončí to, co je jeho povinností. Pak teprve bude načase dopřát si poslední odpočinek. Zaúpěl bolestí ve stehně a otočil se na bok. Pod sebou ucítil něco tvrdého a vytáhl podlouhlý kovový předmět. Baterku, kterou zřejmě upustil někdo, kdo utíkal v panické hrůze...

Rozsvítil ji a malou místnost zalilo jantarové světlo. Viděl, že není sám. "Aha," zašeptal a namáhavě se narovnal, "tak tady jste."

Sedm hrozivých, chladně nehybných postav upřeně shlíželo na vetřelce; jejich obličejové byly nakresleny z profilu, pohled každého z nich se upíral na něj.

"Vy hajzlové," vyrazil zadýchaně. Hrdlo měl úplně vyschlé. "Ještě jste nezvítězili. Ne, dokud je ve mně jen jiskřička života. Ještě nejsem.. poražen..."

Sedm postav neodpovídalo, neboť to byly jen figury namalované na stěnu:

Amon Skrytý, jehož nahá svalnatá postava byla celá ze zlata.

Velká požiračka Amemait, nestvůra s hrošíma zadníma nohama, s předníma nohama lva a s hlavou krokodýla.

Apop Hadovitý, lidská postava, z níž se místo lidské hlavy zvedala hlava kobry.

Akhekh Okřídlený, antilopa s křídly a hlavou fantastického ptáka.

Spravedlivý, divoček s lidskýma rukama stojící na zadních nohou.

Bohyně, která spoutává mrtvé, jemná žena hezkých tvarů s hlavou štíra.

A konečně Suteh, Usírův vrah, nejobávanější ze všech staroegyptských démonů, přišera nahánějící hrůzu s rudě planoucími vlasy a se žhnoucíma očima...

Muž dostal bezmezný vztek, který v něm zadusil jakoukoliv jinou pohnutku. Zvuk jeho nevole se odrážel od holých stěn. Pustil baterku, pohodil hlavou a zařval: "Neporazíte mě!"

V jeho paměti se bleskově vynořily hrůzné scény, které chtěl vytěsnit ze svého vědomí: jak šest lidí přišlo o život, každý jiným, nepopsatelně hrůzným způsobem. Účastníci expedice byli jeden po druhém zabíjeni neviditelnou nadpřirozenou silou, každý z nich jako oběť těch sedmi, kteří střežili hrob. Zůstal jen on. Byl na řadě jako poslední.

Začal vzlykat: "Budu s vámi bojovat... Dokážu to až k rakvím a potom už všechno skončí..."

Místnost se mu začala točit před očima; věděl, že umírá. Samou hrůzou se mu zastavilo krvácení na rameni.

Spadl na záda a hlavou narazil do kamenné podlahy. Tma kolem něj houstla a zase se jasnila. Chvilí byl v mrákotách, pak zase viděl všechno ostře. Zoufale vykřikl: "Vy hajzlové, museli jste za každou cenu zabít i ji?"

Potom si vzpomněl na sarkofágy: vlastní důvod, proč sem vůbec přišel - před třemi týdny. Hermeticky uzavřené rakve faraónů, které obsahovaly odpovědi na všechny hádanky. Měl za sebou tři hrozné, ba osudné týdny. Předtím čtyři měsíce nabitě událostmi od té doby, kdy všechno začalo, a každou vteřinou se nevyhnutelně blížil k tomuto neuvěřitelnému okamžiku; k okamžiku, v němž zjistí, kdo je tady pohřben a proč tajemství těchto mrtvých bylo střeženo tak pečlivě, s tak usilovnou snahou...

JEDNA

Sexuální chování starých Egyptanů bylo jedinečné a v žádném případě se nedá srovnávat se vzory chování v dnešní společnosti. Knihy moudrosti starých Egyptanů svorně hlásaly poctivost a čestnost způsobem, který občas připomíná myšlenky prvních křesťanů; Knihy mrtvých vypočítávaly hříchy, za něž může být člověku odepřeno nebe,

ale otázky sexuální morálky nebyly nikdy důvodem sporů. To však neznamená, že by staří Egypťané tolerovali sexuální vztahy bez výběru, neboť víme, že manželská nevěra byla všeobecně odsuzována a trestána. Avšak Toto chování nevzniklo ze zvykových zákonů jako v naší společnosti, vyznačující se puritánstvím, nýbrž z nutnosti udržet veřejný pořádek. Jinými slovy, Marku Davison, zase žvaníš jako obvykle."

Mark sundal palec z nahrávacího tlačítka diktafonu a chvíli se díval z okna. Před ním se až k mlžnému horizontu rozprostíral burácející Tichý oceán. Pod podlahou jeho plážového domku na dřevěných kůlech narážel s hukotem o skály příboj a celým jím otřásal. Mark si dal mikrofon znovu ke rtům a tiše diktoval: Škrtněte ten poslední odstavec. Je mizerný."

Po posledním zachmuřeném pohledu na oceán vzal Mark Davison prázdnou skleničku a přešel k baru, kde si nalil trochu bourbonu s ledem.

V obývacím pokoji přibývalo tmy a bezútěšnosti, ale Mark nerozsvítil.

Dnes odpoledne nastal v Markově životě rozhodující obrat. Bohužel nikoliv k lepšímu. Vinen byl Grimm svým telefonátem, ten hajzl.

Příhodné jméno, Grimm - zloba.

"Je mi líto, Marku," zněl jeho hlas jako hlas robota, "hlasovali proti tobě. Je mi to upřímně líto. Ale ujist'uj tě, že..."

Mark Davison už dál neposlouchal. Grimm říkal cosi jako "můžeš přece zůstat docentem, a když se případně uvolní místo na katedře příští rok... bla bla bla..."

Všechno, co v té chvíli mělo pro Marka význam, byl poslední, zamítavý rozsudek, který udělal konec nadějím, trvajícím dvanáct měsíců a stále rostoucím. Když dnes ráno vstával s pohledem na rozzářené, sytě modré nebe, byl si šestařicetiletý egyptolog Dr. Mark Davison zcela jist, že ho povolají na katedru. A ještě včera večer - hergot, ještě včera večer! seděl Grimm na této pohovce a říkal: "To ti říkám, Marku, tu katedru máš jistou. Ve správné radě neexistuje nikdo, kdo by hlasoval proti tobě."

A potom bac - tento neosobní telefonát a Marku Davisonovi se zhroutil svět.

Hodil do sebe zbytek drinku, dolil si a upřeně hleděl na dunící temný oceán.

Mark myslel na zatím nedodiktovaný vědecký článek pro odborný časopis.

Potom myslel nároky, které jsou před ním, a na stovky odborných článků, které v těch letech napíše. Představoval si knihy, které vydá, a přednášky, které povede - v ženských klubech, ve večerních školách a na víkendových seminářích. Plány, aby vyplnil čas, aby si vydělal na živobytí a aby sám sobě dopřál pocit, že ve svém povolání něco dokázal.

Neboť jedno bylo jisté: Nebude profesorem. Ta profesura na univerzitě v Los Angeles měla připadnout vlastně jemu. Tvrdě na tom pracoval. Už šest let tam učil. U poslední knihy, kterou vydal, přenechal všechny počty univerzitě, angažoval se politicky, několikrát kandidoval na různé úřady a snažil se zalíbit akademickým klikám. Opravdu neúnavně pracoval na tom, aby dosáhl profesury.

A Grimm pak řekl: "Je mi líto. Marku..."

Mark si znovu nalil do skleničky whisky a odloudal se k pohovce. Rozsvítil lampičku, která stála na nízkém stolku, a přemýšlel, má-li zapálit oheň v krbu. V domě začínalo být chladno a vlhko. Mark přešel ke krbu a zastavil se, když jeho pohled zavadil o tři obličej, které na něj hleděly z římsy krbu. Na okraji vpravo i vlevo stály sádrové busty Nefertiti a Achnatona, samozřejmě nikoliv originály, ale zato opravdu dobré kopie. Třetí obličej se na něj díval ze zrcadla visícího nad krbem: S unavenými očima a rozježenými vousy vypadal o něco starší, než byl ve skutečnosti.

Markovi často říkali, že je pohledný muž, avšak on sám tomu příliš nevěřil. Pod tmavými vousy se ukrývaly vrásky, vedoucí od nosních křídel ke koutkům úst. Oči se Markovi zdály ucházející, snad trochu unavené, ale čelo měl vrásčité jako starý muž. Černé vlasy mu na spáncích předčasně prošedivěly, avšak nebyl si jistý, zda pro šedivění vůbec existuje nějaký optimální čas.

Každopádně hrozilo, že příliš rychle sklouzne do anonymity průměrných akademiků. Pouze tato skutečnost pro něj měla význam.

Grimm mu ovšem odporoval: "Jsi přece úspěšný muž, Marku. Jsi to, čemu se dnes říká populární vědec. Podobně jako Caři Sagan, víš? Někdo, kdo zpřístupňuje vědu normálním lidem. Publikum miluje tvé knihy o Egyptě."

Avšak "publikum" bylo také vrtkavé, a pokud se Markovi nepodaří vydat každých pár let knihu, rychle upadne v zapomnutí. A nekonají-li se žádné vykopávky a nedošlo-li k novým objevům, jak je tomu právě teď, pak je pro egyptologa těžké přicházet stále s něčím novým, co tu ještě nebylo.

Mark sklonil hlavu a položil šiji na zkřížené ruce. Upřeně hleděl na krb, na vrstvu popela a na několik žhavých klacíků z naplaveného dříví a měl pocit, že dospěl na konec své kariéry.

Klepání na dveře znělo tak nesměle, že je Mark nejdřív vůbec neslyšel. Když je konečně zaslechl, podíval se na hodinky; ukazovaly půl šesté večer. Když se klepání ozvalo potřetí, šel otevřít domovní dveře. Při otevřených dveřích zřetelně slyšel dopravní ruch z přeplněné dálnice Pacific Coast Highway, vedoucí nad pláží. Na prahu stál muž, kterého Mark předtím ještě nikdy neviděl.

Mohlo mu být k sedesátí a se stříbitě lesklými, dokonale učesanými vlasy a pěstěným knírem vypadal opravdu vznešeně. Vysoký cizinec byl oblečen do tmavého obleku s vestou a nesl si černou aktovku - kufřík.

Muž se krátce uklonil a jemným nosovým hlasem se zeptal: "Doktor Davison? Doktor Mark Davison?"

Mark si ho zlostně měřil: "Ano..." "Mám tady něco, co vás bude velmi zajímat." Mark se podíval na kufřík: "Místo na hřbitově už mám, děkuji," zabručel zlostně a chtěl dveře zase zavřít. Avšak cizinec se nedal odbýt.

Promiňte, pane doktore, profesor Grimm mi řekl, že vás zastihnu doma." "Nedovolil jsem mu, aby někomu dával mou adresu." "To také neudělal, zcela jistě ne. Pane doktore, prosím, chystá se bouřka. Můžu dál?"

"Ne."

"Pane doktore, jmenuji se Halstead. Sanford Halstead." Muž se zarazil, jako by očekával náznak toho, že jméno Markovi něco říká. Pak pokračoval: "Ujist'uji vás, že tu mám něco, co vás bude velmi zajímat..."

"Nemám náladu přijímat návštěvy, pane Sanforde." "Halstead," opravil ho rychle cizinec. "Ano, umím se do vás vcítit, že právě teď nechcete nikoho vidět, pane doktore. Chápu, jak vám musí být, když vám uniklo místo na katedře."

Mark se zamračil a prohlížel si trochu důkladněji mužův obličej, slabě ozářený světlem holé žárovky nad vchodem. Držel se neobvykle zpříma a vyzařovala z něj nenucenost a přívětivá zdvořilost.

"Jak jste se o tom dozvěděl?"

"Profesor Grimm mě varoval, že nebudete ochoten přijmout návštěvu a vysvětlil proč. Ale já jsem přesvědčen, pane doktore, že až uvidíte, co vám ukážu..."

"Tak dobře." Protože si náhle Mark pomyslel, že má představu, proč je ten muž zde, ustoupil, přidržel dveře a nechal ho vejít dovnitř.

Cizinec ho následoval do obývacího pokoje a usadil se na pohovce. Mark si sedl proti návštěvníkovi a všiml si, že do Velkých oken začal bubnovat déšť.

Sanford Halstead sevřel na klíně svůj kufřík a přednesl svou záležitost: "Přišel jsem za vámi, pane doktore, protože potřebuji radu odborníka. Těšíte se velké úctě, dokonce i mimo odbornou veřejnost, a vřele mi vás doporučili dva z vašich kolegů na východním pobřeží."

Zatímco cizinec mluvil kultivovaným, vyrovnaným hlasem, Mark si vzal dýmku a začal ji nácipávat. V jasnějším světle obývacího pokoje si Mark všiml ještě zřetelněji, že jeho návštěvník je dokonale pěstěný a velmi drazé a vkusně oblečený.

"Reference na vás jsou ohromující, pane doktore. V roce 1987 jste se stal skvělým docentem. Osobně jste čtyřikrát vedl vykopávky v údolí Nilu a dvou dalších expedic jste se zúčastnil jako zástupce vedoucího.

Byl jste vedoucím technickým poradcem projektu chrámu v Denduru a v posledních šesti letech jste vyučoval archeologii na univerzitě v Los Angeles. Přečetl jsem všechny vaše knihy i články v časopisech." Mark upěchoval tabák v dýmce, přidržel u ní oheň a potáhl z ní, až se tabák rudě zažehl. Když ke stropu začaly stoupat modré obláčky dýmu, jeho návštěvník pokračoval:

"Důvod, proč jsem zde, pane doktore, je ten, že potřebuji vaši radu v záležitosti, která je pro mne velmi důležitá."

Mark sjel pohledem ke kuffíku na Halsteadově klíně. Věděl, co teď přijde. Bude to historka, jakou slyšel už nejméně stokrát. Archeology stále vyhledávali lidé, kteří byli skálopevně přesvědčeni o tom, že získali nález nevyčísitelné ceny. Bronzová soška, hliněná tabulka, občas dokonce papyrus. Ale většinou to byly falzifikáty nebo šlo o předměty, jimiž se nevyplatilo zabývat, jako třeba o skarabey. Mark si zvědavě prohlížel kuffík, který Sanford Halstead držel nápadně opatrně, a pokoušel se uhodnout, co asi obsahuje.

"Přejdu rovnou k věci, pane doktore. Mým přáním je jet do Egypta."

Mark bezmyšlenkovitě bafal z dýmky a pozoroval, jak déšť bubnuje do oken stále silněji. "Na Sunset Boulevardu je několik cestovních kanceláří, pane Halsteade."

"Myslím, že víte, co míním, pane doktore. Mám předmět, který vás myslím přiměje stejně jako mne, abyste ihned vyrazil do Egypta."

"O tom bych ale raději rozhodl sám."

"Ale to zajisté."

"To znamená, chci-li se vůbec zabývat vaším předmětem. Tím si však nejsem vůbec jist. Podívejte, pane Halsteade, jsem velmi zaměstnaný člověk. Nemám čas..."

"To chápu, pane doktore," přerušil ho cizinec nenuceně. Na jeho přísných ústech s úzkými rty se rýsoval lehký úsměv. "V současné době jste zaneprázdněn psaním článku o sexuálním chování starých Egyptanů pro populární ženský časopis."

Mark překvapeně zvedl obočí.

"A také pracujete na konceptu své další knihy, která se bude zabývat otázkou, kdo byl faraónem v době odchodu židovského národa z Egypta. Asi zůstanete věrný neoblíbené teorii o Achnatonovi jako svého času Sigmund Freud."

Mark si vyndal dýmku z úst a předklonil se: "Jak jste..."

„Vím o vás opravdu hodně, pane doktore. Možná vás překvapuje, kolik toho vím. Například vaše nespokojenost se situací, v níž se dnes egyptologie nachází. Myslíte si, že vaše věda je v krizi. V naší době tu není dost zájmu, aby ji udržel naživu; peníze, které by se mohly investovat do vykopávek, se používají na likvidaci zabíječů tuleňů a na protesty proti stavbě atomových elektráren."

Mark na muže vyjeveně zíral.

"Opakuji jen vaše vlastní slova, pane doktore, a ujišťuji vás, že s vámi naprosto souhlasím. Jsem muž, pane doktore, který hodlá financovat vykopávky, něco, o čem jste si již myslel, že vám to už nikdy nebude dopřáno. Od stavby Asuánské přehrady už nedošlo v údolí Nilu k významným vykopávkám. Jak oba víme, pane doktore, vědecký zájem o starý Egypt silně polevil. Dnes už se nenajdou sponzoři jako lord Carnarvon nebo Davies, kterých ještě před několika lety byla spousta. Dnešní egyptolog se musí spokojit s posluchárnou nebo s analýzou předmětů vykopaných před dlouhou dobou a pokoušet se rozvinout o nich nové teorie."

Mark se snažil potlačit rostoucí nevoli.

"Zdá se, že toho o mně víte spoustu. Dokonce přesně opakujete mé názory, ačkoliv nemám ponětí, jak jste se o těchto věcech dozvěděl, protože jsem je vyjádřil jen v úzkém kruhu přátel. Ať je tomu jakkoliv," zvedl se náhle Mark, "nemám zájem o to, co mi chcete ukázat."

Sanford Halstead zůstal klidný: "Pane doktore, nechte mě prosím domluvit. Bude to k vašemu, stejně jako k mému prospěchu. Nabízím vám jen příležitost znovu podniknout výzkum v terénu, což si velmi přejete, pokud vím."

"No, pane Halsteade, mám vlastnost, kterou možná neznáte, nemám totiž rád, když mi lidé říkají, co si mám myslet nebo jaký názor na věc mám mít. Proto navrhuji, abyste si vzal svůj cenný nález a hleděl odejít." Cizinec vstal a na Marka, který už si zase sedl, padl jeho stín. "Pane doktore," odpověděl chladně, "nemůžete si dovolit odmítnout mě. Jen já vám mohu v dohledné době nabídnout to, co si nejvíce přejete: práci v terénu."

"Odejděte prosím, pane Halsteade."

"Dobře, jak chcete." Avšak místo aby se chystal odejít, učinil pochybný pan Halstead něco pozoruhodného. Zastavil se, aby se podíval na břidlicově šedý pěnící oceán, potom opatrně postavil svůj kufřík na konferenční stolek, zhotovený z naplaveného dříví, otevřel jej a vyndal hranatý předmět zabalený do papíru. Položil ho na stůl, narovnal se a řekl, přičemž se díval Marku Davisonovi přímo do očí: "Zítřka večer přijdu v šest hodin." Pak odešel z domu.

Mužova reakce byla tak nečekaná a ohromující, že Mark prostě zůstal stát a přihlížel, jak cizinec odchází. Otevřenými domovními dveřmi ještě letmo zahlédl rolls-royce, který odjížděl od domu. ;1;

Když Mark za tajemným panem Halsteadem zase zavřel dveře, přešel naproti k baru a nalil si ještě jeden bourbon.

Kolem domu zuřil divoký nečas, který jako by odrážel Markův duševní stav. Déšť nespoutaně a zlostně bičoval velké okenní tabule. Ať už byl Halstead kdokoliv, Mark ho nenáviděl. Nenáviděl ho za to, že toho tolik věděl o klamání, které ho trápilo.

Co však Marka tohoto bouřlivého večera trápilo skutečně, to byla myšlenka na Nancy, jeho snoubenku. Ta zatracená profesura pro ni vlastně znamenala více než pro něho samého. Bylo to přesně to, co si přála, aby se mohli vzít, mít děti a koupit si dům jako každý jiný pár. V současné době nevydělával jako docent dost, aby mohl uživit ji a k tomu ještě rodinu. Nájemné za jeho rozviklaný barák na pláži v Malibu, předměstí Los Angeles, vyšplhalo každý rok o něco výš. Nancy, první žena, které kdy řekl slova "miluji tě", první žena, pro kterou byl ochoten něco obětovat.

Když ji před sedmi lety poznal, byl archeologem v terénu, který musel často jezdit daleko na dlouhé práce při vykopávkách. Nancy vyjádřila svou nespokojenost s jeho častou nepřítomností. A tak se Mark z lásky k ní zkoušel protlačit na akademickou půdu a vyučoval, psal články, knihy a přednášel, takže s Nancy mohli trávit více času společně. Po získání místa na katedře se chtěli vzít. Byl si svým jmenováním tak jistý, že už dokonce stanovil termín svatby. Jenže teď profesuru nedostal a nevěděl, jak to má Nancy oznámit. "Sakra!" zamumlal a dolil si skleničku.

Pochmurný obývací pokoj, přeplněný pravými starožitnostmi i napodobeninami, v němž se nepořádně vršily zaprášené knihy, se pro něj stal klecí. Halstead měl pravdu: Mark potřeboval práci v terénu. To, po čem toužil, bylo dobývání a tělesná námaha při kopání: prosluněné dny, během nichž v potu tváře pročesával písek a hledal stopy Intických tajemství, obklopen ruinami, pozůstatky národa, který tolik obdivoval a kterému se snažil porozumět. Nakonec ulpěl jeho pohled na balíček v papíru, který tu Halstead nechal ležet.

Zvuk krumpáče, když narazí na kámen, ten pocit, když rýč proniká do písku, volání arabských dělníků, kdykoliv se něco našlo.. Jako omámený hleděl na balíček. Kdo k čertu vlastně je ten Halstead? Kecal, který věří, že má nález nevyčíslitelné hodnoty, jenž přiměje každého archeologa k tomu, aby s lopatou v ruce spěchal do Egypta.

Mark postavil prázdnou sklenku na bar a trochu zvědavěji se přiblížil ke konferenčnímu stolku. Bourbon ho naladil mírněji a potlačil zavilé odmítání všeho, co má něco společného s Halsteadem. S úmyslem, že odbude Halsteadovu tretku rychlým pohledem, si Mark sedl do rohu gauče a pomalu rozbálil hnědý papír.

K jeho velkému úžasu se pod ním ukázala kniha širokého formátu, svázaná v kůži ve stylu devatenáctého století.

DVĚ

Mark se probudil krátce po východu slunce a odvrátil hlavu od světlých slunečních paprsků, které si razily cestu mezi trhajícími se dešťovými mračny a svítily mu přímo do obličeje. Otupěle se rozhlédl po pokoji a znovu si teď vzpomněl, že usnul v lenošce, když dočetl deník Nevilla Ramsgata. Mark si promnul zátylek, narovnal se a těžkopádně se zvedl. "K nevíře!" zamumlal a díval se na těžkou, v kůži vázanou knihu, která ležela u jeho nohou. "Tomu se prostě nedá věřit..."

Mark se odbelhal temným pokojem do koupelny, svlékl se a postavil se pod horkou sprchu. Umýval si vlasy a vzpomínal na průběh událostí předešlého dne: Grimmův zdrcující telefonát; jeho vlašný pokus o diktování článku pro ženský časopis; nečekaná návštěva Sanforda Halsteada a nakonec - deník. Mark nechal ještě chvíli své tělo bičovat proudem vody, potom sprchu zastavil. Když se prudkým třením ručníku pokoušel obnovit svůj krevní oběh, přemýšlel dál o pozoruhodném příběhu, do kterého se v noci ponořil.

Když se oblékl a přes tiché hučení v hlavě a hryzávý hlad se cítil o něco lépe, bez váhání se chopil telefonu v ložnici a vytočil číslo Rona Farmera. Nechal ho zazvonit asi dvacetkrát a pak zavěsil. Vyhlédl panoramatickými okny ven a zjistil, že někdy v noci déšť ustal. Bez dlouhého rozmýšlení se rázně otočil, proběhl obývacím pokojem a popadl větrovku, která visela na věšáku blízko domovních dveří. Venku stálo jeho pomačkané volvo, nemilosrdně vystavené větru a dešti. Z písmen na poznávací značce se skládalo slovo NIL. Zatímco nechával zahřát motor, stále musel myslet na neuvěřitelný příběh, o němž četl do pozdní noci.

Deník Nevilla Ramsgata obsahoval poznámky jednoho z průkopníků egyptologie, který žil v devatenáctém století. Jednalo se o rukopisnou zprávu muže, který prozkoumal staré město Achetaton v Egyptě. Mark slyšel o Nevillu Ramsgatovi a četl o expedicích starého profesora do údolí Nilu. Bylo známo, že Ramsgate v roce 1881 vedl vykopávky někde v oblasti Tell el-Amarny a hledal tam hrob faraóna Achnatona, opředený pověstmi. Nebylo však nic známo o tom, co se s Nevillem Ramsgatem a jeho výpravou stalo. Všechno, co se dnes ví, je, že se badatel před sto lety dal do vykopávek někde kolem Tell el-Amarny, chvíli tam pracoval a pak za tajemných okolností zmizel. Nikdo o něm už nikdy neslyšel.

To bylo vše, co o Nevillu Ramsgatovi věděl Mark i kterýkoliv jiný archeolog na světě. Až do včerejšího odpoledne. Než se přede dveřmi Dr. Marka Davisona objevil cizinec jménem Sanford Halstead a přinesl deník, který osobně napsal podivínský Neville Ramsgate. Když dal svému volvu dost času na zahřátí, počkal si Mark na mezeru v ranní dopravní špičce na Pacific Cost Highway a zařadil se do proudu směrem na jih. O půl hodiny později dojel do Marina děl Rey. Když pomalu projížděl kolemřady aut zaparkovaných u kanálu spatřil starý kombík Rona Farmera s obrovskou nálepkou ARCHEOLOGOVÉ LETÍ NA STARŠÍ ŽENY a zaparkoval vedle něho. Vypnul motor a chvíli čekal, aby si utřídil myšlenky.

Rona Farmera nikdy nebylo těžké najít. Téměř vždy se zdržoval na jednom ze tří míst: v temné komoře u sebe doma, v univerzitní knihovně nebo na člunu. Protože Mark zavolal Ronovi domů a nikdo se nehlásil a protože knihovna nebyla otevřená, věděl Mark, kde je jeho přítel v tuto časnou hodinu k zastížení.

Brána na pozemek maríny, malého jachtařského přístavu, byla otevřená, a tak se Mark mohl dostat ke kotvišti, aniž by musel lézt přes plot. Ronovo kotviště se nacházelo úplně na konci, takže Mark musel projít mezi dvěma řadami mírně se ^houpajících a vrzajících člunů, které se leskly v šedém ranním světle. Když došel až dozadu, uviděl přítele sedět se zkříženýma nohama na pravém plováku svého člunu, křížového trimaranu jménem Tutanchamon, dlouhého téměř osm metrů.

"Ahoj!" zavolal Mark.

Ron vzhlédl, krátce mu pokynul a zase dál zlostně hleděl do průvlastu

v trupu pravého plováku.

Mark vyskočil na palubu, pevně se chytil upínacího lana zeptal se:

"Máš problémy?"

Ron nezvedl hlavu: "Napršelo do kýlu, sakra!" Mark se přinutil k úsměvu a nedočkavě si třel ruce.

Ronu Farmerovi bylo třicet pět let, vypadal ale mnohem mladší. Měl na sobě záplatované džinsy a flekaté, námořnický modré triko s dlouhými rukávy a se zapraným nápisem na prsou. Dlouhé světlé vlasy mu padaly dopředu a zakrývaly rozmrzelý výraz jeho obličeje. Mark pohlédl dolů do kokpitu a na roztrhané vinylové podušce spatřil důvěrně známé vybavení svého přítele, poznávací znamení Rona Farmera: demižon levného kalifornského chianti, román Stanislava Lema a fotoaparát zrcadlovku. Mark znal Ronovy zvyky: Hned teď vypluje plavební dráhou, otočí proti větru, podkasá plachty a nechá se hnát vlnami, dokud mu nedojde víno. Občas zmizel na celé dny, když se znenadání rozhodl, že se přeplová k ostrovům Channel Islands nebo k ostrovu Catania. Potom ho Mark často neviděl celý týden. Byl proto mimořádně rád, že zastihl přítele ještě včas.

"Rone?" Markovi bylo v ostré přímořské bríze poněkud zima.

Konečně mladý muž pokrčil rameny, pustil poklop průvaku a vstal.

Přestože byl Ron stejně velký jako Mark, pro svou vytáhlost a hubené kostnaté tělo vypadal větší než jeho přítel. S bezvousým obličejem, chrpově modrýma očima a platinově světlými vlasy, které mu sahaly až na ramena, vypadal Dr. Ronald Farmer jako pětadvacetiletý surfař.

"Co je?" zeptal se. "V tuhle dobu jsem tě tady ještě nikdy neviděl.

Bože na nebesích, ty ale vypadáš hrozně!"

"Cítím se hrozně, Rone. Byl jsem celou noc vzhůru. Chci, abys šel se mnou domů. Nutně ti musím něco ukázat."

"Ted? Mám práci. Musím z kýlního prostoru vyčerpat vodu, než poškodí trup."

Mark se tahal za vlasy a ohlédl se na Tutanchamona. Přes všechnu námahu, kterou mu Ron stále věnoval, vypadal člun pořád trochu zanedbaně. Ale na druhé straně Ronovi nikdy moc nezáleželo na vnějším vzhledu. Když se plavil téměř po větru, dokázal Tutanchamon stále ještě vyvinout rychlost třinácti uzlů.

"Rone, slyšels někdy o Nevillu Ramsgatovi?" zeptal se Mark.

Ron skočil do kokpitu, sehnul se a začal to tam prohledávat. "Ano," zavolal, "jeden z prvních egyptologů. Myslím, že ještě před Petriem. Hodně sa zabýval přeměňováním pyramid."

"Prováděl také vykopávky v Tell el-Amarně." "To je pravda. O tom jsem někde něco četl." Ron se hrabal v úložném prostoru, který byl zabudován do plováků, zamumlal: "Do prdele!" "Co je?"

"Nemůžu najít čerpadlo." "Rone, nemůžeš to odložit na později?" Ron

Farmer se opět narovnal: "O co vlastně jde?" Mark by to nejraději vykřikl a podělil se s přítelem o neuvěřitelné vzrušení, které cítil.

Ale ovládl se: "Chtěl bych, aby ses u mě doma na něco podíval."

Ron si odhrnul z obličeje světlé pramínky: "Zase nějaký senzační nález?"

"Pojd se mnou domů" "Nemůže to počkat?"

Mark zavrtěl hlavou, "No jo...", mrknul Ron k obloze a povzdychl si.

"Vypadá to, že stejně začne brzy pršet."

Jeli Markovým volvem. Cestou Mark informoval Rona o podivuhodné krátké návštěvě Sanforda Halsteada, přičemž se pokoušel přesně si vzpomenout na všechno, co ten muž řekl. Přitom se sice zmínil, o čem se jednalo v případě Halsteadova balíčku, avšak neprozradil to úplně a skončil slovy: "Obávám se, že odmítnutí mého zajmu o katedru mě dostalo do strašně neklidné nálady, v níž sáhnu lačně po všem, co se mi nabídne. Tenhle Halstead chce, abych jel do Egypta a dal se tam do vykopávek... To všechno se prostě příliš dobře poslouchá. Tak jsem si myslel, že by bylo lépe, kdyby ses na to všechno podíval a řekl mi, co si o tom myslíš."

Když vystoupili z volva a na obličeji ucítili začínající mrholení, Ron

řekl: "Nejprve potřebuju kafe. Byl jsem taky skoro celou noc vzhůru."

Mark hledal klíč od domu. "Pracovals na svém pojednání o Achnatonovi?"

"Ne, vyvolával jsem film s obrázky delfinů, které jsem udělal na Catalině. Ze třiceti šesti snímků se podařil jediný."
Ron si zkřížil ruce kolem těla, když ucítil zimu a vlhko, které panovaly v domě: "Jak to tady vydržíš?"
"Rozdělám oheň, jestli chceš," zavolal Mark, který už byl na cestě do neuklizené kuchyně. O pět minut později, když venku začal bubnovat déšť, seděli oba egyptologové u ohně planoucího v krbu a srkali horkou kávu. Mark Ronovi beze slova podal ohmatanou knihu.
"Vypadá dost stará!"
"Sto let, abychom byli přesní. Přečti si první stránku."
Ron pomalu přelétl očima jemně třaslavý ozdobný rukopis: "Neville Ramsgate, jak jsi..."
"To mně včera večer přinesl Sanford Halstead. Přečetl jsem celý text, ale to nemusíš. V první části líčí přehnaně náladovou prózou Káhiru a svou cestu parníkem proti proudu Nilu. Nalistuj až červen, to je uprostřed knihy, a začni číst kolem dvacátého."
Ron upřel na Marka pronikavý pohled a zeptal se: "Stojí tam, co v Amarně našel?"
Mark se vyhnul jeho pohledu a hleděl do ohně. "Prostě si to přečti..."
odpověděl tiše.

TŘI

"No?"
Ron Farmer vzhledl. V jeho tváři se odrážel zmatek. "Nedopsal to. Poslední zápis je přerušen uprostřed věty."
"Co si myslíš o Ramsgatově příběhu?"
Ron zavřel deník a opatrně ho položil na konferenční stůl. Potom vstal, protáhl se a přešel ke skleněným zasouvacím dveřím. Zatímco pozoroval, jak se vodní masy šedého Oceánu pomalu zvedají a klesají pod silným deštěm, poznamenal klidně: "Řekl bych, že Neville Ramsgate Achnatonův hrob našel."
Mark stál za ním, opíral se o krbovou římsu a ze všech sil se snažil ovládnout. Ronův názor posílil tichou nadějí, kterou sám choval od té doby, co četl deník. "Před sto lety," začal tiše, přičemž se snažil, aby jeho hlas zněl klidně, "před sto lety vedl Neville Ramsgate sedmičlennou výpravu proti toku Nilu do Tell el-Amarny, kde zřídil tábor a v nížině chtěl vykopávat trosky. Pak se mu šťastnou shodou okolností dostal do rukou důkaz o existenci neprozkoumaného hrobu. Od té chvíle zaměřil svou snahu na hledání tohoto hrobu, o němž předpokládal, že je to hrob faraóna Achnatona, a když sledoval řadu indicií, nakonec ho našel. Ale deník," ztlumil Mark hlas, "končí těsně před otevřením dveří pohřební komory."
Ron hleděl na potůčky deště, které zvenku stékaly po okně. Pohled mu potemněl a obličej zesinal. Otočil se a se založenýma rukama se opřel o chladné sklo: "Vsadím cokoli, že ten hrob je stále tam, a nebyl otevřen. Na místě, kde zápisky deníku končí, se Ramsgate zmiňuje o tom, že zdolali poslední stupeň a že dokonale vidí dveře pohřební komory..."
"...které byly ještě opatřeny starými pečetěmi kněží," dodal Mark.
"Ramsgatovi se muselo něco přihodit, než je mohl otevřít, neboť zaprvé deník nedopsal a zadruhé jsem nikdy neslyšel o hrobu, který v něm popisuje. Podle mě je pravděpodobné, že zemřel, než ho otevřel, a že po něm už z nějakého důvodu neměl nikdo příležitost hrob otevřít."
"To tajemství si jistě vzal s sebou do hrobu, Rone," řekl Mark a temně pohlédl na těžkou knihu na stolku. "Všechno, Co jsme právě četli, se odehrálo před sto lety. Egyptologie byla tenkrát ještě v plenkách. Neville Ramsgate narazil náhodou na hrob, potom zemřel, než ho mohl otevřít, a tajemství jeho umístění, ba dokonce povědomí o jeho existenci, odešly s ním." Mark odstoupil od krbové římsy a svalil se na pohovku. "Tehle hrob ještě pořád existuje někde v oblasti Tell

el-Amarny a nejspíš je i teď nedotčený."

Ron se na Marka chvilu zamýšleně díval a nakonec poznamenal: "Myslíš, že by se dal zase najít?"

"Bože všemohoucí, Rone," zašeptal Mark, "Achnatonův hrob! Nejznámější a nejslavnější z egyptských faraónů. Nález jeho hrobu by vzbudil větší rozruch než Tutanchamonův hrob. A pro muže, který ho najde, to znamená..."

"...bezmeznou slávu a bohatství. Byl by hrdinou slavnějším než Howard Carter. Pokud," dal si Ron ruce do kapes, čtyřmi velkými kroky přešel obývací pokoj a klesl vedle Marka na pohovku, "pokud ho lze znovu najít."

Mark si prohlížel přítele s výrazem plným obav: "Ramsgate ho ale našel, ne?"

"Jistě, avšak podle deníku došlo k nálezů z velké části díky šťastným náhodám, například díky té staré ženě, která mu dala první kamenný zlomek."

"Ale Rone," namítl rychle Mark, "všechno, co musíme udělat, je krok za krokem následovat Ramsgata."

"Já ti nevím, Marku, v popisu je tolik mezer. Ramsgate nepsal deník pro někoho, kdo přijde sto let po něm. Jde spíš o záznamy zcela osobních vzpomínek. On věděl, o čem mluví, proto pro něj nebylo nutné doplňovat zprávu podrobnostmi, jako například údaji o přesné poloze hrobu."

"Ale pro tu máme přece dost záchytných bodů. Každopádně víme, že je to v Tell el-Amarně."

"A to by bylo tak zhruba všechno, co víme. Sakra, Marku, mluvíš o šedesáti kilometrech čtverečních pouště, které se skládají z písku, údolí a propastí! Jeho pokyny jsou jen strohé údaje. A na ty narazil i on sám jen náhodou. Jen si to poslechni," zvedl Ron deník a opatrně listoval křehkými stránkami. "Tady," rozložil si ho na klíně a pokračoval ve čtení:

1. července 1881: Brzy po západu slunce přišla do tábora stará žena, vedoucí s sebou osla. Vypravovala Mohammedovi, že šmejdila ruinami a hledala sebbach, staré cihly z nilského bahna, které domorodci používali jako hnojivo na svá pole, když náhle narazila na něco, o čem by se cizinci ze severu určitě zajímali. Mohammed už ji chtěl vyhnat, když jsem se k tomu

nachomýtl já a vzpomněl jsem si, že mnohé z cenných nálezů, uchovávaných v novém Britském muzeu, se dostaly do evropských rukou stejným způsobem. Tak jsem jí řekl, že se rád podívám, co našla.

Představte si mé překvapení, když staré sukovité ruce vytáhly z pytle na oslově hřbetě úplně zachovalou horní část stély, jakou lze v tomto kraji najít vytesanou do skály. Ale bohužel to nebyl celý kámen; až průběhu zlomu jsem došel k závěru, že stéla byla rozbitá na tři části. Předstíral jsem lhostejnost, abych nepřivedl stařenu na myšlenku žádat nestydatou cenu, a zeptal jsem se, kde kámen našla.

Tlumočil mi Mohammed, protože jazyk této oblasti příliš dobře neumím. Zlomek ležel ukryt v písku roviny nedaleko ústí velkého vádí.

Zeptal jsem se stařeny, kde se nacházejí další zlomky, neboť jsem měl podezření, že chce použít starou arabskou lest, která spočívá v tom, že rozbijí nález, aby ho po částech mohli prodat za vyšší cenu. Byl jsem proto velmi překvapen, když řekla, že nic neví.

Na tomto místě náš rozhovor skončil, neboť sběračka cihel vypadala, že dostala strach, a chystala se osla odvést. Požádal jsem Mohammeda, aby jí za zlomek nabídl egyptskou libru (což pro ni představovalo jistě celé jmění, a dvě libry, pomůže-li nám najít zbývající dvě části).

Avšak odmítla a řekla, že žádné peníze nechce! Sir Robert i já jsme tušili nějaký trik, neboť není chtivějšího národa nad Araby. Ale Mohammed zase přeložil, že vesničané budou rádi, když se kamene zbaví, neboť od té doby, co ho před několika měsíci prudký liják vyplavil z vádí, je prý stíhá neštěstí. Zatímco se s ní Mohammed dál bavil a stále se ji snažil přimět, aby zůstala a poskytla nám další informace, já jsem si pečlivě prohlédl, co jsem držel v rukou. A když jsem si uvědomil, že tento zlomek je částí náhrobní stély, to znamená kamene,

který označuje vstup do hrobu, a dokonce se zdá, že poukazuje na hrob osoby královského původu, jen těžko jsem dokázal skrýt své vzrušení. "Pochází to snad z takzvaného Královského hrobu?" zeptal jsem se Mohammedovým prostřednictvím. "Stál tento kámen původně před hrobem, který se nachází šest kilometrů proti toku vádí?"

Prudce zavrtěla hlavou a poznamenala cosi o "zakázané zóně". Pokoušel jsem se na ni dále naléhat, ale stařena se nedala ničím zadržet. Zvýšil jsem svou nabídku, ale znovu ji odmítla, přičemž cosi brebentila ve své zmatené řeči. Když odešla, Mohammed mi přeložil, co řekla nakonec: Kámen prý označoval zakázané místo, kterému se lidé už celá století z dobrého důvodu vyhýbali. Značkovací kámen, který stál pod psem, však nyní bouřky a deště zničily a roztrousily nazdařbůh. "Teď jsou d'áblové volní."

To byla podle Mohammeda přesně její slova.

Ron pohlédl na Marka: "Údaj číslo jedna. Stéla, která označovala vstup do hrobu, stála pod psem, ať už je to cokoliv, ale úder blesku ji rozbil na tři části a náhlý prudký liják jednu z těch částí vyplavil dolů do roviny. Nyní se Ramsgate chystal hrob najít, přičemž používal tento zlomek stély a rozhlížel se po psu."

"A našel ho."

"Ano, ale zase jen náhodou, nikoliv díky kamennému fragmentu. Celé stránky popisuje hledání onoho psa, a když ho potom najde, ani neřekne, kde se přesně nachází, nýbrž jen: "Konečně jsem našel psa."

"Představuji si, že se Jedná o skalní útvar, který se podobá psu nebo psí hlavě."

Ron pokrčil rameny: "Nyní k údajům číslo dvě." Když otáčel zažloutlé stránky, mezi letícími mraky pronikl blesk, který o vteřinu později následovalo ohlušující hřmění.

"Bouřka je teď přímo nad námi," zamumlal Mark a pohlédl ke stropu.

"Tady," pokračoval Ron tiše.

3. července 1881: Na této stéle je něco jedinečného. Včera večer jsem její rytiny důkladně prohlédl a učinil jsem ohromující objev, že tato stéla není stejná s žádnou dosud známou. Nepodobá se ani obvyklé pamětní desce, která ukazuje krále v bitvě, ani náhrobnímu kameni, na němž vzdávají úctu Usir a Anup. V horní části kamene není skutečně zobrazena ani jediná lidská bytost, zato však sedm dosti podivných a fascinujících postav, o nichž předpokládám, že jsou to bohové. Poznat se dá jen jedno jméno a to stojí v kartuši neznámého faraóna jménem Tutanchamon. Sir Robert ani já jsme o něm ještě nikdy neslyšeli.

Vypadá jako jakási pamětní deska, ale přesto se zdá, že hieroglyfy, probíhající ve vodorovných řadách a čtené zprava doleva, vyjadřují varování.

Ron otočil stránku a domem zase až do základů otrásl zahřmění.

4. července 1881: Přeložil jsem nápis na kameni. Jak jsem předpokládal, jde o náhrobní desku a ta označuje polohu hrobu, který patří někomu, na něhož se vztahuje označení "Ten, který nemá jméno". Naneštěstí je tady deska zlomená a identitu "Toho, který nemá jméno", nemohu rozluštit.

"Tím je určitě míněn Achnaton," komentoval Mark a vyhlížel na rozbourěný oceán. "Po skončení jeho vlády prohlásili Amonovi kněží vyslovení jeho jména za zločin." Ron hbitě listoval dál. "Pak našel desátého července Ramsgatův dozorce Mohammed druhý fragment stély, ale Ramsgate neuvádí kde. A teď si to, Marku, poslechni," ztlumil Ron hlas a bez dechu četl.

12. července 1881: Všechny nás posedla neodolatelná touha najít psa a třetí fragment. Při překladu druhého zlomku jsem prozkoumal jen začátek úseku, o němž jsem si jist, že udává polohu hrobu.

Ron stále držel deník otevřený na klíně a zvedl oči: "Na těchto stránkách informuje Ramsgate pořád jen o vykopávkách-kopání příkopů, hloubení kulatých šachet a testovacích děr, popisuje dokonce život v táboře, který byl v té době nanejvýš obtížný. Ale nikde se nezmiňuje, kde přesně kope." "Čti dál, Rone. Přečti ten odstavec o hádance."

"Aha, hádanka. Údaj číslo tři." Listoval dál a pak dlaní pleskl na stránku. "Klíčová pasáž."?

16. července 1881: Brzy po východu slunce, když skupiny dělníků odešly po své práci ve vádí, byl nalezen třetí zlomek. Není to volný kámen, nýbrž podstavec z pevné skály, která vyčnívá z písku. Stěla byla vytesána z přírodní skály. Podstavec je proto pevný a nepohyblivý. Ačkoliv je fragment v horším stavu než zbývající zlomky patřící k němu, nápis na něm je přesto čitelný a celý den jsem tvrdě pracoval na tom, abych přeložil konec hieroglyfického textu. Za tímco ubohá Amanda neklidně spí pod dekami a trápí ji noční můra, já tu sedím a lámu si hlavu nad tajemnými slovy, která jsem vyluštil. Pokračuje v nich varování. Napomenutí všem, kteří náhodou půjdou okolo, aby se vzdálili. Až k poslední řadě hieroglyfů, která zní: "Když Amon-Re jede po proudu, leží zločinec pod ním, aby byl opatřen okem Esetiným." Sir Robert i já jsme se celý večer snažili vyřešit záhadu tohoto nápisu. Není pochyb, že poslední řádek odkazuje na polohu hrobu, a přesto v něm nenacházím ani zmínku o psu. V jakém vztahu je tento odstavec k onomu, o kterém nám vyprávěla stará sběračka cihel? "Zatraceně," zamumlal Mark a přiskočil k baru, "říká nám dost, aby nás přivedl k zoufalství!" Zatímco si Mark naléval doušek bourbonu a přitom hleděl temným pohledem na bouřku, zuřící s neutuchající silou, Ron si dál četl v deníku. Po několika minutách mlčení, které bylo jen příležitostně přerušováno hřměním, řekl sotva slyšitelně Ron: "To je část, která mě zajímá nejvíc. Nápis, který Ramsgate našel u vchodu do hrobu..."

Mark neposluchoval. Zatímco se díval na pěnicí se šedý oceán a cítil, jak se dům při každé vlně otřásá, zmocňovala se ho tísnivá myšlenka na vlastní nerozhodnost.

Halstead ho prosil, aby vyrazil do Egypta. A jediná věc mu bránila, aby okamžitě souhlasil: slib.

Mark opět myslel na Nancy, představoval si její hezký obličej, slyšel její tichý úlevný smích. Setkal se s ní před sedmi lety v uměleckém muzeu v Los Angeles, když tam měl přednášku o královně Nefertiti. Jejich vztah se zpočátku omezoval na příležitostná setkání, avšak po každé jeho cestě do Egypta se utužil, až si po jeho poslední cestě uvědomili, že se milují. Od té doby se už nechtěli na delší dobu rozloučit. Nancy velmi nerada cestovala a toužila po stálosti a někdy během dlouhých nocí lásky, které trávili v jeho posteli, Mark povolil. Slíbil jí, že čas jeho průzkumných cest je pryč, že teď chce žít v klidu a zůstat s ní. A až do věčerejška, než Grimm zavolal, Mark svůj slib dodržoval. Ale pak se objevil Halstead a nabídl mu tuhle šanci, v životě egyptologa jedinečnou. Jen blázen by si nechal ujít tuto příležitost a je úplně jedno, jak moc by byl zamilován do ženy, jako je Nancy. Ronův hlas k němu pronikal jako z velké dálky: "Sedm démonů a sedm kleteb na dveřích pohřební komory, Marku. O něčem takovém jsem ještě nikdy neslyšel, celé ty roky, po které se zabýváš Egyptem. No poslouvej:

Střež se strážců kacíře, kteří tu navěky hlídají. Taková je msta nejstrašnějších:

Jeden tě změní v ohnivý sloup a zničí.

Jeden tě přiměje jíst vlastní výkaly.

Jeden ti serve vlasy z hlavy a skalpuje tě.

Jeden přijde a roztrhá tě na kusy.

Jeden přijde jako sto štirů.

Jeden přikáže komárům, aby tě sežrali.

Jeden ti způsobí strašné krvácení a nechá ti vyschnout tělo, až zemřeš."

Ron se opřel a opatrně zaklapnul deník.

"To snad nemůže být pravda. Ramsgate určitě špatně překládal. Egyptané nikdy nic takového na hroby nepsali..."

Ron opět zmlkl, zatímco Mark se dál hádal sám se sebou. Věděl, že nemá právo porušit slib daný Nancy, ale musí být upřímný také sám k sobě. Mark uchopil skleničku tak pevně, že mu prsty úplně zbělely. Trásl se nerozhodností.

Kam až sahala jeho paměť, egyptologie pro něho znamenala všechno.

Mark Davison pocházel z rodiny dělníků na farmě a narodil se v

Bakersfieldu. Jeho otec, hrubý, obrovitý muž, přitáhl odtamtud rodinu se čtyřmi syny až do údolí San Joaquin v Kalifornii, přičemž táhli od žní ke žním. Mark jako mladý nepoznal oporu, nýbrž jen hlubokou směsicí úcty a nenávisti k otci. Již v pěti letech, když se s otcem a se třemi bratry hrbil na polích u Salinas a vyhrabával artyčky, Mark pochopil, že je určen k něčemu lepšímu. Nepostřehl, kdy začala jeho láska ke starověku, ale nedokázal si vzpomenout na jediný den, kdy by neměl špínu za nehty. Zpočátku to bylo pro mladého Marka těžké, protože otec neuznával i vzdělání a rodina nezůstávala na jednom místě dost dlouho, aby tam mohl absolvovat celý školní rok. Avšak uběhl nějaký čas a George Davison se stal obětí dlouholetého pití. A když starší bratři jeden po druhém odešli a Marka nechali samotného s opilým otcem a vychrtlou matkou, zmocnila se ho zoufalá touha něco se sebou udělat. Pracoval u benzinových pump a chodil do večerní školy. Zažádal si o stipendium na Chicagské univerzitě a ihned je dostal. Jeden profesor s jemnocitem a se schopností nadchnout druhé v něm zažehly téměř nutkavou vášň pro starý Egypt. Mark musel pro uskutečnění svého snu tvrdě pracovat a musel mnoho obětovat. Měl dvě zaměstnání a každou volnou minutu využíval ke studiu a k psaní své doktorandské práce, kterou ve dvaceti pěti letech promoval. Z volného života svých vrstevníků neměl téměř nic, tělem i duší se upsal egyptologii a pouze vlastními silami se snažil postoupit na žebříčku akademické kariéry. Soběstačnost, které se naučil v letech svého dětství plných strádání, ho přitom jistým způsobem chránila. Všechna ta léta studií a obětí pracoval jen pro tuto chvíli... Náhle se Mark otočil a prohlásil: "Rone, já to udělám." "A co Nancy?" Mark nervózně otáčel sklenkou v ruce. Může to znamenat, že ji ztratí, to věděl. "Nevím. Můžu jen doufat, že to pochopí. Rone, ten hrob existuje a patří mně."

Ron se opřel o polštáře pohovky a zkoumavě se na přítele zahleděl. Tak rozhodného a plného citlivosti nezažil Marka od projektu s chrámem v Denduru před pěti lety. A protože Ron věděl, co přítel v té chvíli cítí - vzrušení z vyhlídky, že učiní senzační nález - trochu z tohoto vzrušení se přeneslo i na něj.

V temné místnosti na sebe pohlédli a navzájem si četli každou myšlenku. Mark s Ronem patřili k početným ročníkům šedesátých let. Když dorůstali, oba museli sedávat v přeplněných třídách a zažili masový útok na univerzity. Po škole zaplavili tito mladí přednáškové sály, a když udělali zkoušky, snažili se vybojovat si místo na beztak už přesyceném trhu práce. Nebyly téměř žádné možnosti, kam by mohli jako novopečení egyptologové jít. Protože neprobíhaly vykopávky a nebyly nálezy k analýze, museli se rozhodnout mezi vyučováním a prací v muzeích - a na každé volné místo připadalo deset kvalifikovaných egyptologů. Mnozí museli nastoupit jinou životní dráhu; tak jeden z jejich společných přátel si po ukončení studia otevřel autoservis a jako majitel velkého podniku vydělával později více než Mark nebo Ron. Mark měl při tom všem celkem štěstí. Podařilo se mu spolupůsobit na pár vykopávkách, které se prováděly ještě po stavbě Asuánské přehrady; napsal několik populárně vědeckých knížek, a proto dostal místo docenta na univerzitě v Los Angeles. Naproti tomu Ron musel opustit obor, aby si zajistil živobytí. Aby mohl platit nájem za svůj barák u vody v kalifornském Venice, činil se pod třemi různými pseudonymy jako autor hororových povídek.

Honoráře mu kromě živobytí stačily už jen na jeho koníčky: fotografování včetně vybavení temné komory a člun. Kontakt se svým oborem udržoval tak, že psal vědecká pojednání, která byla archeologickými odborníky vždy nadšeně přijímána. Tři z jeho prací. Homosexualita ve starém Egyptě, Vláda žen ve starém Egyptě - rozšířený omyl a Běs: falický bůh, které napsal pro Journal of Near Eastern Studies, byly zahrnuty do nové učebnice, kterou používali studenti antropologie v celé zemi.

Jeho speciálním oborem byly mumie. Počínaje jeho habilitační prací přes "Použití rentgenové fotografie k určování příbuzenských vztahů mezi faraóny Nové říše" Ron dokázal četnými publikacemi získat

skromnou slávu v této oblasti. V minulém roce asistoval na pozvání metodistické univerzity Connecticutu spolu se skupinou lékařů při rozbalování a analýze mumie z dvacáté dynastie, kterou tamější přírodovědné muzeum dostalo darem.

Na počátku své známosti byli Mark i Ron zapřísáhlými protivníky. Seznámili se před osmi lety na semináři v Bostonu, na nějž byli oba pozváni jako přednášející. Mark ve své přednášce hájil tezi o společné vládě Achnatona a Amenhotepa III., kdežto Ron se ji pokoušel vyvrátit. Když se pak na recepci pohádali o své rozdílné teorie, přenesli svůj spor do posluchárny, pokračovali na koktejlu před večeří a dál o něm debatovali v baru až do zavírací hodiny. Druhého rána už si navzájem neustoupili a po zbytek týdne se důkladně zabývali svými protichůdnými stanovisky, aniž by se nějak zvlášť starali o další průběh semináře. Názorové odlišnosti je nerozlučně spojily. Každý byl svým způsobem lepším egyptologem než ten druhý, což nakonec museli oba proti své vůli uznat. Mark měl cit pro půdu; věděl, kde má hledat, a kde ne, a dokázal uvolnit nález, aniž by při tom uvedl do nepořádku jediné zrníčko písku. Naproti tomu Ron disponoval význačnou schopností abstrakce. Viděl příběh, který se v nálezu skrýval. Z jediného hieroglyfu, z útržku plátna nebo z kadeře vlasů dokázal usoudit, jaké drama se kdysi kolem tohoto předmětu odehrálo. Ron nenáviděl špínu, zatímco Mark byl až druhý v analýze. Společně však tvořili neporazitelný tým.

"Rone," začal Mark tiše, "achci, abys jel se mnou."

Jeho přítel se usmál a pomalu potřásl hlavou.

"Proč?"

"Jednak budeme potřebovat fotografa, jednak jen ty jsi skutečný odborník, pokud opravdu najdeme mumii." "To je sice pravda. Marku," vstal Ron a narovnal se, "ale musím dodržet termín odevzdání své práce o Achnatonovi..."

"To je výmluva a ty to sám dobře víš. Tady se ti nabízí jedinečná příležitost, jak se setkat s mumií muže, o němž píšeš. Můžeš sám zjistit, zda byl Achnaton bezpohlavní, nebo ne. Hernajs, to je přece šance," bouchl se Mark pěstí do kolena, Jak napsat knihu, která vybuchne na seznamu "bestsellerů v New York Times jako bomba. A všechno, co tě v souvislosti s tím napadne, je termín pro jakýsi odborný časopis s nákladem dvou set výtisků."

"No tak se hned nečertí. Prostě nemám chuť jet do Egypta, to je všechno."

"Čeho se bojíš, Rone?"

"Ničeho se nebojím. Ale jen proto, že ty se tajně toužíš proslavit, to ještě zdaleka neznamená, že po tom toužím i já."

"Žiješ v baráku ve Venice a nosíš hadry, které by každý druhý vyhodil. Píšeš šestákové romány, aby sis něco přivydělal, a plavíš se ve shnilé lodi, v níž se musíš modlit, aby se každou chvíli nepotopila, a přitom zatraceně dobře víš, že bys mohl být ve svém oboru na vrcholu!"

"Vidíš věci jinak než já. Jsem spokojený tak, jak žiju."

"Ale, opravdu? Jen se na sebe podívej, Rone, jak se v jednom kuse snažíš otáčet staré skutečnosti, aby se hodily ke tvým nejnovějším výstředním teoriím. Nemyslíš přece vážně, že Achnaton byl bezpohlavní..."

"No poslyš, to je opravdu mé pevné přesvědčení..."

"Ovšem. Až do doby před půl rokem by tě něco takového nikdy ani nenapadlo, přestože jsi fotky té sochy viděl stokrát. Ale teď musíš tvá loď do suchého doku, aby ji zbavili řas, a to je drahé. Tak tě najednou napadne, že ještě nikdy nikdo nenapsal o soše krále, která ho ukazuje nahého a bez pohlavních orgánů! Používáš své odborné znalosti přímo k nekalým účelům, Rone."

Ron mlčel a hleděl do vychladlého černého krbu. Po chvíli Mark pokračoval: "Rone, jestli ten hrob najdeme a jestli je tam mumie, chtěl bych tě mít u toho, aby ses na ni podíval jako první."

Přešel k Ronovi a pevně ho uchopil za rameno: "A já potřebuju fotografa. Při vykopávkách přichází v úvahu jen egyptolog. Teď máš příležitost konečně smysluplně použít svou drahou výbavu."

"Nemám zkušenosti v terénu, Marku. Je velký rozdíl, máš-li temnou komoru v bytě, nebo jestli ji musíš zřizovat ve stanu."

"Mohl bys na to použít jeden z hrobů."

"Fuj, ty hanobiteli hrobů!"

"Pojeď, Rone. Vyděláš si dost peněz, abys dal oškrábat Tutanchamona a navíc si koupil loď, se kterou vyhraješ transpacifickou regatu."

Ron chvíli přemýšlel a potom řekl: "Myslíš, že to dokážeš najít?"

"Nemám tušení. Tell el-Amarna je pořádne rozsáhlá oblast a už ji dost důkladně prozkoumali. Deník nám neposkytuje příliš mnoho záchytných bodů, kde máme pokračovat."

"Kde bys hledal?"

"Myslím, že bych nejprve zkusil zjistit, kde se nacházelo Ramsgatovo tábořiště, potom bych pracoval trochu jako detektiv, abych viděl, jestli se dají najít ty zlomky stély. Musí tam stále ještě být ukryté někde v písku. Pak bych hledal toho psa, ať už je tím míněno cokoliv, abych tak vyřešil hádanku. Ramsgate píše, že jsou dány všechny záchytné body. Jde tedy o to, abychom je správně vyložili."

"Tahle hádanka přece nedává smysl, Marku. Jednak Amon-Re nejede po proudu. Slunce putuje od východu k západu a ne od jihu k severu, to platí i pro Egypt. A já jsem ještě nikdy neslyšel o Esetině oku ani o tom, že některá z forem jejího ztělesnění vypadá jako pes. Předpokládám, že Ramsgate to špatně přeložil."

"I kdyby tomu tak bylo, Rone, pořád našel ten hrob."

"Ano, to asi našel..."

"A nikdy se nedostal až dovnitř. Je tam stále - a patrně nedotčený," odvrátil se Mark a znovu přešel k baru. Podíval se z okna a zjistil, že bouřka pomalu polevuje. "Co myslíš, že vjelo do jeho dělníků, co způsobilo, že nakonec nechali všechno ležet a utekli? A oba ty podivné případy úmrtí..."

Ron pokrčil rameny: "Předpokládám, že domorodci se chtěli zbavit cizinců, aby měli poklad sami pro sebe. K tomu v Egyptě dochází ještě i dnes; vzpomeň si na to, co bylo tehdy v Qurně. Dovedu si představit, že staršínové ve vesnici buď zaplatili Ramsgatovým feláhům za to, aby utekli, nebo, že je prostě zahnali. Oba ty případy úmrtí považuji za potměšilé pokusy o vraždu."

"Ale když si vesničané dali opravdu tolik námahy s tím, aby se cizinců zbavili, pak se tedy ptám, proč hrob nikdy neotevřeli. Ať je to jakkoliv," hodil si Mark do sklenky kostku ledu, "mezi obyvateli El Tillu a Hag Qandilu už celé roky zuří krvavý boj. Snad se tam nedostaneme do křížové palby." Ron poodešel od krbu, rozkročil se u okna a zamyšleně hleděl na vlnící se oceán: "Co vlastně víš o tom Halsteadovi?"

"Vlastně vůbec nic. Nebyl tu, deset minut."

"Má peníze?"

"Myslím, že má."

"Jak víš, že je seriózní?"

Mark pokrčil rameny.

"Pravděpodobně je to odvaha dost bez vyhlídek," usoudil Ron.

"Možná."

"A kromě toho," třel si Ron ruce, protože si náhle uvědomil, jaká je v místnosti zima, "je to už sto let. V Tell el-Amarně došlo ke spoustě vandalství. K mnoha krádežím. Hrob mohli vyplenit, a my to ani nevíme."

"Rone, chtěl bych tě mít tady, až Halstead dnes večer zase přijde."

"Máš doma víno?"

"Jen dvoulitrovou láhev. Ale můžu pro tebe rychle nějaké donést."

Ron se na přítele usmál. Potom mu obličej zase zvážněl:

"Víš Nancy, že nedostal tu katedru?"

Mark zachmuřeně hleděl na sklenku v ruce a pak ji naráz vyprázdnil:

"Budu muset najít způsob, jak jí to sdělit."

"Tak ji vezmi do Egypta."

"Ne, nejezdí ráda tak daleko a ještě hůř snáší poušť. Kromě toho to nebude právě zábavná cesta..."

"Jedno mně nedá pokoj," řekl Ron a zadumaně ukryl ruce do kapes

džinsů.

"Co se stalo s Ramsgatem? Proč už nikdy nebylo nic slyšet o něm nebo o kterémkoliv členu jeho výpravy?"

"Nevím." "A proč jeho deník končí uprostřed věty?"

ČTYŘI

"To je on!"

Ron vyskočil a rychle se podíval na hodinky: "Na minutu přesně. Je právě šest."

Ron s Markem si telefonicky objednali pizzu a večereli brzy. Poté si v Markově bytě udělali pohodlí.

Mark si přál, aby nebyl tak rozčilený. Měl vlhké ruce,; přestože si je často otíral o kalhoty.

Když otevřel dveře, zahlédl už jen, jak se od domu pomalu vzdaluje rolls-royce. Za volantem spatřil obrys šoférovy postavy. Před ním stál Sanford Halstead, oblečený podobně jako předešlého večera, jenže tentokrát nic nadržel v ruce. V dálce bylo slyšet nepolevující provoz na lesknoucím se asfaltu pacifické dálnice.

"Na minutu přesně," pozdravil Mark hosta a přidržel mu dveře.

Sanford Halstead zdvořile kývl a vstoupil. Když za ním Mark zavíral dveře, Halstead upřel pohled na Rona Farmera, který se opíral o krb, a řekl klidně nosovým hlasem:

„Ach, doktor Farmer, jak vidím. Dokázal jste si to zařídit, abyste se zúčastnil naší rozmluvy."

Mark s Ronem si vyměnili pohled. Ron se otřásl, jako by mu přeběhl mráz po zádech. Předtím rozdělali v krbu zase oheň, ale vypadalo to, že útulná atmosféra v obývacím pokoji zmizela se vstupem důstojného vysokého návštěvníka.

"Mohu vám nabídnout něco k pití, pane Halsteade?" "Ne, děkuji, pane doktore. Alkohol nepiji ani nekouřím." "tak se tedy prosím posadte a pojďme k věci." Když všichni tři seděli v záři ohně z krbu, Halstead se ujal slova: "Předpokládám, že jste si přečetli deník." "Ano, přečetli jsme ho oba." "A co si o tom myslíte?" "Nechci nic slibovat, ale šance, že hrob skutečně existuje, tu je."

"A že ještě nebyl otevřen?"

"Pane Halsteade, když je objeven hrob, buď se to nahlásí úřadům, nebo se to drží v tajnosti, aby se daly hrobové předměty ilegálně prodat.

V prvním případě o tom přinesou informace odborné časopisy a celá odborná veřejnost se o tom rychle dozví. Ve druhém případě vyjde najevo i přísně tajný objev při ilegálním prodeji starožitností, které se do té doby ještě nikdy neobjevily na trhu, obzvlášť když se jedná o kousky typické pro pohřbívání. Pohřební dary na sebe ihned upoutají pozornost, protože znamenají nový, veřejnosti dosud neznámý hrob. V posledních letech ale ani na černém trhu nenabízeli mnoho takových předmětů. Možná pár sošek, šperků a skarabeů. A ani z toho se neobjevilo nic, o čem by se dalo předpokládat, že to pochází z hrobu z osmnácté dynastie."

"Ale hrob mohl být od začátku prázdný."

"To pochybuji. Ramsgate píše, že pečeti kněží byly ještě nedotčeny. To znamená, že ať už je tam pohřben kdokoli, stále má veškerý svůj majetek, neboť staří Egypťané pohřbívali své mrtvé vždy se vším, co jim za života patřilo."

"Jak vypadají naše šance, že hrob najdeme?"

"To záleží na mnoha okolnostech. Nejprve musíme jet do Amarny a prozkoumat kraj. Musíme se pokusit najít přesné místo Ramsgatova tábora, což nebude lehké. Pak je nutno zjistit, zda se tam někde ještě nacházejí ty zlomky stély. Pamatujte, že nevíme, co se s Ramsgatovou výpravou stalo.

Než budu moci odhadnout, jak vypadají naše šance, že něco najdeme, musím nejprve získat bližší informace z Káhiry." "Jak budete

postupovat při hledání hrobu?" Mark se předklonil, opřel se lokty o kolena a složil ruce:

"Deník nám dává tři záchytné body: roztroušené úlomky kamenné stély, která označovala vchod do hrobu; psa a hádanku hieroglyfického nápisu na soklu stély." "Podařilo se vám tu hádanku vyřešit, pane doktore?"

Mark sáhl po deníku, položil ho na konferenční stůl a nalistoval stránku se zápisem ze 16. července 1881. Potom nahlas předčítal: "Když Amon-Re jede po proudu, zločinec leží pod ním, aby mohl být opatřen okem Esetiným." Zavřel knihu a opřel se:

"Podle Ramsgata se hrob nalézá skutečně tam, kde to záhadný nápis udává. A pod psem, ať je tím míněno cokoliv."

"Ale nápis se o psu nezmiňuje."

Mark rozhodil rukama: "Patrně tu mám všechny faktory, které potřebujeme. Avšak očividně ještě nestačí, protože doktor Farmer ani já nemůžeme ani při nejlepší vůli nalézt smysl v záhadném hieroglyfickém nápisu. Podívejte, pane Halsteade, Amon-Re je slunce a po proudu znamená na sever. Nápis naznačuje, že když slunce putuje k severu..." "Pak tu asi něco nesouhlasí."

"To by se dalo předpokládat, jenže Ramsgate se v deníku o žádné chybě nezmiňuje. Tenhle křiklavý rozpor by mu přece musel být také nápadný. Ale svým správným překladem si byl asi jist. A když náhodou konečně našel psa, píše, že všechno přesně odpovídá hieroglyfickému textu."

Sanford Halstead chvíli přemýšlel, potom se zeptal:

"Pane doktore, myslíte, že jde o Achnatonův hrob?"

"Ramsgate nenašel u vchodu do hrobu žádná jména, ale stéla poukazuje na zločince. To bylo jméno, které dali Amonovi kněží Achnatonovi po jeho smrti. Tady vidíte, jak moc věřili staří Egypťané na magickou sílu jména. Když nazvali člověka jeho jménem, získal tím sílu a moc. Pokud ho však o jméno oloupili, vzali mu tak totožnost a tím i jeho vliv. Proto musely být všechny mumie i hroby opatřeny nápisy se jmény, jinak by podle představ starých Egypťanů nemohl duch mrtvého svou totožnost přiznat, a bez ní nemohl vést posmrtný život. Protože se Achnaton snažil odstranit tolik starých bohů a donutit svůj národ, aby vyznával jen jednoho, totiž Atona, pomstili se Amonovi kněží tak, že po jeho smrti prohlásili jeho jméno za zakázané a tím zbavili jeho ducha totožnosti. Ano, pane Halsteade, myslím, že Ramsgate našel Achnatonův hrob."

"Proč nebyl pohřben do takzvaného Královského hrobu, který byl objeven v roce 1936 v jednom z údolí?"

"Protože v žádném z hrobů v Amarně nebyl nikdo pohřben," vysvětlil Mark a sáhl po dýmce. Naplnil její hlavičku, pevně upěchoval tabák a potom pokračoval: "Když Achnaton zemřel, obyvatelé opustili Achnatonovo nové město, které se tenkrát nazývalo Achetaton a dnes se arabsky jmenuje Tell el-Amarna. Rodiny, které pohřbily své mrtvé do hrobů, je odtud zase vzaly a uložily je k poslednímu odpočinku ve starém hlavním městě Thébách. Achetaton byl kněžími prohlášen za prokleté místo, takže tam nikdo nechtěl své mrtvé nechat. Dokonce i Achnatonova matka a jeho nejstarší sestra byly vyzvednuty z hrobů v Amarně a nově pohřbeny v Thébách. Jeho otec, oba starší bratři, sestra a další dcery našli také svůj poslední odpočinek v Thébách. Jistě víte, že jeho zetěm a následníkem byl slavný mladý faraón Tutanchamon."

"Proč tedy nepohřbili Achnatona s ostatními členy rodiny v Thébách?"

"Dovedu si představit, že Amonovi kněží nechtěli znesvětit svatou půdu jeho mrtvolou. Musíte mít na paměti, že Achnaton byl v jejich očích kacířem. Když v roce 1350 př. n.l. nastoupil na trůn, tehdy ještě jako Amenhotep IV., měl Egypt za sebou dobu rozkvětu trvající dva tisíce let a během celé té doby uctívali obyvatelé stovky bohů. Když se dostal k moci mladý Amenhotep a změnil si jméno na Achnaton, rozhodl se skoncovat s mnohobožstvím a přinutil svůj národ, aby vzýval jen jedno božstvo, totiž Atona. Knězi ostatních bohů během Achnatonovy vlády zmizeli, protože zavíral jejich chrámy, a tajně mysleli na pomstu. Když pak zemřel ve svém svatém městě Achetatonu, tedy blízko dnešní Amarny, staří knězi opět vystoupili na veřejnost, prohlásili,

že jeho bůh je špatný, a pohrozili trestem tomu, kdo vysloví jeho jméno. Od té doby se jmenoval už jen zločinec z Achetatonu. Proto by knězi neviděli rádi, kdyby jeho mrtvola byla pohřbena ve svaté půdě Údolí králů, neboť se obávali, že by je navštěvoval jeho duch. Myslím, že ho chtěli nechat, kde byl, totiž na jeho vlastní prokleté půdě." Sanford Halstead ohrnul rty: "Pane doktore, když Amonovi knězi Achnatona tolik nenáviděli a báli se ho, proč tedy jeho mrtvolu prostě nezničili? Pokud vím o egyptském náboženství, nemůže existovat duše bez těla, čímž je míněno i mumifikované tělo. Proč se vůbec namáhali s jeho pohřbením?"

"Protože to byli hluboce věřící lidé, pane Halsteade, a podle staroegyptského náboženství faraón ztělesňoval boha, i když se jmenoval Achnaton a byl velmi nenáviděn. Byl božstvem a knězi nechtěli riskovat, že na sebe přivolají hněv ostatních bohů tím, že zhanobí jeho mrtvolu. Předpokládám, že se ho báli a zároveň ho nenáviděli. Tak ho nechali na jeho vlastním pozemku, aby měli jeho ducha daleko od sebe, ale pohřbili ho obvyklým způsobem, aby si ho usmířili."

"Proč ale zřídili úplně nový hrob? Proč nepoužili takzvaný Královský hrob, který už existoval?"

Mark rychle pohlédl naproti na Rona a zamračil se: "To je něco, pane Halsteade, co ani já bohužel nedokážu vyvodit. Je to nejspíš jedno z těch mnoha tajemství, kterými je obklopen strašlivý konec osmnácté dynastie. Myslím však, že i na to dostaneme odpověď, najdeme-li hrob."

Sanford Halstead zamyšleně přikývl. Stříbřité vlasy se mu leskly v záři ohně. "Pane doktore, myslíte, že můžeme od egyptských úřadů dostat povolení k archeologickým vykopávkám?"

"Pokud tam nyní neprobíhají jiné vykopávky, pak ano."

"Můžete všechno připravit?"

"Kolik volnosti při tom budu mít?"

"Chtěl bych, abyste zařídil všechno potřebné, pane doktore. Najměte, koho chcete, obstarajte nářadí, kolik potřebujete. Teď mi prosím řekněte, kdy můžeme vyrazit."

"Nejlepší doba na vykopávky je obvykle od října do dubna. Zjistím, kdy se letos koná ramadán. Muslimové se řídí měsíčním kalendářem, takže jejich měsíce se nekryjí s našimi."

"Ramadán?"

"Svatý postní měsíc. Od svítání do západu slunce mají Arabové zakázáno přijímat jakoukoliv potravu nebo tekutiny. Nepolykají ani své sliny."

Věřte mi, v té době se práce vůbec nehýbe. Nejlépe bude, když začneme v říjnu. Tak nám zbude ještě sedm nebo osm měsíců na přípravu."

"Pane doktore, chtěl bych začít co nejdříve."

Mark zavrtěl hlavou: "Dřív než v říjnu byste nechtěl jet do Egypta ani vy, věřte mi."

"Pane doktore, jen mi řekněte, jak rychle můžete všechno zařídit."

"Podle střízlivého odhadu bych na to potřeboval asi tři, možná i čtyři měsíce."

"Výborně, tak to je tedy datum našeho odjezdu."

Mark odložil dýmku do popelníku a s vážným výrazem se nahnul dopředu:

"Pane Halsteade, nikdo neprovádí vykopávky v Egyptě v červnu nebo červenci! Vedro je nesnesitelné!"

"Co nejdříve, pane doktore. Na tom trvám."

Zatímco se Mark snažil potlačit zlost nad touto odpovědí, vyslovenou rozkazovačným tónem, a zuřivě si měřil Sanforda Halsteada, slova se klidným hlasem ujal Ron Farmer: "Řekněte mi, pane Halsteade, viděl deník kdokoliv kromě nás tří?"

"Jen moje žena."

"Odkud ho vlastně máte?" dotazoval se Mark.

"Získal jsem ho před několika měsíci při dražbě jakési pozůstalosti. Jsem sběratel starožitných předmětů, pane doktore. Žena, z jejíž pozůstalosti deník pochází, byla zámožná vdova z Beverly Hills, která zemřela bez dědiců v devadesáti devíti letech. Deník patřil k pozůstalosti, která byla prodána za několik milionů dolarů. Koupil jsem v dražbě její uměleckou sbírku a směsici upomínkových předmětů a kuriozit z devatenáctého století, kterou jsem si však teprve později

mohl postupně prohlédnout po jednotlivých kouscích. Na dotaz sdělil správce pozůstalosti, že deník byl majetkem staré dámy už celá desetiletí."

"Víte, jak se k ní dostal?"

"Ne, nevím o deníku víc než to, co jsem v něm četl, a ke čtení jsem se dostal teprve nedávno. Koneckonců jsem velmi zaměstnaný člověk."

"Ale když jste si to pak přečetl," pokračoval Mark, přičemž si důkladně prohlížel přísné rysy hostova obličeje, "jeho význam vám byl hned jasný."

Zcela naopak, pane doktore. Když jsem deník dočetl, neměl jsem stále ještě tušení, co jsem to vlastně koupil. Vlastně jsem se zajímal jen o antikvami cenu knihy a nikoliv o to, co je v ní. Obrátil jsem se na starého přítele v Bostonu, asyrologa, a deník jsem mu popsal. Byl toho názoru, že by to mohlo být velmi zajímavé, a doporučil mi, abych požádal o radu nějakého odborníka v této oblasti. Proto jsem se spojil s jedním egyptologem v New Yorku, jistým doktorem Hawksbillem. Znáte ho?"

Mark ironicky stáhl koutky úst a znovu uchopil dýmku:

"Ovšem, to je ten, co rozšiřuje ty pomatené teorie, podle nichž prý měli staří Egyptané spojení s astronauty z jiné galaxie."

"Proto není o nic méně egyptologem."

"V nejlepším případě by se dalo říct, že se nachází na opačném konci spektra našeho oboru."

"Aniž bych doktoru Hawksbillovi prozradil přesný obsah deníku, vysvětlil jsem mu, o jakou knihu jde, a on projevil velký zájem. Tak jsem se dozvěděl, že Neville Ramsgate byl takřka průkopníkem egyptologie, takže deník, který napsal, by mohl mít nesmírnou cenu. Nemluvě o hrobu, o kterém píše."

"A proto jste se rozhodl, že hrob sám najdete."

"Přijímáte ten návrh, pane doktore?"

Mark se zvedl z gauče a stoupl si k panoramatickému oknu. Oceán bičovala nová bouře; těžké černé mraky se pomalu a hrozivě valily směrem k pobřeží. Mark věděl, že je otázkou jen několika minut, než se nad Malibu rozpoutá bouřka.

"Věděl jste přece ještě dřív, než jste sem dnes večer přišel, že návrh přijmu."

"Tak musíme hned začít s přípravami."

"Chcete-li začít s vykopávkami skutečně v červnu," poznamenal Mark po několika potáhnutích z dýmky, "pak se musím dát do práce už zítra."

Musím se spojit s několika lidmi. Musím zjistit, jestli je volný Abdul, můj dřívější předák. Musím se spojit s Úřadem pro starožitnosti v Káhiře, koupit výzbroj, zásoby a stany..."

"Nechám vám zcela volnou ruku, pane doktore."

"Musíte ale chápat, že všechno, co tam případně najdeme, musí zůstat v Egyptě."

"Nezáleží mi na pokladu, pane doktore. Jde mi jen o to, abych se dozvěděl pravdu o tajemném Achnatonovi."

Mark na něj užasle pohlédl.

Halsteadovu vážnou tvář poněkud rozjasnil zdrženlivý úsměv.

"Překvapuje vás to, pane doktore?"

"No, abych byl upřímný, předpokládal jsem jiné pohnutky."

"Pane doktore, jsem dost zámožný člověk. Nemám zapotřebí, abych se obohacoval antickými poklady, obzvláště pokud jsou získány ilegální cestou. Můj zájem se týká nových objevů a vědeckého objasnění, chcete-li. Chtěl bych pouze zjistit, co se skrývá za legendárním faraónem, který mezi učenci způsobil více rozepří než kterýkoliv jiný král v egyptské historii."

Ponořen do svých myšlenek si Mark prohlížel kopii vápencového reliéfu, visící na jedné ze stěn pokoje. Byl to profil faraóna Achnatona při uctívání jeho revolučního boha Atona. Mark si důkladně prohlížel podivné královo tělo, žensky půvabnou hrud' a oblá stehna, povislé břicho, dlouhý obličej s vyčnívající dolní čelistí, viditelnou ošklivost toho člověka. Kým nebo čím byl tento záhadný muž, jehož životem a působením se vědci zabývali od té doby, co existovala

egyptologie, aniž by se jim podařilo dojít k jednoznačným závěrům? Někteří, mezi nimi i Sigmund Freud, ho pokládali za muže, který seznámil izraelský národ s monoteismem; předpokládali, že vystoupení zakladatele židovského náboženství Mojžíše a exodus Izraelitů z Egypta spadají právě do Achnatonovy doby. "Jiní si mysleli, že Achnaton byl prostě obětí nějaké záhadné nemoci, duševně postižený král. Ron Farmer ho viděl jako bezpohlavního, ani muže, ani ženu.

Naproti tomu Mark Davison ho pokládal za snílka odpudivého svým zevnějškem, kterému nikdo nerozuměl.

"Trochu jsem o faraónu Achnatonovi četl," pokračoval Sanford Halstead, "a dozvěděl jsem se, že nikdo neví, co se s kacířským králem stalo.

Panoval sedmnáct let za pohnuté doby, až za nanejvýš tajemných okolností zmizel. Achnaton nastoupil na trůn po svém otci Amenhotepovi III., ale odvedl dvůr z Théb a na kousku pustiny, daleko po proudu Nilu, založil vlastní město Achetaton, aby tam mohl nerušeně vzývat svého nového boha. Avšak po jeho smrti nádherné město osiřelo, lidé se vrátili ke starým zvykům a Achnatonovo jméno bylo prokleté. Ale co se stalo s jeho slavnou ženou Nefertiti? Kým byla, odkud přišla? A proč byl po několika letech na trůnu zavražděn jeho zeť Tutanchamon?

Doufám, pane doktore, že hrob, ke kterému nás Neville Ramsgate zavede, v sobě skrývá odpověď na všechny tyto otázky."

Mark si přestal prohlížet vápencový reliéf, přešel k baru a nalil si bourbon.

Halstead se zvedl pružným, téměř kočičím pohybem:

"Budete mě laskavě průběžně informovat o stavu věcí. Moje sekretářka se s vámi spojí každé podnělí přesně v devět hodin. Sdělíte jí, jak jste pokročili a kolik potřebujete peněz. Šek k pokrytí vašich nákladů vám bude doručen vždy v pondělí kolem patnácté hodiny."

Když se Halstead chystal odejít, Mark ho zadržel: "Ještě okamžik, nemluvili jsme ještě vůbec o honoráři nebo něčem podobném."

"Sekretářka vám pošle smlouvy, z nichž se dozvíte výši a dobu výplaty honorářů. Ujišťuji vás, že to bude k vaší naprosté spokojenosti." "Ale jak vás zastihnu, kdyby to bylo nutné?" "Nebudete muset být se mnou ve spojení, pane doktore. Znovu se setkáme až na letišti těsně před odletem do Egypta." Mark doprovodil Sanforda Halsteada ke dveřím a přitom ho napadlo, že tento téměř šedesátník se zdá být v pozoruhodně dobré tělesné kondici. "Co nejdříve vám dám vědět, kdy odlétáme."

U dveří se Halstead znovu otočil a řekl, jako by čekal na pravou chvíli: "Je ještě něco, co musíte vědět, pane doktore. Bude mě doprovázet moje žena."

Mark otevřel dveře a v proudech deště uviděl před domem stát elegantní černý rolls-royce. Šofér, držící si nad hlavou velký deštník, právě otvíral zadní dvířka auta. Mark si nedokázal odpustit reakci na poslední Halsteadovu poznámku: "Jen tak dlouho, než pochopí, že to není nedělní výlet."

"Ujišťuji vás, pane doktore, že moje žena zcela a naprosto zvládá situaci. Dobrou noc, pánové."

Když rolls-royce odjel, Mark rychle zavřel dveře. Ron ho v pokoji přijal se slovy: "Vypadá to, že bezpodmínečně musím jet do Egypta, Marku. Tomu muži ale nevěřím." "Já taky ne, kamaráde," mumlal Mark, "já taky ne."

EGYPT - O ČTYŘI MĚSÍCE POZDĚJI

PĚT

Mark Davison měl radost z dlouhé jízdy vlakem, nepřerušované zastávkami. Poskytovala mu příležitost utřídit si myšlenky a vyrovnat se sám se sebou. Bylo toho hodně, o čem musel přemýšlet.

Seděl s ramenem opřeným o okno a díval se na nekonečná pole cukrové třtiny letící dozadu, avšak nevnímal je. Bylo časně ráno a obyvatelé

údolí Nilu už pilně pracovali. Po jílovitých stezkách klopýtali oslíci pod obrovskými náklady cukrové třtiny; v blízkých vesnicích běhali kolem kolejí polonahé děti a na kost vychrtlí psi, aby pozdravili projíždějící vlak; černě oděné ženy se džbány na hlavě se zastavovaly a se zájmem jej pozorovaly. Uběhla už hodina, co projel hustě obydlenými předměstími Káhiry, a když byla konečně za nimi, pasažérům se naskytl pohled na údolí Nilu, po staletí neměnný.

Avšak Mark Davison neměl zájem o prohlížení krajiny. Spolu s pěti mlčenlivými spolucestujícími seděl ve vagónu první třídy, zamyšleně potahoval ze studené dýmky a pokoušel se střízlivě vypořádat s každou otázkou, která ho napadla. Největším hlavolamem pro něj byl problém s Nancy, hlavní příčina tří bezesných nocí v hotelu Nil-Hilton v Káni-re. Přestože chtěl tyto myšlenky zapudit, aby se soustředil na stovky podrobností výpravy, nemohl dělat nic proti tomu, že se mu stále vracela vzpomínka na onen poslední večer, který strávili spolu. Když se Nancy přiznal, že profesura nepřípadla na něj, reagovala přátelsky a s porozuměním.

Mark znal její prudkou povahu a čekal, že se rozčílí. Nancy byla zčásti irského a zčásti latinskoamerického původu a Mark už několikrát zažil, co to znamená, když se tyhle povahy, inklinující k prudkosti, "vytočí". Takže se i tentokrát připravil na hádku.

O to byl však vyjevenější, když si ho chvíli jen nepřítomně prohlížela, potom se stáhla do sebe a nakonec se na něj podívala smutně a rezignovaně: "Věděla jsem, že to jednoho dne přijde. Bylo ode mě dětinské věřit, že bych tě mohla udržet tady, nebo čekat, že dodržíš slib."

Když chtěl odpovědět, pokračovala jemně odmítavým tónem: "Miluji tě víc než dřív. Dokonce tolik, že tě můžu nechat odejít. Nemyslím jen do Egypta, nýbrž napořád."

Chápu, jak moc potřebuješ svou práci v terénu. Marku, ale já potřebuji domov a děti. Ne, nepojeď s tebou ani si tě dnes odpoledne nevezmu. Tím by se vůbec nic nezměnilo. Dělej, co musíš dělat, Marku, a pokud budu ještě tady, až se vrátíš..."

Nedokončila větu. Když teď vlak drkotal podél vodních příkopů, Markovy myšlenky stále kroužily kolem poslední noci v jejím náručí, kdy ji zoufale miloval a kdy mu tiše

plakala na rameni. Nepřišla se s ním rozloučit na letiště. Když jí pak chtěl zavolat z odletové haly, dozvěděl se, že číslo bylo zrušeno.

Šustění papíru ho vrátilo do současnosti. Odtřhl pohled od okna a podíval se na Rona, který seděl proti němu zády ke směru jízdy a horečně si něco čmáral do poznámkového bloku. Ron smysluplně využil třídní pobyt v Káhiře. Zašel do Egyptského muzea a seznámil se tam s jeho ředitelem, který mu dovolil, aby si prohlédl místnost s mumiami, nepřístupnou veřejnosti. Spotřeboval dva filmy, aby nadělal snímky faraónů a jejich královských manželek. Potom použil další film na to, aby ze všech stran vyfotil Achnatonovu sochu, o níž bylo v odborných kruzích tolik sporů.

Speciálním oborem Rona Farmera byla anatomie člověka ve starém Egyptě. Různé sochy a reliéfy s Achnatonem mu sloužily jako podklad pro novou teorii, podle níž prý král neměl pohlavní orgány. Kromě toho udělal Ron v muzeu snímky jistých nápisů na nízkých reliéfech, o kterých nepanoval ve vědeckých kruzích jednotný názor. Jejich doslovné znění posílilo jeho tezi, podle které šest slavných Achnatonových dcer nebylo jeho dcerami, nýbrž sestrami.

Ron se právě natolik zabýval sám sebou a svými poznámkami, že vůbec nezpozoroval, že vlak již projíždí středním Egyptem a blíží se k cíli.

Mark se rozhlédl po ostatních cestujících v kupé. Sanford Halstead tu seděl skoro nehnuto s opřenou hlavou a se zavřenýma očima a vypadal, jako by ani nedýchal. Působil tak radostně a klidně, že téměř budil zdání mrtvého. Vedle Halsteada seděla jeho nápadně hezká žena Alexis, právě listující módním časopisem, již při každém pohybu cinkaly nefritové náramky na útlých zápěstích.

Mark byl opravdu překvapen, když Alexis Halsteadovou před třemi dny na mezinárodním letišti v Los Angeles poprvé spatřil. Čekal v odbavovací

hale první třídy a podívoval se, kdo asi je ta úžasná mladá dáma, která tam vstoupila se Sanfordem Halsteadem. Alexis Halsteadová byla asi o třicet let mladší než její muž, vysoká a štíhlá, opálená a očividně sportovně založená. Její divoké, nepoddajné rezavé vlasy tvořily jedinečný protiklad ke chladnému pohledu mechově zelených očí. Halstead je krátce, skoro jen letmo představil a potom se se svou ženou od obou egyptologů zase rychle oddělil. Alexis Halsteadová přitom nevěnovala Markovi ani úsměv, nýbrž jen krátce kývla a Rona zřejmě nevzala vůbec na vědomí.

Mark hleděl za ní, když kolem něho proplula, aby si sedla na druhé straně odletové haly. Přesto mu hned při tomto prvním setkání připadala podivuhodně důvěrně známá. A když si teď prohlížel její jemně utvářený profil, který působil dojmem sochy vytesané z hnědého mramoru, ovládl ho pocit, že ji odněkud zná.

Odtrhl od ní pohled a přes uličku se podíval na Hasima al-Seichlyho, mladého úředníka z Úřadu pro starožitnosti, který byl jejich expedici přidělen.

Seznámili se přede dvěma dny v Káhiře, když se Mark vydal na ministerstvo zjistit, zda se v jeho archivech nedá najít něco o výpravě Nevilla Ramsgata. Našel tam ale jen velmi málo podkladů o nešťastné Ramsgatově expedici i těch nemnoho nových fakt, která Mark objevil, tvořilo pouze nové hádanky. Přesto zjistil dvě úžasně věci.

První překvapení se týkalo vládního nařízení z roku 1881, podepsaného pašou. V něm stálo, že všichni členové Ramsgatovy výpravy zemřeli na neštovice. Oblast se proto musí dát do karantény a tábor se musí spálit. Na jedné straně to vnášelo trochu světla do tajemného osudu Ramsgatovy skupiny, avšak na druhé straně se Mark pozastavil nad několika vzájemně si odporujícími daty: Pašův příkaz byl opatřen datem z 5. srpna 1881, kdežto poslední zápis v Ramsgatově deníku pocházel z 1. srpna. Jak se mohli všichni členové expedice, kteří 1. srpna ještě nevykazovali žádné chorobné příznaky (neboť Ramsgate se o nich ani slovem nezmínil), v tak krátké době nakazit neštovicemi a za čtyři dny na ně zemřít, aniž by jediný z nich přežil?

Druhé překvapení zažil Mark při důkladné prohlídce sedmi zažloutlých úmrtních listů, které byly vystaveny v arabštině a podepsány jistým Dr. Fouadem Neville Ramsgate, jeho žena Amanda, předák Mohammed a tři další muži podle záznamů zemřeli na neštovice. Na úmrtním listě Sira Roberta stála naproti tomu jako příčina smrti cholera.

Matoucí byla i skutečnost, že v těchto smutných aktech nebyla žádná poznámka o tom, co se stalo s mrtvolami.

Po mladém pohledném úředníkovi se teď Mark obrátil na posledního člena expedice. Bezděčně si vzpomněl na rozmluvu, kterou měl před třemi dny po příjezdu do Káhiry se svým předákem.

Abdul Rageb čekal na čtyři Američany za závorou celnice v letištní budově. Markův starý přítel, vysoký hubený Egyptan aristokratického držení těla a neurčitěho věku, se objevil jako obvykle oblečen do bílé galábie bez poskvrnky, která ještě silněji podtrhovala téměř extatickou vychrtlost těla a tmavý odstín pleti. Abdul Rageb objal Marka se směsí srdečnosti a zdrženlivosti, typickou pro jeho zem, a přivítal ho lánou angličtinou. Uvítal návštěvníky, jakoby byl králem země, a při každém představování lehce sklonil hlavu, přičemž držel ruce ukryté v širokých rukávech svého oděvu. Marka oslovoval "effendi", tureckým titulem z dávno minulých dob, z čehož Mark usoudil, že Abdul musí být mnohem starší než vypadá.

V mercedesu cestou k Nil-Hiltonu probrali poslední podrobnosti.

"Je připraveno všechno pro cestu proti proudu Nilu, Abdule?"

"Vše je v pořádku, effendi, za tři dny vyrazíme, inšalláh."

"Došlo všechno nepoškozeno?"

"Ano, effendi. Bedny dorazily v pořádku. Dal jsem je do úschovny na Ramessově nádraží. Zítra pojedou s veškerou výstrojí napřed vzhůru po Nilu a založím tábor, takže všechno bude připraveno na váš příchod. Rezervoval jsem také celé kupé ve vlaku pro vás a váš doprovod, abyste mohli nerušeně cestovat."

"Výborně. Mockrát děkuji." Mark cítil, jak sílí jeho vzrušení, když za

sebou nechali letiště položené v poušti a projížděli káhirskými předměstími kolem přeplněných slumů a zpustlých činžáků. Vozík tažený velbloudem způsobil na jedné křižovatce dopravní zácpu, což ihned vyvolalo divoké troubení. Dělal mu tak dobře, že je zase v Egyptě. "Teď mě řekni o situaci v Tell el-Amarně. Jsou tam problémy?" Výraz Abdulovy tváře potěmnel: "Není nic, co by se nedalo zvládnout, effendi. Sešel jsem se s umdou z každé vesnice a dojednal jsem mzdy. Deset piastů denně pro každého, přičemž se v práci budou střídat po skupinách, aby nezanedbávali práci na poli." "Ale nějaké problémy jsou...?" "Žádné, effendi. Neklid byl ve vesnicích, už když jste tady byl posledně. Mnoho mladých mužů opustilo své dvorce a šlo hledat práci na ropných polích a ve fosfátových dolech u Mrtvého moře. V dnešní době už nikdo není spokojen s tím, když jako feláh obdělává půdu." Mark si důkladně prohlížel mužův ostrý profil. V Abdulově chování bylo něco zneklidňujícího. "Abdule, děje se něco?" "Ne, effendi." "No dobře, jak je to s noclehy v Amarně?" "Postavíme stany. Jistě nebudete chtít spát v domech ve vesnicích." "Jak to vypadá se zásobováním vodou?" Všechno jsem zařídil, effendi. Bude tam postavena nádrž na vodu s připojeným čerpadlem. Jeden člověk se bude starat o to, aby byla stále plná. Až přijedeme do Amarny, nejprve navštívíme umdu El Tillu, neboť ten je nejmocnější. Později navštívíme i ostatní." "Elektrína, sanitární zařízení a vařiče?" "Všechno je připraveno, effendi, stejně jako dříve." Mark na Egypt'ana úkosem pohlédl: "Víš jistě, že naše přítomnost nenarazí na odpor?" "Naopak, lidé se na váš příchod těší, neboť jim přinese změnu a peníze. V amarnských ruinách už přece pracujeme celé roky." Mark povytáhl obočí: "My? Má to znamenat, že už někdy v Amarně pracoval?" Abdul se dál vyhýbal Markovu pohledu: "Před mnoha lety, pane. Byl jsem dozorcem, když tam byli Britové. Byl jsem u toho, když objevili Severní palác." "To jsi mi nikdy neřekl! V té době jsi byl určitě ještě dost mladý. No, budeš pro mě větší pomoc, než jsem si myslel." Provoz byl stále hustší a zmatenější. Do vnitřní Káhiry se vlévala opravdová lavina plechu. Pronikavé troubení a kvílení brzd téměř ohlušovalo. Kolem projížděly přeplněné, zaprášené autobusy, u jejichž dveří visely hrozny lidí. "Chtěl bych, abys založil tábor na úpatí východního pohoří u jižního okraje Královského vádí. Doktor Farmer bude vykopávky dokumentovat jako fotograf, a proto potřebuje stan, aby si tam zřídil temnou komoru. Pokud si dobře vzpomínám, víš přece, jak se takový stan staví, Abdule." "Ano, effendi." "Postaral ses i o zvláštní jídlo pro pana Halsteda?" "Všechny pokyny z vašich dopisů jsem provedl, effendi." "Výborně!" Limuzína si opatrně razila cestu hustým provozem na Tahrírově náměstí. Najedné straně náměstí vynikal komplex hotelu Hilton. Když se k němu limuzína blížila, Mark si rozčileně mnul ruce. Říkal si, jaké má štěstí, že má opět za předáka Abdula Rageba. "Ještě poslední bod. Jak to vypadá s lékařem? V dopisech jsem ti napsal, že v týmu chci mít lékaře, protože se budeme pohybovat v bohem opuštěném kraji a můj zákazník je velmi důležitý muž." "Toto přání mi způsobilo poněkud obtíže, effendi, neboť těžko lze nalézt lékaře, kteří by byli ochotni jít na delší dobu do pouště, dokonce i přes velkorysý finanční ocenění, které jste nabídl. Brzy bude léto, tedy doba, kdy žádný rozumný člověk nepracuje na žhnoucím slunci. Kromě toho jsou lékaři v Egyptě stále vzácnější. Po vystudování medicíny jich mnoho odchází do Evropy nebo do Ameriky, kde si víc vydělají." "Abdule, nepojedu do Tell el-Aróarttyt pokud nebudu mít..." "Ale já jsem se o to postaral, effendi. Je tu studentka, kterou dobře

znám a která nás doprovázela v měsících, kdy neměla přednášky. Studuje poslední rok na univerzitě a už pracuje na klinice v Káhiře. Jediný problém by mohl být v tom, že to není muž, ale žena. Vidíte v tom překážku, effendi?"

Mark musel o této neočekávané okolnosti nejprve přemýšlet a uvažoval, co tomu asi řekne Halstead. Abdul spěšně dodal: "Ta mladá dáma je opravdu dobře obeznámena s výzkumnými archeologickými cestami a velmi se zajímá o historii Egypta. Má výborné lékařské znalosti a všude ji moc chválí."

"Tak dobře, důvěřuji tvému úsudku, Abdule. Když myslíš, že je pro naše účely ta pravá, tak ji najmi." Nablýskaný mercedes zastavil před vchodem do Hiltonu a portýr si pospíšil otevřít dvířka. "Jen ať přijde," dodal Mark po chvíli. "Možná je dobře, že s námi bude ještě jedna žena. Může dělat společnost paní Halsteadové."

Když teď Mark seděl v kupé a díval se na studentku medicíny Jasmínu Šukriovou, myslel si: Jak jsem se v tomto bodě zmýlil! Když byli dnes ráno na Ramessově nádraží navzájem představeni, nedalo se přehlédnout nepřátelství v jejich očích. Řekla sice zdvořile: "Těší mě, že vás poznávám, pane doktore," ale její zdrženlivé chování mluvilo úplně jinak. Cizince očividně nenáviděla.

Vlak konečně zpomalil a objevil se vybledlý štít s anglickým a arabským nápisem MELLAWI. Zatímco se jeho spolucestující pomalu zvedali a protahovali se po dlouhém sezení, Mark si pospíšil a vyskočil na nástupiště, ještě než se vlak úplně zastavil.

Ze stínu chatrné jízdenkové pokladny vystoupil Abdul a pozdravil ho:

"Ah-laan, effendi. Všechno je připraveno. Tábor je zařízen a generátory už pracují. Všechno je, jak jste nařídil, insalláh."

Když přichází jeden po druhém vystupovali z vlaku, přivítalo je dusné vedro. Kolem prošel vysoký ramenatý muž a postavil se vedle Abdula. S povýšeným výrazem hleděl přes hlavy návštěvníků a zachovával strnulé držení těla. Kromě své výšky byl nápadný především skobovitým nosem. Na vpadlých tvářích se mu napínala pleť barvy mědi. Na sobě měl modrou galábii, široký vrchní oděv Egyptanů, a turban. Na ramenou mu visela zbraň. Jeho pohled připomínal Markovi mumii Setiho I. Abdul ho představil jako nejvyššího ghaffira, který je zodpovědný za bezpečnost expedice.

Mark na muže letmo pohlédl a všiml si, že jedno z jeho očí je silně napadeno trachomem. "Udělal jsi svou věc dobře, Abdule. Sukran. Jsou tu auta?"

"Tudy, effendi."

Abdul vedl skupinu od nádraží k nebezpečné cestě vedoucí kolem kanálu, ve kterém stála zahnívající voda. Mouchy tam poletovaly v takových hejnech, že široké okolí bylo plné ohlušujícího bzukotu. Na bahnitém břehu seděli na zemi se zkříženými nohama dva muži a hráli trik-trak. Na silnici parkovaly dva černé otlučené chevrolety, na jejichž střechy právě připevňovali zavazadla Američanů. Mark rozdělil skupinu do vozidel a pak nastoupil do posledního vozu společně s Ronem, Hasimem al-Šeichlym, mladým úředníkem z Úřadu pro starožitnosti, a s ghaffirem, který vystrčil pušku z okénka, aby měli víc místa.

Auta rachotila po hrbolaté cestě kolem zavodňovacích kanálů a bavlníkových polí a pod stinnými datlovými palmami. Plně naložená vozidla všechny cestující důkladně natřásala, když hlučně poskakovala od jedné díry ke druhé. K okraji silnice se s křikem sbíhaly zástupy dětí a mávaly. Když auta přejela, zůstávaly v mraku prachu pod žhnoucím poledním sluncem. Když konvoj konečně dorazil ke břehu Nilu, žádný z cestujících neřekl ani slovo. Řidiči otevřeli dvířka, všichni se vrhli ven, kašlali a oprašovali si šaty.

Mark si vytřel prach z očí a rychle svou skupinu přelétl pohledem. Alexis Halsteadová, působící jako vždy chladně a netečně, se pomalu loudala od auta. Sanford Halstead v khaki kalhotách a v bílé polokošili nedůvěřivě pozoroval blížící se feluky. Abdul, ghaffir a oba jeho asistenti mezitím pomáhali řidičům s vykládáním zavazadel a stavěli je na dřevěný přístavní můstek. Hasím al-Šeichly přešel k Jasmíně Sukriové, která si přes dlouhé černé vlasy právě zavazovala

šátek, a začal se s ní tiše bavit.

Ron s fotoaparátem, který se mu pohupoval na rameni, přistoupil k

Markovi a zamumlal: "Člověče, to je děsný vedro!"

Mark nespustil pohled z obou čelunů, které si to k němu křižovaly přes řeku: "To je teprve začátek, kamaráde."

Nil se před nimi rozkládal jako hnědé pole, jehož povrch čeřily brázdy za řelukami a lehký severní větřík. Účastníci výpravy se uchýlili do skrovného stínu.

"Marku, co si myslíš o Hasimovi al-Šeichlym? Věříš mu?"

"Ten je v pořádku. Myslím, že ho odhaduji správně: Mladý, nezkušený a dočista posedlý, aby se osvědčil. Egyptská vláda se pokouší vyrovnat nedostatek zahraničních vykopávek v údolí Nilu tím, že školí vlastní lidi. Jenže to nefunguje, protože nikdo nechce pracovat v terénu.

Většina domorodců má zájem jen o úřednickou práci a o co nejrychlejší povýšení. S Hasimem ale nebudou žádné potíže. Přichází rovnou z univerzity a je plný idealismu. Není ještě tak zkorumpovaný."

;?

"Kdy mu chceš říct o deníku?"

"Dnes večer."

Ron si z obličejů odehnal mouchu. "Vypadá to, že Halstead se docela dobře drží."

Devětapadesátník se opíral o datlovou palmu a ruce tiskl proti sobě - způsob, jak se uvolnit.

"Je v dobré formě, to se musí nechat," odpověděl Mark a tiše se zasmál.

"Jeho žena vypadá opravdu oslnivě. Vsadil bych se, že si ho vzala jen kvůli jeho penězům. Jsem zvědav, jak dlouho to vydrží bez služebné."

Mark pozoroval Alexis Halsteadovou, jak schází ke břehu a tam se zastavuje. Prudké sluneční světlo jí ozařovalo husté, ohnivě rudé vlasy. Měla na sobě stejné oblečení jako její muž, a proto spíš vypadala, jako by si chtěla zahrát pólo, než jako účastník výpravy do pouště. Kupodivu se zdálo, že si nic nedělá ani z vedra, ani z všudypřítomného prachu.

Mark měl podezření, že její sebeovládání je jen předstírané, ale proti ní si teď náhle připadal velmi zpocený a špinavý. "Myslím, že ta druhá nás taky nemá ráda." "Která druhá?"

Ron ukázal hlavou na Jasmínu Šukriovou, která se živě bavila s Hasimem. "Nepřivítala nás zrovna přátelsky."

Jasmína Šukriová na sobě měla také khaki kalhoty a halenku a vlasy měla zastrčeny pod pestrým šátkem. V posledních letech vidával Mark stále častěji mladé Egyptanky, jako byla ona. Díky emancipaci a vzdělání se vzdaly zavedeného způsobu života a získaly více samostatnosti. Jasmína Šukriová vypadala bojovně, jak tu tak stála se založenýma rukama a hlavou lehce nakloněnou, zatímco Hasim k ní tiše arabsky promlouval. Docela by jí slušela puška na zádech.

"Spoléhám na Abdulův odhad. Říká, že všechny zkoušky na univerzitě skládá s vyznamenáním a že ji už nabídli tři místa, až dostuduje.

Kromě toho byla jediná, koho jsme mohli sehnat."

Ron pokrčil rameny, zamumlal cosi o několika fotografiích, které ještě chce udělat, a odešel.

Mark si nemohl pomoci a musel srovnávat jediné dvě ženy ve skupině.

Věkem byly asi deset let od sebe: Alexis odhadoval něco přes třicet.

Jasmínu na dvacet dva nebo dvacet tři let.

Alexis Halsteadová byla chladná a zářivá jako safír; naproti tomu

Jasmína působila teplým a tmavým dojmem jako naleštěný eben. Obě byly velmi atraktivní, každá svým způsobem.

Opovržení v zelených očích Alexis Halsteadové bylo způsobeno hrdostí a sebejistotou; záští v Jasmininých žhnoucích očích svědčilo o nenávisti k cizincům. Ve styku s oběma ženami, předpokládal Mark, je z různých důvodů radno zachovávat nejvyšší opatrnost.

Otočil se a ploužil se dolů ke břehu, kde voda omývala jílovou půdu.

Podíval se na palmy, které rostly na druhé straně řeky a za nimiž se rozprostírala písčitá náhorní plošina s troskami Achetatonu.

Když namáčel do vody špičky bot, upřel pohled na obrovskou žlutohnědou pustinu, která se rozkládala od okraje úrodných polí za El Tillem až k

úpatí pohoří v dálce. Opět myslel na zoufale nedostatečné údaje, které Ramsgate zanechal o poloze svého tábora, a ptal se sám sebe, zda bylo skutečně správné rozhodnutí postavit stany na kraji Královského vádí. Ramsgate mohl mít tábor kdekoliv v této oblasti, rozkládající se na šedesáti čtverečních kilometrech. A navíc - kde mají začít s hledáním podstavce stély? A co bylo myšleno tím psem a kde může být? Neboť podle Ramsgate se tam nacházel Achnatonův hrob.

Mark zavřel oči, a když na tváři ucítil teplý větřík, pokoušel se představit si oslnivě bílý chrám a paláce, které kdysi stály na této pusté planině. Představoval si, jak faraón Achnaton a královna Nefertiti tehdy jezdili ulicemi ve třpytivém voze obloženém zlatem a stříbrem, a zdálo se mu, že slyší volání tisíců lidí, kteří jásotem vítali živého boha.

Achetaton, Atonův obzor, nejromantičtější a nejzáhadnější ze všech starověkých měst, dnes už jen hromadami kamení připomínal posvátné budovy, které tam kdysi stály.

Něco se tam před třemi tisíci lety stalo, něco násilného a nevysvětlitelného, co přimělo Amonovy knězi, aby prohlásili tento kousek pustiny za prokleté místo a aby mrtvolu kacířského krále ukryli do neznámého hrobu...

"Effendi?"

Mark se prudce otočil.

"Promiňte, asi jste mě neslyšel."

Nyní zaslechl i Mark v dálce křik a na přistavním můstku spatřil divokou změť napřažených rukou a zuřivých obličejů. "Co se děje, Abdule?" zeptal se.

"Effendi, máme potíže."

ŠEST

Mezi oběma majiteli feluk došlo k hádce, protože oba si osobovali právo na převoz skupiny přes Nil. Mark vyřešil rozmrštku k oboustranné spokojenosti tak, že rozdělil cestující a náklad mezi oba čluny a každému z převozníků zaplatil pět liber. Abdul vzal oba své pomocníky, ghaffira a všechna zavazadla na palubu jedné feluky, zatímco Mark přidělil druhou Američanům, Jasmíne a Hasimovi.

Ke zdolání široké řeky potřebovaly feluky půl hodiny. Když zastaralé lodě klidně pluly přes vodu, seděli všichni v zamyšleném mlčení. Choulili se ve špinavém trupu lodě, posetém špačky cigaret a rozžvýkanými konci cukrové třtiny a naslouchali šplouchání nilské vody o stěnu trupu.

Když dospěli k protějším břehu, shromáždilo se tam již množství lidí. Vesničané, kteří z mimořádného důvodu přerušili práce na poli, mlčky pozorovali, jak cizinci jeden po druhém vystupují na jílovitý břeh. Slyšet byly pouze Abdulovy strohé příkazy, když pod jeho dozorem nakládali zavazadla na osly. Když jako poslední z paluby odcházela Alexis Halsteadová, podpíraná manželem, chvějivé polední vedro náhle protrhla salva z pušek. Rána se odrazila od okolních skalních převisů a šířila se několikerou ozvěnou, připomínající hrom. Když se hluk utišil, přišel k Markovi Abdul a řekl: "Tím vás a vaši skupinu oficiálně přivítali, effendi."

Dav lidí se rozdělil, aby nechal cizince projít. Na tvářích rolníků se zrcadlila neskrývaná zvědavost. A když Mark zvedl ruku a pozdravil je zřetelným "Ah-laan!", ze všech stran se ozvalo "Ah-laan wa sahlaan!". Potom se kruh vesničanů opět uzavřel a všichni následovali nově přichozí.

Abdul vedl skupinu po pěšině, která se táhla mezi dvěma čerstvě zoranými poli. Byly to rovné parcely půdy, protkané sítí zavodňovacích kanálů a tu a tam přerušované několika datlovými palmami. Ozimá pšenice již byla sklizena a půdu teď obdělávali pro letní pěstování fazole. Na zemi dřepěla mladá rolnice a z kukuřičného těsta

připravovala kulaté placky, které dávala na velkých dřevěných talířích sušit na slunce. Když skupina procházela kolem ní, plaše se usmála: a u úst si přidržela závoj. Nedaleko vrzala kola vesnické sakije, žentouru poháněného vychrtlým volkem, který otáčel trámem v nekonečných kruzích. Ženy, čerpající vodu, se zarazily, vyjeveně hleděly na kolemjdoucí cizince a přitom si chvatně přikrývaly obličej černými závoji. Vesnice připomínala nepořádnou hromadu hliněných kopečků na hranici mezi úrodnými poli a suchou pouští. Nuzné chatrče z cihel, vyrobených z nilského bahna a pokryté roštím, stály natěsnány jedna vedle druhé poněkud bokem za okolními palmami, akáciemi a platany. Návštěvníci se nyní vydali po prašné cestě, vedoucí kolem vesnické birky, nádrže s nazelenalou stojatou vodou, která sloužila jako napajedlo pro dobytek a jako rybník pro koupání dětí. Kromě toho poskytovala vodu na výrobu cihel z bahna a na praní prádla. Z nádrže stoupal hnilobný zápach. Cizinci ohrnuli nosy a rychle se odvrátili. Vedle birky se nacházel společný mlat, místo pokryté udasaným pískem a kravinci. Přes čerstvá stébla táhl buvol těžkou dřevěnou sekačku, která byla opatřena listovými čepelemi na řezání slámy; zvíře řídil feláh na kozlíku. Ostatní muži se opírali o vidle a lhostejnými pohledy si prohlíželi kolemjdoucí skupinu.

Všude se to hemžilo mouchami a okolní vzduch odporně zapáchal. Mark krátce pohlédl přes rameno a viděl, že Alexis Halsteadová si u nosu drží naparfémovaný kapesníček.

Muž, u něhož museli nejprve vykonat návštěvu, byl nejvyšší autoritou ve vsi. Zatímco každá egyptská provincie byla spravována komisařem, takzvaným mamurem, nakonec to byl stejně umda, vesnický staršina volený feláhy, kdo měl skutečnou moc. Umda byl ctěný muž, o to více, že obvykle disponoval jediným telefonem ve vsi. Umda v El Tillu, největší vesnici v Tell el-Amarně, byl stařec, jehož dům byl jako jediný ve vsi natřen na bílo.

Návštěvníky vedli po prašné "silnici", která byla tak úzká, že museli jít za sebou.

Ted' je dav konečně směle následoval, lidé živě hovořili, vrhali obdivné pohledy na rudě planoucí vlasy Alexis Halsteadové a dělali poznámky o kvalitě její henny.

Z úzkých vchodů do domů jim proudily vstříc nejrůznější vůně, ale všechno přehlušoval ostrý pach páleného buvolího trusu. Mark i jeho doprovod se stále pokoušeli rukama odhánět mouchy, a když konečně došli na malé náměstí zalité sluncem, na jehož konci stál nabílený umdův dům, všichni byli zpocení a nic si nepřáli toužebněji, než co nejrychleji pokračovat do tábora. Avšak museli dodržet rituál, nemohli prostě zapomenout na pravidla slušnosti.

Na zemi ležely rozprostřeny dlouhé koberce, aby se hosté mohli posadit. Bosé děti podaly cizincům palmové listy, které sloužily jako vějíře a jako plácačky na mouchy. Mark se trpělivě uvelebil na koberci a posadil se do tureckého sedu, což ostatní učinili po něm. Potom se usmál úkolem do davu a pokoušel se přitom vyzkoumat, zda jsou cítit nějaké náznaky nepřátelství. Avšak nic takového nezjistil.

Jenže z dřívějších expedic důvěrně znal všudypřítomný problém s potyčkami mezi vesnicemi podél Nilu. Hádka o právo na vodu, o hranice polí nebo uraženou čest něčí dcery mohly vést k rivalitě, která vyústila ve vraždu a zabíjení. Před pěti lety, když vedl Mark vykopávky v deltě, se z jedné vesnice do druhé zaběhla koza a dostala se na mlat sousední vsi. Uražený feláh rozzuřeně běžel k majiteli kozy a zahrnul ho přívalem nadávek. K tomu rámusu se seběhli přátelé a příbuzní a mnozí z nich drželi ještě v rukou polní nářadí. Někdo náhodou vrazil do nějakého muže a ten ránu opětoval. Došlo ke rvačce a mamur musel poslat policii, aby lidi rozehnala. Později v noci, když se všechno zase uklidnilo, se někdo vplížil do první vesnice a podřízil koze krk. Den nato byl otráven buvol původně poškozeného rolníka. Následovaly dva dny krvavého boje, během nichž obě vesnice svolávaly své muže na obranu rodinné a kmenové cti. Byli zabiti dva muži, tři další byli těžce zraněni a mamurova policie musela v obou vesnicích hlídkovat, dokud se na nepřátelství nezapomnělo, což trvalo rok.

Mark si prohlížel rolníky, kteří se kolem návštěvníků shlukli, snědé, pevně stavěné feláhy z El Tillu. Muži na sobě měli dlouhé špinavé galábie, chodili bosí a při smíchu odhalovali dřavý chrup. Ženy měly oblečeny vybledlé kartounové šaty sahající až po kotníky, kolem zápěstí barevné náramky z umělé hmoty a na hlavách černé závoje, které mohly rychle přetáhnout přes obličej, aby se ukryly před cizími. Mnohé byly těhotné nebo držely v náručí malé děti, zatímco další děti se jich držely za cíp sukně. Většina žen měla vlasy nazrzlé po henně a oči silně orámované černou hlinkou.

Mark dbal na to, aby se na žádnou ženu nedíval příliš dlouho, neboť nějaký otec, manžel nebo bratr to mohl chápat jako urážku a mohl si vylít hněv jak na Markovi, tak na oně ženě.

Pozorně si prohlížel obličej lidí. Většina Egyptanů, právě feláhové na venkově, to Mark věděl, patřila k prastaré rase, která se zachovala ve své původnosti po celá tisíciletí, chráněna pouští a horami. Jejich typické znaky - široké lebky a obličej, úzká čela, vysedlé lícní kosti, silné nosy a mohutné dolní čelisti - se už po padesát století jen málo změnily. Nesmíchali se s Řeky, Římany, Araby ani Turky. Tito lidé, kterým se i přes pronikání islámu a křesťanství podařilo pokračovat ve starých tradicích, nejen že pracovali a žili stejným způsobem jako jejich předkové už v antické době, ale i vnějškově zůstali stejní. Jako první potomci rolníků v údolí Nilu ze starých dob patřili feláhové z El Tillu k témuž národu, který tu kdysi obdělával zemi pro sebe a pro faraónův dvůr. Byli Achnatonův národ, nezměněný a nezměnitelný.

V davu se ozval vzrušený šepot, když se na prahu domu objevil starý muž s nejdelšími a nejbělejšími vousy, jaké kdy Mark viděl. Na sobě měl bílou galábii a sandály a při chůzi se opíral o dřevěnou hůl. Na hlavě měl umda bílou háčkovanou čepičku, což znamenalo, že podnikl poutnickou cestu do Mekky. Dav utichl a s úctou hleděl na starého muže, když jako biblický patriarcha vykročil do slunečního světla, na chvíli se zastavil a potom se strnule posadil do proutěného křesla, které stálo vedle vchodu. Umda tu byl něco jako král.

"Ah-laan wa šahlaan," zvolal stařeckým krákoravým hlasem.

Mark odpověděl na pozdrav a dodal: "Sabbah in-nuur." Stařec se blahovolně usmál a zvedl sukovitou ruku. Z vnitřku domu okamžitě přistoupila mladá žena se zahaleným obličejem a s měděnými kroužky na zápěstích a na kotnicích. Nesla měděný podnos se sklenkami čaje.

Když mu pokorně nabídla z podnosu, Mark si vzal čaj naservírovaný do obyčejné sklenky na vodu, a ještě než ho ochutnal, věděl, že bude příšerně sladký. Na dně sklenky se usadila vrstva cukru. Mark upil doušek, olízl si rty a arabsky pochválil: "Čaj chutná znamenitě. Je nejlepší, jaký jsem kdy pil."

Umda se mazaně usmál, ukázal přitom za bílými vousy tmavě hnědé zuby a odpověděl: "Ať mi Alláh promine, že musím svému ctěnému hostu předložit čaj, který není hoden ani osla, ale to je všechno, co mám."

Mark, který věděl, že čaj pochází z umdovy speciální zásoby a že jeho žena strávila celé ráno tím, aby ho připravila podle všech pravidel umění, odpověděl: "Nejsem hoden ho pít."

Z domu vyšla žena a postavila se za starce. Byla malá a také hodně stará, rezavé vlasy měla u kořínků bílé, její obličej vypadal jako pomačkaný pergamen, avšak ruce měla oranžově pomalovány a na zápěstích jí zvonily zlaté náramky. Byla nejuctívanější ženou El Tillu, které všechny ostatní ženy záviděly.

"To je moje žena, Achmedova matka," představil ji umda. Mark staré ženě zdvořile kývl, aniž by jí věnoval přehnanou pozornost. U feláhů bylo zvykem, že ženě neříkali vlastním jménem, nýbrž jménem jejího nejstaršího syna.

Umda nyní začal vítat jmenovitě každého z Markovy skupiny přitom naprosto přehlédl obě ženy, Alexis i Jasmínu, a uzavřel slovy: "Kéž je vám Alláh nakloněn při vaší práci a dopřeje vám mnoho úspěchů."

To bylo znamení začátku obchodní části. Abdul začal umdovi vysvětlovat, že Mark potřebuje dvě pracovní skupiny po desíti mužích, které by se střídaly po dvou týdnech nebo vždy, když by to vyžadovala

práce na polích. Umda, kterého Abdul oslovoval hadí, arabským názvem poutníka, mu milostivě naslouchal. Pak se obrátil na Marka a protáhlou středoegyptskou intonací řekl: "Vaše přítomnost prospívá nám všem, pane doktore. Naši lidé potřebují práci, vy potřebujete naši pomoc a všichni ctíme, to, co je qadim. Je to už příliš dávno, kdy se na ruinách pracovalo.

Mark kývl a zkoušel vypít nesnesitelně sladký čaj, aniž by se mu stáhl obličej. "Qadim" znamenalo "starý" a feláhové podél Nilu ve své bláhovosti a v úctě před minulostí svých předků ctili vše, co bylo stovky let staré. Věřili, že předměty z dávné minulosti obsahují silnou kouzelnou moc.

Sanford Halstead se nahnul k Markovi a zamumlal:

"Přeložil byste nám laskavě tohle všechno?"

"Jde jen o formální záležitost, pane Halsteade. Abdul se už před několika týdny o všechno postaral, vše je připraveno. Hrajeme tu pouze divadélko, protože tak to vyžadují mrav a zvyky."

"To je přece ztráta času."

"V tom s vámi souhlasím, ale chtě nechtě tím musíme projít. Jinak bychom starého pána urazili a tím bychom si zadělali na spoustu potíží. Možná to tak nevypadá, ale umda je nejvyšší velitel zdejší země a lidé udělají, co řekne." Sanford Halstead se zase narovnal a zachmuřeně pohlédl do svého čaje. Ani se ho nedotkl. "A radil bych vám, abyste to vypil." "Raději ne."

"To ho urazí a nikdo nebere urážku tak vážně jako tito lidé. Odmítnout Egyptanovu pohostinnost je stejně zlé, jako abyste mu plivl do obličeje. Vypijte to, prosím."

Když Sanford Halstead vzdorovitě a s kamennou tváří zvedl sklenku s vlažným čajem ke rtům, řekl Mark starci:

"Můj přítel se ptá, zda by mohl dostat ještě sklenku."

Stařec se spokojeně zašklebil a udělil dceři krátký rozkaz, po němž pospíchala do domu.

Jednání pokračovalo. "Nebude problém zásobit vás ochotnými dělníky, pane doktore. Vlastně by tady každý rád pracoval pro Američany.

V několika posledních týdnech jsem se musel vážně rozhodnout. Není lehké vybrat si mezi muži, kdo se smí připojit k vám a kdo musí zůstat na polích."

Mark věděl, že toto je kritický bod jednání, neboť mezi El Tillem a jižněji ležící vesnicí Hag Qandii je pověstná rivalita. Bylo nutno oba umdy vlídně naladit. Mark věřil, že Abdul zaměstnal stejný počet mužů z obou vesnic.

"Co se týká placení, pane doktore, tak deset piastrů na muže a den stačí. Za to si mohou koupit cukr a nový pluh. Každý má své důvody, proč u vás chce pracovat. Samiho syn by se chtěl oženit, ale nemá peníze na zaplacení nevěsty. Mohammed má dluhy u lichváře a musí za ně zaplatit padesát procent úroků. Rahmi má dvojčata, chlapce, kteří musí být obřezáni. Všichni potřebujeme dodatečné příjmy, pane doktore, neboť jak vidíte, jsme chudí jako jehla, která všechny obléká, ale sama zůstává neoblečená."

Mark netrpělivě čekal. Věděl už, co teď přijde. Proto ho nepřekvapilo, když umda pokračoval: "Člověk by proto skoro řekl, že deset piastrů není dost."

"Jak by se vám práce vyplatila, haggü, vyslovil Mark titul hadí. středoegyptským dialektem.

"Chtěli bychom, abyste k deseti piastrům přidal mírku čaje pro každého."

Mark pohlédl na Abdula, který se lehce naklonil a anglicky prohlásil:

"To jsem předpokládal, effendi. Mezi bednami, které jsem přede dvěma dny přivezl, jejich také několik s nejlepším čajem, který se dá v Egyptě sehnat. Od té doby, co přišel, ho dnem i nocí hlídají dva ghaffirové."

Mark přikývl. Už dříve zažil, jak feláhové šílí po čaji. Protože kvůli své víře odmítají požitky z alkoholu, uchylují se nišší rolníci odedávna k jiným formám povzbuzení. A protože hašíš je drahý a ovlivňoval by práci na polích, stal se čaj mezi miliony rolníků

požitkem číslo jedna. Mark věděl, že žádný z feláhů by nešel na pole bez konvičky silného, vydatně oslazeného čaje. Povzbuzoval ho a poskytoval mu tělesný požitek. Byl to jeho jediný luxus a zároveň neoddělitelná součást jeho života. Egypťané popíjeli litry silného černého čaje, oslazeného množstvím cukru.

"V pořádku, haggu, dostanete svůj čaj."

"A cukr, pane doktore."

"A cukr."

"Dozvěděl jsem se," pokračoval umda, "že zaměstnáte i muže z Hag Qandilu. Musím vás upozornit na to, že jde o nespolehlivé holomky. Zrovna s nimi nemáme spor, ale přesto na noc dávám přes dveře závoru."

"Co navrhuje, haggu?"

"Pokusím se fungovat jako prostředník mezi vámi a muži z Hag Qandilu.

Když se sám snížím," protáhl si kostnaté ruce a zvedl vyzáblá ramena,

"můžu se snad u nich za vás přimluvit."

"Co se tady vlastně děje?" zasyčel zlobně Halstead.

"To je stará pojišťovací hra. Zaplatíš nám, tak ti nezpřerážíme nohy."

Mark se zase obrátil k umdovi. "Co můžu udělat, abych vám s tím pomohl, haggu?"

"Jsem starý muž, pane doktore, a běda, mé dny jsou sečteny. Jen Alláh ví, kolik východů slunce ještě zažiji. Bylo by mi útěchou ve vysokém stáří a chudobě, kdybych se mohl těšit z malého, nevýznamného luxusu. Z něčeho, co je docela bezvýznamné pro velkého a zámožného muže, jako jste vy." Ještě víc se zašklebil: "Chtěl bych cocacolu."

Mark vrhl netrpělivý pohled naproti na Abdula, který ho rychle anglicky ujistil: "Přišla zároveň s čajem, erfendií celá bedna." Qandilu?"

"Ne, effendi."

"Tak to taky tak necháme. Co potřebujeme ze všeho' nejméně, je nějaká zatracená potyčka o cocacolu." Přinutil se k úsměvu, obrátil se na umdu a poznamenal: "Ujednáno!"

Starý patriarcha se viditelně uvolnil, opřel se v křesle a spokojený úsměv mu zbrázdil obličej stovkami vrásek.

Sanford Halstead, který právě pozoroval nějakou ženu, jak hledá chlapečkovi ve vlasech vši, zašeptal Markovi:

"Jak dlouho to ještě potrvá?"

"Už ne dlouho. Usmějte se na starého a hodte do sebe ten čaj. Když pak hlasitě řihnete, bude celý život vaším přítelem."

"To přece nemyslíte vážně!"

"Člověk by se měl vždy přizpůsobit svému okolí, pane Halsteade."

"Už dlouho nevydržím ten zápach, Davisone, a myslím, že tohle místo se příliš nehodí pro mou ženu."

"Vaše žena, pane Halsteade, je teď tak bezvýznamná, že umda by měl vyšší mínění o vašem oslu, kdybyste nějakého měl. Ještě pár minut a pak vyrazíme do tábora. Chci mu položit ještě jednu nebo dvě otázky o Ramsgatovi."

Když do sebe nalil zbytek odporně sladkého čaje, všiml si Mark muže, který stál na kraji davu a vypadal, že k němu nepatří. Malý, otlý a tučný, křiklavě vynikal mezi vesničany, obzvláště bílou košilí, kterou měl zapnutu až po tlustý krk, a tmavými kalhotami. Měl odulý obličej a dlouhé vlnité vlasy, lesknoucí se mastnotou. Košili měl kolem límce a rukávů špinavou a vpředu posetou skvrnami od jídla. Muž se opíral o pomočenou zídku a prstem se vrtal v uchu. Jeho zdánlivě lhostejné chování upoutalo Markovu pozornost.

Mark věděl, kdo to je. Byl to vesnický Řek, jediný majitel krámků, šmelinář, prodavač látek, obchodník, lichvář. V každé vesnici od delty až k Súdánu byl některý z nich:

Před dávným časem přišli Řekové do údolí Nilu a zvětřili zisky z vykořisťování rolníků, kteří se jinak neměli kam obrátit se svými materiálními potřebami. Obchod se předával z otce na syna. Jen zřídka vstupovali do smíšených manželství s domorodým obyvatelstvem a raději si nechávali poslat nevěstu z Řecka. Žili na kraji vesnice, nezúčastňovali se společenského života a na vrub feláhů vedli příjemný život.

t., ; äVÍ o tom umda z Hag

Mark si vštípil mužův odulý obličej a zase se obrátil na umdu:

"Potřebuji několik informací, haggu."

"A já mám odpovědi, inšalláh."

"Před sto lety sem přišel jeden Angličan kopat v troskách. To bylo ještě před Petriem, haggu. Zemřel na nějakou nemoc a okolí jeho tábora a pracoviště byly dány do karantény. Znáte to zakázané místo?"

Poprvé od chvíle, kdy vyšel z domu, umdova chytrá očka potěměla: "To bylo před dlouhou, dlouhou dobou, pane doktore, a dnes už není žádná uzavřená oblast. Ani ze svých vzpomínek neznám žádné takové místo, a to je mi přes osmdesát let."

"Bylo to v době posledního tureckého paši, než převzali vládu Britové. Tehdy byl zveřejněn dokument, který komukoliv zakazoval vstoupit do určité oblasti. Myslím, že se to nacházelo v pahorkatině."

"Tehdy byl umdou v této vesnici můj dědeček, pane doktore. Když jsem byl ještě malý chlapec, vypravoval mi o prvních cizincích, kteří sem přišli provádět vykopávky. Říkali si vědci, avšak nebyli nic jiného než hledači pokladů."

"Odkryli trosky našich předků a odcizili krásné věci, které tam našli. S námi se o nic nerozdělili."

O nic, myslel si Mark, kromě anglických liber, které vám zaplatili za to, že jste jim pomáhali s kopáním. "Vzpomínáte si na jednoho jménem Ramsgate?" Umda téměř neznatelně zaváhal, než odpověděl záporně.

"Vzpomínáte si na něco, co se zakázanou zónou souvisí?" "Nevím, proč se mě na tyto věci ptáte. Jaký mohou mít význam, když se odehrály už před sto lety?"

"Mají význam, haggu. Víte, kde se nacházela uzavřená oblast? Nebo vám ve vysokém věku vynechává paměť?"

Živá očka mu vzplála: "Stáří mou paměť nezkalilo, pane doktore! Ano, vzpomínám si, že dědeček mi vypravoval o britském badateli, který v ruinách zemřel se svou ženou a s přáteli. Byli nemocní, tak mi to řekl. A potom vláda našim lidem zakázala do té oblasti vstupovat."

"Kde to bylo, haggu?"

"Nevím. Dědeček to přede mnou nikdy neřikal. Když jsem byl dost starý, abych sám navštívil antická místa, zákaz už neplatil, neboť moc v zemi převzala nová vláda s novými zákony a novou policií. Staré zákony byly zapomenuty."

"Kdy to bylo?"

Umda uhnul pohledem: "Když jsem byl mladý."

Mark si zamyšleně prohlížel vzorek koberce, na němž seděl, a rukou si přešel po zpoceném čele: "Je tu známé jméno Ramsgate?"

"Ne" "Takže v okolí už nejsou žádná zakázaná místa?"

"Ne"

"A vy byste nechal vnuky hrát si všude, kde chtějí?" "Ano." "Velmi jste nám pomohl, haggu, a jsem vám velmi vděčný. Jeden z mých lidí přinese dnes večer k vašemu domu tři láhve coca-coly."

Starcova nálada se rázem změnila. Obličej se mu rozjasnil a on zářil jako vycházející sluníčko: "Pane doktore, zahanbujete mě svou velkorysostí!"

Umdova žena, která si na tomto místě všimla přestávky v hovoru - neboť kdyby přerušila zábavu mužů, mělo by to pro ni za následek pořádný výprask - se nyní sklonila těsně k němu a něco mu zašeptala do ucha. S očividným potěšením povytáhl umda husté bílé obočí a oznámil:

"Achmedova matka vás prosí, abyste se zúčastnili oslavy, kterou pořádáme dnes večer." "Jaké oslavy, haggu?"

"Je to obřizka Hamdisovy dcery."

Halstead zatřásl Markovi na rameno: "O co tu jde?"

Když mu to Mark přeložil, slova se udiveně ujala Alexis Halsteadová, sedící za manželem: "Cože, jeho dcery?"

Mark se musel potočit, aby se na ni podíval: "Tady je zvykem, že se obřezávají jak chlapečci, tak holčičky."

"Ale co mohou děvčátkům obřezávat?"

"Odstraňují jim poštěváček."

Zděšeně povytáhla obočí a Mark se zase obrátil na hostitele:

"Prokazujete nám velkou čest, haggu, ale máme za sebou dlouhou cestu a

rádi bychom si odpočali v táboře. Řekněte Achmedově matce, že jsme zmoženi jejím pohostinstvím a že je nám líto, že musíme odmítnout přátelské pozvání."

Umda blahovolně přikývl.

Když si vyměnili nutné zdvořilostní fráze, všichni vstali a protáhli se. Jasmina Šukriová, která tu během návštěvy seděla bez hnutí jako socha, nyní udělala něco podivuhodného. Přistoupila k umdovi, padla před ním na kolena a prsty pravé ruky se dotkla prsou, rtů a čela.

Když se opět zvedla, Mark na ni udiveně pohlédl, o to víc, že umda přijal její hold s blahovolným úsměvem a zdálo se, že není ani v nejmenším překvapen. Konečně se zvedl i umda a lidé stojící okolo se začali pomalu rozcházet. Mark si třel záda a pohledem přešel malé náměstíčko. Díval se po Řekovi, avšak muž zmizel.

SEDM

Účastníci expedice bezmyšlenkovitě hleděli na trosky antického města, které se rozkládaly vlevo i vpravo od nich, zatímco tři landrovery se hnaly hrbolatou rovinou. Vířily přitom množství písku a za sebou nechávaly zapadající slunce.

Viděli tak holou a bezútěšnou rovinu, že se z hloubi duše zděsili.

Prohlíželi si šterkové náspy, jediné, co zbylo z Achnatonova kdysi tak nádherného města, a v duchu se pokoušeli vyvolat z rozpadených zdí a písečných dun obraz bílých paláců a stromových alejí. Ale nedařilo se jim to.

Čím dále za nimi zůstával Nil a úrodná pole, tím mohutněji se před nimi tyčily srázné stěny vápencového pohoří. Skály byly pravěkými příkrými srázy z holých usazenin, které vypadaly jako miniaturní vydání Grand Kaŕonu; prehistorická krajina, obnažená až na geologické vrstvy. Když objevily stany tábora, Mark si otřel pot z čela a pomyslel si: Tady to vypadá, jako by se čas zastavil.

Vozidla konečně zastavila a všichni čekali, až se usadí prach. Jeho mračnem viděli, že minuli vyschlé koryto Královského vádí a pak objeli kamenité předhůří, které se vypínalo v rovině na jižním okraji vádí.

U úpatí kopců se v odpoledním slunci dala rozeznat řada zdí vysokých po pás, které připomínaly bludiště. Byly to zbytky místa, které egyptologové označovali jako "dělnické sídliště" - malá kolonie, v níž byli v době faraónů poněkud stranou od vlastního města ubytováni kopáči a jejich rodiny. Vše nasvědčovalo tomu, že některé z "místností" byly znovu obydleny. Muži najatí Abdulem dali přednost založení vlastního dočasného tábora v ruinách, aby si ušetřili každodenní cestu z vesnic vzdálených několik kilometrů.

Na druhé straně předhůří bylo postaveno do kruhu sedm prostorných bílých stanů. Krčily se u úpatí strmé skalní stěny, která jim poskytovala ochranu před větrem a stín v prvé polovině dne.

V provizorní boudě bužely generátory a od nich vedly do všech stanů elektrické kabely. Asi třicet metrů od tábora se nacházely dvě sprchové kabiny a dvě latríny.

Byla nejteplejší denní doba. Účastníci expedice pomalu vylezli z landroverů, oklepali si ze šatů prach a nedůvěřivě se rozhlíželi po táboře. Ron, nejaktivnější z nich, hned využil svůj fotoaparát. Běhal sem tam a dělal momentky všech, aby na fotografiích zachytil náladu při nastěhování do tábora.

Abdul začal tvrdě udílet rozkazy dvěma feláhům, kteří přispěchali z dělnické vesnice. Z tábora bylo vidět jejich smetaná lůžka a táborový oheň mezi ruinami. Mark pomalu obcházel kolem, důkladněji si tábor prohlížel a kontroloval všechna zařízení.

Ostatní se rozdělili do stanů. Čtyři z nich byly zamýšleny jako soukromé ubytování: Halsteadovi v jednom, Ron s Markem v druhém. Hasím a Abdul ve třetím a Jasmina Šukriová s lékařským vybavením samotná v posledním stanu. Pátý stan sloužil Ronovi jako temná komora, šestý byl

zařízen jako pracovna a obsahoval nářadí na vykopávky, laboratorní a měřicí přístroje, kdežto sedmý a největší stan měl sloužit jako společenská místnost, v níž se mělo především podávat jídlo. Mark pozoroval, jak uvádějí Sanforda a Alexis Halsteadovy do jejich stanu a za nimi se plahočí tři feláhové se zavazadly. Halstead ohledně svého noclehu i noclehu své ženy vytyčil zcela jasné požadavky a Mark tajně doufal, že Abdul je mohl splnit.

Když zmizeli uvnitř stanu, Mark pomalu pokračoval v chůzi. O jeho obličej zavadil nějaký hmyz. Ohnal se po něm a vzhlédl, aby mohl lépe zamířit, avšak vtom se zarazil. Zvedl ruku, aby si chránil oči před sluncem, a podíval se vzhůru k vrcholu skály, která se tyčila několik stovek metrů nad táborem. Tam nahoře stála mlčenlivá postava, která se rýsovala proti modrému nebi a pohlížela na čilý ruch dole.

Mark se chvíli díval nahoru a pokoušel se postavu na skále blíže rozeznat. Potom spustil ruku a porozhlédl se po Abdulovi.

Věděl, že na náhorní rovině nad vádí existuje stará cesta, kterou kdysi postavili Achnatonovi vojáci a kterou ještě příležitostně používal ghaffir při svých obchůzkách. Avšak tento muž nevypadal jako ghaffir. Jednak neměl pušku, jednak si nevedl ani meška, ani velblouda. Mark by nedokázal ani s jistotou říci, zda je to vůbec muž. Abdul se právě dohadoval s jedním z pomocníků. Zřejmě šlo o to, jak naplnit dostatek vody rezervuáry pro sprchy, aby se mohlo umývat šest lidí. Pomocník rozhazoval rukama a cosi vysvětloval, čemuž Mark pořádně nerozuměl.

Když se znovu podíval k vrcholu, tmavá postava už zmizela. Jasmina řekla tiše "sukran" jednomu z feláhů, který jí nesl zavazadla a počkala, až odejde ze stanu. Pak se otočila, přes vchod do stanu spustila síť s drobnými oky a zavřela ho na zip. Jasmina věděla o problémech, které tu budou s hmyzem. Vrhla zkoumavý pohled na zařízení stanu. Abdul odvedl dobrou práci. Polní lůžko vypadalo pohodlně; síť proti moskýtům vycházela z klubka u stropu a v záhybech spadala přes postel až k zemi. Před lůžkem byl rozprostřen koberec veselých barev. Byla tam židle a psací stůl, kromě toho laboratorní stůl a poličky, které potřebovala na lékařské vybavení. U stěny stanu stála bedna s nástroji a léky.

Jasmina, utahaná namáhavou jízdou, přecházela stanem a snažila se utřídit si myšlenky. Bylo toho tolik, o čem musela přemýšlet, a byla plná protichůdných pocitů, které si musela ujasnit. Klesla na kraj lůžka a vyčerpaně si rozvázala šátek ve vlasech. Když jí dlouhé husté vlasy spadly na ramena a na záda, ulehčeně si povzdechla.

Její osamělost byla první věc, proti které chtěla bojovat, přestože šlo o problém téměř každodenní, na který si už dávno zvykla. Samota ji provázela školními léty i roky studií, byla vždy přítomná i ve společnosti přátel a na tom se nic nezmění ani tehdy, až získá doktorát a stane se lékařkou s vlastní praxí.

Nebyla si jistá, proč se přidala k této výpravě, pomine-li, že je za to dobrá odměna a že předák Abdul Rageb ji ujistil, že bude lehké pracovat pro Američany.

Jasmina seděla v předklonu na lůžku a ruce jí bezmocně spočívaly v klíně. Chvilí přemýšlela o cizincích a přitom úmyslně vynechala Halsteadovy. V jejich očích nestál tento manželský pár za to, aby na ně vyplývala třeba jen jedinou myšlenku. S oběma egyptology se měla věc trochu jinak. Blondák vypadal docela mile, i když se nedal brát úplně vážně; tomu druhému, vedoucímu výpravy, však Jasmina příliš nedůvěřovala. V životě už poznala dost lidí, jako je Mark Davison, aby věděla, jaké jsou jeho pohnutky a co od něho může očekávat. Bude jako ostatní kořistníci, k nimž odedávna cítila opovržení. Takže si zachová odstup a použije ho pro své účely.

Jasmina cítila, jak jí něco zavadilo o tvář, a rukou to nepřítomně zahnala.

Abdul Rageb jí neřekl, co egyptologové hledají, a Jasmina si nebyla jistá, zda jí to vůbec zajímá. Všechno, na čem záleželo, byl dobrý plat, který jí slíbili. Kromě toho jí velkorysý sponzor, pan Halstead, nechal úplnou volnost při nákupu lékařského vybavení. Jaký rozdíl

proti státní nemocnici!

Zase se něco dotklo její tváře. Odehnala to.

Pak jí přišel na mysl opět Hasim al-Šeichly, s nímž už se bavila déle. Ačkoliv se snad před Američany poněkud příliš snažil - ale v tom koneckonců spočíval jeho úkol, byl to mladý muž a Jasmíne nebylo zatěžko mít ho ráda. Byl pohledný a čínorodý a ve styku s ní vypadal natolik sebejistý, že se jím necítila ohrožena. Většina její osamělosti měla původ ve starých islámských tradicích, podle nichž se měla žena podříditi muži. Dokonce i spolužáci se v její přítomnosti cítili stísněně a lekali se bližších vztahů. Brzy bude lékařkou a vyhlídky, že v tomto muslimském světě najde muže, který jí dovolí kariéru a vlastní společenské kruhy, byly prakticky nulové. Hasim al-Šeichly byl po dlouhé době první muž, který...

Už zase to o ni zavádilo a tentokrát se Jasmina probírala ze zamyšlení. Rukou si sáhla na tvář a rozhlédla se po stanu, který byl právě dobře osvětlen díky šikmému odpolednímu slunečnímu světlu. Hledala obtížný hmyz, a když ho nenašla, pátrala v obličejí po zatoulaném vlasu. Jasmina doufala, že expedice bude trvat celé léto, přestože to jí Abdul Rageb nemohl slíbit. Kdyby se skutečně protáhla přes celé léto, vydělala by dost peněz, aby...

Tentokrát to cítila jako nepatrné plesnutí, jako mřu, která se třepetá u okna. Jasmina vstala a přešla k toaletnímu stolku, který byl vybaven džbánem, umyvadlem, mýdlem a ručníky a nad nímž viselo zrcadlo. Předklonila se, aby viděla, kam ji hmyz bodl, a na tváři si objevila sotva znatelnou červenou tečku. Ihned prohlédla obě okna, zda v nich nejsou díry, avšak u obou byly neporušené moskytiéry. Potom otevřela bednu s lékařským materiálem a vyndala mucholapku a sprej proti hmyzu. To je asi to, na co se omezi v tomto létě její lékařská činnost: na ošetřování hmyzích bodnutí.

Hasim al-Šeichly přepětlivě vybalil svůj sáček s věcmi na mytí a postavil toaletní potřeby do řady na noční stolek. Pohyboval se disciplinovaně a pedanticky, protože chtěl zabránit tomu, aby ho rozčilení svedlo k nedbalosti. Hasim si zakládal na své pořádnosti a doufal, že muž, se kterým bude toto místo sdílet, bude mít stejný smysl pro pořádek. Předpokládal to. Abdul Rageb byl podle svého zjevu i vystupování svědomitý člověk a všichni si ho velmi vážili pro jeho šikovnost a přičinlivost. Na Hasima udělalo dojem, když se při nabídce místa dozvěděl, že bude spolupracovat s obdivovaným a ctěným Abdulem Ragebem.

A vůbec, účast na expedici byla víc, než o čem se kdy příliš horlivému Hasimovi snilo. Bylo to jako hlavní výhra v loterii. Mnozí jeho kolegové se už dlouho snažili o takovou příležitost osvědčit se. Skutečnost, že má na ministerstvu vysoce postaveného strýčka, mu však přišla vhod. Pro Hasima al-Seichlyho, který teprve přede dvěma lety dostudoval vysokou školu a od té doby víceméně nečinně seděl v kanceláři, mohla expedice znamenat šťastný obrat. Kdyby Američané učinili převratný objev (ačkoliv jen Alláh ví, co ještě mohlo zbýt v této pustině), mohlo by to Hasimovi přinést kýžené povýšení. Zvedl oči a otočil se. "Ano?" zeptal se. Stan byl však prázdný. Otevřeným vchodem pronikaly žluté Sluneční paprsky s poletujícím prachem.

Potřásl hlavou a pokračoval ve vybalování. Mohl by přísahat, že na chvíli byl ve stanu někdo s ním.

Ron udělal dost snímků toho, čemu říkal "počáteční binec", a teď se jen třásl na to, až si prohlédne svou "fotografickou laboratoř".

Zamířil tedy ke stanu, který mu měl sloužit jako temná komora.

Přestože v pozdním odpoledni vála bríza od Nilu a světlé cely odrážely sluneční světlo, uvnitř panovalo příšerné vedro. Ve vchodu se zastavil, aby si jeho oči zvykly na tmou, a potom se rozhlédl.

Bylo to téměř k nevěře. Abdul provedl všechno navlas tak, jak mu to zadal. Dokonce dbal na to, aby rozdělil stan na "mokrý" a "suchý" prostor. Přímě před ním u zadní stěny stanu stál dřevěný laboratorní stůl. Pod ním byly velmi pečlivě naskládány bedny, které doma v Los Angeles osobně zabalil a odeslal. Nad pracovním stolem visely tři

objímky se zašroubovanými žárovkami. Ron si klekl na jedno koleno a zkontroloval celistvost beden podle čísel na nich. K jeho spokojenosti všechny dorazily v pořádku.

Okamžitě se chystal postupně je otevřít podle jejich důležitosti a našel těžkou bednu s číslem 101, na níž bylo tlustými červenými písmeny napsáno: KŘEHKÉ! NEKLOPIT! Kapesním nožem odstranil horní lišty a oběma rukama vyndal pěnovou výplň. Této bedně přikládal zcela mimořádný význam.

Uvolnil se a spokojeně se zašklebil. Sáhl dovnitř, vytáhl čtyřlitrovou láhev chianti a láskyplně ji popleskal.

Alexis Halsteadová si dala ruce v bok a kriticky si prohlížela své ubytování. Obě polní lůžka vybavená saténovými prostěradly a péřovými prošívanými dekami byla odtažena od sebe, jak to jen šlo. Mezi nimi stály dva mahagonové noční stolky, vykládané slonovinou. Mezi oběma postelemi visel lněný závěs na tyči, kterou Abdul připevnil ke stanovým tyčkám. Závěs, nyní stažený a připevněný ke stěně, bude později sloužit k rozdělení prostoru, aby se ve stanu daly vytvořit dva menší "pokoje".

Zatímco svému muži, který kramařil v kufru plném adidasek a joggingového oblečení, nevěnovala Alexis sebemenší pozornost, prohlížela si malé příjemnosti a luxusní předměty, které Abdul přidal k zařízení stanu.

Glazované keramické džbány a umývadla stály na oddělených toaletních stolcích, které byly oba vybaveny hraničkou silných ručníků, mýdlenkou a několika osuškami. Nad každou postelí visela zdobená měděná lampa, která se dala rozsvítit a zhasnout vypínačem na nočním stolku. Stěny byly vyzdobeny fotografiemi květín a západů slunce. Na nočních stolcích nechyběly elektrické ventilátory. Podlaha byla pokryta kobercem.

Když jeden z feláhů postavil vedle postele poslední zavazadlo, Alexis se otočila a stáhla záklopku u vchodu směrem dolů. Vnitřek stanu byl nyní v polotmě a okny potaženými gázou pronikalo jen lomené odpolední světlo. Rozsvítila nad svou postelí, beze slova uvolnila ode zdi závěs a natáhla ho podél postelí až dopředu.

Když ve svitu měděné lampy stála nad kufrem, náhle zaslechla manželův hlas za závěsem: "Prosím, Alexis?"

"Cože?"

"Cos říkala, Alexis?"

"Neříkala jsem vůbec nic."

Do pasu nahý se objevil u konce závěsu: "Něco jsi říkala a já jsem pořádně nerozuměl."

"Sanforde, nevydala jsem ani slůvko od té doby, co jsme seděli v té hnusné vesnici! Jestli si chceš ještě zaběhat, tak si pospěš. Slunce brzy zapadne."

Rychle zmizel za závěsem: "Mohl bych přísahat..."

Když Ron naplnil papírový pohárek až po okraj, opatrně položil láhev zpět do bedny a opět ji zasunul pod laboratorní stůl. Věděl, že s vínem bude muset šetřit, neboť nebylo možno opatřit si další.

Otevřel druhou největší bednu, tu, která obsahovala kazetový přehrávač na baterky a jeho kazety s Dougem Robertsonem. Vybral si svou oblíbenou kazetu, vložil ji do přehrávače, stiskl tlačítko a hned poté naplnily dusný vzduch jemné tóny klasické kytary.

Když chtěl vstát, ucítil, jak se mu něco kmitlo přes holeň. Plácl po tom a pak rychle hledal na zemi. Ať už to bylo cokoliv, na něho to bylo příliš rychlé.

"Cože?" narovнала se netrpělivě Alexis. "Sanforde, cos říkal?"

Za závěsem bylo ticho.

"Máš mě za blázna?" křikla rozčileně.

Když stále nedostávala odpověď, odtáhla závěs. Její muž tam nebyl.

Misky na vývojku sem, s vodou tam, zvěšňovák tady do rohu, lampy pro temnou komoru v řadě tuhle na strop... Ron si pobrukoval s Dougem Robertsonem a sem tam si dal hlt vína.

"Zatraceně!" zasyčel, když mu to zase přeběhlo přes nohy. To bylo už potřetí.

Mark cítil v zádech zapadající slunce, když tu stál a pozoroval zpoceného a funícího Sanforda Halsteada, jak v závideníhodné formě běhá kolem tábora.

Ron se spustil na všechny čtyři a baterkou si posvítil do každé škvíry a za každou bednu. Ať to bylo cokoli, cítil to jako dost velké. Dost velké na to, aby se to dalo bez námahy najít. Ale nenašel zhora nic. Mark se před setměním ještě naposled rozhlédl po táboře. Ze stanu s temnou komorou k němu slabě doléhaly melodie Vivaldiho kytarové hudby.

Mark věděl, že přítel už pracuje a nevyjde dřív, než bude s vyvoláváním hotov. Gázovými vchody tří obytných stanů Mark rozeznával stínové obrysy těch, kdo se tam právě domácky zařizovali. Sotva viditelná Jasmina Sukriová měnila svůj stan na malou ošetřovnu, Hasim al-Šeichly seděl u psacího stolku a právě začínal s článkem pro své nadřízené. A Alexis Halsteadová, nejasný stín rýsující se na stěně stanu, vypadala, že nedělá vůbec nic. Mark se rozhodl, že si prohlédne společenský stan.

Dal se čichat, cítit, chutnat, ještě než ho mohly oči pořádně vnímat; neboť uvnitř byla tma a kouř. Při vstupu zavanuly k Markovy pachy jídla a zaslechl škváření a syčení pečeného masa. Za pár okamžiků si jeho oči zvykly na tmu a překvapilo ho, co uviděl.

Byla to nejstarší žena, kterou Mark kdy spatřil. Felážka nejdřív ani nezvedla oči od práce, nýbrž dál přičinlivě hospodařila s hrnci a pánvemi. Snědá stařena byla od hlavy k patě oblečena do černého a její ohnutá záda a upracované ruce se nedaly přehlédnout. Avšak v příští chvíli, když zvedla hlavu a probodla ho nečekaně jasným pohledem, si bezděčně vzpomněl na sebbachu, starou sběračku cihel v Ramsgatově deníku.

"Jak se jmenujete?" zeptal se a podivil se, proč se pod jejím pohledem náhle cítí nesvůj.

Stará felážka na něj chvíli upřeně hleděla. Ve vráscitém obličejí podobném pergamenu, jehož čelo a obočí byly schovány za černým závojem, se odrážel podivně neproniknutelný výraz. Pak se beze slova otočila zase k hrncům.

Opakoval otázku, tentokrát arabsky, avšak neodpověděla.

Ve vchodu se objevila postava a vnitřek stanu na chvíli ztemněl. Hned nato vedle něj stál Abdul. "Kdo to je?" zeptal se Mark.

"Jmenuje se Samira, effendi. "Je hluchá?" "Ne, effendi."

Mark si pozorně prohlížel malou vyzáblou postavu, artritické ruce, které byly vidět pod širokými černými rukávy, a zlatý kroužek v pravé nosní dírce. Vypadala jako vychrtlá poustevnice.

"Odkud je?" zajímal se Mark.

"Bydlí v Hag Qandilu, ale poskytuje služby ve všech vesnicích."

"Služby?"

Abdul trochu zaváhal: "Je to šejcha, effendi."

Mark chápavě kývl. Každá vesnice v údolí Nilu měla šejchu nebo její mužský protějšek. Mužům se říkalo sejch, což znamenalo tolik jako mág nebo kouzelník. Sejcha byla ta z žen, která byla zasvěcena do tajemství staré magie. Ta se většinou předávala z matky na dceru. Jen ona znala stará zaříkávadla, formule, jak odvrátit uhranutí, jak dopomoci ženám k početí, jak očarovat nepřátele zlým a úrodu dobrým kouzlem. Sejcha věděla, jak se dosáhne pomoci džina, jak se vaří nápoj lásky a jak se zajistí narození mužského potomka. Prováděla neuvěřitelné hokuspokusy, a čím komplikovaněji, exotičtěji kouzlo vypadalo, tím větší moc mu přikládali.

"Proč jsi zaměstnal právě ji?"

"Není lehké najít v této oblasti ženu, která může vařit pro Američany, effendi. Rozumí vašim choulostivým žaludkům a chutím. Našel jsem přímo ji, protože se těší dobré pověsti. A protože už před lety pracovala pro britské egyptology, když objevili paláce."

Mark úkosem pohlédl na svého zdrženlivého předáka a chvíli si kladl otázku, zda snad nepodléhá nějaké pověře z dětství. Pak poznamenal:

"Mně je jedno, co jím, pokud pochopí, že pan Halstead musí mít zvláštní jídlo."

"Ovšem, effendi."

Mark vykročil ze stanu, zadíval se do zapadajícího slunce a plnými doušky vdechoval teplý pouštní vzduch. Před ním na obzoru se jako úzká zelená stuha táhla řeka, která líně sledovala svou prastarou dráhu. V dálce viděl palmové háje, které se tmavě tyčily proti klesajícímu slunečnímu kotouči. Na chvíli zavřel oči.

"Všichni sem!" zaznělo náhle tichým táborem.

Mark otevřel oči a viděl, jak k němu pískem těžce jde Ron. Za ním přicházeli Hasim al-Šeichly, Jasmina Šukriová a Sanford Halstead. Ronovi se při chůzi bimbalo na hrudi fotoaparát. "Chvilke pro poslední fotku!" Přinesl si stativ.

Mark se tiše rozesmál a odcházel od společenského stanu.

"Teď prosím k sobě! Kde je paní Halsteadová? Chtěl bych udělat pěkný snímek nás všech první večer tady. A právě teď jsou zvlášť dobré světelné podmínky. Ano, tam naproti je to výborné!" mával Ron rukama jako filmový režisér. "Blíž k sobě! Ano, takhle!"

Kde jen zůstala paní Halsteadová?"

Odhrnula celtu a jako královna pouště vstoupila do uhasínajícího denního světla. Markovi to nedalo a chvíli na ni upřeně hleděl. Alexis se krátce zarazila, než ladným krokem přistoupila ke skupince, přičemž se jí měděné vlasy zvedaly a zase klesaly ve večerním vánku. Po sedmi letech s Nancy vysokou sto šedesát centimetrů Mark skoro zapomněl, jak mohou být ženské nohy dlouhé. V teniskách a halence vypadala Alexis Halsteadová jako dráždivý sexuální idol. Pohybovala se s dokonalou grácií, a dokonce příležitostně pohození hlavou nepůsobilo trhavě nebo afektovaně, nýbrž nádherně svůdně.

A stejně jako při prvním setkání na letišti v Los Angeles se Mark znovu podívoval, jak mu připadá nevysvětlitelně známá.

"Tahle fotka je pro časopis National Geographic" oznámil Ron, když chytil Hasima za ruku a postrčil ho blíž k Jasmině. "Zkusme vypadat, jako bychom přesně věděli, co tu chceme. Kde je Abdul?"

"Na to zapomeň, Rone," odpověděl Mark a přidal se ke skupince tak, že se postavil vedle Sanforda Halsteda. "Ještě nikdy jsem nezažil, aby se Abdul dal vyfotografovat. Pospěš si, slunce už skoro zapadlo."

Ron provedl poslední úpravy na stativu, podíval se hledáčkem, stiskl samospoušť, a než kamera cvakla, stihl ještě položit ruku na Hasimovo rameno.

"Ještě jednu!" křikl, když už se skupinka chtěla rozejít.

"No tak, Rone, jsme unavení a máme hlad."

"Je to poslední obrázek na filmu. Marku. Můžu ho dnes večer vyvolat."

Mark se ztrápeně usmál a chtěl se ohradit. K tomu však neměl příležitost, neboť večerní ticho najednou protřel srdcervoucí pronikavý křik.

OSM

"Myslíte, že na to zemřel? Na srdeční infarkt?"

Jasmina Sukriová seděla sama u menšího z obou stolů ve společenském stanu a ze šálku usrkávala kávu. Kývla a přitom myslela na muže, kterého našli v troskách dělnického sídla. Zemřel ve skrčené poloze; pravděpodobně chtěl zrovna začít s přípravou čaje na ohništi. Byl sám. "Jsou srdeční infarkty častou příčinou smrti mezi zdejšími lidmi?"

zeptal se Mark.

"Ne," zamumlala. Nemohla se zbavit vzpomínky na výraz v mužově tváři.

Musel zemřít zcela náhle a za strašných bolestí. Našli ho s vytřeštěnými očima a s hrozně zkřivenými ústy.

Mark se odvrátil od Jasminy a zachmuřeně se zahleděl do své kávy. To to všechno ohromně začíná! A teď, kdy by vlastně měli důkladně studovat mapy, je Abdul v El Tillu a utěšuje vdovu po mrtvém.

"Jak vypadá plán na zítřek, pane doktore?"

Mark se podíval na muže, který seděl u stolu proti němu, a přinutil se působit mile, jak to jen šlo. "Abdul a já prozkoumáme náhorní plošinu,

abychom určili, kde začneme hledat. Možná si vzpomínáte, že Ramsgatův deník hovoří o náhrobní stéle, která označuje vstup do hrobu. Byla vytesána z přírodní skály - to znamená ze skály tyčící se z písku. Kdysi do stély uhodil blesk a rozbil ji na tři části. Asi před sto lety pak byl nejvyšší díl náhlým přívalovým deštěm stržen do propasti a vyplaven do roviny. Nějaká stará žena, sebbacha, ho přinesla do Ramsgatova tábora. Řekla mu, že označoval pohřebiště, které prý leží "pod psem". O několika dní později Ramsgate našel sokl stély, potom toho psa a nakonec hrob. My proto soustředíme své pátrání na sokl stély a na něco, co vypadá jako pes."

Sanford Halstead zdvořile poslouchal. Nedbal na vedra a dusno v jídelním stanu. Několik much sem proniklo, otravně bzučelo. Ze sporáku stoupaly ke stropu pachy jídel; vytvářely poklop těžkého vzduchu nad hlavami šesti lidí, kteří právě dovečeřeli.

Halstead snědl salát ze syrové zeleniny s jogurtem, zatímco ostatní se nadšeně vrhli na Samiřino jídlo: pečené jehněčí a rýže v kořeněné omáčce s velkými fazolemi zalité máslem, ledový mátový čaj a výtečný chléb z prosa, upečený odpoledne, a jako zákusek sladká muhallabeya, egyptská specialita z rýžového pudinku.

"Jak budete při hledání postupovat, doktore Davisone?"

"Abdul i já máme detailní mapy tohoto kraje. Zítra si prohlédneme celou oblast a vytvoříme mřížkovou síť. Nížinu i rovinu rozdělíme na čtverce a každému bude přidělen jeden čtverec. Mám v úmyslu soustředit naše počáteční hledání podél vodních toků, které vedou z náhorní plošiny kolem nás dolů.

"A co pes?"

Mark nedokázal přesně určit svou zlost, ale neměl příliš pochopení pro tohoto muže s aristokratickým chováním, který přijel do Egypta v krémových sportovních kalhotách a polokošili.

"Myslím, že psa najdeme čistě náhodou. Abdul i já upozorníme feláhy, aby dávali pozor na všechno, co by se mohlo podobat psovi."

"Dá se jim věřit? Jak si můžete být jist, že některý z těch Arabů si raději neschrupne, místo aby pečlivě pátral ve svém čtverci?"

Mark se podíval přes stůl na Samiru, která se mlčky skláněla nad zeleninou. Během jídla na ni jednou náhodou pohlédl a zpozoroval, že má závoj na čele vyhrnutý a odhaluje něco, co vypadá jako tetování. Stará felážka se rychle otočila a závoj si zase upravila.

"To zařídíme pomocí systému odměn, pane Halsteade. Každý, kdo najde něco, co pro nás má cenu, dostane značnou odměnu. Věřte mi, že to funguje."

"V kolik hodin začneme?"

"Velmi brzy. Při východu slunce. Než bude příliš horko."

"Pane doktore."

Mark se otočil a spatřil Alexis Halsteadovou. Byl poněkud překvapen, že ji slyší mluvit. Svými zelenými očima jako by ho troufale odhadovala. "Chtěla bych vidět skalní hroby."

Mark užasle zvedl obočí a poznamenal: "Ovšem, můžeme vás na prohlídku roviny vzít s sebou."

Mark se s ulehčeným povzdechem zbavil svědivých ponožek a v chladném večerním vzduchu pohyboval prsty u nohou. Postel byla pohodlná a věděl, že bude tvrdě spát, dokud ho Abdul zítra ráno nevzbudí. Když opatrně naléval trochu bourbonu ze své lahvičky do sklenky na nočním stolku, cítil, jak se ho zmocňuje pocit spokojenosti. Ano, toto je skutečně země, do níž patří!

V duchu pronesl připitek na počest Nancy, jejíž fotka stála na stolku, a pomyslel si: Slibuji ti svatbu a děti, až tohle skončí. Pak do sebe naráz hodil whisky.

Odhrnula se celta a vstoupil Ron Farmer. V jedné ruce držel papírový pohárek s chianti, ve druhé právě vyvolané snímky.

"Je mezi nimi několik dobrých," oznámil, svalil se na své lůžko a ukázal Markovi kopie. Hlasitě zív: "Mám dojem, že bych teď mohl prospat čtyřicet hodin!"

"Moc pracuješ. To přece mohlo počkat do zítřka."

"Jenže jsem měl chuť udělat to teď. Zařídít temnou komoru dá spoustu

práce. Ale zítra se budu muset podívat po dírách ve stanu. Dnes mi tam lezlo po zemi nějaké zvíře."

Mark před sebou rozložil snímky: "Proboha, takhle opravdu vypadám?" "Jen se podívej na Halsteada. Vsadím se, že se v nose dlouhá tyčinkou na čištění uší."

Mark si důkladně prohlížel poslední fotografii, skupinový snímek. Šest vyčerpaných, zaprášených lidí, kteří se pokoušeli vydat ze sebe před fotoaparátem to nejlepší. Ronův úšklebek byl nejširší, když se opíral o Hasima, kdežto Jasmina Šukriová, stojící vedle něho, se usmívala poněkud nerozhodně. Pak přišla Alexis Halsteadová, která nasadila velmi znužený výraz obličeje. A Sanford Halstead vypadal docela uvolněně i přes běžecký trénink, který krátce předtím absolvoval.

Nakonec Mark.

Zamračil se: "Co je to?"

"Co je co?"

Mark podal snímek Ronovi: "Na posledním obrázku, ten stín za mnou."

Ron si přidržel fotografii těsně před očima: "Tos mě dostal. Asi je to poškozené místo na filmu."

"No jo," řekl Mark, když si stahoval košili, "ted' si odskočím pod sprchu, pokud po Halsteadových ještě vůbec zbyla nějaká kapka vody. A pak upadnu do komatu."

Ron blýskl očima: "To bych řekl!"

Avšak Mark se zmýlil, neboť když ta chvíle nadešla, zhola nemohl usnout. Vrátil se ze sprch a našel Rona, spícího s otevřenými ústy v tričku a v džínách. Mark přes přítelovo lůžko opatrně rozprostřel moskytiéru a v rozích ji připevnil. Pak nahý vklouzl do vlastního kokonu na spaní, natáhl se a čekal, až ho ovládne únava.

Najednou se ho však zmocnila velká obava a nemohl se zbavit skličujícího pocitu, že se každým okamžikem může něco stát...

Ležel na přikrývce a tenoučkou tkaninou moskytiéry hleděl nahoru na strop stanu. Ve tmě klidně dýchal Ron. Pak se najednou stan naplnil zvláštním chladem, který se otřel o Markovu kůži a roztřásl ho. Žluté mucholapky, visící nad vchodem a před okénky, se lehce pohupovaly. Mark ležel bez hnutí dlouho do noci, tak dlouho, až už k němu nedoléhali ani ten nejtišší šešest z pouště. Potom postupně začal dřimat a netušil, že táborem se plíží vetřelec, který v písku nezanechává stopy.

Sanford Halstead sebou neklidně házel sem a tam a nemohl na lůžku nalézt pohodlnou pozici. Zkusil nejprve jednu, pak druhou polohu, potom se opřel o loket a pěstí zpracoval saténový polštář. Na druhé straně závěsu, který ho dělil od Alexis, ležela v hlubokém spánku jeho žena.

Halstead sebou hodil na záda, skopal ze sebe přikrývku, roztáhl ruce a zavřel oči.

Nebylo pochyb, že je vyčerpán a nutně potřebuje odpočinek, a přesto kýžený spánek nepřicházel. Možná měl zkusit soustředit se na něco nudného, přinutit se myslet na něco banálního a tak se uspat - neboť na rozdíl od své ženy, která byla zvyklá na tablety na spaní, je Halstead odmítal, protože je nikdy nepotřeboval.

Myslel na cenné papíry a akcie, v duchu slyšel nosový hlas svého burzovního makléře, který monotónně odříkával čísla, kurzovní zisky a dividendy...

Konečně začal klímat.

Začalo to jako podprahový šum jakoby z velké dálky: dusot těžkých kroků ve studeném písku.

Sanford spal; kroky přicházely zvenku stále blíž a brzy je doprovázelo tiché rytmické dýchání.

Kroky obešly stan a zastavily se u vchodu. Pak jako by se celta sama od sebe zvedla a proti hvězdnatému nebi se rýsovala silueta.

Sanford ze spánku tiše vzdychl. Měl zlý sen. Obrovská mohutná postava nehluchně pronikla do stanu a zůstala stát u nohou postele. Ve snu otevřel oči a chvíli se upřeně díval na moskytiéru, která se nad ním tyčila jako kupole cirkusového stanu. Náhle ucítil, že není sám, a polekaně zvedl hlavu.

:^

Cázovou sítí vetřelce sotva viděl, stačilo to však, aby poznal, že je to muž, silný a nahý, s lesknoucí se kůží. Šlachovité ruce mu visely podél stehen. Co Sanford ve svém snu viděl, byly především oči. Svítily jako oslepující bílé ovály. Byly to oči bez těla, které se chvěly ve vzduchu a rozšířenými panenkami zíraly na něho dolů jako oči nějaké hororové příšery. Nemžikaly a držely Sanforda v zajetí, jako by byl upevněn ve svěráku. Z pórů mu vystoupil pot a jeho těla se zmocnil tak prudký třes, až se rozkymácela postel.

Oči žhnuly na něho, a když se nahý, lesklý trup zvedal a klesal a svaly na prsou odrážely slabé světlo hvězd, tu si Sanford Halstead všiml, že vetřelec je stvořen celý ze zlata. Jeho hladké tělo překypující silou zářilo v dopadajícím světle měsíce: zlatě žluté, kovové a s marnotratnou nádherou. Vidění bylo z ryziho zlata, s očima ze Slonoviny, které ve tmě zářily jako signální ohně.

Halstead vydal přidušený hrdelní zvuk a pokoušel se pohnout, ale nepodařilo se mu to.

Tu monstrum zvedlo mohutnou pravou ruku a lesknoucím se zlatým prstem ukázalo přímo na něho a vyrazilo chraptivým šepotem, který byl slyšet jen v Halsteadově snu:

„Na-khempur. Na-khempur...”

Halstead chtěl něco říci, ale nedostal ze sebe ani slovo.

V zajetí očí sršících světlem slyšel stále dokola: „Na-khempur, na-khempur, na-khempur...”, až zcela vyčerpán padl a ponořil se do nevědomí beze snů.

Mark se probudil, protože někdo se supěním a funěním běhal kolem tábora. Několikrát zamžikal, povzdechl a vzhlédl. Ron seděl na kraji postele a ručníkem si vytíral vlhké vlasy.

"Slunce už vyšlo!" pozdravil ho.

"Cože? A sakra! Kde je Abdul?" osvobodil se Mark z moskytiéry a zjistil, že ho bolí hlava, jako by mu do ní tloukl kladivem.

"Před pár minutami tu byl. Řekl jsem mu, že tě vzbudím."

Mark se oběma rukama chytil za hlavu: "Bože, moje hlava..."

Od vchodu do stanu zaslechli zdvořilé zakašlání.

"Promiňte, effendi."

"Už jsem vzhůru, Abdule!" zvolal Mark a bolestí zkrivil obličej.

"Hned přijdu ven." Vrávoravě se zvedl a tápal ke džbánu s vodou a umyvadlu na toaletním stolku. "Vůbec nechápu, že jsem tak tvrdě spal.

Ani se mi nic nezdálo. Do háje, při východu slunce už jsem chtěl být venku v terénu.. Odhodlaně se nahnul nad umyvadlem a vylil si na hlavu plný džbán studené vody. Když se narovnal a přetřásl si vlasy, zaslechl, jak se opět blíží dunivé kroky.

"To je Halstead," vysvětloval Ron a přetáhl si přes hlavu tričko s nápisem Greenpeace.

Mark protáhl obličej: "Je v lepší formě než já, a přitom by mohl být mým otcem."

"Vezmu dnes oba foťáky s sebou," pokračoval Ron a vklouzl do bot.

"Nabalím taky teleobjektiv. Jen mi musíš říct, co mám vyfotit."

Mark přikývl a ručníkem si třel obličej. Právě chtěl vklouznout do džínsů, když zvenku zaslechl hluk a zvedl hlavu: "Co je to?" "Zní to jako hádka."

Oba vyběhli ze stanu, pospíchali po dosud chladném písku a do společenského stanu dorazili ještě včas, aby uslyšeli vlnu rozčilených arabských nadávek. Uvnitř našli Jasmínu, Sukriovou, která tam stála s obličejem zkriveným zlostí při ostré slovní potyčce se starou felážkou.

Stará Samka dál častovala svou protivnici hrubými urážkami, aniž by si sebeméně všimla příchodu obou mužů. Potom chytla prázdný hrnec, prudce ho zvedla do výšky a vši silou jím mrskla na stůl. "Co se tady vlastně děje?" křikl Mark.

Na jeho otázku reagovala jen Jasmína. Felážka si dál měřila svou sokyni a oči jí jiskřily zlostí.

"Pane doktore," řekla mladá žena a viditelně se snažila ovládnout se,

"odmítá převařovat pitnou vodu."

"No ohromné!" mnul si Mark nahé paže, aby se tak bránil rannímu

chladu, a arabsky se obrátil na stařenu. Ke své zlosti však zjistil, že si ho vůbec nevšímá, nýbrž dál upírá svůj jedovatý pohled na Jasmínu. Opakoval svá slova poněkud hlasitěji a pomaleji, ale stařena ho stále nevnímala. "Co to má znamenat? Nerozumíte mi?" "Rozumí vám, effendi." Mark i Ron se otočili. Ve vchodu stál Abdul. "Stará paní si myslí, že nilská voda je zdravá. Když se převaří, vyženou se z ní dobří duchové."

Mark si jemně masíroval spánky: "Abdule, voda na pití a na vaření se před použitím musí bezpodmínečně převařit. Postarej se o to, aby se tím řídila." Obrátil se na Jasmínu: "Slečno Šukriová, nemáte náhodou něco proti bolestem hlavy?"

Následoval ji do ranního svítání a bezděčně se zarazil, Protože slunce ještě nevystoupilo nad skálu, tábor ležel ve stínu a písek pod jeho bosýma nohama byl ještě studený. Avšak před ním se rozprostíral zlatý závoj, který se pomalu zvedal a zahaloval prastaré pahorky nažloutlým světlem.

Jasmina vstoupila do svého stanu, Mark šel za ní a vůbec si nevšiml, že jeho chování ji znepokojilo.

Z poličky nad pracovním stolem vzala nepopsanou tubu a z ní si vysypala na dlaň dvě bílé tablety. Mark si letmo rozhlédl po "ošetřovně", která na něho udělala dojem.

Naškrobený bílý ubrus pokrýval pracovní plochu, na níž byly ve vzorném pořádku seřazeny špachtle, nůžky, lahvičky s různobarevnými tekutinami, stetoskop, kovové misky se sterilním materiálem najedno použití a k jeho úžasu malý mikroskop. Na poličkách visících nad ní stály lahvičky s léky a antibiotiky vedle obvazů, šicího materiálu, operačních rukavic, narkotizačních prostředků, jehel a injekčních stříkaček. Na skobě visel tonometr.

Jasmina nalila čerstvou vodu ze džbánu do pohárku a dala mu tablety.

Mark je do sebe hodil najednou s douškem vody a pohárek vrátil.

Pokusil se o úsměv: "Doufejme, že zaženou zlé duchy!"

Jasmina mu však odpověděla jen navýsost chladným, distancovaným pohledem. Tu si Mark náhle uvědomil, že na sobě nemá košili a je ve stanu sám s neprovdanou muslimkou. Zatímco se rychle pokusil na Jasmínu Sukriovou omluvně a srdečně usmát, nadával si tiše do hlupáků a spěšně odešel ze stanu.

Bylo nutno navštívit umdy tři vesnic ležících na jihu, ale protože žádný z nich nebyl tak mocný jako umda z El Tillu, návštěvy se omezily jen na krátkou výměnu zdvořilostí. Hlavní práce spočívala toho rána v prozkoumání nížiny a plošiny uvnitř starých hranic města Achetatonu a v sestavení plánu vykopávek. Celá skupina vyrazila ve dvou landroverech s Abdulovými pomocníky za volantem. V prvním voze seděl Mark, Ron, Abdul a Hasim, ve druhém Alexis Halsteadová a Jasmina Šukriová s kabelou na řemeni s nouzovou lékařskou výbavou a ghaffir s orlím nosem s puškou.

Sanford Halstead zůstal v táboře. Ranní běžecký trénink mu způsobil krvácení z nosu.

Nejprve sledovali přímý okraj nížiny, ve tvaru D, který vedl rovnoběžně s Nilem, a o dvě hodiny později se usadili k odpočinku na severním konci, kde skály odbočovaly k řece.

Když Ron dřepěl ve stínu datlové palmy, aby založil nové filmy, Mark se rozhlížel po blízkém okolí. Před ním ležela poničená zmet' nízkých hnědých zdí. To bylo vše, co ještě zbylo z Achnatonova slavného Severního paláce. Mark svým dalekohledem Nikon prozkoumával nížinu, a když si soustředěně prohlížel vrstvy vápencových útesů vzdálených pět kilometrů, ucítil, že k němu někdo přistoupil. V příštím okamžiku mu do nosu pronikla vůně gardénii.

"Mohu se podívat?" zeptala se Alexis Halsteadová.

"Tady není moc k vidění," podal jí dalekohled, aniž by se na ni podíval.

"Prohlédneme si všechny?" zeptala se, když držela dalekohled před svými tónovanými sportovními brýlemi. Velmi pozorně si prohlížela řadu zejících černých děr, které byly vytesány v polovině výšky do přední strany hor.

"Všechny? O čem to mluvíte?"

"O hrobech."

"Bude-li to časově možné, tak ano. Musíme se tam vyšplhat a už začíná být horko."

Dlouho se dívala dalekohledem a rudé vlasy jí v pouštním slunci zářily jako ohnivý věnec. Mark se divil, na co asi tak dlouho hledí, a začínal být netrpělivý. Nevšiml si, že rytmus jejího dechu se změnil.

Odložila dalekohled a svůj chladný neproniknutelný pohled upřela na něj: "Mahuův hrob," vyrazila bez dechu, "budeme na něj mít čas?"

Zamračil se: "Když chcete. Proč právě Mahuův hrob?"

Vrátila mu dalekohled: "Kvůli nástěnným obrazům, pane doktore. Chci ty... malby na stěnách vidět..."

Neschopen odtrhnout od ní oči si Mark náhle zcela zřetelně uvědomil, jak těsně u něho stojí, a sladká vůně gardénii ho zcela omámila.

Hledal odpověď, když za sebou zaslechl kovové cvaknutí. Otočil se a spatřil Rona, který na něho mával: "Velkolepá momentka!"

Nedaleko od Rona stála Jasmina a Hasím, kteří se tiše bavili opření o mohutnou rozložitou palmu.

"Je to bývalý Severní palác?" dotazovala se Alexis a malátným gestem ukazovala na hliněné náspy a příkopy.

"Tak tomu říkají egyptologové."

Upírala pohled přímo na něj; hlas jí zněl pozoruhodně. "Co tím chcete říct?"

Mark od ní poodstoupil a razil si cestu sutinami a rozbitými cihlami z jílu, které tvořily obrysy toho, co kdysi bylo základem paláce. "Nikdo nemůže s jistotou říct, čemu kdysi sloužily tyto budovy. Můžeme to jen tušit." Dřepł si u rozpadené zdi a rukou přejel po drobivém kamení. Už před dlouhou dobou pronikli do cihel z nilského bahna bílí mravenci a vyžrali je do posledního stébła. Potom se provrtaly pichlavé kořeny trávy halfa. Bylo vidět dokonce kořeny palem, které si zříceninami paláce razily cestu vzhůru.

"Tell el-Amarna je v archeologii jedinečná, paní Halsteadová. Není to totiž skutečný tell. Tell je antický pahorek, který se skládá z různých vrstev. Každá vrstva svědčí o určité době osídlení na dotyčném místě. Když město z nějakého důvodu zaniklo, třeba kvůli ohni, moru nebo válce, tak často postavili na jeho troskách nové. Dobrým příkladem toho je Trója. Různé vrstvy při vykopávkách informují o dobách osídlení následujících po sobě, přičemž nejspodnější vrstva představuje nejranější období. Ale Achetaton byl založen, obýván a zase opuštěn během méně než dvaceti let. Jeho obyvatelé ho opustili a nikdy se už nevrátili." Mark vstal a oťřel si ruce o džínsy.

Mluvila nyní téměř nepřítomně a trochu smutně: "Pak mělo z města zbýt víc, než je tomu ve skutečnosti..."

Mark potřásl hlavou a upřeně hleděl na rumišť, které kdysi bylo možná nádhernou mramorovou podlahou. "Když lidé odcházeli, vzali všechno s sebou. Nábytek, dveře, dokonce i sloupy. A pak příroda dobyla území nazpět.

Nechráněné jílové cihly byly po tři tisíciletí vystaveny větru, slabým deštům. A turistům, kteří sem přicházeli celá staletí, zastavovali se a brali si s sebou domů něco na památku. A nesmíme zapomenout ani na feláhy z blízkého okolí, kteří odnášeli cihly, aby je použili jako hnojivo. Je div, že tady ještě vůbec něco zbylo."

Mark zatím pobíhal mezi zbytky zdí; boty mu skřípaly na štěrku. Alexis se od něho nehnula: "Proč si nejste jistý, že tady stál palác? Myslela jsem, že každou budovu přesně určili."

Zastavili se u schodiště, které vedlo nahoru nikam. "Všechno je založeno pouze na domněnkách, paní Halsteadová. Hrstka lidí se shodne na něčem, co žádný z nich neví přesně. Dobrým příkladem toho je stavba, které říkáme Achnatonův zvěřinec. Nazýváme to tak jen proto, že jeho malinké místnosti bez oken mají na ložnice příliš malé rozměry a jsou pomalovány freskami zvířat. Kromě toho tam našli zvláštní kamenné vany, které mohly sloužit jako krmné žlaby. Protože si pod tím neumíme představit nic jiného, říkáme tomu zoo."

Alexis otočila na Marka oči, schované za tmavě zelenými slunečními

";L

,;;

brýlemi, a dlouho si ho prohlížela. Ačkoliv přesně nevěděl proč, cítil se nesvůj. "Copak sám věříte tomu, že tohle byl kdysi palác, pane doktore?" zeptala se jemně.

Odtřhl od ní pohled: "Nejsem si jist. Jednak tu nejsou ani kuchyně, ani ložnice pro zaměstnance. Jednak jsou tu sice vany na koupání, ale nemají odtokové roury, jak je tomu v ostatních soukromých domech. Tomuto takzvanému paláci chybí spousta příjemných věcí i věcí důležitých pro panské sídlo. Skoro to vypadá tak, jako by tato budova nebyla zřízena k obýváním, nýbrž jen proto, aby dům symbolizovala."

Mark se otočil a pozoroval, jak se zbytek skupiny shlukl u aut a netrpělivě čeká. "Co tedy skutečně stálo na tomto místě, paní Halsteadová? Palác nebo něco jiného? Určitě něco, o čem nemá moderní člověk ani ponětí, něco, co bylo vlastní národu, který tu žil před třemi tisíci lety a jehož tajemství zemřela s ním."

Alexis pozorně naslouchala a nespouštěla z něho oči. "Jako takzvaný palác v Knóssu," pokračoval Mark, "o němž archeologové pozvolna uvěřili, že to není vůbec palác, nýbrž mohutné pohřebiště obývané nikoliv živými, nýbrž mrtvými. Co si asi pomyslí archeologové za tři tisíce let, v roce 4990, o řetězkových kolotočích a toaletách na mince?"

"Hej, vy dva!" Mark se otočil. Ron je gestem ruky volal zpátky k landroverům.

"Socha v Egyptském muzeu ho ukazuje nahého a bez pohlaví. Tady ho vidíte v rouchu, které vypadá jako ženské šaty. Vypadá to, jako by měl ňadra a široké boky. A přece je nositelem titulu "král."

Ronův hlas zněl v chladném tichu místnosti vytesané do skály. Všichni stáli natlačení v Hujině hrobě, a když si jejich oči zvykly na šero, hleděli na velký vytesaný reliéf, který zabíral celou plochu stěny. Osvětlen slunečními paprsky, pronikajícími vchodem, se před nimi opíral v křesle faraón Achnaton a spokojeně ohryzával kost. Za ním seděla jeho žena Nefertiti a usrkávala z poháru vína. Reliéf během staletí lehce začernily pochodně nesčetných návštěvníků.

"Vysvětlení sochy v muzeu, o níž se vede spor," pokračoval Ron, "spočívá v tom, že Achnaton se dal zobrazovat symbolicky jako otec a matka lidstva a nikdy ho neukazovali ani přibližně jako mužného. To ale nemusí znamenat zas až tolik, neboť Thutmose III. byl rovněž nositelem titulu otec a matka lidstva existují však jen jeho vysloveně mužně působící obrazy. Tuto teorii však zcela vyvrátíme, podíváme-li se na Achnatonův revoluční umělecký styl. Poprvé v historii měl být život zobrazován takový, jaký skutečně byl, a Achnaton trval na tom, aby podle hledisek nového umění pravdivě zobrazovali dokonce i ošklivost jeho obličeje. Radikální umělecká forma za Achnatonovy vlády zplodila jen málo symbolických zobrazení, protože i jeho tělo znázorňovali přesně tak, jak ve skutečnosti vypadalo, musíme s velkou jistotou předpokládat, že Achnaton opravdu neměl pohlavní orgány."

Šest párů očí zaujatě pohlédlo na pozoruhodného faraóna, zobrazeného v nadživotní velikosti. Ron si nebyl jist, zda ho někdo poslouchá, ale o to se příliš nestaral. "Některé indicie naznačují, že šest údajných Achnatonových dcer nebyly žádné dcery, nýbrž jeho sestry. Kdekoliv se vyskytuje jméno některé princezny, vždy je doplněno titulem královská dcera. Král však není nikdy jmenován, naproti tomu jméno matky uvedeno je. Například zde." Ron zvedl ruku a ukázal na svislou řadu hieroglyfů: "O princezně Baketaton se tu říká: Baketaton, dcera

králova z jeho ledví, zrozená z hlavní manželky Teje. Víme, že Baketatoniným otcem byl Amenhotep a že byla Achnatonovou sestrou.

A konečně Teje byla přece hlavní Amenhotepovou ženou a také Achnatonovou matkou. Avšak takzvané sestry jsou nazývány princezna tak a tak, dcera králova, zrozená z hlavní manželky Nefertiti. Ve všech případech jsou tedy označeny jako dcery krále, jakoby králova totožnost byla nejasná, zatímco totožnost matčina musela být určena přesněji."

Hasim si odkašlal: "Takže jste tedy toho názoru, pane doktore, že nejmenovaným králem je ve všech případech Amenhotep?"

"Podle mého názoru vládl Achnaton několik let společně se svým otcem -

Amenhotep v Thébách, Achnaton tady. Když byl jediným faraónem Amenhotep, mluvilo se o jeho dcerách jako o dcerách krále. Jakmile však vládli oba faraonové společně, byly dcery narozené Nefertiti dál nazývány dcerami krále, zatímco Nefertiti je připomínána jmenovitě. Když tedy uváděli matku, byla-li jiná, mohli bychom z toho vyvodit, že jmenovali také otce, změnil-li se. Scény, které ukazují Achnatona se šesti princeznami, jsou vychvalovány jako nádherné příklady otcovské náklonnosti. Myslím, že právě tak by mohly znamenat zobrazení lásky mezi sourozenci."

Bez ohledu na špatný vzduch pokračoval Ron v přednášce:

"Jiné tajemství, které obklopuje Achnatonovu sochu, je skutečnost, že Nefertiti, žena věrně mu oddaná, ho nedlouho před koncem jeho panování opustila a nastěhovala se do jiného paláce. Nikdo neví proč."

Hlas Alexis Halsteadové byl slyšet jen jako šepot:

"Opravdu ho opustila? Myslela jsem, že představovali jeden z nejslavnějších milostných párů v historii."

"Není pochyb, že ho opustila, neboť po dvanáctém roce své vlády se Achnaton na obrazech už neobjevuje společně s Nefertiti, nýbrž se svým bratrem Smenkharem, který nosil Nefertitinu šaty i její královské tituly. My ale víme, že královna ještě žila, neboť v jednom z paláců se nacházejí důkazy, že tam bydlela s malým Tutanchamunem. Na jedné stěle jsou bratři znázorněni ve vřelém objetí a vypadají, jako by se líbali."

"Je to pravda?" rozšířily se jí oči. "Můžeme tu stělu vidět?"

Ron si přejel rukou po čele; silně se potil. "Ta stěla se nachází v muzeu v Berlíně." Vrhл pohled naproti na Marka, který se se založenými rukama nedbale opíral o zeď.

"Nemohu s vaší teorií souhlasit, pane doktore," přihlásil se ke slovu Hasim al-Seichly. "Jen proto, že v protikladu k matce není uveden král..."

Ron obrátil svou pozornost na mladého Egyptana a zlobil se, že muž mluví příliš potichu na to, aby mu mohl dobře rozumět.

vládl jen jeden král, a sice Achnaton, ale měl mnoho žen. Každý věděl, kdo je král, ale..."

Ron se zamračil: "Mluvte prosím trochu hlasitěji. Dobře vám..."

"...Žena musela být k odlišení od ostatních uvedena svým jménem."

Z Ronova čela vytryskly kapky potu a stékaly mu do očí.

Na okamžik viděl vše rozmazaně. Horko v místnosti se zvětšovalo.

Slyšel se, jak říká: "Ale v té době byli dva králové, pane Seichly..."

Chtěl si sáhnout na čelo, ale neměl na to sílu. "V osmnácté dynastii vůbec nebylo neobvyklé, aby vládli dva panovníci společně. Protože syn nemohl mít potomky, je pravděpodobné, že starý faraón... převzal úlohu, aby trůnu... zajistil následníky..." Když si Ron vytíral pot z očí, zahlédl, jak na něho všichni hledí bezvýraznými obličejí.

V kalném světle soumraku si všiml, že Mark náhle odstoupil od zdi.

Když chtěl Ron pokračovat, cítil, jak mu v ústech stále více vysychá.

"Podle jiné teorie byl Achnaton homosexuálně...", přejel si po rtech vlhkým jazykem. Pět světlých párů očí se upíralo na něho. Ze skupiny vystoupila vousatá postava a pomalu se pohybovala směrem k němu.

"Význam stély," změnil se Ronův hlas už jen v šepot, "která ukazuje Achnatona v důvěrné póze s bratrem, vysvětlovali až dosud někteří egyptologové tak, že nebyl úplně bezpohlavní... Bože, tady uvnitř je takové horko!"

Hasim otevřel ústa, ale nevydal ani hlásku.

Ron cítil, jak se mu začíná houpat půda pod nohama. "Potřebuju čerstvý vzduch..."

Potom zaslechl hlasité prásknutí, zajiskřilo se mu před očima a jako opilý klesl k zemi.

DEVĚT

"Jak se cítíš?"

Ron zamžikal na Marka a zjistil, že sedí na svém polním lůžku. Kolem paže měl manžetu tonometru.

"Co se stalo?"

"Ty si nevzpomínáš?"

"Omdlel jsem?"

Mark přikývl: "Vzpomínáš si na něco?"

Ron ukryl obličej v dlaních, zavřel oči a snažil se rozpomenout. "Byli jsme v hrobě. Nejasně si vzpomínám, že mě Abdul a ghaffir nesli dolů z kopce." Sundal ruce z obličeje a zadíval se do oranžové podvečerní záře, která pronikala stanem: "Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?"

"Jen asi dvě minuty."

"Ale to je přece už celé hodiny! Copak jsem celou tu dobu spal?"

"Věř, nebo ne, ale v posledních čtyřech hodinách jsi tu seděl a mluvil jako vodopád..."

"Dobrý den."

Vzhlédli, když do vchodu strčila hlavu Jasmina Sukriová:

"Jak se vede pacientovi?"

Mark vstal a ustoupil, aby jí udělal místo. Jasmina měla přes rameno zavěšenu svou tašku. Posadila se na okraj postele a beze slova položila studené prsty kolem Ronova zápěstí.

"Budu ještě chvíli žít?" zeptal se, když mu měřila pulz.

Jasmina se usmála a jemně opáčila: "To hned zjistíme." Vyndala z tašky stetoskop, napumpovala manžetu a změřila mu tlak. To opakovala dvakrát, pak stetoskop opět odložila a opatrně sundala manžetu. Čeho se obávala - pomalé srdeční činnosti, zvýšeného tlaku a zrychlených stahů srdečního svalu, k tomu nedošlo. Pak vyndala malou baterku a vyšetřila reflexy Ronových zornic na světlo. Byly stejně velké a vykazovaly normální reakci.

Nyní si sedla poněkud dál od něho a pozorovala jeho obličej lesknoucíma se hnědýma očima.

"Jak se cítíte?"

"Myslím, že všechno je úplně v pořádku, nehledě na tu bouli na hlavě."

"Můžete mi říct, jak se jmenujete?"

"Jen když mi řeknete, jak se jmenujete vy." "Rone," vmísil se Mark,

"přece s dámou trochu spolupracuj." 1 "Tak dobře, Ron Farmer."

"Víte, který dnes máme den?"

"Pátek."

"A datum?"

"Desátý červenec 1991. Řeknete mi teď, co se stalo?"

"To bych se ráda dozvěděla od vás."

"Mark tvrdí, že jsem tady celé odpoledne seděl a mluvil."

Jasmina s trpělivým úsměvem přikývla: "Po zranění hlavy a bezvědomí trvajícím déle než pár vteřin se to stává často. Byl jste vzhůru, aniž byste si to uvědomoval, a říkal jste nesrozumitelné věty. Utrpěl jste přechodnou ztrátu vědomí a nemohl jste si vzpomenout, že jste byl v hrobě. Ale teď už si zase vzpomínáte, že?"

"Ano. I na monolog, který jsem tam vedl. Omdlel jsem z dusného vzduchu v hrobě."

"Můžete zvednout obě ruce zároveň? Tak je to dobré. A teď," napřáhla ruce, "mi stiskněte ruce, jak nejpevněji můžete."

Udělal, co mu poručila, a tiskl tak silně, až Jasmina trochu protáhla obličej. Potom Ronovi opatrně uhladila vlasy na spáncích dozadu a podívala se mu do uší.

"Co hledáte? Mozek?"

"Dívám se, jestli nemáte v uších mozkomíšní mok."

"Bože na nebesích!"

"Ale všechno je v pořádku. Teď, když jste zase při plném vědomí, myslím, že už nehrozí žádné nebezpečí. Pěkně jste si narazil hlavu."

"To bych řekl!" ohmatl si opatrně bouli na zátylku. "Slyšel jsem tu ránu."

Jasmina uložila nástroje zpátky do tašky a vstala. Mark si poprvé všiml, jak je malá. Sahala mu sotva po ramena. "Doktor Farmer bude

Či,

brzy zase v pořádku. Ale potřebuje klid. A kdyby nastala nějaká změna, například znatnost, nevolnost nebo výtok z nosu, tak mě prosím hned zavolejte."

"Výtok z nosu!"

Usmála se na Rona: "To by mohlo znamenat, že prosakuje mozkomíšní mok. Stále ještě je tu možnost, že se vytvořil otok. Ale myslím, že jde jen o lehký otřes mozku."

"Děkuji, slečno Sukriová," řekl Mark a přidržel otevřený stan. Když odešla, obrátil se zase na svého přítele a zakroutil hlavou: "Ty bys taky udělal všechno, jen abys na sebe upoutal pozornost, co?" Ron se ušklíbl a zkusil si opřít hlavu o celtu, avšak ucukl a rychle se zase narovnal. "Měl jsem jednoho přítele, který se zapletl do nehody na motorce. Byl jen minutu v bezvědomí, ale potom ze sebe pět hodin vydával jen nesouvislé bláboly. Mluvil a mluvil a my jsme ho prostě nemohli umlčet. A pak se mu úplně naráz v hlavě vyjasnilo a na všechno se upamatoval. Myslel jsem si už, že hraje jen divadlo, aby splnil podmínky pro získání invalidního důchodu."

Mark si sedl na kraj lůžka a pozorně si přítele prohlížel:

"Bylo to opravdu horkem, Rone?"

"Nevím, co to bylo, a vím, co si myslíš. Bez obav, člověče, já se znovu nesložím."

Odhodil deku, přehodil nohy přes okraj postele a vstal. "Smím vědět, kam chceš jít?" "Máme spoustu práce. Marku. Planina na nás čeká."

"Abdul se se mnou za pár minut vydá na cestu. Odhaduji, že máme ještě tři hodiny času, během něhož můžeme pracovat za denního světla. Ale ty s námi nepůjdeš."

"Budeš potřebovat snímky!"

"Tentokrát s námi nepůjde nikdo. Bude to těžká cesta a nechci ztrácet čas," vstal Mark. "Rone, doktorka ti naordinovala klid na lůžku."

Očekávám, že až se vrátím, najdu tě zase tady, jinak ti napravím hlavu."

Planina, která se vypínala sto třicet metrů nad nížinou, byla drsná, nehostinná krajina, která v pronikavém odpoledním slunci vypadala ještě ponuřeji a nevlidněji. Abdulův pomocník, který řídil, si musel na staré cestě, která vedla k alabastrovým zlomům Hatnubu, vybojovat do kopce každý metr. V hrozivě zbrzděném a rozeklaném kraji nesměl ani na vteřinu ztratit kontrolu nad volantem. Zatímco se plně soustředil na to, aby se s landroverem nezřítíl do některé ze srázných propastí klesajících do hloubky třiceti metrů, které pokrývaly plošinu, Mark a Abdul porovnávali své topografické mapy s tím, co viděli, dělali si poznámky a bavili se o místech, která přicházela v úvahu při hledání a při vykopávkách.

Když odpoledne pokročilo a vedro bylo stále větší, náhorní rovina se proměnila v měsíční krajinu: Hluboko zakrojená vádí se změnila v černé jícny nahánějící hrůzu; příkře strmé kopce se leskly nánosy alabastru nebo množstvím křídlového vápence; vrcholky hor a vyschlá koryta řek se třpytily prosvítajícími žilami živce. V této bezútěšné pustině, přerušované jen purpurovými propastmi vedoucími křížem krážem a strmými vrcholy, na nichž se v divokých světelných odrazech lámaly sluneční paprsky, nebylo ani stopy po rostlinném nebo zvířecím životě. S landroverem bylo možno jet po starých šterkových cestách, na nichž kdysi hlídkovala Achnatonova policie. Trasu cest označovaly kopečky z vápence a pazourku. Odtud shora byl jedinečný pohled na nížinu Tell el-Amarny, na zemědělské usedlosti ležící za ní, na Nil a zemědělské oblasti na druhém břehu řeky. Za nimi začínala opět poušť, která jako by se táhla až na konec světa jako dno moře, jehož voda se vypařila.

Když se ti tři zcela vyčerpaní vrátili do tábora, slunce se už chystalo zmizet za obzorem a ponořit svět do večerního šerosvitu.

"Co jste se dozvěděli, pane doktore?" zeptal se Sanford Halstead, který seděl ve společenském stanu nad mísou s vojtěškou a mandlemi a voněl svěží kolínskou. U nosu si držel naškrobený bílý kapesník.

Mark seděl na lavici proti němu s obličejem v rukou. Stará felážka ho spěchala obsloužit, protože ostatní už jedli, ale Mark neměl ani chut'.

Měl pocit, jako by měl žaludek plný písku. "Moc ne," odpověděl, když

si do kávy naléval hustou smetanu, "ale ani jsem nečekal, že něco uvidíme. Udělali jsme jen rozdělení na čtverce, takže zítra ráno mohou skupiny začít s prací. Pak bych si chtěl také krátce prohlédnout Královský hrob."

"Co je to Královský hrob?" dotazovala se Alexis Halsteadová, která se bez chuti nímrala v jídle.

"To je hrob, který dal Achnaton původně postavit pro sebe a svou rodinu, ale nikdy nebyl dostavěn a egyptologové pochybují, že někdy byl použit. Zítra ráno tam nakouknu, i když nepředpokládám, že nám to poskytne vodítko pro polohu Ramsgatova hrobu."

Alexis nezvedla zrak od pečené kachny: "Ramsgate píše, že objevil schodiště, které vedlo dolů ke zločincově hrobu. Nedalo by se to schodiště vidět ještě dnes?"

Mark potřásl hlavou a zamumlal "šukran", když před něj Samira postavila talíř. "Sto let v poušti pohřbí všechno a nezanechá žádné stopy. V této zemi je to ustavičný boj s pískem."

"Kde se bude hledat nejdřív?"

"Na náhorní rovině, u ústí vádí a v některých propastech, které přicházejí nejspíš v úvalu."

Z vůně kachny a kořeněné rýže dostal Mark náhle hlad jako vlk. Zatímco jedl, jednou nebo dvakrát se podíval na Jasmínu, která seděla u druhého stolu sama. "Zanesl někdo talíř s jídlem Ronovi?"

Když nikdo neodpovídal, Jasmina se obrátila na Marka a řekla: "Nedal se nijak přinutit, aby zůstal v posteli, pane doktore. Je v temné komoře. Říkal, že chce jíst později, až vyvolá fotky."

Vypadaly jako mrtvolky z koncentráků. Jejich obličej naháněl hrůzu a působily dojmem, jako by byly spáleny. Tam, kde v lebce působením rozkladu zmizely oči, zely teď černé díry. Široká ústa beze rtů odhalovala příšerné pahýly zubů a mrtvolný škleb hrozivě připomínal smrt. Ze vpadlých hrudních košů vyčnívala kostnatá ramena a přes vyzáblá břicha byla napjata dehtovitá kůže. Paže i nohy vypadaly jako větve zuhelnatělého stromu bez listů. Ruce byly strnule napřažené a svědčily o děsu z náhle přicházející smrti. Ron se spokojeně usmál. Tohle byl film, který nafotil v oddělení mumii Egyptského muzea, a každý záběr představoval sám o sobě parádní kousek.

Teď se otočil k fotografiím, které udělal ráno na rovině.

Sundal kolíčky z filmu, který visel na drátu vedoucím napříč celým stanem, a položil ho na pracovní stůl. Pak zhasl všechna světla s výjimkou žluté lampy pro temnou komoru, která byla upevněna metr nad laboratorním stolem. Z příslušné krabice na polici vytáhl list fotografického papíru a rozložil ho na vyvolávacím stole. Poté položil negativy matnou stranou dolů na papír a přikryl je tenkou tabulkou skla. Rozsvítil sedmiwattovou žárovku, která visela půl metru nad sklem, a pomalu počítal do desíti. Pak světlo zhasl, opatrně vytáhl papír zpod skla a ponořil ho do vývojky. Zatímco opatrně pohyboval miskou, předklonil se a zkoušel na teploměru odečíst teplotu. Večer byl nejlepší denní dobou na vyvolávání. Teplota byla nižší, ačkoliv právě se zdála dost vysoká, a nebylo ani nejmenší riziko, že nějakým netěsným místem pronikne světlo. Celou hodinu strávil tím, že ve stěnách stanu hledal díry, pak černým neprůsvitným papírem a krepovou páskou zalepil okna. Černé plátno, které nechával vyhrnuto, pokud právě nevyvolával, bylo nyní staženo a ve všech rozích pečlivě připevněno. Před stan pověsil anglicko-arabský nápis PROSÍM NERUŠIT, který s ním přicestoval z Nil-Hiltonu.

Když si volnou rukou stíral pot z čela, vzal papír z vývojky, nechal ho pár vteřin okapat a ponořil ho do přerušovací lázně. Pohupoval sedm sekund miskou a pak papír vložil do ustalovače. O dvě minuty později znovu zapnul všechna světla.

Nyní si zkoumavě prohlédl čerstvě vyvolané snímky, hned nato zamumlal "do prdele" a dal si pořádný doušek z papírového pohárku s vínem.

S fotkami nebylo něco v pořádku. Zřejmě musí začít znovu od začátku.

Mark se cítil mnohem lépe. Abdul měl pravdu: přes zevnějšek, vzbuzující jen málo důvěry, byla Samira výborná kuchařka. Teď se vzduch znatelně ochladil, vyšel měsíc a na tábor se snesl klid a mír.

Před deseti lety Mark ještě nekouřil, ale zkušený ůhledač pokladů" ho poučil, že dýmka zahání hmyz. Takže si Mark zvykl na kouření dýmky a zjistil, že ho to opravdu poněkud chrání před mouchami a komáry, kteří byli metlou Blízkého východu. Avšak dnes večer, když odešel sám ze společenského stanu, si chtěl zakouřit pro čiré potěšení a uvolnění. Vykročil z dosahu světla luceren rozvěšených kolem tábora a přes kamenitou půdu klopýtal ke staré zdi z vepřovicových cihel, která vyčnívala asi půl metru z písku. Sedl si na ni, vyndal sáček s tabákem a začal si nacípávat dýmku.

Vpravo několik metrů od něho za trochu strmým úsekem ležely trosky dělnického sídliště, ve světle měsíce sotva viditelné. Před třemi tisíci lety byli do této zmrščené malinké obydlí nacpáni dělníci a jejich rodiny, živořili v přeplněných smrdutých brlozích a byli odsouzeni k otrocké práci v šlechtických hrobech. Podle všeho se tábor, který byl obehnán vysokými zdmi a strážnicemi, velmi podobal vězení. Leccos naznačovalo, že mnozí z dělníků tajně uctívali staré bohy a nikoliv Achnatonova jediného slunečního boha Atona. Teď byly trosky poprvé po třiceti stoletích zase obydleny. Mark viděl svit táborových ohňů a lehký večerní větřík přinášel zvuk hlasů feláhů až k němu. Právě byl u nich Abdul a vysvětloval jim, co mají další den hledat a jak při tom mají postupovat.

Když si Mark zapálil dýmku, spatřil temnou postavu, která se tiše pohybovala mezi slabě osvětlenými stany. Byla to Samira, která po práci v kuchyni pospíchala ke svému přístřeší v ústraní, které obývala v rohu dělnického sídliště. Mark ji chvíli zvědavě pozoroval, jak kmitá jako černý mol do světla a zase mimo ně.

Když šejcha zmizela ve tmě, jeho myšlenky znovu zalétly k Nancy. Zajímalo by ho, co právě asi dělá, vzdálená šest tisíc kilometrů od něho, proč odhlásila telefon, zda na něj počká. Stále ještě doufal, že se s ním bude radovat z jeho úspěchu, bude-li vůbec nějaký mít, že si ho vezme a že ho přijme takového, jaký je.

Z myšlenek ho vytrhl šelest kroků, které zaskřípaly v písku za ním. Trmácel se za ním Ron s papírovým pohárkem vína v jedné ruce a se zkušebním snímkem ve druhé. Na rozpadlé zdi bylo právě tolik místa, aby si mohl sednout vedle Marka.

"Co tvá hlava?"

"Už je v pořádku. Budu muset udělat něco pro zlepšení ovzduší ve stanu."

"Vezmi si prostě ventilátor z pracovního stanu. Co to tady máš?"

"Ani nevím. Třeba si s tím poradíš ty."

Mark zažehl zapalovač a ve svitu plamene se pozorně zadíval na řadu fotografií. Chvilí mlčel, než se zeptal: "Co je to za stíny?"

"Přesně to si taky neumím vysvětlit. Podívej, tady v Hag Qandilu, jak vystupuješ z landroveru. A tady, jak se bavíš s umdou z El Hawaty. A tady," ťukal Ron malíčkem do každé fotografie, tady u Severního paláce. A tady, jak právě vstupuješ do Hujina hrobu. Je to vidět na každé z nich.

A není tím zasažen nikdo jiný, vždycky jen ty. Na všech snímcích se vedle tebe objevuje jakýsi stín."

Mark si důkladněji prohlížel snímek, který ho ukazoval v Severním paláci. Stál v místnosti označované jako korunní sál a zády k fotoaparátu se bavil s Alexis. Stíny, které vrhali v ranním slunci, ležely v popředí. Avšak druhý stín, ten, který se na každé fotografii vynořil vedle Marka, se nacházel po jeho levici a vypadal, že jako optický klam neleží na zemi, nýbrž vede svisle, jako by vzpřímeně stál vedle něho.

"Něco s tím filmem není v pořádku. Nebo s foťákem," vrátil Ronovi zkušební snímek.

"Filmem to být nemůže. Podívej, na každé fotce je ten stín stejně velký a má stejný tvar a objevuje se vždycky ve stejné vzdálenosti od tebe, ať stojíš kdekoliv..."

Mark zvedl hlavu a položil Ronovi ruku na rameno:

"Poslouchej..., myslím, že budeme mít společnost."

Ron si sedl rovně jako svíčka a otočil se po směru Markova pohledu. Ve

tmě spatřil podivuhodnou postavu, která se k nim pomalu blížila a bylo slyšet zvuk těžkých kroků.

"Co to k čertu je?"

Mark vyskočil. Když se neotesanec víc přiblížil, oba Američané zaslechli funivý dech a hrozivé mručení. Pak se postupně daly rozeznat obrysy, až stál supějící velbloud vedle nich a shora nějaký hlas volal: "Dobrý večer, pánové!"

Velbloud, kterého vedl chlapec v galábii, si se vzdorovitým řevem klekl a z jeho zad poněkud neelegantně sklouzl jezdec. "Dobrý večer," pozdravil znovu topornou angličtinou.

Mark se opět usadil na zbořené zdi a chystal se znovu zapálit svou vyhaslou dýmku.

Světlo pronikající z tábora mu stačilo, aby cizince poznal. Byl to Řek z El Tillu.

"Jmenuji se Constantin Domenikos," představil se podsaditý muž a postavil se před oba sedící egyptology. "Pěkný dobrý večer přeji."

Mark sklonil hlavu: "Naše jména už přece znáte."

"Jistě, každý v Amarně mluví o amerických vědcích Davisonovi a Farmerovi." Jeho úšklebek prozrazoval hrabivost. "Přišel jsem vám vyjádřit svůj respekt." Ron si muže nedůvěřivě změřil a nejasně si vzpomněl na to, že ho předešlého dne viděl v davu lidí v El Tillu. Co bylo na Constantinu Domenikosovi obzvlášť nápadné, to bylo jeho nemotorné obtlouklé tělo, mastné vlasy a vystouplé oči s těžkými víčky.

"Je tu nějaké příhodné místo, kde se můžeme bavit nerušeně, pánové?"

"Proč?" opáčil Mark. "Abych vám navrhl obchod, pane doktore. Myslím, že vám mohu být užitečný. Pozvání na čaj bych ostatně také neodmítl."

"Jaký obchod, pane Domenikosi?"

Řekovy hadí oči se lehce zablýskly, ale úsměv se nezměnil: "Bylo by mi velkou ctí, kdybych mohl být nápomocen vaší expedici. Ale prosím," napřáhl špekáčekovitě prsty, "nemůžeme se bavit na nějakém... ehm, vhodnějším místě?"

"Tohle místo je vhodné jako každé jiné. Posadte se, pane Domenikosi."

Řek se rozhlédl a pak si sedl na velký kámen proti oběma Američanům.

"Moje výprava je zásobena vším potřebným," prohlásil Mark.

"Zásoby mohou dojít, pane doktore."

"Můj předák bude dbát na to, aby se to nestalo."

"Nemůže ale předvídat všechny, jak bych to řekl, osudné události, které mohou nastat." "Například?"

Řek se zhluboka nadechl: "Kolují pověsti, pane doktore, že v této zemi brzy vypukne válka. Žijeme v neklidné době. Křehká mírová smlouva mezi Egyptem a Izraelem se může dostat do nebezpečí. Extremističtí Palestinci... Jsem člověk, který žije s ohledem na budoucnost, pane doktore. Počítám s nejhorším a připravuji se na to."

"Mohli byste laskavě přejít k věci?"

"No, pane doktore, myslím, že v nejbližší době se stane toto:

Palestínští bojovníci za svobodu napadnou Egyptěany a bude to vypadat, jako by šlo o napadení Izraelci. Egyptský prezident přejde do protiútoků na Izrael a rozhořčený Izrael se bude bránit celou armádou. Vaše země, pane doktore, přispěchá Izraeli na pomoc ve víře, že válku způsobil Egypt. Přeruší se diplomatické vztahy, bude pohřbena mírová dohoda prezidenta Cartera a tato země bude najednou zapletena do nejkrvavějšího boje, jaký zažila od dob faraónů."

Mark vyklepal dýmku o zeď, a zatímco vyndával váček s tabákem, řekl:

"To je snad trochu přitažené za vlasy, pane Domenikosi, ale i kdybyste měl pravdu, proč s tím jdete za námi?"

"Až vypukne válka, budete v Egyptě potřebovat přátele."

"Přátele máme," otočil Mark zapalovačem a přidržel plamen u tabáku. Ve světle, které nakrátko zaplanulo, si všiml vypočítavého pohledu Řekových očí.

"Ale budete nějaké potřebovat v nejbližším okolí," pokračoval úlisně.

"Jistě vám není neznámé nepřátelství mezi El Tillem a Hag Qandilem.

V několika posledních letech vládl v tom údolí nestabilní mír, ale je jen otázkou času, než zase dojde ke srážkám. Lehce byste se přitom

w'

^

mohli dostat mezi dvě fronty, pánové, neboť vás použijí jako šachové figury a každá ze stran z vás bude chtít udělat své spojence. Ztratíte pracovní síly a pak válčící umdové nastolí své požadavky."

"Mamurova policie ví, jak má s těmito lidmi zacházet."

"Jistě, ale ta obvykle zakročí, až když dojde ke značným ztrátám."

"A vy, pane Domenikosi, nám samozřejmě nabízíte svou pomoc, protože jste neutrální strana. S vámi po boku se nám nemůže nic stát. Je to tak?"

"Udělal jste na mě dojem, jak rychle dokážete chápat, doktore Davisone."

Mark vstal a protáhl se: "No, vaši pomoc nepotřebujeme, pane Domenikosi, ani vaše hrozby."

"Ale prosím, pane doktore, to přece ne. Zase si sedněte. Vždyť jste mě ještě nevyslechl do konce. Na mou duši, nepřišel jsem vám nahnat strach nebo vám hrozit! Zřejmě jsem se vám ukázal ve špatném světle!" uhodil se Domenikos do soudkovité hrudi. "Nechtě mě prosím domluvit, pane doktore."

Mark zůstal stát: "Máte na to přesně tři minuty."

"Vlastně jsem se s vámi chtěl bavit o obchodních záležitostech, pane doktore. V těch vám mohu být opravdu prospěšný. To ostatní," mávl obtloustlou rukou, "to byly jen zbytečné řeči. Samozřejmě, pokud budete mít potíže a budete potřebovat pomoc, mohu vám ji poskytnout. Ale dnes večer jsem přišel vlastně proto, abych vám řekl, že jsem vždy k dispozici vám. ehm, řekněme být nápomocen při odbytu vašeho zboží." Na okamžik zavládlo mlčení. Pak si Mark zase pomalu sedl na místo. "Zboží?" zeptal se užasle.

Constantin Domenikos se nahnul, přičemž málem sklouzl z kamene, a ztišil hlas: "Přece jste vedl vykopávky v Egyptě už dřív, pane doktore. Nemusíte si přede mnou na nic hrát. Víte moc dobře, o čem mluvím."

Mark cítil, jak se Ron neklidně vrtí. "Zcela správně, pane Domenikosi, v Egyptě jsem pracoval už dřív a také jsem se už dřív setkal s lidmi vašeho ražení. Proto vám říkám zřetelně a jasně, že u mě nedosáhnete úspěchu. Na takové obchody nepřistoupím. A kromě toho ani nevíte, co hledám. Nevíte, že nebude žádné zboží."

Řek se nedal zmást: "Pane doktore, než jsem se narodil, žil v tomto údolí můj otec a před ním jeho otec. Poslouchal jsem vyprávění starců. Z nich vznikly mýty a legendy. V mládí jsem je snad ještě pokládal za výplody rozbujelé fantazie, dnes však o tom smýšlím jinak. Kdysi, před dávným časem, tady byla zakázaná oblast. Možná přece jen vím, co hledáte, pane doktore, a možná vím i to, že máte dobré vyhlídky na objev něčeho velmi cenného."

Mark se ze všech sil snažil potlačit svůj hnus.

"Tak zaprvé, pane Domenikosi, vám není vůbec nic po tom, co hledáme. Zadruhé, pokud skutečně něco najdeme, zcela určitě to neskončí na černém trhu se starožitnostmi. Narazil jste na špatnou adresu."

"Pane doktore, jsem jen chudý Řek, ale mohu vám poskytnout spoustu peněz. V Paříži i v Aténách jsou lidé, kteří..."

Mark náhle vstal: "Jste slizký had, Domenikosi. Vraťte se pod kámen, zpod něhož jste vylezl."

Na Řekových ústech pohrával ledový úsměv.

"Promiňte, pane doktore, ale není pravda, že jsem na špatné adrese."

Vím, že vědci mají žalostné platy a že váš plat nemůže odpovídat vašim ambicím. Všichni máme svou cenu, pane doktore, i vy, a vím, že se mnou budete souhlasit, až uslyšíte obsah smlouvy, kterou bych vám rád předložil."

Mark se podíval na Rona, který zůstal sedět: "Jak se řecky řekne běž do prdele?"

Constantin Domenikos se obratně zvedl, stále ještě s úsměvem a drtivou sebejistotou. Na jeho gesto vyskočil chlapec v galábii a uchopil velbloudovy otěže.

"Myslím, že je jen správné a slušné, abych vás varoval, pane doktore, že v údolí žijí taky lidé, kteří váš příchod příliš nevitají."

"Například kdo?"

"Starci, ti, kteří ještě pamatují hrůzu, která obcházela touto zemí před mnoha lety. Mám uši otevřené, pane doktore. Když jsou mezi sebou, mluví starci tiše a báživě. Před sto lety tady za strašných okolností zastihla sedm cizinců smrt. I oni se pokoušeli najít to, co teď hledáte vy. A vaše skupina se taky skládá ze sedmi členů, že?" Mark cítil, jak tuhne: "Nevím, o čem mluvíte." "Myslím, že to víte. Co se mě týče, tak jsem obchodník a nevěřím legendám. Ale starci jsou pověřiví. Šeptají si, že znovu vypustíte demony a že všechno skončí jako dřív katastrofou."

"Zmizte, Domenikosi."

"Už se nevrátím, pane doktore," prohlásil Řek a nasedl na velblouda, "neboť příště mě vyhledáte vy. Ještě budete naléhavě potřebovat mou pomoc, to vás ujistí." "

Ron s Markem se dívali za ním, jak se na velbloudím hřbetě pozvolna noří do noci. Pak pohlédl Mark znovu k táboru: "Pojď, Rone, ještě si pár hodin pospíme. Zítřka začneme s hledáním."

Hasím al-Šeichly se lopotil se sepisováním hlášení. Věděl, že jeho nadřízení očekávají brzy zprávu o průběhu expedice. Bylo mu však také jasné, že taková zpráva by mohla vyvolat příchod důležitějších mužů, než je on. Něco podobného zažil už dříve. Nevedlo se tak i jeho nejlepšímu příteli Mustafovi při akci Sluneční chrám v deltě Nilu? Bezradně zabubnoval propisovačkou na malý psací stůl, a proto přeslechl tichý cupitavý šustot v blízkosti svých bosých nohou.

Ubohý Mustafa, kterého tenkrát poslali do delty, aby zkontroloval, jak pokračuje britská archeologická expedice, tehdy ke své velké radosti zjistil, že objevili antický sluneční chrám. Už si myslel, že má zajištěnu slávu a povýšení. Jeho nadřízení mu však udělali čaru přes rozpočet, neboť když se po obdržení jeho zprávy objevili na místě, vykázkali ho pouze do role polního sekretáře.

Něco malého, žlutého, lesklého se pomalu pohybovalo směrem k Hasimově bosé noze.

No, to by se mu nestalo. Byl rád, že Dr. Davison se na ministerstvu nezmínil o deníku, neboť v tom případě by tuto výpravu vedl osobně Dr. Fausi a Hasím by ještě seděl ve své káhirské kanceláři.

Poposedl na židli a přitom pohnul nohama.

Štír se polekaně zarazil. Když si Hasím opět pořádně sedl, cílevědomě pokračoval. Ti nahoře pokládají tohleto za bezvýznamný projekt, vpravdě bláhovou opovázlivost, neboť co mohlo zbýt v amarnské poušti?

No, Hasím al-Seichly každopádně není blázen, přestože teprve přišel z univerzity. Jeho zpráva bude...

Štír, který se nyní téměř dotýkal Hasimovy bosé nohy, Vztyčil zadní část těla...

...co nejneurčitější a plná mnohoznačnosti: Teprve až objeví hrob a on si bude moci být jistý svým postavením jediného zástupce vlády, tak...

Hasím opět změnil pozici. Přitom maně ucítil pohyb na noze.

"Já Alláh!" Skokem vyletěl, až převrátil židli dozadu. Štír zůstal nehnuto sedět. Ocásek měl zdvižený k útoku. Mladý Egyptan v hrůze ucouvl a jako omámený zíral na odporné článkovité tělo.

Když prudce narazil na stanovou stěnu, setřásl ze sebe strnulost a rychle se rozhlížel po něčem, s čím by mohl na tu potvoru jít.

Popadl botu a opatrně se přibližoval ke štírovi, který pořád zůstával ve stejné pozici. Cítil, jak se mu orosilo čelo a jak mu na těle naskakuje husí kůže. Noční vzduch mu náhle připadal podivně těžký.

Dal botu nad štíra a krátce a přesně udeřil.

Roztřesen a s bušícím srdcem držel botu několik vteřin přitisknutou.

Pak ji opatrně zvedl z podlahy.

Štír zmizel.

Pár okamžiků si zkoumavě prohlížela odpočívající postavu svého muže.

Když si byla jistá, že tvrdě spí, tiše se zvedla z lůžka, odhrnula moskytiéru a na měkkých podrážkách se plížila stanem.

Vedle toaletního stolku bylo připevněno velké zrcadlo, a když se Alexis Halsteadová postavila před něj, stoupla si do třpytivého měsíčního světla. Halilo ji jako stříbrný plášť a její opálená plet' v něm vypadala jako mléčně zbarvený vápenec. Zářila bělostí a čistotou.

Uchváceně hleděla na dokonalost svého nahého těla. Obdivovala nádheru bujných rudých kadeří, které jí spadaly přes bledá ramena na pevná velká ňadra. Vosí pas přecházel v perfektně zaoblené boky. Nohy měla dlouhé a hezky tvarované a neobvykle světlé jako celé tělo. Položila si ruku na ploché břicho a pod svaly cítila stále silnější pulz. Kůži měla podivně rozpálenou a zároveň chladnou. Zdálo se jí, že žhne.

V zrcadle zachytila svůj pohled a zasněně se usmála, neboť přestože měla otevřené oči, nacházela se ve stavu hlubokého spánku.

Uprostřed noci Mark prudce vytřeštil oči. Nastražil uši, naslouchal do ticha a ptal se sám sebe, co ho asi mohlo probudit. Něco ho náhle vytrhlo z hlubokého spánku beze snů a náraz způsobilo, že zcela procítl. Zatímco ležel na zádech a hleděl do tmy, cítil, jak mu tlučí srdce, avšak ne v prsou, nýbrž v břiše - těžký pravidelný pulz.

Udiveně se posadil. Jeho tělo pokrývala vrstvička potu, a proto se mu noční vzduch zdál studený. V hlavě mu začalo bolestně bušit.

Pak to uslyšel. Jemný, srdcervoucí nářek plačící ženy.

Potichu se zvedl z lůžka a pocítil přitom silné nervové i tělesné napětí. Zdálo se mu, že mu tělo každým okamžikem praskne. Bos se kradl ke vchodu se sítí napjatou proti mouchám, a zatímco naslouchal Ronovu pravidelnému dýchání, pomalu vytáhl zip a vyšel ven.

Zdánlivě chladný vzduch ho přivítal jako přival ledové vody. Když ho začalo mrazit, zammul si rukama a poslouchal. Pořád bylo slyšet tichý bolestínský pláč, teď dokonce ještě zřetelněji.

Tiše se plížil kolem ostatních stanů, nejprve naslouchal u stanu Halsteadových, pak u Jasmíny Šukriové. Nic. Všude ticho a tma. Roztržitě si třel spánky. Bolest hlavy stále sílila. Pak zavrtěl hlavou sem tam a nosem nasál vítr, jako by větril. Jako z donucení sledoval směr, odkud přicházelo sténání.

Uviděl ji trochu stranou od tábora, jak se půvabně choulí na kameni, na kterém před pár hodinami seděl Řek. Obličej si držela schovaný v lokti a něžná záda se jí otřásala při každém vzlyku. Mark si ji uchváceně prohlížel. Ženu zahalovala jakási aura, slabý svit, který jako by vycházel z jejího skvostného těla. Na sobě měla vlající bílé šaty, které jako mléko obtékaly její křehké tělo.

Připadala mu jaksi známá, a pak zase ne. Byla to cizinka, o níž si myslel, že by ji vlastně měl znát.

Zíral na ni jako omámený. Prohlížel si štíhlé nohy, které jsi způsobně přitáhla pod sebe, velmi žensky zaoblené paže a křivku jejích zad.

Pak si Mark uvědomil, že bez problémů vidí jak kámen, na němž žena sedí, tak vápencové útesy v pozadí.

Žena byla průhledná.

DESET

Mark si bezmyšlenkovitě míchal studenou kávu. Čekal, až konečně začnou působit tablety aspirinu. Ve stanu byli kromě něho ještě Jasmina Sukriová a Hasím al-Šeichly. Seděli u druhého stolu a právě končili se snídání. Mark se opět probudil s bolestí hlavy a neurčitým pocitem, že se mu něco zdálo. Ale sen jako by se teď vypařil - nemohl si vzpomenout ani na to, oč v něm šlo - a všechno, co mu z něj zůstalo, byla těžká, dnes opravdu zlá bolest hlavy.

Samira se mu pokoušela vnutit talíř míchaných vajíček, ale odstrčil ho od sebe. Když se od něho odvrátila, spatřil kožený váček, který se jí houpal na pásku, a krátce si pomyslel, zda nepříjemný pach, kterým je stále obklopena, nezpůsobuje právě tento kožený váček. Věděl, že šejcha s sebou stále nosí všelijaké prášky, a nebylo pro něj tajemstvím, že žvýká halucinogenní rostliny. V tomto pachu však bylo něco lidského, a proto se domníval, že pach vychází přímo z ní. Mark si umínil, že se na to zeptá Abdula a dá mu za úkol postarat se, aby se myla.

U vchodu se nadzvedla moskytiéra a vstoupila Alexi Halsteadová.

"Kde máte svého muže?" zeptal se netrpělivě Mark. "Hned vyrazíme."

"Sanford s námi nepůjde. Je mu nevolno."

"A co mu schází? Ještě při východu slunce jsem ho slyšel běhat."

"Už mu zase teče krev z nosu."

Jasmina zvedla oči od čaje: "Mám se na něho podívat?"

Aniž by se na mladou ženu podívala, Alexis Halsteadová odpověděla: "To není nutné. Brzy mu zase bude líp." Sedla si proti Markovi, složila si ruce na stole a v očekávání pohlédla na Marka. Odněkud přišmajdala Samira a postavila před Alexis sklenici čaje. Přitom náhodou zavadila pichlavým pohledem o její tvář. Na chvíli se jí malá očka zvětšila hrůzou. Ze suchých rtů jako by jí unikl němý výkřik. Pak ucouvla, narazila do vedlejšího stolu a jako slepec klopýtala zpátky ke sporáku.

"Jak vypadá plán na dnešek, pane doktore?" zeptala se Alexis, která si reakce staré šejchy nevšimla. Z ledvinky upevněné okolo pasu vytáhl Mark list papíru, rozložil ho na stole a rohy zatížil slánkami a pepřenkami: "To je topografická mapa okolí a tyhle ty čáry," ukázal prstem, "tvoří síť, kterou jsme s Abdulem vypracovali. Skupiny budou dnes zkoumat topografii, to znamená, že každý si opatří přesný přehled o čtverci, který mu bude přidělen. Zítra pak blíže prozkoumáme nápadná místa a tak budeme pokračovat, dokud něco nenajdeme."

"Nám také přidělíte čtverce, pane doktore?" "Pro sebe jsem si jeden vybral, ale ostatní účastníci výpravy se na vlastních vykopávkách ani na jejich přípravě podílet nebudou. Teprve až něco objevíme, budete pro nás důležitou pomocí tady v táboře."

Jasmina a Hasim vstali od stolu, aby se také podívali na mapu se sítí.

"A tahleto červeně obtažená písmena," pokračovala Alexis, "co mají znamenat? A proč jste je spojil červenou čarou?"

"Označují místa, která faraón Achnaton používal k vymezení hranic svého svatého města. Některá z nich byla vytesána do skal a lze je vidět ještě dnes. U jiných šlo o kamenné desky, které byly zapuštěny do země a teď jsou v muzeích. Když se Achnaton odstěhoval se svým dvorem z Théb a vybral si tuto oblast jako základnu pro své nové město, nechal kameníky nastavit kolem města hraniční kameny. Pak ke každému vyjel v bojovém voze a vzdal bohu chválu na každém místě, které už nikdy nechtěl překročit a opustit. Ani v tomto, ani v příštím životě."

"Proč jsou označeny písmeny?"

"První egyptologové to dělali, když kolem počátku století objevili stély. Místa nálezů označovali po řadě písmenem, přičemž některá písmena abecedy záměrně přeskakovali. Takže si všimněte, že neexistuje žádná stéla O nebo T. To dělali pro případ, že by se v budoucnosti našly ještě další, jinž by pak podle polohy mohla být přidělena vhodná písmena."

"Neudělal jste síť za linií hranic."

"Když se Amonovi knězi tolik obávali Achnatonova mstivého ducha, že ho proto pohřbili do zvláštního hrobu, tak předpokládám, že ho chtěli uklidnit tím, že ho pohřbí v jeho posvěcené oblasti. Takže," Mark mapu zase svinul a schoval do ledvinky, "odteď se musíme snažit zcela se vžít do způsobu myšlení Amonových kněží. Kde byste na jejich místě vybrali hrob?"

Vyšli s Markem ze zakouřeného stanu do jasného ranního slunce, kde se k nim připojil Ron. Na sobě měl tričko Greenpeace a kolem hlavy si na ochranu před sluncem ovinul velký šátek. Mark šel napřed k oběma otevřeným landroverům a skupinu do nich rozdělil.

Ozbrojení ghaffirové byli rozděleni jako řidiči. Později vyžádání ghaffirové si zatím stoupili s puškami před velký pracovní stan, kam právě ukládali další čaj a colu. Constantin Domenikos Marka přece jen poněkud zneklidnil.

Jízda vzhůru Královským vádí byla všelijaká, jen ne odpočinková.

Ghaffirové bez zábran šlapali na plyn a vypadalo to, že příkopy a štěrky považují přímo za pobídku. Alexis Halsteadová seděla ve sportovních slunečních brýlích vedle Marka a nenuceně mlčela.

Zpod šátku se jí uvolnily rudé pramínky vlasů jako ohnivé jazyky a bičovaly jí obličej. Na zadním sedadle se snažil Ron chránit před otřesy stativy a fotoaparáty, což se mu však nedařilo, neboť při každém otřesu ho to vyhodilo ze sedadla. Za nimi ve druhém voze se přístrojové desky křečovitě drželi Jasmina a Hasím; bledí strachem. Vádí, které bylo u svého ústí do roviny široké a ploché, se pozvolna zužovalo ve škvíru zasahující hluboko do plošiny, která po šesti kilometrech vedla ke vchodu do Královského hrobu. Když se k němu přiblížili, Mark zvedl ruku a naznačil vlastnímu řidiči i řidiči vzadu, aby zastavili. Chytil se tyče nad předním okénkem a vytáhl se za ni, aby si prohlédl krajinu. Když se usadil prach, vyskočil z vozu. Jeho boty vydávaly na naplavenině vádí vrzavý zvuk. Zdálo se, že v této holé propasti praží slunce ještě silněji. Nyní, když už je neochlazoval vítr způsobený jízdou, je neuvěřitelně sužovalo vedro z tenkých proužků modré oblohy. Hasím al-Šeichly při vystupování podezíravě ozkoušel písek, než na něj postavil nohu. Po zážitku z minulé noci nespál dobře. Trápila ho noční můra o obrovských štírech a o ženě jemných údů, která přišla k němu, aby ho políbila a jejíž hlava se v posledním okamžiku změnila ve štíři klepeta. Příliš vyčerpaný, než aby se zúčastnil prohlídky hrobu, se rozhodl zůstat a čekat u landroverů.

Vládní ghaffir, který střežil vchod do hrobu, seděl v prachu a jako ochranu před sluncem si přes turban rozložil zažloutlé vydání deníku El Ahram. Zvedl ruku na pozdrav, pomalu vstal a zachrastil klíči na opasku.

Když železná brána povolila, Alexis se zeptala: "Je to k něčemu?"

"Ne. Strážci se dají podplatit."

Hned po vstupu do hrobu bylo zřejmé, co tím myslel:

Čmáranice po stěnách a stopy vandalismu bylo vidět všude. Vnitřek byl neútulný a stísněný. Šikmo klesající chodbou a po příkrém schodišti se dostali do pohřební komory, kde kdysi stál sarkofág. Uvnitř vládla pochmurná, zatuchle dusná atmosféra. Mark své společníky, kteří neřekli ani slovo, vedl touto místností do haly, jejíž stěny byly vyzdobeny silně poškozenými reliéfy, které zobrazovaly královskou rodinu při uctívání slunečního boha Atona.

"Když byl v roce 1936 objeven tento hrob," vysvětloval Mark a namířil baterkou na nástěnné malby, které se před nimi schematicky vynořovaly, "neobsahoval nic víc než rozbitý sarkofág a pár kanop. To jsou břichaté džbány, do nichž se ukládají vnitřnosti zemřelých. Kanopy, které byly nalezeny v tomto hrobě, nebyly nikdy použity a sarkofág byl prázdný. Jistě lze vycházet z toho, že tady nebyl nikdo pohřben."

Ron se vzdálil od skupiny a začal rozkládat stativ.

"Proč to nebylo použito?" zamumlala Alexis. Vztáhla ruku k nejbližší nástěnné malbě, aniž by se jí však dotkla. Mark pohlédl na její zdvižený profil a znovu se podivil pozoruhodné povědomosti, kterou pociťoval při pohledu na její obličej. Hra světla a stínu v hrobě podtrhovala její jedinečnou krásu, vystoupilé lícní kosti, smyslná ústa a klasický rovný nos. V šerém světle hrobu jako by se její obličej změnil. Jako by se v něm teď ukázal výraz za denního světla neznatelný. "Nevím," zamumlal si Mark pro sebe.

"Bude Ramsgatův hrob vypadat jako tento?" změnil se trochu hlas Alexis Halsteadové; nyní zněl hlouběji, drsněji.

"Nevím..."

Alexis se trochu odvrátila a napůl zavřenýma očima se zahleděla na bizarní postavy na zdi: Achnaton a Nefertiti, kteří vzývali svého boha. Hlas jí zněl jako podivně ochraptělý šepot: "Proč byly ty nástěnné malby schválně znetvořené a rozmazané?"

Mark se pokoušel navlhčit si jazykem rty, zjistil však, že má neobvykle suchá ústa: "Amonovi knězi nechtěli Achnatonovi a Nefertiti umožnit život po smrti."

"Co tím myslíte...?"

Do hlavy mu stoupala vůně gardénií z jejího parfému. Za nimi se ozvalo cvaknutí Ronova fotoaparátu, které se v holé kamenné místnosti ozvalo nepřírovnalě hlasitě.

Aniž by si toho byl vědom, Mark ztišil hlas: "Postavy namalované na zdech nebo do nich vytesané měly pro staré Egyptany životní sílu. Zvířata se mohla pohybovat, symboly ptáků mohly ze stěny odletět."
"A lidé?"

Mark cítil, jak se mu stahuje žaludek. Možná na něho přišla nějaká klaustrofobie. Náhle si přál co nejrychleji z hrobu odejít. "Pro lidi platilo totéž. Když už byly namalovány na zeď, měly i lidské postavy řekněme magickou moc. Kdykoliv mohly sestoupit a obcházet..."
Alexis se od něho odvrátila; vypadala však netečně a poněkud malátně, jako by se pohybovala ve snu, a vstoupila do šera dveřního otvoru. Otevřela se před ní zdánlivě nekonečná černá propast. "Co je tam uvnitř?"

Mark se jako přikován zastavil před nástěnnou malbou a pokoušel se pořádně rozeznat mléčně bílé tělo Alexis. Šálí ho zrak? Zdálo se, že Alexis žhne.

"Pohřební komory Achnatonových dcer."

"Byly někdy použity?"

V pohřební komoře se opět ozvalo kovové cvaknutí - delší bzučení při dlouhé době osvitů.

"Ne."

Alexis se otočila a prohlížela si smolně černé okolí dveří. Její obličej se ukrýval ve tmě. "Kde byly pohřbeny jeho dcery?"
košile zasunut prst, neovládal : však ruku. áTo
nikdo neví..."

"Nikdo to neví? Všech šest zmizelo?"

Mark se přinutil nedívat se na Alexis a místo toho upřeně hleděl na nástěnnou malbu. Jako omámený upíral pohled na obličej Nefertiti, najejí profil, její profil...

Ronův hlas jako by přicházel z veliké dálky.

"Jejich hroby byly bezpochyby vyplněny už před tisíciletími" - cvak
"a jejich šperky byly roztaveny na výrobu mincí" - cvak - "a mumie rozemlety na léčivý prášek."

Profil, profil Nefertiti, byl to její nezaměnitelný profil... Límec
košile jako by mu sešněroval krk. Nemohl už polykat. Měl pocit, že mu něco leze v břiše, a najednou se téměř neudržel na nohou.

"Senzační obrazy!" oznámil najednou dunivým hlasem Ron, když hlučně skládal stativ. "Vzrušující sestava motivů, prosté lidské bytosti u nohou obrovského živého boha!"

Mark hleděl s otevřenými ústy nahoru na královnu v nadživotní velikosti, která byla na vápencové stěně hrobu navždy zvěčněna, z profilu... z profilu Alexis Halsteadové...

Mark vydal krátký tlumený zvuk, zalapal do zadu, otočil se na podpatku a pevně řekl: "Jen plýtváme časem. Pojdte, ať odtud vypadneme!"

Ve společenském stanu bylo nepříjemně teplo a vzduch byl prosycen kouřem, ale druhá možnost byla jít venku mezi mouchami. Vzduch udržovaly stále v pohybu dva přenosné ventilátory poháněné benzinovým generátorem, ale nebylo dost světla a celou místnost naplňovaly pachy jídla.

Samira si až po lokty vykasala rukávy a hnětla těsto z kukuřičné mouky. Občas přestala, aby ke hmotě přimísila trochu vody a kmín. Několik kulatých dřevěných talířů tu stálo připraveno na hotové těsto, ze kterého poté vytvarovala placky, které se pak měly péci v kamenných kamínkách; v zadní části stanu. Výsledkem byly chutné zlatavé chlebové placky se dvěma měkkými nedrobivými kůrkami. Říkalo se jim chléb pitta, ve středoegyptském nářečí bettaw, podle starého faraónského slova pro chléb ptaw. Mark si neuvědomoval, že zatímco pil čaj, Samira na něj celou dobu upřeně hleděla. Jednou jí černý závoj sklouzl a odhalil červené tetování na čele, ale felážka je obratem ruky opět zahalila, aniž by přerušila práci.

Ron byl jediný, kdo jedl, a vydatně si kořenil svůj chléb pepřem. Vedle jeho talíře stál pohár chianti.

"Kdy vám Abdul podá zprávu o dnešních výsledcích?" otázal se Sanford Halstead, který seděl nad sáčkem s rozinkami a mandlemi.

"Asi za půl hodiny," přinutil se Mark odtrhnout pohled od Samiry.

!": ^ Mark si chtěl za límec

"Myslíte, že něco našli?"

Mark se snažil zůstat přívětivý. Halstead, který seděl proti němu v módní přiléhavé sportovní košili a bílých sportovních kalhotách, vypadal tak záviděníhodně mladě a plný sil. Mark se ptal sám sebe, jaké asi má ten muž tajemství. Omlazuje ho Alexis svou sexuální vitalitou? "Pokud by se našlo něco významného, Abdul by mi to ihned sdělil."

Řekněte mi, pane doktore," vmísila se do rozhovoru Alexis, "proč vlastně tak zarputile bojovali s Achnatonovým monoteismem?"

Ve všedním prostředí společenského stanu a za lepšího světla už mu Alexis Halsteadová nepřipadala strašidelná a cizí. Nebyla nic jiného než pozoruhodně krásná žena. A přesto musel Mark připustit, že ani teď se nedala popřít podobnost. Zcela jednoznačně tu byla. Kdyby si stáhla vlasy a namalovala se staroegyptskými líčidly, bylo by možno pokládat Alexis Halsteadovou za reinkarnaci královny Nefertiti.

"Protože se tím stavělo na hlavu existující uspořádání státu a společnosti. Staří Egypťané věřili, že svět se nikdy nesmí změnit. Co bylo včera, musí být i dnes a mělo by platit i zítra."

"Proč byli tolik proti změnám?"

Mark se podíval na Sanforda a všiml si, že z jedné nosní dírky mu začala pomalu vytékat kapka krve. "Protože Egypťané žili v zemi, která sama neprocházela žádnými změnami. Přírodní síly v údolí Nilu jsou rok co rok stejné a dají se předpovědět; podnebí je stále. Nejsou tu ani přivalové srážky, ani jiné náhlé povětrnostní změny. V náboženství a filozofii Egypťané napodobovali přírodu. Svět se podle nich od svého stvoření nezměnil. Proto i lidé museli zůstat takoví, jací byli. Z tohoto důvodu také nejsou v egyptském panteonu žádná skutečně zlá nebo nepřátelská božstva."

Mark se znovu podíval naproti na Halsteada, který si u nosu diskrétně držel látkový ubrousek. Na místě, kde prosákla krev, se pomalu tvořila purpurově rudá skvrna.

"Porovnejte egyptské bohy s bohy Sumerů, Babyloňanů a Asyřanů v Mezopotámii," pokračoval Mark. "Lidé tam žili v zemi s nevypočitatelnými ročními obdobími, kde je kdykoliv mohly přepadnout záplavy a zemětřesení. Příroda se odrážela i v jejich bozích. Byli zachmuření a tajemní, zlostní a pomstychtiví jako hebrejský Jahve. Naproti tomu Egypťané si představovali vždy jen radostné a dobrotivé bohy, protože byli zvyklí na mírnou stálost země, která nezná výrazná roční období."

Markův pohled znovu zalétl naproti k Halsteadovi. Na jeho horním rtu se ukázala čerstvá krev a vsakovala se mu do stříbřitě šedého kníru.

"Jedinou výjimku tvořil bůh Suteh, který zavraždil svého bratra Usira.

Byl to bůh temnoty, ztělesněný rudovlasým démonem. Nepochybně pocházel z nějaké strašlivé příšery. Ještě bylo pár méně významných božstev, která se rovněž podobala ďáblům, ale ta se svou podstatou rovnala spíše obtížným poltergeistům, hlučným strašidlům.

"Kde vzal Achnaton myšlenku monoteismu?" zeptal se Halstead, který si teď zakrvácený ubrousek pevně tiskl k nosu.

"To neumí nikdo s jistotou říci. Na to téma je spousta teorií, ale nic opravdu hmatatelného. Někteří lidé ho pokládají za první vtělení Ježíše a domnívají se, že ztroskotal, protože svět tehdy ještě nebyl dost zralý na to, aby přijal jeho poselství. K tomu musíme vědět, že Achnaton sám se nazýval božím synem."

Halstead sundal ubrousek z nosu a taktně ho schoval pod stolem: "Četl jsem hymnus na slunce. Je pozoruhodné, jak se podobá stému čtvrtému žalmu v bibli. Objev Achnatonova hrobu a snad dokonce jeho mrtvoly a pohřebních darů by byl nepochybně požehnáním jak pro historii, tak i pro teologii..." Zmlkl uprostřed věty a strnul. V obličejí se mu zračil údiv. V příštím okamžiku mu z nosu vyrazil proud krve a vytryskl nastůl.

"Proboha!" zařval Ron, který leknutím vyskočil a přitom přepadl dozadu přes lavici.

Alexis vykřikla, a než mohl Mark něco udělat, byla už na nohou Jasmína. Rukou objala Halsteada kolem ramen, za jeden konec popadla

ubrus a nacpala mu ho k obličej, Mark jako omámený pomalu vstal. Ústa mu zůstala otevřená úžasem. Z nosu Sanforda Halsteada stále proudila krev na zem.

"Led!" křikla Jasmina, která si teď tiskla Halsteadovu hlavu k břichu. Krev látkou prosakovala stejně rychle, když mu ji teď držela u nosu stále v nových chomáčích. "Tak mu přineste led!"

Mark se konečně probral ze strnulosti. V rohu pod několika bednami stála malá lednička. Prudce otevřel dveře a vedle kýt, másla, zeleniny a šesti lahví piva našel v malém mražáku plochou misku s kostkami ledu. Když kostky vyndával; a sbíral do ubrousku, třásl se mu ruce. Když se vrátil ke stolu, našel Jasminu i Halsteada zbrocené krví. Držela ho v náručí jako dítě. Omdlelá Jasmina chvatně sáhla po sáčku s ledem a odhodila zkrvavený ubrus. Zatímco jí Halsteadova hlava spočívala na lokti, prsty jedné ruky mu pevně zmáčkla nos a druhou mu přitiskla na obličej balíček s ledem.

Na okamžik jako by se ve stanu zastavil čas. Někde vzadu bylo slyšet Ronův tichý vzdech. Hasím sledoval strašnou scénu s vytřeštěnými očima a přitom se třásl tak silně, že se musel opřít o Marka. Alexis, úžasem oněmělá, zůstala na svém místě.

Mark chvíli hleděl na Halsteadovo oblečení prosáklé krví, potom na Jasmininy ruce, které vypadaly, jako by je ponořila do vědra plného červené barvy. Nakonec zvedl hlavu a rozhlédl se po stanu. Samira už tam nebyla.

Vedro se jako v těžkých kotoučích valilo dolů ze skalnaté plošiny. Když Mark přicházel táborem k Jasmininu stanu, cítil, jak se mu čistá košile lepí na tělo. Zastavil se u vchodu a zavolal: "Haló! Slečno Šukriová?"

Za tenkým plátnem bylo vidět její obrysy.

"Chtěl bych se vás zeptat, jestli bychom si snad spolu nemohli promluvit. Smím dovnitř?"

Odtáhla moskytiéru: "Vstupte prosím, pane doktore."

Následoval Jasminu dovnitř a čekal, až se jeho oči přizpůsobí změněným světelným podmínkám, načež se posadil na jednu ze dvou sklápěcích židlí. Rozhlédl se po stanu a zjistil, že ji vyrušil z práce u mikroskopu. "Jak se daří Halsteadovi?"

Jasmina si sedla na druhou židli a složila si ruce do klína:

"Brzy mu bude lépe," odpověděla jemně. "Dala jsem mu uklidňující prostředek, takže teď spí."

"Co je příčinou jeho stálého krváčení?"

"Myslím, že ho příliš rozrušila vyhlídka na objevení hrobu a že mu to zase zvedlo tlak. Možná mu ale nos reaguje přecitlivěle na písek. Pro jistotu ho odteď nechám nosit něco na ochranu dýchání."

"Ztratil množství krve."

"Ne víc než půl litru. Když je všechno pocákané, vypadá to mnohem hůř, než to ve skutečnosti je. Ztráta krve ho jen unaví."

"Bože, já už jsem myslel, že vykrvácí."

"Můžu vám nabídnout šálek kávy?" zeptala se Jasmina po krátkém zaváhání.

Mark potřásl hlavou. Nechtěl šmejdít po stanu pohledem, nedokázal však docela zkrotit svou zvědavost. Bezděčně se zahleděl na mucholapku, hustě posetou ještě se třepetajícím hmyzem, která visela nad její postelí. Podíval se jinam a hlavou ukázal na mikroskop: "Smím se vás zeptat, na co používáte mikroskop?"

"Potřebuji ho na práci v mém oboru, pane doktore. Zabývám se parazitologií. V této oblasti trpí mnoho lidí strašnými nemocemi, které se přenášejí parazity žijícími v půdě. Přiměřenou osvětou by toho mohli být uchráněni. V současné době patří můj zvláštní zájem bilharzióze. Vyvolává ji cizopasná pijavice, jejíž larvy žijí v zemi a do lidského těla se dostávají kůží. Feláhové vykonávají svou potřebu tam, kde právě jsou, a močí infikovaných se parazité dostávají do půdy. Později po stejné půdě přejdou bosi jiní lidé. Larvy proniknou do krevního oběhu a stravují červené krvinky. Člověk nemocný bilharziózou může zemřít v pětadvaceti letech a nevědět, jak lehce mohl zabránit své předčasné smrti."

Jasmina sklopila oči. Záplava slov ji náhle uvedla do rozpaků. "Chtěla bych najít lék proti všem těmto nemocem a způsob, jak poučit lidi. Ale jsou nevzdělaní a jen těžko přístupní novým lékařským poznatkům."

"Proto tak špatně vycházíte s tou starou ženou?"

Jasmina zvedla oči; neklidně zatékala pohledem: "Pohrdá mnou pro mé západní názory."

"Víte, co má znamenat tetování na jejím čele?"

"Samira je Koptka. Tetování připomíná rok, ve kterém vykonala poutní cestu do Jeruzaléma."

"Koptka..."

"Pane doktore," kolem Jasmininých úst hrál náznak úsměvu, "náhodou jsem se dozvěděla, co jste řekl panu Domenikosovi. Vaše reakce byla prostě velkolepá."

"Hm, no jo..." pohládl si Mark rukama kolena a rozpačitě přemýšlel, jak má ukončit rozhovor. "Tady ve stanu naléhavě potřebujete ventilátor. Třeba to zadrží mouchy venku."

Trochu se jí zachmuřil obličej: "Zavedl jste tu řeč na věc, pane doktore, která mi dělá dost velké starosti. Když totiž otevřu vchod, abych nějakou mouchu vyhnala, vnikne sem deset jiných. Zdá se, že vyhledávají jen mě, neboť kromě mě si na to ještě nikdo nestěžoval."

Mark znovu pohledem sklouzl ke spirálové pásce, která visela ze stropu. Nyní byla hustě poseta mouchami: "Bože můj! Jak dlouho tady ta mucholapka už visí?"

"Od dnešního rána."

Mark sraštil čelo: "Ty potvory snad mají spadeno na léky."

"A v noci, když mouchy spí, mě zase sužují komáři. Moskytiéry jako by nebyly vůbec k ničemu."

"Pošlu Abdula, aby se na to podíval."

Jasmina se znovu mile usmála a to Marka překvapilo. V měkkém světle a v teple jejího stanu se cítil nucen pohled přátelsky opětovat. Měla zvláštní způsob, jakým se na něho dívala: Připadalo mu to jako odhadování, jako by byl muž, kterému sice na jedné straně nedůvěřuje, ke kterému ji to však na straně druhé přitahuje; který ji fascinuje a současně v ní budí opovržení.

Její oči byly nepopsatelně krásné. Připadalo mu ale, jako by jí dolní část obličeje zakrýval závoj; ten závoj, který byly nuceny nosit její matka a babička. Od Mohamedových dní trpěly celé generace žen tím, že si musely zahalovat tváře, nosy a ústa, a možná si proto během doby vyvinuly smyslné oči, jimiž mohly muže obšťastnit, nebo zničit.

Mark předpokládal, že si není vědoma, jak se na něho dívá, a že netuší, jaký účinek na něho její oči mají. Ale úplně jistý si nebyl.

"Myslím, že bych si teď měl poslechnout Abdulovu zprávu. Řekněte mi prosím, až se změní stav pana Halsteada." Jasmina se zvedla s ním:

"Jistě, pane doktore." Vykročil ke sklopenému východu ze stanu a v poslední chvíli se ještě jednou otočil: "Poslouchejte, pravděpodobně tady budeme celé léto a budeme úzce spolupracovat. Proč abychom si hned teď nezačali říkat křestními jmény?" Jasmina stála několik kroků od něho a ruka jí spočívala na pracovním stole. Uplynula dost dlouhá chvíle, než tiše odpověděla:

"Zkusím to."

"Nic nenašli. Šest hodin průzkumných prací v terénu nepřineslo vůbec žádný výsledek. Ale Mark v podstatě nebyl překvapen. Výsledky přinese teprve práce několika příštích týdnů, důkladný průzkum každého čtverce mřížky a možná vyhloubení několika zkušebních děr na obzvlášť slibných místech. Seděl u malého psacího stolu a při svitu nestálého světla z generátoru četl Ramsgatův deník, přičemž v naději, že objeví něco, co přehlédl, podrobil důkladnému průzkumu každou větu, každé slovo, 1. července přišla do Ramsgatova tábora stará sebbacha s horním zlomkem stély, do níž bylo vytesáno sedm zvláštních postav, a oznámila, že hrob leží "pod psem". 16. července našel Ramsgate sokl stély, na němž byla poloha hrobu popsána formou hádanky: "Když Amon-Re jede po proudu, leží zločinec pod ním; aby byl opatřen okem Esetiným."

A pak konečně 19. července napsal: "Tam, kde můj zrak už stokrát přešel bez povšimnutí, jsem konečně spatřil psa. Nyní vím, jak je

odpověď na hádanku lehounká..."

Mark se opřel a mnul si krk. Nemělo to smysl. Ramsgate se prostě při popisu umístění hrobu vyjadřoval příliš neurčitě. To znamená pouze:

"...kruhové díry v písku... Mohammed hlídal skupiny při práci."

Mark sklápěl knihu, vzal si dýmku i sáček s tabákem a vyšel ven.

Procházel tábořem a díval se k ruinám dělnického sídliště, které byly osvětleny táborovými ohni feláhů. Z dálky uslyšel mužské hlasy, které doprovázeny jednoduchými dřevěnými dechovými nástroji zpívaly smutně znějící písně.

Mark si sedl na starou zeď z vepřovicových cihel a zapálil si dýmku. Vzpomínal na Nancy a přemýšlel, nemá-li jí napsat dopis a poslat ho z El Minia. Přál by si, aby ho doprovázela. Bylo by hezké, kdyby ji tu teď měl, bavil se s ní, spal s ní a ještě jednou ji zkusil vysvětlit, co pro něj znamená práce v terénu...

Náhle ucítil vůni gardénií.

"Můžu si sednout k vám?"

Polekaně se otočil a zvedl hlavu. Alexis se tyčila proti hvězdnatému nebi jako valkýra. V rukou něco držela.

"Prosím," posunul se trochu Mark, aby jí udělal místo. "Jak se daří vašemu muži?"

"Museli jsme spálit košili i kalhoty, protože krev nešla Vyprat.

Vypijete si se mnou skleničku?"

Mark pohlédl dolů na láhev a obě sklenky, které přinesla, letmo si přečetl etiketu.

Glenlivet. Skotská maltwhisky. "Ano, rád." Alexis do každé sklenky trochu nalila, jednu z nich podala Markovi a láhev si postavila do písku mezi nohy.

Chvilí oba mlčky usrkávali ze skleničky. Alexis opakovaně pohazovala svými vlasy dozadu. Mark se v její přítomnosti necítil dobře. Chlad, který z Alexis Halsteadové vyzařoval, se dal snad nejlépe srovnat s koupelí v ledové vodě. Oživující, ale nikoliv právě příjemný.

"Pane doktore, kdy půjdeme do dalších hrobů?"

"Obávám se, že na to nebudeme mít čas. S prohlídkami je teď konec.

Jsme tady proto, abychom pracovali, a každým dnem, který promrháme, se přibližuje ramadán a nejteplejší období léta."

"To je škoda!"

Znovu zmlkli. Přestože seděli tak těsně vedle sebe, až se téměř dotýkali, nepodívali se na sebe.

"Cítím hašiš," řekla Alexis.

"Přichází to z dělnického sídliště. Každý večer teď kouří."

Alexis se krátce a hořce zasmála: "Nechápu způsob života těchto lidí. Zdá se mi tak nehodný člověka a neradostný. Když si představíte, že holčičce vyříznou poštěváček! Ty ženy ani netuší, o co jsou tak ochuzeny!"

Mark neodpovídal. Hloubal nad arabským slovem. Pak ho jedno napadlo: barelu. Znamenalo "studený, ledový".

"Pane doktore?"

"Ano?"

"Podívejte se na mě."

Poslechl.

Alexis otevřela ústa, aby promluvila, ale v posledním okamžiku se zarazila. Vlhké rudé rty měla pootevřené. Železné oči jako by jí pokrýl závoj a výraz obličeje strnul. Tento stav trval jen pár vteřin, pak opět pominul a ona tiše řekla:

"Vypravujte mi zase o egyptských hrobech, pane doktore." "Co chcete vědět?" zeptal se zmateně.

Odvrátila od něho pohled a bez výrazu hleděla do dálky. "Egyptané dělali všechno pro to, aby uchovali těla mrtvých. Nelitovali námahy a používali nejvychytralejších lstí, aby uchránili hroby před objevením. Proč?"

"Protože staří Egyptané věřili, že život po smrti může existovat jen tehdy, je-li tělo neporušené. Dokud tělo zůstane dokonale zachováno, může duše užívat onoho světa, který podle představ starých Egyptanů leží v horských pouštích na západě. Umění balzamovat nebylo nikdy

obnoveno a v historii nemá sobě rovného. A co se týče ukryvání mrtvých, paní Halsteadová, tak to se dělo proto, aby je uchránili před vylupovači hrobů. Aby duše mohla vést život po smrti, muselo být jméno zemřelého napsáno někde na jeho těle. Obvykle se k tomu používaly zlaté amulety a náramky, po kterých ovšem byli vylupovači hrobů obzvlášť posedlí. Když tyto předměty ukradli a tím je vzdálili od mrtvoly, duše přestala existovat."

Alexis se zhluboka nadechla a dlouho zadržovala dech, než zase vydechla a zašeptala: "Je to důvod, proč... je to důvod, proč..."

Čekal.

Alexis zůstala hledět prázdným pohledem a přitom ani nedýchala, ani nemrkala.

"Je to důvod... k čemu, paní Halsteadová?" Sotva znatelně se pohnula, konečně se podívala na Marka i zamračila se: "Co prosím?" Mark si ji chvíli prohlížel: "Necítíte se úplně dobře?" "Ale ano... Je to jen..."

"Jen co?"

Podívala se na skleničku ve své ruce a vypadala překvapená, že ji tam vidí. "Jsem unavená, pane doktore. Včera v noci jsem měla strašidelné sny a probudila jsem se s pocitem, že jsem vůbec nespala." Poněkud tápavě se zvedla a vzala si láhev glenlivet. "Omluvte mě, teď odejdu..."

Mark se díval za Alexis, která jako by se vznášela nad pískem. Její opálené ruce a nohy vypadaly v měsíčním světle podivně bílé. Když do sebe hodil poslední zbytek whisky, zaslechl za sebou těžké kroky. Hned poté před ním stál Ron Farmer.

"Co se děje?" "Mám toho plné zuby!" "Sedni si a povídej, co se stalo."

Ron žuchnul na zeď a se svěšenými rameny hleděl před sebe do písku.

"Co to tady piješ?" "Whisky. Co je?"

"Tady, podívej se na to," hodil Ron vztekle Markovi filmový pásek. "Co je to?" "Negativy snímků, které jsem nadělal v Královském hrobě."

Mark se v slabém měsíčním světle pokoušel na filmu něco rozeznat.

"Noa?"

"Jsou rozmazané, sakra, všechny do jednoho úplně rozmazané."

"Třeba se do foťáku dostalo světlo."

"To by musely být rozmazané i ostatní obrázky na tom filmu. Ale nejsou. Fotky, které jsem udělal, než jsme tam vešli, a ty, které jsem bral později venku, jsou všechny bezvadné. Jen ty z hrobu, na kterých jsi vidět ty, jsou rozmazané."

"Třeba nebylo v hrobě dost světla..."

"To je film čtyřstovka, Marku, a k tomu ještě v automatickém foťáku! U OM-2 prostě k takovým chybám nikdy nedochází!"

"Vzdávám se," vrátil mu Mark film. "Trochu se vyspi, Rone. Jasmina mi říkala, že sis zase narazil hlavu, když jsi přepadl přes lavici."

"Nemohl jsem tomu zabránit. Ten šašek mi pocákal fazole svou krví!"

vstal Ron. "Prozkoumáme zítra tvůj čtverec?" "Vybral jsem si ten nejslibnější jen pro sebe... Dobrou noc, Rone."

Mark počkal, až kroky jeho přítele utichly, pak se také zvedl.

Postupně pociťoval následky namáhavého dne a doufal, že dnes v noci bude spát lépe.

Právě se chtěl obrátit k odchodu, když najednou zůstal stát jako přimrazen.

Před sebou ve tmě spatřil strašidelnou postavu ženy, která ho pozorovala.

JEDENÁCT

Mark si klekl, očistil předmět od písku a prohlížel si ho ze všech stran. Pak se ohlédl po Ronovi.

Přítel se zdržoval v blízkosti, rýpal holí do písku a pod lupou si prohlížel půdu kaňonu. Sanford Halstead a Jasmina seděli s nataženými nohama ve stínu příkrého svahu a opírali se o kamennou stěnu. Sanford

Halstead trval na tom, že dnes ráno Marka doprovodí, a protože se nedal ničím odradit, poprosil Mark Jasmínu, aby šla také s nimi. Sanfordu Halsteadovi bylo dnes už zase dobře a nos už ho nezlobil. Ale z opatrnosti měl na sobě bílou operační masku, kterou mu vnutila Jasmína.

Oblast, kterou si Mark vybral pro sebe, ležela deset kilometrů proti toku vádí na místě, kde se rameno propasti rozšiřovalo v písčité kaňon, obklopený ze tří stran příkrými skalními stěnami. Mark si vybral tuto oblast, protože zprvu vábní myšlenka a na ni navazující přemítání se mu zhmotnily v jistou předtuchu. Bylo snadné představit si, že Amonovi knězi nezaložili nový Achnatonův hrob příliš daleko od starého, avšak na nejzazším okraji oblasti, kde vládl.

Po čtyřech hodinách hledání něco našel.

"Rone! Dones sem foťák!" volal. Jeho hlas se odrazil od stěn kaňonu. Přítel byl okamžitě u něho a sklonil se k němu: "Cos to našel? Ukaž, podívám se víc zblízka."

"Než to úplně vykopu, chci fotografii in situ, tak, jak jsme to našli." Mark vyndal z tašky padesáticentimetrové pravítko a položil je na zem vedle předmětu.

"Myslíš, že to má nějaký význam?" zeptal se Ron, když nastavoval clonu.

"Vypadá to, že je to staré."

"Ale mohl to tady nechat kdokoliv. Třeba si vyjel tak daleko na lov některý člen expedice Peeta Wooleyho."

"To bych se divil....," zůstal Mark v pokleku, dokud Ron neudělal šest snímků. Pak opatrně pistoli zvedl z písku.

Systematicky prohledal každý čtvereční centimetr kaňonu. Botami ryl do písku, odvaloval balvany, skláněl se nad obrovskou lupou a stále znovu si klekal a pečlivě prozkoumával písek rukama. Konečně špičkami prstů narazil na něco tvrdého.

"Vyznáš se v pistolích?"

Potom se podíval na ostatní a poznamenal: "Tohleto je něco víc než místo, kde se vařilo. Je to místo, kde pašovi vojáci všechno spálili."

Od náhorní plošiny foukal vítr a hvízdavě svištěl kaňonem. Když se skupina tří Američanů a tří Egyptanů dívala k zemi na žalostné pozůstatky Ramsgatovy výpravy, rozhostilo se mezi nimi strašidelné ticho. Pak Ron něco objevil a přes polední vedro se roztřásl.

"Podívejte se tamhle. Co je to...?"

Všichni se prudce otočili a hleděli naznačeným směrem. "Vypadá to jako kost," řekl Hasim. "Že by to byla lidská?" zašeptal někdo jiný.

Ale nikdo neodpovídal. Zvedl se vítr a bičoval skupinu postávající okolo zuhelnatělého ohniště, až jim vlály vlasy i oblečení. Po delší době Mark konečně vstal a prohlásil:

"Chci kopat tady."

Nyní bylo nutno postupně zřídit laboratorní stan pro budoucí analýzy a Mark byl rád, že mu kvůli tomuto úkolu nezbýval čas na přemýšlení.

Když s Ronem vykopali v písku díry a ohradili příslušnou parcelu lanem, feláhové po odkutálení balvanů narazili na další zuhelnatělé kosti. Všechny byly lidské.

Nebylo už pochyb o tom, co se stalo s mrtvolami z Ramsgatovy expedice.

Mark si nedokázal vysvětlit, proč ho toto zjištění tak dojalo. Celý život se věnoval studiu mrtvých věcí a vykopávání mrtvol patřilo k jeho povolání. Ale tentokrát bylo všechno úplně jinak. Tady šlo o pozůstatky lidí, kteří nežili před příliš dlouhou dobou a kteří se způsobem svého myšlení určitě příliš nelišili od něho samého. Při manipulaci s jejich kostmi pocíťoval důvěrnou blízkost, jakou nikdy necítil při rozboru mumií starých tři tisíce let.

Do této rozjímavé nálady ho dostal Hasim al-Šeichly. Když odkryl lebku, na níž ještě stále držely chomáče bílých vlasů, mladý Arab se zeptal: "Chcete dopřát mrtvým křesťanský pohřeb?" Mark přemýšlel, co na to má říci. Byl ateista a na posmrtný život nevěřil. Nejprve vůbec nevěděl, co si má o Hasimově návrhu myslet, a tak nechal otázku bez odpovědi. Hasim se okamžitě postaral o to, aby kosti byly opatrně uloženy do bedny a aby všechno, co zbylo z Ramsgatovy výpravy, bylo

odvezeno ze spáleniště. Později, až bude bedna zapečetěna a uložena, si Mark rozmyslí, co se s ní má stát.

Když přišli Abdulovi pomocníci s prvními vykopanými předměty, byl Mark hotov s přípravou laboratorního stanu.

Tento stan byl větší než ostatní, neboť sloužil zároveň jako skladiště všech zásob s výjimkou potravin. V uzavřených bednách pod pracovními stoly ležely neskladné součásti výzbroje: rýče, lopaty, lopatky, kovové bodce a tyče. V rohu bzučel malý ventilátor, aby udržoval vzduch v pohybu, když Mark pracoval. Na "špinavé" pracovní desce si uspořádal pomůcky na čištění: štětec, hadříky, kartáče, kostku parafinu, misky s vodou, pinzety a nože různé velikosti. Sem feláhové opatrně ukládali nasbírané předměty; zčernalé a pokroucené kousky kovu, ožehlé cáry látky a papíru, hliněné střepy a dřevěné třísky. Když Mark očistil a katalogizoval každý kousek, přesunul ho na "čistý" stůl, na němž ležely bloky, tužky, propisovačky, úhloměry, pravítka, trojúhelníky, lupa, mikroskop a deník expedice. Pracoval mlčky a soustředěně.

Jasmina se do tábora vrátila s další várkou. Ron, Hasím a Halstead zůstali u místa vykopávky a zabývali se svou nynější prací: Ron fotografoval, Hasím psal protokol o postupu práce a Halstead je pozoroval. Ve vchodu do pracovního stanu se objevila Jasmina a zdvořile si odkašlala.

Mark, který seděl na stoličce a právě čistil hřeben ze slonoviny od sazí, zvedl hlavu: "Vítám vás, pojdte přece dál. Co dělá práce?"

"Pan Rageb přišel už při posledním kousku."

"Prima. Takže zítra tedy můžeme začít s hloubením příkopů. Jak se daří Halsteadovi? Má zase problémy s nosem?"

Pokrčila rameny, což jinak vůbec neměla ve zvyku, a váhavě zůstala dál stát ve vchodu.

Mark sáhl pod pracovní stůl a vytáhl odtamtud další stoličku: "Obávám se, že mi stojíte ve světle."

"Promiňte," vešla Jasmina dovnitř a přitáhla si stoličku. Vylezla na ni, nohy si dala na přičku a pak se zeptala: "Pane doktore, můžu si s vámi promluvit o něčem, co mi trochu dělá starosti?"

Odložil hřeben a otřel si ruce do olivové zelených pracovních kalhot:

"Samozřejmě. Oč jde?"

Mladá žena se rozhlížela po stanu a očividně nevěděla, jak začít:

"Je to kvůli těm kostem, pane doktore. Něco s nimi není v pořádku.

Muselo se tu stát něco strašného."

"Ano?"

Vyhnula se pohledu na něj a tlumeně pokračovala: "Když feláhové vytáhli kosti z pisku a uložili je do bedny, prohlédla jsem je. Jedna lebka je úplně otlučená, což svědčí o velmi silném fyzickém působení."

"Pravděpodobně to způsobily balvany. Buď je pašovi vojáci navalili na mrtvoly, nebo je svrhli z plošiny..."

"Ne, pane doktore. Na to jsem taky nejprve myslela, ale pak jsem porovnála zranění kostí s tvarem kamenů, které ležely nad nimi, a nezjistila jsem žádnou shodu. Kromě toho balvany nijak nevysvětlují to, že kosti jsou roztroušeny všude. Lebky leží v několikametrové vzdálenosti od žeber a rukou. Pane doktore," vzhledla k němu Jasmina, "než byla těla spálena, někdo je rozdělil na části."

Mark cítil, jak se mu vzadu za krkem ježí vlasy. "To je zcela jasně dílem mrchožroutů, nejspíš psů."

"Pane doktore, když mrtvolu roztrhá pes, odtáhne kus kořisti velmi daleko, aby ji mohl nerušeně sežrat. Kdyby se těchto mrtvol dotkli mrchožrouti, našli bychom kosti roztroušené po celém kaňonu. Je to ale spíš tak, jako by..."

"Jako by co?"

"Jako by mrtvoly byly rozsekány a potom kousek po kousku naházeny do ohně."

"To je přece absurdní! Proč by pašovi lidé něco takového dělali?"

"Třeba už je tak našli."

Mark udiveně zíral na Jasminu a právě chtěl něco odpovědět, když jeho přemýšlení přerušil nějaký zvuk. Jasmina otočila hlavu: "Co je to?"

Mark naslouchal. Bylo to hluboké vibrující bzučení, které v nízkých polohách znělo jako jazýčkový dechový nástroj, asi jako fagot. Vydávalo to čtyři tóny ve stále se opakujícím rytmickém sledu a zdálo se, že to přichází z dálky, a přece úplně zblízka. "Feláh, který hraje na šalmaj," řekl Mark se svraštělým čelem. Zavrtěla hlavou: "To přece někdo zpívá, pane doktore. Poslouchejte, to jsou slova."

Mark zvědavě sklouzl ze stoličky a vyšel ven; Jasmina za ním. V palčivém odpoledním slunci oběhli tábor, až došli k zadní straně společenského stanu. Tam našli starou Samiru, která se zkříženými nohama seděla na zemi vedle kamenné pícky a se zavřenými očima zpívala a kolébala trupem.

"Co to má znamenat?" "Vypadá jako v tranzu."

Stará žena neochvějně pokračovala ve svém prozpěvování. Mark se k ní sklonil a viděl, že jí z koutku úst kape lesklá hnědá slina. Když na něho padl stín, Mark zašilhal nahoru a poznal Abdula, který se trochu nakláněl: "Jsme hotovi, effendi. Muži donesli poslední nálezy do pracovního stanu."

Mark se narovnal a opřel si ruce v bok: "Chtěl bych, aby Samiru nahradil někdo jiný."

"Udělála něco špatného, effendi?" "Je úplně zdrogovaná, Abdule. Zřejmě žvýká jakési listy. Mně je jedno, co dělá ve volném čase, ale když pracuje pro mě, má laskavě mít jasnou hlavu. Najmi místo ní někoho jiného!"

Když se Mark otočil k odchodu, stará felážka náhle spustila srdcervoucí kvílení, a když se na ni podíval, viděl, že na něj upřeně hledí planoucíma černýma očima. Přestala komíhat tělem sem tam a mluvila teď hlasitě a naléhavě.

"Co říká? Nerozumím jí."

"Varuje vás před hrozcím nebezpečím, effendi."

Mark zachmuřeně pohlédl dolů na Samiřin vráscitý obličej. Pozoroval, jak se tenké rty rychle pohybují přes bezzubé dásně a přitom vyrážejí slova, která jsou pro něho cizí, avšak znějí nějak zvláště povědomě. "Nemluví arabsky."

"Ne, effendi, mluví starou řečí."

"Koptsky?" otočil se Mark na Abdula.

Jsi si jistý? Nikdy předtím jsem toto nářečí neslyšel."

Samiřin hlas brumlal dál. Nyní věty opakovala a Mark zachytil pár slov, která znal. V rámci své dizertační práce o hovorové řeči starých Egyptanů se zabýval také koptštinou. Nikdo nevěděl, jak mohl znít jazyk faraónů, protože Egyptané v písmu vynechávali samohlásky. Hieroglyfy byly souhláskovým písmem. Koptové, křesťanský národ, jehož církev podle legendy založil před dvěma tisíci lety svatý Marek, byli potomky starých Egyptanů a tvrdili o sobě, že rozvinuli starý jazyk faraónů. Takže Mark Davison ve snaze o znovusestavení řeči v původním znění sledoval vývoj kořenů koptských slov až do nejstarších dob a mnohé z nich opět našel v hieroglyfických textech. Potíž tkvěla v tom, že koptština byla po celá tisíciletí prokládána cizími vlivy, takže Markova teorie o znění starého jazyka se nedala beze zbytku dokázat. Mark se díval na stařenu. Když pozorně naslouchal, byl schopen pochytit klíčová slova. Zatímco naslouchal jejím slovům, cítil, jak se ho zmocňuje dráždivý pocit. "Odkud pochází?"

"Bydlí v Hag Qandilu, effendi."

"Ne, myslel jsem, jakého je původu. Kde se narodila? Kde strávila dětství?"

"To nevím, effendi."

Mark si fascinovaně znovu klekl před felážku; její maličká, temně černá očka sledovala každý jeho pohyb. "Stará paní," obrátil se na ni koptsky, "chtěl bych se vás na něco zeptat."

Samira však nijak nereagovala a neochvějně pokračovala ve své litanii.

"Nerozumí vám, effendi."

"Chceš snad říct, že mě neslyší. To, co žvýká, musí být sakra silná věc. Vsadil bych se, že to pěstuje na nějaké tajné zahrádce. Stará, mluvím s vámi."

! ! ! -" - L'L^f^". : -! !.

"Nenamáhejte se s ní, effendi. Najmu nějakou jinou."

Mark zvedl ruku: "Překládej mi, co říká. Pořád rozumím jen číslu sedm, které stále opakuje, jak se zdá."

"Varuje vás před hrozcím nebezpečím. Mluví o dvou silách, které tu spolu bojují, a myslí si, že se nacházíte přesně uprostřed..."

"Pokračuj."

"Nedává to smysl, effendi."

"Přesto dál překládej, Abdule."

"Říká, že je tu zlá síla, ale je tu i dobrá, a vy se musíte naučit je rozlišovat od sebe a dovolit té dobré, aby vám pomáhala. Je to nesmysl, effendi."

Mark uchváceně pohlédl na starou ženu: "To je přece neuvěřitelné! Rozumím asi polovinu z toho, co říká! A přitom mluví nářečím, které je daleko starší než jakékoliv, které jsem dosud slyšel. Jen poslouvej. ...," hleděl na ni s vážnou tváří a sotva se odvažoval dýchat. "Jeden zajde v plamenech. Je to správně, Abdule, řekla to teď?"

"Jistě, effendi."

"Jeden se promění v ohnivý sloup a jeden...", nedůvěřivě se podíval na Abdula.

"... pomalu vykrvácí, effendi."

"...jeho tělo bude zbaveno vody, až zemře. To je přece báječné, Abdule! Ona opravdu mluví nářečím, v němž se skoro úplně zachoval starý jazyk! To si bezpodmínečně musím zapsat!"

Abdul Rageb nehnutě a s přivřenými víčky hleděl před sebe, kdežto Jasmina se zamračeně dívala střídavě na Marka a na starou ženu.

"O čem to mluví?"

Mávl rukou: "To nemá smysl. Je omámená a má halucinace. Důležité je, že mluví dialektem, který je zřejmě blíže příbuzný se starým jazykem, a že skoro všemu rozumím!"

Stařena dál mluvila a Mark vzrušeně poslouchal.

"Démoni," zamumlal, "tohle slovo stále opakuje. Budou-li démoni vypuštěni..."

Jeho obličej se náhle zakabonil. Najednou si uvědomil, co to tady poslouchá. To je přece Ramsgatův deník! Stará felážka cituje z Ramsgatova deníku!

Mark netrpělivě potřásl hlavou: "Abdule, chtěl bych vědět, odkud pochází. O její rodině a vesnici. Je možné, že vyrůstala v nějaké odlehle oblasti horního Egypta, jejíž obyvatelé žijí v takové izolaci, že si zachovali starý jazyk. Mohla by pro mě znamenat velkou pomoc."

"Takže ji nechcete vyměnit?"

"Zatím ne. Ještě pro ni mám uplatnění."

Mark si mnul spánky a přitom si pevně umiňoval, že s Abdulem promluví o větrání ve stanu. Přestože byla vytažena všechna okénka a běžely tři ventilátory, kouř a pachy jídla nabývaly takové převahy, že se sotva dalo dýchat. Mark odsunul talíř. Zatímco si jeho společníci nadšeně pochutnávali na kořeněném jehněčím kebabu s rýží, on sám trpěl nechutenstvím. Od předešlého večera, kdy se mu ve tmě zjevila žena, z čehož se později vyklubal optický klam, se už nezbavil bolesti hlavy.

A intenzivní gardéniový parfém Alexis Halsteadové ji těžko zmírní.

Mark pozoroval Samiru, jak sklízí talíře a pokládá na stůl misky s muhallabeyou. Vypadalo to, že si nevzpomíná, co se Odpoledne odehrálo, a také už nevypadala zdrogovaně. Opět podle svého starého zvyku s nikým nemluvila.

"Pane doktore," dal se slyšet Sanford Halstead nad talířem s ořechy a zeleninou, "můžeme si promluvit o dnešním nálezu?"

Mark pocítil prudkou touhu po silném drinku a potají si kladl otázku, zda mu snad Alexis nenechá trochu ze svého glenlivet. Když se však na ni podíval, jak mlčky jí, tu ho napadlo, jak je bledá, a přemýšlel, co asi způsobilo, že zůstala celý den ve stanu. Kupodivu se zdála stále bělejší, zatímco všichni ostatní pobýtem na slunci naopak hnědli...

"Tak dobře, promluvme si. Co máte na srdci?" "Důkladně jsem dnes dalekohledem propátral celý kaňon a neobjevil jsem nic, co by se sebeně podobalo psovi. Prošel jsem horizont metr po metru, není tam však žádný skalní útvar, který by vypadal jako pes. Možná Neville

Ramsgate sebbachu špatně pochopil. Je v arabštině nějaké jiné slovo, které by mohlo znít jako slovo pro psa?"

Mark chvíli přemýšlel. Tato myšlenka ho ještě vůbec nenapadla. "Arabské slovo pro psa je kalb. Jediná slova, která znějí podobně, jsou qalb, což znamená srdce, a kaab, což je pata. Jenže Ramsgate píše, že psa našel. Neříká, že se to nakonec ukázalo jako něco jiného, například jako skála ve tvaru srdce, nebo že se zmýlil v tom, že se jedná o psa."

"To nijak neumenšuje mé pochybnosti. Zdá se mi přehnané prostě předpokládat, že se hrob nachází v kaňonu."

"To jsem nikdy netvrdil, pane Halsteade, ale abychom začali hledat, hodí se to místo stejně dobře jako každé jiné. Našli jsme Ramsgatovu pozůstalost a s největší pravděpodobností i samotného Ramsgata. V deníku píše, že tábor přemístil, aby byl v blízkosti hrobu. No, jeho tábor jsme přece našli, a proto předpokládám, že nejsme daleko ani od samotného hrobu."

"Jedna věc mě pořád ještě zneklidňuje," poznamenal Ron, když ze lžice olizoval zbytek rýžového pudinku. "A co to je?"

"Deník," odpověděl. "Jestliže pašovi lidé spálili skutečně všechno včetně mrtvol, jak se potom nepoškozený deník dostal z Egypta?"

Mark vyšel do zlatavě rudého západu slunce a zhluboka se nadechl. Potom vzpažil a postavil se na špičky, jako by chtěl dosáhnout na levandulově modrou oblohu. O pár metrů dál klečeli na kraji tábora Abdul a ghaffirové a klaněli se směrem k východu. Před svým stanem klečel na tenké rohoži také Hasím al-Šeichly a vykonával čtvrtou modlitbu dne. Z temné komory se ozývaly tiché a uklidňující zvuky Ronova přehrávače. Mezi ruinami dělnické kolonie poblikávala zář ohňů. Mark se spokojeně usmál a vydal se k pracovnímu stanu. Věc postupovala dobře, lépe, než čekal. Byl plný naděje. Opět se posadil na stoličku a třídil poslední předměty, které byly ukryty u ohniště. Skládaly se hlavně z osobních věcí:

zrcátko, manžetový knoflíček, podpatek boty... Všechno zuhelnatělé a plné sazí a sotva k poznání. Abdul se ve své trapné přesnosti postaral o to, aby se všechno, ale všecičko, Co dělníci na tom místě našli, uložilo do bedny. Takže při prohlížení narážel Mark stále na bezvýznamné kousky kamení nebo dřevěného uhlí, které po krátkém ohledání putovaly do odpadkového koše. Byla to nudná, únavná práce, a zatímco se příčinlivě skláněl nad nálezy, vůbec si nevšiml, že nad údolím už zavládla noc.

Z dělnického sídliště sem stanovými stěnami doléhal sotva slyšitelně hlas vypravěče.

Sair se sám doprovázel na rababu, jednostrunné housle pronikavého tónu, a uchvacoval své posluchače baladou o činech hrdinného Abu Said al Hilaliho a jeho udatných přátel. Šairův bolestiplný hlas zněl purpurovou nocí a obraznými větami opěvoval půvab Abu Saidovy ženy Alii. Vitr nesl dojemné tóny přes zidky do tichého tábora.

Mark byl tak ponořen do práce, že vypravěčovu píseň ani pořádně nevnímal. Neslyšel ani příležitostné pochvalné výkřiky feláhů, když zpěvák pěl o hrdinských činech, které se jim obzvlášť líbily. Mark kartáčkem pečlivě odstraňoval saze z velkého plochého kamene, který Abdul přibalil do bedny. Šlo o vápencový zlomek, dlouhý asi třicet centimetrů, široký dvacet a silný šest centimetrů. Mark jej rutinně očistil, jak to dělal se všemi nálezy, než si je zběžně prohlédl pod lupou a pak většinou vyhodil.

Sair okouzloval své posluchačstvo legendami o Antarově odvaze, a když sedící feláhové volali nadšeně "Alláh! Alláh!", Mark si vzal do ruky lupu a začal kámen prohlížet důkladněji. Byl hladký.

Sair, který skončil s hrdinským eposem, se nyní vzletnými chvalozpěvy věnoval Mohamedovi a Ježíšovi, přičemž ctnosti obou proroků oděl do nadlidského scénáře. Feláhové, sedící v kruhu okolo něho, začali tleskat do taktu písně.

Mark otočil kámen. Naklonil se těsně nad lupu. Potom vstal a přidržel kámen blíže ke světlu.

Když šair dosáhl vrcholu svých chvalozpěvů, feláhové vyráželi výkřiky

radosti a vyhazovali čepice do vzduchu.
Mark Davison zíral s otevřenými ústy na zlomek kamene ve své ruce.

DVANÁCT

"Uf!" odfoukl Ron, "to vedro bude za chvíli nesnesitelné. Jak dlouho budem ještě pokračovat?"

Mark zvedl hlavu od práce, otřel si z čela pot a vrhl rychlý pohled přes kaňon. Za půl hodiny, kdy se teď skláněl nad fotografiemi, zmizel i ten nejmenší kousíček stínu. Slunce stálo v zenitu; v kaňonu s vybledlými, oslnivě bílými stěnami a světlou půdou sálalo vedro jako v peci. Abdulovi lidé se rozestavěli v dlouhých řadách a feláhové pomalu, ale vytrvale pracovali. V hábitech až ke kotníkům a s turbany a čepičkami na hlavách se neúnavně oháněli sekýrami a lopatami. Nejprve průběh výkopů vytyčili a nyní kopali. V jiné řadě stáli chlapi a muži, kteří si z ruky do ruky podávali vědra s vykopanou zemínou a na konci řetězu je vyprazdňovali. Mezi nimi si důstojně vykračoval vysoký štíhlý Abdul Rageb.

Mark si posunul sluneční brýle na nose: "Brzy skončíme. Ještě asi tak hodinu." Dál studoval fotografie, které rozložil na kapotě landroveru. Když při prohlížení nálezů narazil na další úlomek, zabýval se s Ronem dlouho do noci čištěním a prohlížením kamenů. Teprve za svítání práci zklamaně ukončili. Ukázalo se sice, že oba kameny byly skutečně částmi Ramsgatova prvního fragmentu, zdaleka však nebyly ve stavu, v jakém je našel Ramsgate. Časně ráno Mark znovu pročesal ohniště vlastním drátěným sítím a dospěl k hořkému poznání, že tyto zčernalé úlomky a hrst sazí jsou všechno, co zůstalo z Ramsgatových nádherných fragmentů stél. Přesto jim bylo jasné, že mají v ruce pozoruhodný nález. V jednom směru měl Ramsgate pravdu, když tvrdil, že "se stélou není něco v pořádku". Opravdu byla nesrovnatelná s jakoukoliv dosud známou. Po pečlivé a zdlouhavé prohlídce se Markovi a Ronovi podařilo rozeznat obrysy sedmi postav vytesaných do kamene. Dosud však dokázali přesně určit jen čtyři z nich: Amona, boha ochraňujícího Théby, známého také pod jménem Skrytý, Amemait, příšeru skládající se z částí různých zvířat, Akhekha, antilopu s ptačí hlavou, a konečně zcela zřetelného Suteha, d'ábla mezi bohy.

Amon Skrytý se nacházel uprostřed fragmentu, ostatních šest ho vzývalo. Žádná ze znázorněných postav se nepodobala člověku. Tutanchamona kartuše byla dobře čitelná a vysvětlovala, proč postavy nebyly vytesány v revolučním amarnském stylu. Po svržení Achnatona ho na trůnu vystřídal Tutanchamon a umění se vrátilo ke starým výrazovým formám, jako by kacířský král nikdy neexistoval. Tuto stélu si zřejmě objednali Amonovi knězi, jakmile byl znovu nastolen starý pořádek. Mark si zvedl sluneční brýle na čelo, aby si mohl z očí setřít kapky potu: "Potřebujem ten podstavec, Rone. Bez něho nemáme nic, podle čeho bychom měli hledat hrob."

Hasím al-Šeichly vystoupil z landroveru, kde si dělal poznámky pro svou zprávu, a připojil se k oběma egyptologům: "Rozhodl jsem se, že se zprávou pro své nadřízené v Káhiře ještě trochu počkám, dokud nebudeme moci ohlásit něco hmatatelného."

Mark chápavě přikývl. Když viděl po písku přicházet Jasmínu, přestal Hasima poslouchat. Za Jasmínou se o skálu opíralo několik feláhů se zavřenými očima a se svěšenými hlavami. Když přišla blíž, Mark zpozoroval, že její kávově hnědá pleť je pokryta vrstvičkou potu. Zjistil také, že se mu líbí její zevnějšek - drobná stavba těla a exotické rysy obličeje. Přátelsky se na ni usmál.

"Není už žádný stín, pane doktore. Ty muže musíme dopravit do tábora. Dostali úžeh."

Mark přikývl. Potom se otočil a zavolal na Abdula. Když ten na jeho volání zpozorněl, Mark nad hlavou zamával rukama. Jasmíně řekl: "Pro dnešek končíme."

Sanford Halstead pohlížel na dodržování polední přestávky jako na pouhou ztrátu času, dokonce i přesto, že v kaňonu panovaly teploty vysoko nad čtyřiceti stupni Celsia. Nejsou na to snad tihle lidé zvyklí?

Podíval se na závěs rozdělující stan na dvě poloviny a poslouchal, jak sebou jeho žena ve spánku neklidně hází sem tam. Potom se obrátil a s rukama složenýma na břiše opět hleděl na strop stanu. Znovu hloubal nad problémem, který ho zaměstnával už celý den. Dnes ráno objevil ve své moči krev. Možná to vůbec nic neznamená, třeba si dělá starosti bezdůvodně. Pokud však potíže nepřestanou, promluví si o věci mezi čtyřma očima s Dr. Davisonem.

Ghaffir přenesl váhu z pravé nohy na levou, sundal pušku z ramene a pověsil si ji na druhé. Jeho úkol, který spočíval v hlídání laboratorního stanu se zásobami čaje a coly, byla otupující, ale celkem snesitelná robota. Touto prací si vydělal sedm liber týdně a už také věděl, na co ty peníze použije.

Slunce dosáhlo nejvyššího bodu, takže stěna stanu nevrhala ani nejmenší stín. Všichni účastníci expedice si šli lehnout, což by rád udělal také, a kromě nekonečných písečných dun tu nebylo nic, co by jeho očím nabídlo změnu. Když ho začalo vysilovat úmorné vedro a k smrti se nudil, pomyslel znovu na peníze.

Když za sebou zaslechl šramot, pohlédl přes rameno. Oslnila ho bílá stěna stanu. Zadržel dech a naslouchal, Uvnitř stanu se něco tiše a šelestivě pohybovalo.

Rychle přehlédl tábor. Nikdo nebyl venku a nic se ani nepohnulo. Jediným zvukem pod nekonečnou bezmračnou oblohou bylo tiché bzučení generátorů, Jen ve stanu to dál škrábalo a hrabalo.

Ghaffir hleděl na vchod lehce přivřenýma očima. Nedovedl si představit, že se kolem něj něco dostalo do stanu. Někde tam zřejmě musí být díra.

Držel pušku v pohotovosti a pomalu obcházel stan, zdravým okem prohlížel cely, zda v nich nejsou díry, a opakovaně se zastavoval a naslouchal škrábavým zvukům uvnitř. Ať už to bylo cokoli, buď to bylo hodně velké, nebo toho byl značný počet.

Když znovu došel do výchozího místa, stáhl ústa do zlomyslného úšklebku. Už dlouho si přál konečně pořádně vyzkoušet svou pušku, i kdyby to bylo jen na několika pouštních krysách.

Opatrně, aby neunikly, rozhrnul vchod a vstoupil do šerého přísvitů. Otvorem dopadalo dovnitř trochu denního světla, které ozařovalo bedny, vysoké stoličky a pracovní stoly. Pohledem klouzal po zemi, ale nemohl nic rozeznat. Náhle to škublo a něco mu vyrvalo celtu z ruky. Padla na vchod a ve stanu byla rázem tma. Ghaffir stačil ještě zděšeně vykřiknout, vtom mu už cosi vytrhlo pušku a před ním se vztyčila černá postava, ještě temnější než vnitřek stanu, tak strašlivá obrovská bytost, že se pod ním podlomila kolena.

S obličejem zkřiveným hrůzou padl Egyptan na kolena. Vetřelec stál hrozivě nad ním a pohlížel na něj oválnýma očima. Zvedl mohutné paže.

Ghaffir zamumlal "Alláh" a pak oněměl.

Mark před sebou držel na délku paže Nancyinu fotografii a dlouze si ji prohlížel. Před jeho vnitřním zrakem úplně ožila a on si ve vzpomínkách promítal šťastnou dobu s ní; jak ji poprvé potkal, víkendy v Santa Barbaře, noční koupání v příboji oceánu najihokaliifornské pláži. Přál si, aby teď byla tady a ležela místo Rona na polním lůžku vedle něj. Mohli by se milovat, když ostatní spí.

Marka rozbolela ruka a nechal ji klesnout. Ne, vůbec by to nebylo tak, jak si to maloval ve svých snech. Nancy by s ním tady nespala. Lůžko by se jí zdálo nepohodlné, jen těžko by dokázala snášet život v táboře a na všechno by stále brblala.

Tu mu přišla na mysl Jasmína, viděl její vlhké tmavé oči a hnědou pleť. Jak vypadala drobná a zranitelná. V poslední době musel na Jasmínu Šukriovou myslet stále častěji.

Z poledního klidu Marka vytrhl vysoký pronikavý křik. Znělo to jako sova nebo sokol. Když se však křik opakoval, Mark poznal, že jde o křik lidský. V momentě byli s Ronem na nohou.

Když vyšli do slunečního světla, které je na chvíli oslepilo, viděli Mark a Ron ostatní, jak běží kolem nich. Zaslechli Halsteadův rozčilený hlas a pak opět pronikavý, jakoby ptačí křik. Mark s Ronem běželi za ostatními a našli starou Samirú, která rozpřáhla paže a svůj široký oděv jako černá křídla a s pohledem upřeným k nebi vyrazela kvílení pronikající do morku kostí. U nohou jí leželo lidské tělo.

"Proboha!" vykřikl Ron. "Co je to?"

Mark se náhle zastavil. Zděšením jak by ochrnul. V písku přímo před laboratorním stanem, který měl ghaffir střežit, leželo jeho zkroucené nahé tělo. Obličej se strnulýma, doširoka vytřeštěnýma očima a s ústy zkřivenými strachem měl pokryt hnědou pastou, která mu prýštila z úst a tekla na písek. Stejnou hmotou měl zamazány i ruce a zadek.

Mark se chvíli cítil, jako by se pod ním otevřela země. Pak se opět vzchopil a pozoroval ostatní, kteří tu stáli mlčky a v šoku, oblečení většinou jen napůl.

Halstead se bleskově otočil, chytil se za žaludek a začal zvracet. Hasimal-Šeichly, který byl stejně jako Ron a Mark bez košile, padl na stanovou stěnu a pomalu se sunul k zemi.

Mark se ohlédl po Abdulovi. Zachmuřený Egyptan právě přišel. Stál poněkud stranou a zastřeným pohledem upřeně hleděl na ghaffirovo zřízené tělo.

"Marku!" zašeptal Ron. "VRamsgatově deníku..."! "Ach, drž hubu!" Mark se obrátil na předáka: "Abdule!"

Abdul Rageb k němu přistoupil: "Ano, effendi?"

"Co se tady stalo?" "Nevím."

Mark se roztřásl zlosti: "Ty nemáš nejmenší tušení, kdo tohle udělal?"

Egyptanův výraz zůstal neproniknutelný: "Ne, effendi."

"Odnes mrtvolu, Abdule, informuj jeho rodinu a podívej se, jestli ve stanu něco ukradli."

"Chci vědět, kdo to udělal, sakra!" zařval Mark a bouchl pěstí do stolu.

Abdul, který ho svou lhostejností rozpaloval téměř doběla, vytrvale mlčel.

"Nebylo to kvůli cole, ve stanu se nikdo ničeho ani nedotkl. Takže ten muž byl zabit z osobních důvodů. Někdo ho musel hodně nenávidět. A teď chci, aby to skončilo, a to hned! Je to jasné?"

zahleděl se Mark na předáka a poprvé za tu dobu, co ho znal, pocítil touhu zaškrtit ho. Ostatní ve Stanu tu seděli mlčky a s obličejí bez výrazu. Jen stará Samira pobíhala sem tam a mechanickými pohyby rukou dělala svou práci. Nález mrtvoly ji vyvedl natolik z míry, že všichni měli co dělat, aby ji uklidnili. Teprve pohled na injekční stříkačku z Jasminina lékařského kufříku ji přivedl k rozumu. Jediný, kdo nebyl mezi nimi, byl Sanford Halstead, který opět začal prudce krváčet z nosu.

Abdulův hlas zněl klidně a odměřeně: "Nebyl to oblíbený člověk, effendi. Bylo mnoho lidí, kteří o něm smýšleli nepříznivě. Myslím, že urazil manželku nějakého muže."

"Poslouchej dobře, Abdule, nechci, aby se můj tábor stal jatkami těch lidí. Ať si své spory vyřizují jinde, ale tady ne! Chápeš to?"

"Ano, effendi." Mark se sesypal na lavici a obličej si zakryl rukama. Vůně čocky, z níž se kouřilo na sporáku, ho dráždila k dávení. "Už se to dozvěděla jeho rodina?" zeptal se ztrápeně.

"Měl jen letitého strýce v Hag Qandilu. Postarám se o to, aby mu dali vědět a aby se jeho synovci dostalo řádného pohřbu. Kromě toho vyplatím tomu starému pánovi odškodné."

"Ano, to udělej. A Abdule," podíval se Mark na starého přítele, "děkuju."

Když Abdul odešel, všichni seděli chvíli mlčky a bez hnutí a vyhýbali se vzájemnému pohledu do očí. Místo toho si zachmuřeně prohlíželi ruce nebo hleděli do čaje. Od té strašné události uplynuly tři hodiny, avšak ještě je obcházela hrůza.

Konečně prolomil mlčení Ron: "Čemu nerozumím, to je... seběhlo se to dokonale potichu. Chci říct, že někteří z nás byli přece vzhůru, ale

nikdo neslyšel ani hlásku."

"To nemusí nic znamenat," odpověděl mdle Mark. "Mohli ho zabít někde jinde a mrtvolu přitáhnout sem."

"Ale proč?"

Ale bože, pomyslel si Mark, to kdybych věděl! "Proč by někdo dělal něco takového? Myslím, že to vypadalo opravdu tak, jako by..."

Mark si zhluboka vzdechl a pohlédl příteli přímo do tváře: "Pojďme už od toho strašného tématu, Rone. Musíme na ten případ co nejrychleji zapomenout."

"Marku, zabít člověka je jedna věc. Ale nechat ho jíst hovna..."

"Rone, prosím tě..."

"Skoro mi to připadá," zaslechli jemný hlas Nasima al-Šeichlyho, "jako by nám někdo chtěl nahnat strach."

Mark, který se znovu roztřásl, křečovitě sevřel pěsti. Musel se sám ovládnout a zároveň uklidnit ostatní. "O té epizodě už neztratíme ani slovo. Ten muž byl obětí sporu v rámci svého národa. Doufejme, že zůstane při jednom mrtvém, protože bych nedal nic za to, že mamurova policie nám přeruší práci vyšetřováním. Co se týká... způsobu jeho smrti, ten nebyl určen k tomu, aby nám nahnal strach. Na ten je nutno pohlížet jako na varování jeho přátelům nebo jiné osobě, která pomýšlí na to, že jeho smrt pomstí. Nyní navrhuji," zvedl se namáhavě Mark, "abychom si všichni až do večera odpočali."

Mark strávil večer tím, že v laboratoři znovu prohlížel žalostné zbytky Ramsgatovy výpravy. V jedné chvíli se k němu přidala Jasmina. Je prý neklidná a nemůže spát, vysvětlila téměř omluvně. Posadili se na vysoké stoličky a klidně spolu rozmlouvali nad šálkem skořicového čaje. Oslovovala ho Marku a připadala mu uvolněnější než jindy. Nyní byl unaven a těžkopádně klopýtal zpátky ke stanu, o který se dělil s Ronem. K jeho překvapení tam stále ještě svítilo světlo. Vevnitř našel svého přítele, který seděl se zkříženýma nohama na polním lůžku a na klíně držel otevřený Ramsgátův deník. Vedle levého kolena mu ležela fotografie nejvyššího zlomku stěly. Nezvedl hlavu, když Mark vešel.

"Co tady děláš?" zeptal se Mark a rozepínal si košili.

Vedle Ronova pravého kolena ležel blok, do kterého chvatně čmáral poznámky: "Zkousím identifikovat ty bohy."

Mark se otočil, vytáhl si košili z kalhot a přetáhl šiji přes hlavu.

Potom rozsvítil žárovku nad svou postelí, žuchnul na postel, sáhl po láhvi bourbonu a po skleničce na nočním Stolku a trochu si nalil:

"A cos vypátral?"

Ronovi klesla ruka s propisovačkou a zvedl hlavu:

"Vzpomněl jsem si na to, že Ramsgate identifikoval těch sedm postav, když našel vchod do hrobu, a že je uvádí v deníku. Oba jsme byli schopni čtyři z těch bohů určit: Amona Skrytého, který stojí uprostřed; Velkou požíračku Amemait, kterou lze poznat podle poskládaného těla - zadní nohy hrocha, přední nohy lva a hlava krokodýla; Akhekha Okřídleného, který se od ostatních liší jedinečnou stavbou těla, totiž tělem antilopy s křídly a ptačí hlavou; a konečně tu ohyzdnou nestvůru jménem Suteh, Usirova vraha. Ostatní změnil oheň k nepoznání. Dají se rozeznat už jen obrysy. Tak jsem se podíval do deníku, a poněvadž jsem zjistil, že Ramsgatova identifikace těch čtyř souhlasí s naší, vycházím z toho, že správně poznal i ty ostatní.

Mark si nalil whisky: "Kdo jsou ti ostatní?" Ron nahlas předčítal z deníku: "Apop Hadovitý, člověk, který nese srp a mezi jehož rameny se místo hlavy zvedá kobra; Spravedlivý, divočák s lidskýma rukama stojící na zadních; a konečně Bohyně, která spoutává mrtvé," zvedl Ron oči, "žena s hlavou štíra."

Mark stáhl koutky úst a povytáhl obočí: "Dostí pozoruhodná sestava."

"Během pěti tisíc let egyptských dějin nenajdeš druhou takovou."

Mark postavil skleničku a s velkým úsilím si vyzul boty:

"Vypadá to, jako by Amonovi knězi udělali všechno pro to, aby do toho hrobu nikdo nevstoupil."

Ron se na přítele chvíli díval, pak začal z deníku předčítat: "Jeden tě promění v ohnivý sloup a spálí. Jeden ti způsobí strašné krvácení a

nechá ti vyschnout tělo, až zemřeš, Jeden..."

:| äAle tak už s tím přestaň, Rone, to přece není

film o Fran-i?

"Ale tak už s tím přestaň, Rone, to přece není film o

Frankensteinovi."

Ron se nedal: "Jeden ti serve vlasy z hlavy a skalpuje té. Jeden přijde a rozseká tě na kousky. Jeden přijde jako sto stírů. Jeden přikáže komárům ve vzduchu, aby tě sežrali.; A jeden," zvedl oči k Markovi, "jeden tě přiměje jíst vlastní výkaly."

Z pouště se přihnál poryv větru, zakvílel táborem a narazil do stěn stanů. Mark s Ronem se na sebe dlouho dívala poslouchali, jak jemný písek zvenku naráží do tenké platěné stěny. Nakonec Mark máchl rukou a začal si stahovati ponožky. "Mám dost nedobrého pocitu, Marku," řekl tiše Ron.

Mark se vyhnul pohledu Ronových velkých modrých očí a znovu sáhl po láhvi. Začalo mu bušit v hlavě.

"Ramsgatova expedice. Marku..., našli jsme všechny její účastníky rozkouskované a s rozbitými lebkami..."

"Tak přestaň s tím nesmyslem!"

"Co našli pašovi vojáci, když vstoupili do toho kaňonu, Marku? Určitě žádné oběti neštovic, to je jisté. Člověk, který vyplňoval ty úmrtní listy, byl tak vystrašený, že už nedokázal jasně myslet. V panice napsal u Sira Roberta jako příčinu smrti cholery."

Mark, který chtěl právě zvednout sklenku k ústům, se zarazil. Když bušení ve spáncích zesílilo, oči mu na okamžik zesklivatěly. Na něco si vzpomněl.

Podivná žena, kterou uviděl před čtyřmi dny plakat na skále. Průhledná žena.

"Vůbec se tady necítím dobře, Marku. Celé to místo mi nahání husí kůži. A když jsem v temné komoře a zhasnu světla, mám pocit, že nejsem sám..."

Mark rozzlobeně vyskočil. Chytil košili, zase si ji oblékl a spustil na Rona: "Ta věc s ghaffirem tě úplně vyvedla z míry, kamaráde.

A kromě toho piješ moc vína. V sebeklamu vidíš věci, které vůbec neexistují. Není tu nic, co by tě mělo zneklidňovat."

Tu si však vzpomněl na něco jiného. Na starou Sandru, jak se choulila za společenským stanem a v přívalu slov stále dokola koptsky opakovala číslo sedm. "Jeden se změní v ohnivý sloup a jeden pomalu vykrvácí," zpívala.

"Marku?"

Přestal si zapínat košili. Jak mohla Samira cokoliv vědět o těch sedmi kletbách? Nikdy přece deník nečetla...

"Marku, je ti dobře?" ;-

"Hrozně mě bolí hlava. Půjdu se ještě trochu nadýchat čerstvého vzduchu."

"Dnes v noci bude zima, Marku, raději si vezmi..." Ale přítel už odešel.

Když se Mark přiblížil k okraji světelného kužele, za nímž se rozprostírala bezmezná pouštní noc, narazil ke svému úžasu na Alexis Halsteadovou. Ale ještě více ho udivilo, že na sobě měla jen tenký průsvitný župánek.

"Paní Halsteadová!"

Pomalů se otočila. Otevřela červené rty, ale nevydala hlásku.

Opatrně se k ní přiblížil a oslovil ji: "Paní Halsteadová?

Jste v pořádku?"

Přestože se mu dívala přímo do tváře, vypadalo to, že ho vůbec nevnímá. Její pohled mířil do prázdna.

"Já... něco hledám."

"Tady venku je zima, paní Halsteadová. Pojdte, doprovodím vás zpátky ke stanu." Pod průhlednými záhyby negligé jí vystupovala velká pevná ňadra se ztuhlými bradavkami. Mark natáhl ruku a jemně se dotkl jejího ramene, ke svému úžasu však zjistil, že má kůži horkou jako v horečce.

"Pojďte se mnou, paní Halsteadová."

"Ne... Nerozumíte. Musím s vámi mluvit."

Kladla však jen slabý odpor.

"Můžeme si promluvit uvnitř. Prosím, paní Halsteadová."

Ledový pouštní vítr mu zavířil kolem nahých nohou a do kotníků ho tisíce jehličkami bodal jemný písek. Mark se bezděčně otřásl: "Musí vám být strašná zima."

"Je přece léto."

Mark ji opatrně uchopil za paži a vedl ji ze tmy zpátky do tábora.

Přestože ho pomalu, ale ochotně následovala, nepřestávala slabým hlasem protestovat. "Musíte vědět... Jak bych vám to řekla... Musíme si promluvit..."

Když šli kolem Jasminina stanu, odhrnula se vstupní celta a mladá žena vyšla v koupacím plášti ven: "Co se děje, Marku?"

"Je náměsíčná."

Jasmina se postavila před Alexis a pozorovala její bezvýrazné, jakoby hypnotizované oči. "Už nějakou dobu má děsivé sny. Dala jsem jí pár prášků na spaní."

Mark se na Jasmínu zaraženě podíval. Na krku měla novou náplast.

"Co je to?"

"Něco mě bodlo. To nestojí za řeč."

"Zhoršilo se to s komáry?"

"Musíme dostat paní Halsteadovou do stanu. Tady venku je pro ni příliš zima."

Vzali si Alexis mezi sebe a bez problémů ji dovedli do postele.

Poslušně jako dítě si lehla a pomalu zavřela oči.

Když konce moskytiéry nacpali do rohů postele a obrátili se k odchodu, Markův pohled náhodou sjel na Sanforda, který spal tak tvrdě, že sotva dýchal.

Na jeho saténovém polštáři se rozrůstala rudá skvrna.

TŘINÁCT

Údolím se rozléhal pochmurný walul žen z Hag Qandilu. Pronikavý, hrůzu nahánějící nářek, který doprovázel ghaffirovu mrtvolu do hrobu, bylo slyšet až do hor, kde se lámal o vápencové stěny strží a zněl stonásobnou ozvěnou. Mark se obával, že to zneklidní jeho dělníky. Abdul ho však ujistil, že kromě jeho dvou pomocníků, na jejichž mlčenlivost se lze spolehnout, nikdo neví, za jakých okolností ghaffir přišel o život. Feláhové pracovali stejně tvrdě jako včera a výkopy se očividně prohlubovaly.

Občas vzal Mark landrover a projížděl kaňonem, aby se podíval, jak práce pokračují. Ron, Jasmina a on dnes jako jediní odjeli z tábora ven do terénu. Halsteadovi zůstali v táboře. Sanford měl lehké zranění, které nepřestávalo krváčet, a Alexis si vzala prášek na spaní, aby ten den přežila. Hasim se ve svém stanu zabýval psaním dopisů.

Kolem poledního přerušili práci, a když přicházeli zpátky do tábora, uviděl tam Mark malého špinavého chlapce, jak se choulí a čeká na ně. Asi dvanáctiletý hošík měl kulatý hnědý obličej a jedno oko napadené trachomem. Několik zubů mu chybělo. Když uviděl, že se blíží auta, vzchopil se.

"Posílá mě umda" vysvětlil rychle arabsky. "Přicházím z El Tillu a řekli mi, že mám mluvit s vousáčem. Jste Davidův syn, pane?"

"Jsem doktor Davison, ano, co se děje, chlapče?"

"Iskanderova matka potřebuje šejchu. Brzy bude rodit."

"Proč na to potřebuje šejchu, Nejsou tam snad porodní báby?"

"Alláh! Iskanderova matka má velké potíže! Už tři dny křičí, ale dítě prostě nechce ven. Porodní báby si nevědí rady. Potřebuje šejchu."

"A nikdo nezavolal doktora z El Minia?"

Chlapec si odplivl do písku a rukávem si otřel ústa:

"Iskanderův otec nechce, aby státní lékař viděl intimní část těla jeho ženy. Musíme si pospíšet, pane doktore!"

Mark se obrátil na Jasmínu a anglicky se jí zeptal: "Může tady Samira

opravdu pomoci?"

"Všechno, co ta stará čarodějnice udělá, je, že se bude nad ženou sklánět a zpívat. Matka i dítě přitom přijdou o život. Už jsem to zažila často."

Mark se zamyšleně škrábal ve vousech: "A jak je to s vámi? Jste žena. Lidé určitě nebudou nic namítat, když rodiče pomůže žena. Dokážete to?"

"Můžu to zkusit, pane doktore, ale lidi tím nepotěším. Nedůvěřují lékařům."

Usmál se: "Snad kdybyste při vytahování dítěte zpívala..."

Jasmina mu úsměv vrátila: "Potřebuji si vzít ještě pár věcí ze stanu."

Když odběhla, chlapec se za ní zmateně díval. "Iskanderově matce pomůže Jasmina," vysvětlil Mark.

"Alláh! Poslali mě, abych přivedl šejchu. Dostanu strašně nařezáno!"

Mark právě chtěl chlapce chlácholivě plesknout po rameni, když si po straně všiml tmavé postavy. Když se otočil, spatřil starou Samiru, která na něj zachmuřeně hleděla ze vchodu společenského stanu. Její pohled byl tak pronikavý, že musel odvrátit zrak.

Když se Jasmina brzy poté vrátila s lékařským kufříkem, stará felážka zavřeštěla jako papoušek a krivým prstem namířila na svou rivalku.

„Oblékáš se jako muž a vystavuješ na odiv svou nestydatost!“ zvolala pronikavě arabsky. „Zapíráš svůj původ, ale když se svlékneš, stále jsi felážka!“

Jasmina na chvíli strnula a jako zkamenělá se zastavila. Pak ucítila, jak se Mark jemně dotkl jejího lokte a říká: "Pojďme."

Chlapec se hnal před nimi, naskočil do landroveru a postavil se na zadní sedadlo, odkud se rozhlédl po táboře jako vítězný generál. Mark prohodil pár slov s Ronem, potom se posadil za volant a vyjeli.

Lidé upřeně hleděli za párem, který následoval chlapce úzkými uličkami, ale nikdo neřekl ani slovo. Jasmina sklízela nedůvěřivé a opovržlivé pohledy, když šla po Markově boku v khaki košili a v kalhotách. Z temných domovních vchodů jí příležitostně doléhaly k uchu tlumené nadávky.

Když se přiblížili ke stáji, zaslechl Mark z rádia dunět drsný hlas Umm Kulthumové, nejslavnější egyptské zpěvačky, a tušil, že nejsou daleko od nabíleného umdova, domu.

Hned poté je přijal umda osobně. Opřen o hůl stál předal vchodem do domku z vepřovicových cihel a bez dveří a se svěšenými koutky úst se díval na oba návštěvníky. Chlapec se rychle vytratil.

"Dobrý den, haggu," pozdravil Mark a s úsměvem zvedl ruku.

"Mír s vámi i s vaším domem."

"Chtěl jsem šejchu."

Mark byl hned ve střehu: "Šejcha pracuje pro mě, a nemůže přijít.

Místo ní jsem přivedl někoho jiného..."

"Přišel jste sám, pane doktore."

Mark tiše hvízdal mezi zuby a zpozoroval, jak Jasmina o krok ustoupila.

Zevnitř z domu slyšeli tiše sténat ženu.

"Potřebujete pomoc, haggu."

"Potřebujeme šejchu."

"Přivedl jsem lékařku."

Umda si odplivl stejně, jako to předtím udělal chlapec, a odpověděl:

"Šejcha vám nepatří."

Mark nevěděl, co je mu nepříjemnější, zkostnatělý stařec, nebo nesnesitelné vedro. Když však chtěl popustit uzdu svému hněvu, za rohem se nečekaně vynořila čtvrtá osoba a přidala se k nim.

Byl to malý obtlouklý muž v černých kalhotách a bílé košili, jejíž rukávy měl vysoko vyhrnuté. Opřel se o špinavou zeď a pozoroval cizince s obličejem plným odporu. "Chtějí svá kouzla," řekl anglicky.

"Kdo jste?"

"Jsem doktor Rahman ze státní nemocnice v El Minia."

Mark si všiml, že mladý muž má u sebe podobnou černou tašku jako Jasmina a že vypadá velmi vyčerpaně. "Zavolali vás vesničané?"

Dr. Rahman zavrtěl hlavou: "Právě jsem byl najedné ze svých pravidelných návštěv. Zastávám službu ve třiceti vesnicích a jednou

měsíčně přicházím do El Tillu. Tu ženu jsem našel dole u řeky. Začínala rodit a pokoušela se jíst bahno. Ti lidé tady totiž věří, že tak se jim narodí syn. Chtěl jsem ji dovést zpátky do vesnice, ale když jsem se jí snažil dotknout, muži mi hrozili vidlemi. Mluvil jsem s porodní bábou. Dítě je v poloze koncem pánevním. Ale matka by raději zemřela, než aby mě pustila k sobě. Tak co můžu dělat?"[^]
"Slečna Šukriová je studentkou medicíny. Myslel jsem, že by snad mohla pomoci."

Dr. Rahman se na ni zběžně podíval a vypadal lhostejně. "Ti pitomci zabezdění si nic jiného nezaslouží," řekl pak, "Alláh!" zašeptala Jasmina.

Dr. Rahman odstoupil od stěny a líně si třel ruku. "Nehraji si tu na zachránce. Už dávno jsem ztratil idealismus. Všechny sny, které jsem měl, když jsem ještě studoval, zmizely po roce práce ve státní nemocnici. Dostávám padesát liber měsíčně a za to se musím starat o dva tisíce rolníků, z nichž mi nikdo nedůvěřuje a všichni mě nenávidí. Jsou nevzdělaní a pokaždé, když jim chci pomoci, s nimi musím bojovat."

"Právem vám nevěří," ujala se náhle slova Jasmina, což Marka překvapilo. "Na nemocného feláha se přece ani nepodíváte, dokud vám nezaplatí pět liber. A když jeho rodina nedá peníze dohromady, tak ho prostě necháte umřít."

Dr. Rahman pokrčil rameny: "To jsem sice nikdy neuděl. lál, ale nemůžu to zazlívat svým kolegům, kteří tak jednají."

Vláda nám naložila příliš velké břemeno, aniž by nám přiměřeně zaplatila. Proč bychom měli ten dobytek ošetřovat? zadarmo, když jsme tvrdě pracovali na svém vzdělání; a zasloužíme si být placeni jako všichni ostatní? Feláh své obilí taky nikomu nedaruje, tak proč bych ho já měl ošetřovat zadarmo?"

"Kde je ta žena?" zeptal se Mark.

"Její muž vás nepustí dovnitř. Zná toho Habiba a můžu vám říct, co je to za chlapa. Minulý rok přišel na mou kliniku, aby se nechal ošetřit, a já jsem ho poslal s lékem domů. Když jsem ho uviděl příště, trpěl stále stejnými potížemi. Tak jsem se ho zeptal: "Bral jsi ten lék, který jsem ti dal?" Tu mi odpověděl: "Nemohl jsem, pane doktore. Lžíce je moc velká. Nemůžu se s ní dostat do lahvičky!"

Mark se obrátil na umdu: "Nechte slečnu Šukriovou, ať se podívá na tu ženu. Snad jí může pomoci."

"Habib je můj synovec," odpověděl stařec. "Jeho dítě bude patřit do mé rodiny. Musím být opatrný."

"Co chcete, hagguf Čaj? Coca-colu?"

"Co je tohle za bláznivý svět!" zafuněl Dr. Rahman. "Došlo to už tak daleko, že musí platit doktor pacientovi!"

Avšak umda podivně ztichl; díval se zcela soustředěně a zdálo se, že přemýšlí. Konečně řekl: "Budeme se za Iskanderovu matku modlit k Alláhovi."

V té chvíli se ve vchodu objevila postava, šedovlasý feláh, který střídavě lomil rukama a utíral si slzy z tváří. Promluvil na umdu tak rychle, že Mark ničemu nerozuměl. A opět byl překvapen, když se Jasmina chopila slova: "Včera v noci jsem měla sen, haggi, ve kterém se mi zjevil anděl. Zvěstoval mi, že dnes budu mít syna a že všichni lidé v údolí budou plesat. Odbyla jsem ten sen jako nesmysl, ale teď vidím, že to bylo proroctví. Nechte mě, abych Habibově ženě pomohla, haggi."

Mark čekal před domem tři hodiny. Mnoho mužů z El Tillu mu přitom dělalo společnost. Šířila se tu vůně čaje a hašiše, ve vzduchu zněla běžná zábava feláhů a stále se opakující výkřiky rodičky. Několikrát vyběhla z domu zahalená felážka s mísou krvavé tekutiny a krátce nato se vrátila s čerstvou nilskou vodou. Když Mark se skrčenýma nohama dřepěl ve stínu zdi, vroucně doufal, že to utrpení už brzy skončí..

Krátce před západem slunce vyšla z domu Jasmina se zahleněným křičícím dítětem v náručí a muži vyskočili. Položila dítě, které mělo na ochranu před zlými pohledy kolem krku modrou modlitební šňůrku, před Habiba. Pak rozbalila plátno, aby ukázala, že je to chlapec. Zatímco

muži křičeli, smáli se a navzájem si poklepávali po ramenou, vyšla z domu felážka se sáčkem v ruce, který obsahoval pár zrněk obilí a pupeční šňůru dítěte a který zakope na Habibově poli. Uvnitř v domě už vykonala poporodní péči.

Mark byl otřesen, když spatřil Jasminu. Měděně hnědá barva obličeje jí matně vybledla a její oči ztratily lesk a vypadaly zarmouceně a bezvýrazně. Halenku měla vpředu zamazanou od krve.

"Je vám dobře?" zeptal se.

"Ano, povzdechla si, "ale teď musíme jít."

Vraceli se rovinou, zatímco slunce zapadalo a krajina se stále víc halila do tmy. Rozvaliny Achetatonu, vysoké ani ne do pasu, vypadaly, jako by se natahovaly a klouzaly po písku, když kolem nich přehrčel landrover. Jasmina seděla opřená o dvířka a tiskla čelo na okno. Oči měla zavřené.

"Byla jste prostě ohromná," poznamenal Mark, když už dlouho mlčeli.

"Opravdu jste měla ten sen?"

"Ne."

Zatímco řídil terénní vůz přes hrboly a kolem vynořujících se ruin, riskl si Mark pohled na mladou ženu vedle sebe. Vypadala uzavřená do sebe a téměř malomyslně.

"Jasmino, tak co se děje? Přece jste to dítě zachránila!"

"Ano, Marku, ale ta žena to nepřežila."

Jeho nejmilejší denní dobou byl soumrak. Bylo po večeri, hlavní práce už udělali a hrozné odpolední vedro pomalu přecházelo v mírný, tropicky teplý vzduch. Mark slyšel, jak feláhové v dělnické kolonii tleskají rukama a zpívají. Zaslechl také zvuky klasické kytary Douga Robertsona, které k němu pronikaly z Ronovy temné komory. Podle cinkání příborů a pánví poznal, že Samira ještě dokončuje svou práci v kuchyni.

Když si Mark přidržel zapalovač u tabáku ve své dýmce, umiňoval si, že dnes večer felážku při jejím odchodu z tábora osloví. Možná by se s ní dalo jednat; kadah hašise za tvary koptských sloves.

Opět seděl pár kroků od tábora na rozbité staré zídce a spokojeně bafal z dýmky. Vtom zpozoroval, že brzy bude mít společnost. Nejprve to zavonělo po gardéniích a hned nato zaslechl její hlas: "Smím si k vám přisednout?" Mark se na ni podíval a podezíravě si ji prohlížel:

"Prosím. Jak se daří vašemu manželovi?"

"Sanfordovi je zase dobře. Teď právě cvičí." Mark namáhavě přemýšlel, co by ještě mohl říci. "Ještě se vám líbí život v poušti?"

Zvedla obočí: "Nepodnikla jsem tu cestu pro potěšení, pane doktore.

Přijela jsem najít hrob."

"Přesto se tady určitě nudíte."

Seděla tak těsně vedle něj, že se ho skoro dotýkala, ale Mark necítil teplo jejího těla. "Pane doktore, proč si myslíte, že víte, co mě nudí?"

Měla přísný pohled a ledový tón hlasu. Mark se téměř potřásl.

"No, většina lidí, kteří se zúčastní expedice a přímo se nepodílí na pracích, obvykle po čase ztratí zájem. Náš zdejší pobyt se může ještě na dost dlouho protáhnout, paní Halsteadová."

"Jsem trpělivá."

Mark si vzpomněl, jak včera v noci vypadala, když v lehkém župánku kráčela táborem jako hypnotizovaná. Křečovitě hledal slova, aby vyplnil protahující se ticho. "Musím i tedy říci, paní Halsteadová, to je opravdu... silný parfém, který používáte." "Co prosím?"

"Váš parfém. Gardénie, že?"

"Pane doktore, nemám na sobě žádný parfém. Nikdy nepoužívám něco, o čem nemám valné mínění. Parfém je umělý a nepřírozený. Nemám ani lahvičku." Pohlédl na ni jako ducha zbavený, hned ale odvrátil hlavu. Proč by měla popírat něco tak zřejmého, jako je tato intenzivní vůně, kterou je přímo prosáklá...? No, v podstatě se ho to netýká.

"A vůbec. Pane doktore, dnes ráno jsem měla nanejvýš zajímavý rozhovor s panem Domenikosem." Mark prudce zvedl hlavu: "Cože?!" "Ten odporný člověk přišel dnes ráno do tábora, když jste byli u vykopávek. Navrhl mému muži obchod." "Zatraceně! Jak se dostal kolem ghaffira.

Nenamáhejte se. Odpověď už znám. A jak se zachoval váš muž?"

"Nepodceňujte nás, pane doktore! Domenikos by nás za nic na světě nedokázal přimět k tomu, abychom přistoupili na obchod s ním. Manžel vůbec nemá v úmyslu nechat naše nálezy padnout do rukou nějakého gaunera."

"A vy, paní Halsteadová?"

Naléhavě se na něho podívala svýma zelenýma očima a Markovi se zdálo, jako by byl její pohled o něco měkčí než jindy. Náhle si přál, aby neseděla tak těsně u něho. Tu se však najednou podívala jinam, lehce se otřásla a špičkami prstů si sáhla na spánky.

"Není něco v pořádku?"

Neodpověděla hned, nýbrž sklonila hlavu, jako by se soustředila.

Nakonec nechala ruku klesnout a opět se obrátila k Markovi. Srdečně se usmála: "To je tím pískem. Nejsem na to zvyklá..."

Když se jí Mark podíval do obličeje, ptal se sám sebe, zda si jen namlouvá, že její hlas teď zní jemněji.

"Domníváte se, že hrob se nachází v kaňonu, že?"

"Ano, správně..." Nebyla to jen jeho domněnka, že se teď o něho Alexis opřela. "Ramsgate napsal, že přesunul tábor, aby byl blíž k hrobu, a jsem si dost jistý, že černé spaleniště je místem, kde stály Ramsgatovy stany."

"K čemu slouží ty příkopy?"

"Doufám, že tak narazíme na sokl stély s hádankou, která skrývá polohu hrobu, nebo že najdeme schodiště, které vede ke hrobu. Podle Ramsgatových údajů mělo třináct schodů. Paní Halsteadová," vyskočil náhle Mark, "musíte mě omluvit, ale mám ještě něco na práci."

Když se na něho podívala, spatřil na jejím obličeji zmatek. Potom řekla: "Je pozdě, pane doktore. Můj muž i já chceme i zítra ráno jet s vámi k vykopávkám." Zvedla se a trochu zakolísala, když stála před ním. "Já... nespala jsem dobře..." Mark ji pozoroval, jak běží po písku a mizí ve svém stanu. Potom se pomalu otočil k návratu do vlastního stanu.

Když došel ke kraji světelného kruhu, náhle ucítil, že není sám. Zastavil se a naslouchal. V táboře nebylo slyšet ani hlásku. Ronova temná komora byla tichá a opuštěná a stará Samira odešla ze společenského stanu nejspíš během jeho rozmluvy s Alexis. Soumrak ustoupil temnější noci a všechno spalo.

Mark se otočil a několik metrů od sebe uviděl stát ženu, která ho upřeně pozorovala. Poznal ji; předtím ji viděl už dvakrát. Tentokrát však žena nezmizela, když se k ní opatrně přibližoval.

Když k ní přišel na vzdálenost tří metrů, pomalu zvedla ruku a řekla jediné slovo.

Mark držel hlavu na stranu: "Jak prosím?" Opakovala to. "Nerozumím vám. Kdo jste?"

Než odpověděla, zaváhala, a když k tomu konečně došlo, použila slov, jejichž smysl Mark nechápal. Když mluvila, všiml si, že má na sobě stejný zřasený bílý oděv jako dřív. Opět se s pláčem schoulila na balvanu a ze tmy se dívala na něho, takže si kladl otázku, zda se mu to zase všechno zdá. Když žena stále dokola opakovala tutéž větu, napadlo ho, že její rty se sice pohybují, ale že zvuk jejího hlasu existuje jen v jeho hlavě. Byl to jemný šepot v jeho mozku a slova pocházela z nějaké úplně cizí řeči.

"Kdo jste?" zeptal se znovu a ve spáncích ucítil bušení silicí bolesti.

Znovu začala trpělivě a pomalu mluvit a v něm se opět ozval tentýž měkký šepot. Tu si Mark všiml, že žena se nohama nedotýká země a že se lehce pohybuje nahoru a dolů, jako by ji neslo moře, "Pane doktore!" Prudce se otočil.

"Ach, tady jste, pane doktore!" přicházel k němu Sanford Halstead po chladném písku. "Štěstí, že jste ještě vzhůru. Musím s vámi mluvit. Stalo se mi něco trapného!"

Mark se na muže nechápavě podíval. V týle pocítil šimrání a bez ohlížení věděl, že žena zmizela.

ČTRNÁCT

Mark netrpělivě posedával na svém místě a snažil se soustředit. Hasim bez ustání mluvil o vykopávkách v deltě Nilu, při nichž byl nečekaně odhalen sluneční chrám, a Mark měl co dělat, aby vypadal, že ho to zajímá.

Bylo deset hodin. Pracovní skupiny postupovaly dobře. Půdu v údolí teď brázdilo pět dlouhých rovných příkopů; z vykopané zeminy postupně rostly pořádné kopce. Na horním konci každého příkopu stála dřevěná bedna, do níž se mělo dávat všechno zajímavé, co uvízlo v síti - bedny však byly dosud prázdné.

Ron si vyhrnul rukávy a systematicky příkopy fotografoval. Halsteadovi seděli na dřevěných židlích ve stínu skalní stěny a z termosky upijeli studený čaj. Jasmina ošetřovala nějakému muži bodnutí štírem. Mark si náhle uvědomil, že na střechu landroveru už dost prudce pálí slunce.

"Jak dlouho chcete tady v tom kaňonu pracovat, pane doktore?"

Mark se podíval na Hasima a lehce se zamračil: "Co tím chcete říct?"

"Určil jste nějakou časovou hranici?"

"Hmm... ještě ne." Mark se pokoušel vzpomenout si, co četl o následcích silného ozáření sluncem. Včera večer to byla přece zase ta průhledná žena...

"Kdybyste mě teď laskavě omluvil, pane doktore. Podívám se, jak pokročila práce." Mark cítil, jak se auto trochu zhouplo, když z něho mladý egyptský úředník vyskočil. O chvíli později viděl, že k landroverům spěchá Jasmina. Když nasedla vedle něho a oklepávala si z nohavic prach, zjistil, že se mu opět vrátila schopnost soustředit se.

"Jak mu je?"

"Brzy bude zase v pořádku. Ruku jsem mu včas zavázala tlakovým obvazem a dala jsem mu injekci s hadím sérem. Přesto nebude moci pár dní pracovat."

"Dosud jsme měli štěstí. Nebylo moc úrazů."

Jasmina se na Marka trochu udiveně podívala, otevřela ústa, aby něco odpověděla, pak si to však rozmyslela a zmlkla. Oba chvíli seděli beze slova vedle sebe a dívali se předním sklem na feláhy, jak pracují.

Konečně se Mark zeptal: "Co to máte s rukou?"

Jasmina si pohladila novou náplast na zápěstí: "Už zase mám nějaký píchaneč od hmyzu. Tenhle se nějak nechce zahojit."

"Komáři ve vás asi našli obzvláštní zalíbení."

"Vypadá to tak."

"Vím, že jsem to už jednou říkal, ale včera na mě opravdu udělalo dojem, jak jste u porodu jednala s lidmi ve vesnici. Ti vám to zrovna neulehčili."

"Pane doktore, ti mě nenáviděli."

"Tak proč jste se tolik snažila pomoci jim?"

Nepřesvědčivě trhla rameny.

"Včera jste mi říkala Marku."

Neodpověděla.

Chvilí ji pozoroval a cítil, jak ho těší její blízkost. Potom řekl:

"Ten doktor Rahman nevypadal, že by se nějak moc angažoval."

"Z určitého hlediska mu to nemůžu zazlívat. Má nevděčnou a bezvýhodnou úlohu. Často se stává, že se feláh, kterého už vyléčil, znovu nevědomky infikuje. I když ho člověk varuje před tím, že bahno v sobě skrývá nemoci, dál v něm bude chodit bos a zemře mladý. Státní lékaři musí bojovat s hradbou nevědomostí. Za každý krok, který udělají dopředu, je to vrhne o dva kroky zpět."

Když mluvila, prohlížel si Mark její obličej. Jak je hezká, jak se cítí dobře v její blízkosti. "Jsem rád, že jste se připojila k naší výpravě. Jednou z vás bude vynikající lékařka." "Díky."

Mark okamžik přemýšlel, potom řekl: "Smím se vás zeptat na něco osobního?" Zaváhala: "Ano."

"Co tím myslela včera ta stará žena, když říkala, že jste felážka?"

- ' ^;

Jasmina oškubávala okraje světlé náplasti, která se zřetelně odrážela od její tmavé pleti. Odpověděla tiše, téměř šepotem: "Protože jsem felážka. Narodila jsem se v malinké vesničce v horním Egyptě a tam jsem vyrůstala. Jméno by vám určitě nic neřeklo, neboť je ještě menší než El Till. Byla jsem jediným dítětem svého otce, který si vždycky přál syna. Takže mě naučil číst a psát a zacházet s čísly. Umda v mé vesnici si brzo všiml, že nejsem tak hloupá jako ostatní děti, a postaral se, aby mě poslali na misijní školu nedaleko Asuánu. Když otec i umda slyšeli od sester, že jsem jejich nejlepší žákyně, otec na mě upozornil mudíra naší provincie. Bylo mi tehdy čtrnáct a ležela jsem v knihách, ale nebyla jsem zběhlá ve styku s... lidmi."

Když Jasmina mluvila, držela hlavu skloněnou, zdálo se, že zcela zapoměla na Markovu společnost. "Mudir mi vypravoval o Káhiře a o jejich ohromných školách. Dal mi naději, že bych mohla na takové škole studovat a stát se jednou z mála učených lidí ve své vesnici. Možná šejchou. Nejdřív si však prý musím vzdělání zasloužit. Ta nabídka mě samozřejmě velice lákala. Dohodl se s mým otcem a já jsem rok zůstala v mudirově domě." Štíhlými hnědými prsty zase oškubávala náplast. "Po nějaké době jsem splnila své povinnosti a mudir splnil svůj slib. Poslal mě do Káhiry a zaplatil za mé vzdělání."

Jasmina zvedla hlavu a vyzývavě se podívala na Marka: "Otec je teď mrtev a já už nemám žádné příbuzné. Zemřeli ' dokonce i tlustý starý mudir, a tak už nezůstal nikdo, kdo pamatuje tu dobu. Ale mně zůstane v paměti navěky. Bojovala jsem zato, čím teď jsem, jako musí státní lékaři bojovat o každý piastr. Ale můj boj je jiný. Chtěla bych feláhy zbavit Jejich okovů."

Když zmlkla, nastalo trapné ticho, jež Mark nedokázal přerušit. Pohled Jasmininých tmavě žhnoucích očí ho držel ve svém zajetí. Tu se ho zmocnilo náhlé pohnutí, základní pud, který nepocítil od prvních dnů s Nancy před sedmi lety. Ze strnulosti ho vytrhl zvuk krumpáčů, které narazily na skálu. "Poslyšte," začal a odkašlal si, "než sem zase někdo přijde, chtěl bych si s vámi promluvit ještě o jedné věci. Jde o pana Halsteada. Má nějaký problém."

Mlčky poslouchala, když jí Mark vyprávěl o rozhovoru, který vedl minulou noc s Halsteadem. Skončil slovy: "Brání se jet do El Minia, aby navštívil lékaře. A odmítá taky, abyste ho vyšetřila vy."

"Co si myslel, že pro něj můžete udělat vy?" "Promluvit si o tom s vámi. Doufal, že byste mu na to mohla něco dát."

"Nejprve musí být vyšetřen. Nemůžu mu naordinovat léky, aniž bych znala příčinu jeho potíží. Pan Halstead říká, že má krev v moči. To je jen příznak. Možná jde o infekci močového měchýře, ale říkáte, že si nestěžuje na bolesti nebo pálení při močení. Pak je to možná infekce ledvin nebo ledvinový kámen. Mohlo by to být vyvoláno vypětím při jeho každodenním běžeckém tréninku. Možná potřebuje antibiotika. Třeba je nutný i operativní zásah. Muž v jeho věku si může přivodit nesčetná onemocnění močových cest. Když mě nenechá, abych ho vyšetřila, tak musí vyhledat nějakého specialistu v Káhiře."

"To jsem mu také řekl, ale odmítá opustit vykopávky."

"Co mu zbývá jiného?"

"Myslel si, že když mu nemůžete nic dát, bude prostě čekat, jestli to nepřejde samo. A když ne nebo kdyby se to zhoršilo, chce sem zavolat lékaře z Káhiry..."

"Úú!"

Mark i Jasmina vzhledli a spatřili Rona, jak nad hlavou zuřivě mává červeným plátnem. Na dolním konci příkopu, který byl nejdále od landroverů, vládl rozčilený zmatek a Mark viděl Abdula, jak na všech čtyřech nakukuje přes okraj příkopu.

Halsteadovi už byli na nohou a běželi o závod s Hasimem. Feláhové zvedli hlavy od práce a dívali se na ten ruch.

Když Mark s Jasmínou přiběhli, Ron už měl obnaženu horní část zasypaného vápencového fragmentu. Byl šedesát centimetrů široký a osm centimetrů silný a sahal asi tři centimetry nad dno příkopu. Nahoře se nacházel zlom, který bylo cítit jako drsné místo. Nikdo tak nedokázal odhadnout, jak hluboko kámen sahal. Když jím Mark zacloval, ani se

nepohnul.

"To je sokl stély!" zavýskl Ron a chopil se fotoaparátu.

Mark vstal a otíral si ruce: "Rone, ty a já to vykopeme. Abdule, ať feláhové dál pracují tam, kde právě jsou."

"Jistě, effendi."

"Potřebujeme kartáče a nože, lopatku, tyčky na zastrčení vlaječek, dvě drátěná síta, vodováhu..." Obrátil se na Jasmínu a položil jí ruku na rameno. "Chtěl bych, abyste se ujala deníku a pořizovala pro mě zápisy, ano? Jo, a Abdule," mluvil Mark tak rychle, že si vůbec nevšiml náhlého výrazu nevole v předákových očích, "budu potřebovat břídicovou tabulku a silný motouz. Roztáhni slunečník. Budeme pracovat celé odpoledne. A k té skále postav teď hned ozbrojeného ghaffira!"

"Zatraceně, už zase to stejné svinstvo!"

Mark nezvedl hlavu od práce. Přestože ho od námahy bolela záda a plachta natažená nad ním jen málo zmírňovala vedro a přestože jeho přítel vířil zlostně botou písek, Mark se ničím nedal vytrhnout ze své práce. Za dvě hodiny odkryl patnáct centimetrů kamene, "Já prostě nevím, v čem to vězí!" pokračoval Ron a upřeně hleděl na zkušební snímek, který držel v ruce. "Už zase je to zamlžené!"

"Obstarej si jinej foťák."

"Podívej se na to!" seskočil Ron vedle Marka do příkopu. "Tyhle snímky vznikly těsně předtím, než jsme našli kámen. Všechny bezvadné. A tady, o dvanáct snímků později, širokoúhlý snímek kaňonu, taky bez chyby. Ale těchto dvanáct uprostřed filmu je pod závojem. Marku. Jen fotky toho kamene. Nedokážu si to vysvětlit!"

"Určitě se film poškodil během převozu." "To je nemožné. To by tu nebyla ta jasná hranice. Jeden negativ ostrý a bez závady a další úplně zamlžený."

Nakonec si Mark sedl na paty a rukávem si přejel přes čelo. Obočí i vousy se mu leskly potem. "Rone, fotograf jsi ty. Já jsem jen pěstitel artyčoků, víš? Podívej se semhle, vůbec sis nevšiml, kam až jsem mezitím došel."

Ron si klekl. Přední strana širokého plochého kamene, který teď vyčníval asi osmnáct centimetrů z písku, byla pokryta vodorovnými, čistě vytesanými řadami hieroglyfů.

"A hrome," zašeptal, "to je opravdu trefa do černého."

"Nepochybně. Přecť si tohle," ťukl Mark špičkou štětce na pravý odstavec. "Zločinec z Achetatonu. Páni..."

"Nevím, kam až ta věc sahá dolů, ale vlastně bychom si brzy měli přečíst hádanku, která napovídá polohu hrobu. Pak se budeme moci sami rozhodnout, jestli Ramsgate udělal, nebo neudělal chybu." Ron si jazykem přejel rty. "Nemůžu tomu uvěřit..." Svalil se na zadek. Nyní si všiml i ostatních, kteří seděli ve stínu Abdulovy třepetající se celty. Jasmína, která seděla se zkříženýma nohama v písku, právě psala podrobnou zprávu o postupu prací. Sanford a Alexis Halsteadovi, kteří na svých dřevěných sklápěcích židlích trůnili jako knížata, vypadali, jako by se účastnili tenisového utkání, tak bezvýrazné byly jejich obličeje.

Hasím si dělal vlastní poznámky a Abdul Rageb uvolněně stál vedle ozbrojeného ghaffira. Jediný zvuk v kaňonu zptsoboval horký vítr, který vanul z náhorní plošiny. Feláhové už se vrátili do dělnického sídliště.

"Rone, potřebujeme fotky, a to dobré fotky, ostré a jasné. Pokud byla tato stěla opravdu vytesána z přírodní skály nedokážeme ji odvézt. Budeme proto moci nápisy studovat jen podle fotografií."

Ron kývl: "Dobře, přinesl jsem si nový filmový materiál, který je zabalen do sáčků vyložených olovem. Ale jasné, zřetelné snímky, to nebude lehké. Znaky nejsou do kamene vytesány hlouběji než dva milimetry. Kontrast bude nepatrný. Musím se podívat, jestli můžu mít sluneční světlo, které dopadá z určitého úhlu..."

Marka bolela záda tolik, že myslel, že už se nikdy nebude moci narovnat, ale byla to snesitelná bolest. Cítil ji už dříve, když se celé hodiny krčil nad zakopaným nálezem a byl tak ponořen do práce, že

zapomněl na své tělo. Když teď seděl ve společenském stanu s nohama nahoře nad vyjedeným talířem, dokonce si bodání a tlak v zádech vychutnával, protože mu stále připomínalo jeho úspěch při vykopávkách. Předpokládal, že odkryli asi polovinu stély.

"Je mi líto, že ze snímků nic nebylo," řekl Ron. Mark mávl rukou a chopil se svého poháru s vínem: "Ale, z toho si nic nedělej. Do hieroglyfů se dáme zítra. Jen doufám, že dolní polovina je zachovalá stejně dobře jako to, co jsme odhalili do teď. Je-li tomu tak, neměli bychom vlastně mít s rozluštěním obsahu žádné potíže."

"Jen si nedovedu vysvětlit, proč takovou jedinečnou a cennou stélu ještě neodtáhli jiní egyptologové."

"To je úplně jednoduché, kamaráde, nikdy ji neobjevili. Po pašově rozkazu byla tato oblast dána na dlouhou dobu takzvaně do karantény. Tehdy se do kaňonu nikdo neodvážil vstoupit, a tak byla stéla pohřbena pod navátým pískem a vzpomínka na Ramsgata pomalubledla."

"A deník?"

"Jak už jsem tuhle večer řekl, vzal si ho možná nějaký feláh, ještě než dorazili pašovi vojáci. Kdo ví? V podstatě to ani není důležité."

Ron zachmuřeně hleděl do své sklenky. Byli s Markem ve stanu sami. Jen v kuchyňském koutě tiše šmejdila Samira. "Mám kvůli těm fotkám nedobrý pocit, Marku."

"Co tím chceš říct?"

"V Ramsgatově deníku stojí, že Sir Robert měl potíže se svým fotoaparátem. Když desku vyvolali, vyšly z toho černé obrázky. Potom použil magnéziový blesk a udělal snímek Ramsgata a jeho ženy. Hotový snímek, jak píše Ramsgate, byl postižen pozoruhodným defektem. Vedle Amandy se ukázal nevysvětlitelný stín, který vypadal jako sloup kouře. Není ti to povědomé?"

Mark neodpověděl. Vzpomněl si na jiné místo v deníku, kde stálo: "Moje Amanda začala být náměsíčná. Trápí ji podivné noční můry a blábolí nesrozumitelnou řečí. Když je při jasném vědomí a vypadá, že se vrátila do skutečnosti, tvrdí, že viděla tábořem bloudit ducha ženy v zářivě bílém oděvu..."

"Pojdme se trochu prospat," řekl náhle Mark, "zítra bude rozhodující den."

Noční vzduch se během jejich rozmluvy ztatečně ochladil. Oblohu pokryly hvězdy jako rozprášené ledové krystaly. Když Mark s Ronem procházeli tábořem, třásl se zimou.

"Je zvláštní, že země při těchto rychlých změnách teploty nepopraská."

Kam jdeš, Rone?"

"Zůstanu ještě chvíli v temné komoře. Musím zjistit, co se s tím filmem stalo."

"Ať ti chutná víno, kamaráde," zamumlal Mark, když se díval za Ronem. Právě když chtěl Mark vstoupit do svého stanu, ucítil, jak mu po zádech přeběhlo ledové zamrazení. Lopatky se mu reflexně stáhly, jako by mu někdo strčil za košili kostku ledu. Strnule se zastavil a rukou ještě držel celtu. Ve spáncích mu začalo divoce bušit.

Pak to zaslechl.

Tlumený zvuk těžkých kroků.

Přicházelo to z míst za okruhem světla táborových luceren, odněkud z černé temnoty za jeho stanem, tlumené rytmické dup-dup. Příšerný zvuk jako vleklá chůze obrovského rozespalého zvířete.

Vlasy v zátylku se mu zježily. Chtěl se podívat, co to je, ale neodvážil se. Prsty křečovitě svíral celtu; pevně se jí držel, aby se nezhroutil na zem.

Dup-dup. Dup-dup.

Feláh opojený hašišem. Ale ne, znělo to mnohem mohutněji; vážilo to alespoň jako kůň. Možná to byl Řekův velbloud. Nakonec se ten chlap vrátil, aby s ním znovu začal vyjednávat.

Mark se roztřásl. Cítil, jak mu v podpaží vyrazil pot. To nebyl velbloud; nešlo o čtyřnožce. Ať už se k němu vleklo cokoli, stálo to vzpřímeně na dvou nohou... Zvedl se ostrý ledový vítr a zafícel stanem. Lucerny rozvěšené venku se kývaly a jejich světlo vytvářelo bizarní hru stínů. Mark pocítil, jak v něm narůstá hrozný strach.

V hlavě mu bušilo, div se mu nerozskočila.

Dup-dup. Stále hlasitěji, stále blíž. Dup-dup.

Zmocnila se ho strašlivá hrůza a panický strach, náhlá nevysvětlitelná potřeba padnout na kolena a řvát z plných plic. Ať už k němu z hlubin temnoty přicházelo cokoliv, bylo to... A pak si zcela náhle všiml podivného svitu. Před sebou spatřil vlastní stín, který se ostře rýsoval na stanové stěně. Bílé žhnoucí světlo, které nepřírozně zalévalo tábor, přicházelo zezadu a nikoliv směrem od blížící se hrůzy. Vítr se náraz utišíl a na tábor se tiše a klidně snesla tma.

Dupání náhle ustalo.

Stále jako ochrnutý se Mark nešikovně a namáhavě otočil a obrátil se zády ke stanu a k hrůze zející ze tmy. Uprostřed tábora spatřil jako vidinu zase tu ženu.

Objevila se stejně, jako se mu ukázala už třikrát: ve fosforeskující mléčně bílé záři. Dívala se na něho velkýma smutnýma a jemnýma očima a pomalu pohybovala třešňově červenými rty. A když na ni Mark vyjeveně hleděl ledovou nocí, zaslechl nebo spíše vnímal v hlavě opět její tichý hlas.

"Entek setemet ér anxui-k."

Všiml si, že propotil košili. Ve studeném nočním vzduchu byl celý zkřehlý.

"Sexem-a emutu arit er-a tep ta."

Dech se mu zklidňoval. Tělem mu proběhl třes. Potom stál jako zkamenělý a najednou se vůbec neovládal, nemohl udělat vůbec nic z vlastní vůle.

Ženiny rty se pohybovaly a v duchu slyšel podivné mumláni: "Un-na!

Nima tra tu entek? Nuk ua em ten. Nima enti hena-k?"

Mark otevřel ústa, ale jazyk už ho nechtěl poslouchat.

"Nima tra tu entek?"

Dýchal namáhavě a sípavě. Skoro tomu rozumím! Já tomu skoro rozumím! myslel si ohromeně Mark.

"Nima tra tu entek?"

Ta slova se mi zdají povědomá. Skoro jim...

"Nima tra tu entek?"

Chvěl se po celém těle a košili měl úplně mokrou. Omámeně zíral na

ženiny rty. A opět slyšel: "Nima tra tu entek?"

Ano! Teď už jsem to skoro pochopil! Skoro...

Vtom byl náhle její hlas přehlušen jiným, který mu pronikl do uší takovou intenzitou, že téměř pozbyl rovnováhy. Žena v bílém zmizela a náhle ze všech stran zaplála světla. Mark si položil ruku na oči.

Výkřik způsobil pozdvižení v táboře.

Mark běžel s ostatními k Jasminině stanu. Její výkřiky strachu pronikaly nocí. Mark s Ronem prudce rozhrnuli celtu u vchodu a chvatně rozepli zip moskytiéry. Uvnitř byla naprostá tma, ale slyšeli, jak Jasmina bije kolem sebe a volá o pomoc.

Když se Mark vřít dovnitř, ucítil, jak mu něco vlétlo do obličeje.

Bylo to, jako by po něm někdo hodil hrst hrubého písku. Vzduch se chvěl pronikavým bzučením a do jeho holých rukou jako by se zabodly tisíce jehel.

Ron se snažil ve tmě nahmatat světlo, a když rozsvítil, zděšeně vykřikl. V Jasminině stanu se to hemžilo hustými bzučícími roji hmyzu. Ten vířil vzduchem a lezl po každé volné ploše a uprostřed toho všeho se krčila Jasmina, oblečená jen do tenké noční košile, a divoce mávala rukama a zoufale křičela.

Hmyz pokrýval každý kousíček její kůže, lezl jí ve vlasech a jako černá maska jí usedal na obličej: komáři, vosy, mouchy a kobylky, všechno to bzučelo a nemilosrdně bodalo svou obět'.

Mark ji chytil v pase a táhl ji ze stanu. Když se ohlédl na hustý mrak hmyzu uvnitř stanu, viděl, jak i Ron křičí, mává rukama a probíjí se ven. Ostatní se shromáždili před stanem a vyjeveně, neschopni slova zírali, když Mark plačící mladou ženu nesl v náručí.

Rychlými pohyby jí oťel obličej a vlasy, načež se jí hmyz pustil a odlétl do tmy. Mark plný hnusu naslouchal bzučení malých potvor. Potom se obrátil na Abdula a přikázal:

"Postarej se o to, aby stan vyčistili od těch bestii!"

"Jistě, effendi." Obličej vytáhlého Egyptřana neprozrazoval pohnutí, ale jeho pohled byl náhle plný nepřátelství.

"Rone, dnes v noci budeš spát se mnou v laboratoři. Jasmína dostane mou postel."

Její vzlyky pomalu utichaly, ale dál se tiskla k Markovi. V noční košili vypadala velmi slabá a bezbranná, jako malé děvčátko. Schovala obličej na jeho prsou, a když ji dál tiskl k sobě, spatřil nesčetné pupínky a bodnutí na jejích zádech a ramenech.

Když se znovu podíval do stanu, hmyz zmizel.

Nad pískem se chvělo vedro a skály na druhé straně se jevily v pokrivených proporcích.

Trpytící se mihotavý vzduch pokrýval půdu kaňonu jako stříbro, které se při pohledu zblízka rozplynulo v nicotu. Všichni ještě stále napjatě čekali na rozhodující výsledek, jejich pozornost však ochabovala. Nechtěli sice opustit místo vykopávky, ale z čekání už byli unaveni.

Po pěti hodinách práce Mark konečně odkryl poslední řadu hieroglyfů. Jeho vlastní schopnost soustředit se povolila stejně jako u ostatních. V celém těle mu ještě vězela hrůza z nočního hmyzího útoku na Jasmínu a zároveň mu nešla z mysli žena v bílém. Většinu noci se převaloval na zemi v pracovním stanu, opakovaně se s hrůzou budil z děsivých snů a slyšel vedle sebe klidné Ronovo dýchání. Dokonce i teď, když očistil kámen od zbytku prachu, aby odhalil záhadný nápis, Mark cítil, jak se ho zmocňuje hrozná předtucha. Jasmína ráno trvala na tom, že s nimi pojedou k vykopávkám. Teď seděla nad ním a se zavázanými prsty psala protokol o vykopávkách. Její obličej, za denního světla dočista nateklý, začínal vypadat lépe. Všechno, co zůstalo po nočním neštěstí, bylo pár škrábanců a vpichů. Ron seděl s přitaženými koleny vedle ní a tvářil se zachmuřeně a ustaraně. Pozoroval ještěрку, která hrabala v písku a hledala štíry, avšak v myšlenkách se zabýval svými neúspěšnými pokusy o třeba jen jedinou fotografii stěly.

Alexis Halsteadová seděla stranou od ostatních v písku. V obličeji měla divný výraz. Hlavu držela šikmo, jako by naslouchala šepotu větru.

Její muž, sedící poněkud dále od ní, vypadal dnešního rána úplně změněný. Opět měl děsivý sen: Obrovský muž ze zlata stál u nohou jeho postele a hleděl na něj jiskřícíma očima, zatímco ze všech stran najednou se ozýval hlas opakující stále stejná slova: "Na-khempur, na-khempur..."

Hasím al-Šeichly byl jediný, kdo sledoval Markovu práci s opravdovým zájmem. S každým hieroglyfem očištěným od špíny k němu víc a víc pronikala vzpomínka na vlastní opakující se noční můru, v níž ho sváděla žena s hlavou štíra. Soustředil se na senzační nález, který mu zajistí znatelné povýšení.

Mark pustil lopatku, oťel si šátkem obličej a zátylek a s povzdechem si sedl: "Tak to by bylo! Odkryli jsme poslední řádky, které nám prozradí polohu hrobu..."

PATNÁCT

"Když jede Amon-Re po proudu, leží zločinec pod ním; aby byl opatřen okem Esetiným."

"Jste si úplně jist?"

Ron s temným pohledem odhodil tužku. "Zkoumali jsme to s Ronem do nejmenšího detailu. Ta věta souhlasí."

"Určitě se mýlíte."

"Pane Halsteade, jazyk starých Egyptřanů byl předmětem mé dizertační práce. Dokážu číst hieroglyfy stejně lehce jako angličtinu. Znáám svou práci."

"Ale nedává to smysl!"

"Komu to říkáte?"

Hasím si odkašlal a klidně poznamenal: "Všichni pomalu začínáme být netrpěliví, pánové. Ale expedici neposlouží, když se budeme hádat. Možná bychom měli zatím nápis nechat být, dokud..."

"Na to nemáme čas," skočil mu do řeči Halstead. "Dny jsou stále teplejší a nesnesitelnější. Příští měsíc bude ramadán. Hrob musíme najít teď." Mark přelétl očima velký list papíru, který ležel rozprostřen před ním a na nějž zhotovil téměř bezchybnou kopii stély. Protože se Ronovi nepodařilo stélu vyfotografovat, položil nakonec Mark přes kámen svačinový papír a potřel ho dřevěným uhlím. Tento postup použil už dříve při průzkumu nástěnných reliéfů, když kontrast nestačil, aby na fotografiích vystoupily jemné detaily. Obtisk pak pro studijní účely okopíroval na čistý list a u večere se objevil s výsledkem. Nikoho tím nepotěšil.

"Jste si jistý, že ten nápis neobsahuje žádnou jinou zprávu, pane doktore?" zeptal se Halstead.

Mark rozhodil rukama: "Přece jsem vám všechno přečetl. Varování, abychom se drželi dále, jména těch sedmi hlídajících bohů, pár kouzelných formulek a nakonec tato hádanka."

"Říkáte, že Amon-Re je místo slunce a po proudu znamená sever."

"Ano, pane Halsteade."

"Tak na tomto místě muselo dojít k nějakému omylu. Buď to není Amon-Re, nebo to není po proudu."

Mark si povzdechl a zavrtěl hlavou: "Obojí souhlasí, pane Halsteade. Věřte mi, jsem stejně bezradný jako vy." Ron vzal skleničku, naráz ji vypil do dna a dolil si vína z láhve, kterou přinesli na stůl. "S čím si nevím rady, je oko Esetino. Jak jím má být zločinec opatřen a proč?"

Mark upřel svou pozornost na dolní řadu hieroglyfů a upřeně hleděl na dotyčné znaky. Byl tu zcela zřetelný velký trojúhelníkový symbol, který se vyslovoval sept a znamenal "být něčím opatřen", a následovala sedící postava Esety a slovo údjat znamenající "oko".

"A co ten pes?" zeptal se Halstead. "O psu tady není vůbec žádná zmínka."

"Ne, ani s největší fantazií se z toho nedá nic takového vyčíst."

"Pane doktore," složil si Halstead ruce a položil je na stůl. Vypadal nervózně a roztržene. "Neville Ramsgate píše, že zvedl hlavu a tam, kam jeho pohled nevšimavě zabloudil už stokrát, objevil psa. Potom říká, že teď ví, jak směšně lehká byla odpověď na tu hádanku. Proč na to nepřijdete?"

"Stejně bych se mohl zeptat já vás, pane Halsteade."

"Sakra, Davisone, kdo je tady egyptolog?"

Mark schoval ruce pod stolem a ze všech sil je sevřel v pěst. Zdánlivě klidně a uvolněně převedl rozhovor na jiné téma: "Abdul zaměstnal dvě ženy z Hag Qandilu na praní prádla. Budou tady zítra ráno. Všichni buďte tak laskaví a shromážděte své špinavé prádlo a zítra ráno, než vyrazíme ke kaňonu, je připravte pro ty ženy. Máte-li nějaké speciální kousky, paní Halsteadová, třeba obzvlášť choulostivé věci... Paní Halsteadová?"

Alexis, která se mu dívala přímo do obličeje, zamžikala a zeptala se: "Co prosím?"

Když zopakoval otázku, trochu se zamračila a roztržitě odpověděla: "Ale ano, ano... mám... pár věcí..."

Mark se zvedl a svinul arch s hieroglyfy. Když ostatní také pomalu vstávali, poznamenal: "Než dokážeme hádanku rozluštit, budeme dál kopat. Nikdo z vás k vykopávkám nemusí, pokud nechce..."

"Budeme u toho, pane doktore." Sanford Halstead uchopil svou ženu za loket a vedl ji k východu ze stanu, kde se krátce zastavil a něco jí pošeptal do ucha. Alexis však vypadala, že vůbec nevnímá, neboť její obličej zůstal dál bez jakéhokoliv výrazu. Mechanicky přikývla a vyšla ven do slunečního svitu.

Když se Halstead otočil a vracel se lehce kulhavou chůzí, Mark byl překvapen. A ještě víc ho překvapilo, když se Halstead s předstíraným klidem obrátil na něho: "Davisone, jsem napjatý, jestli mi dokážete

dál pomáhat. Já... ehm... nedávno jsem náhodou pochytil nějaké slovo a celou dobu si kladu otázku, co to asi znamená." "Jak to slovo zní?" "Na-khempur."

Mark ohrnul rty, krátce se zamyslel a nakonec se otočil na Rona, který právě vstával: "Viš, co znamená na-khempur?" Ron zavrtěl hlavou.

"Je to...", začal váhavě Halstead, "je to nové, nebo staré?" Mark udiveně zvedl obočí: "No, když jste to od někoho teprve nedávno slyšel, musí to snad být nové. Ale teď, když jste na to zavedl řeč, mě napadá, že to zní skutečně jako staroegyptština."

"Ale nevíte, co to znamená?" "Nemám potuchy, je mi líto." "No, to nevadí. Stejně to nebylo tak důležité."

Halstead se otočil na podpatku a vypochoďoval ven. Hned nato přišel za Markem Hasim a tiše poznamenal:

"Myslím, že nejmoudřejší bude, když to ministerstvu ještě neoznámím. Počkám, až najdeme samotný hrob, chápete."

Mark nevýrazně kývl.

Místo aby odešel, zůstal mladý muž poněkud nerozhodně stát vedle něho a zdálo se, že nad něčím hloubá. Potom se tlumeně zeptal: "Pane doktore, měl jste vy nebo někdo jiný problémy se štíry?"

"Ne, vůbec ne. Vy nějaké máte?"

"Hm, trochu. Dosud to byli dva nebo tři. Co mi proti tomu můžete doporučit?"

"No, ze všeho nejdřív se podívejte, jestli nemáte ve stanu díry. Stále dbejte na to, aby byl vchod pořád pevně zavřený. Také by mohlo být docela užitečné postavit nohy postele do nádob s kerosinem. Promluvte si o tom s Abdulem."

"Ano, ano. Děkuji." Hasim sice vypadal stále poněkud roztržitě, ale zdálo se, že se s tím spokojil, a pospíchal ze stanu. Ron ho následoval s lahví vína v ruce a mumlal něco o tom, že své fotoaparáty zničí perlikem. Nyní zůstal ve společenském stanu už jen Mark, Jasmina a stará felážka.

Bylo neobvyklé, že v tak pozdní hodinu se tu Samira ještě zdržovala. Večeře už dávno skončila, oheň vyhasl a nádobí bylo uklizeno. Přesto zůstala a v temném koutě kramařila s něčím, co se z dálky nedalo rozeznat.

Mark pohlédl na Jasminu. Celé paže i ruce měla ještě stále ovázané gázou; týl a obličej měla posetý malými červenými pupínky. Napadlo ho, jak by bylo příjemné držet ji v náručí. "Jak se cítíte?" zeptal se opatrně.

"Už je mi zase docela dobře."

Od minulé noci už o případu s hmyzem nemluvili. Teď Jasmina tiše řekla: "Nevím, jak se to mohlo stát. Najednou jsem se probudila a vzduch byl plný těch...", selhal jí hlas. Mark jí položil ruku na rameno: "Už se to nestane. Abdul důkladně prohlédl váš stan. Je vyloučeno, aby se tam takové roje hmyzu znovu dostaly." Zaváhal. Jako by nějak zapochyboval o vlastních slovech. "Každopádně muži přenesli váš stan, takže teď stojí těsně vedle mého. Možná původně Stál nad místem, které z nějakého důvodu lákalo hmyz. Požádal jsem Abdula, aby otvory postříkal prostředkem proti hmyzu. Teď budete mít klid."

Podívala se na něj výraznými tmavými očima. "Děkuji," zašeptala a odešla ze stanu.

Když Mark v kapsičce košile hledal gumičku, kterou chtěl navléci na roli papíru, pozoroval starou, černě oblečenou ženu, která v koutě mechanickými pohyby konala svou práci. Ťukal si do dlaně srolovaným papírem a opět přemýšlel o zjevení, které mu celý den nešlo z mysli, pronásledovalo ho na každém kroku a rozptylovalo ho od vědecké práce. Žena v bílém...

"Pani," oslovil Samiru arabsky.

Jako by neslyšela. Ruce se jí hbitě pohybovaly sem tam.

"Šejcho, chci s tebou mluvit."

Neotočila se.

"Mluvíš koptsky, šejcho. Možná nářečím, které není běžné. Rád bych se ho naučil."

Stará žena neodpověděla.

"Pokud za to chceš zaplatit, máš to mít. Čaje, kolik jen chceš."

Stále nijak nereagovala. Stála zády k němu a neotočila se. Mark

začínal mít zlost. Chvilí přemýšlel a řekl: "Nima tra tuefitek?"

Teď se Samira prudce otočila. Oči se jí úlekem rozšířily. "Takže mě slyšíš," konstatoval arabsky. Stiskla tenké rty a konečně se zlostně zeptala: "Kde jste ta slova slyšel, pane?" "Je to koptsky?"

"Ne, to je starší než koptština, pane. Je to jazyk qadimů." Mark povytáhl obočí. Qadim, staří. Felážka z něj nespustila svá malá očka.

"Co ta slova znamenají?"

Samira si schovala ruce do širokých rukávů svého oděvu, přistoupila blíž k němu a zachmuřeně ho pozorovala:

"Ta slova znamenají: Kdo jste?"

"Kdo jste... Ovšem, teď si vzpomínám..." Oči jí zaplály: "Kde jste ta slova slyšel, pane?" "Já... ve snu."

Její pohled zneklidněl: "Vy už jste to viděl! Už to začalo! Začalo to!"

"O čem to mluvíš?"

Vystrčila vráscitou hnědou ruku a s překvapivou silou ho uchopila za zápěstí: "Musíte najít hrob, pane, a musíte ho najít rychle, než budeme všichni zničeni!"

Mark její ruku setřásl a nervózně se zasmál: "Co to tady blábolíš?"

"Démoni, pane, zničí vás a vaše přátele, každého z nich způsobem jemu určeným. Když však najdete hrob a uděláte, co udělat musíte, tak démoni zmizí..."

Hlas se jí změnil ve chraplavý šepot a naklonila se k Markovi. Ucukl před odporným zápachem jejího těla. "Těch sedm vás musí všechny zničit, pane, neboť tak to bylo určeno. Každý z vás strašlivě skončí. Jestliže se vám nepodaří najít hrob a udělat, co udělat máte, neboť v tom je vaše jediná záchrana! Ale musíte si pospíšet!" Její hlas zněl naléhavě a prudce mžikala. Nakonec bude ležet rozhodnutí na vás, pane. Dojde k boji, k boji na život a na smrt. Bude o vás bojovat dobro a zlo a vy musíte poznat dobro a zvítězit nad zlem."

"Mluvíš nesmysly..." "Na-khempur!" "Cože?"

"Ten nafoukanec," řekla posměšně, "se vás přece ptal na význam toho slova." "Znáš jeho význam?"

"Je to opravdu staré slovo, pane. Pochází z řeči bohů, kteří kdysi obývali údolí Nilu. Je starší než psané slovo, dokonce ještě starší než čas."

„Co znamená na-khempur?“ „Znamená to ‚krvácet‘, pane..."

Mark na ni hleděl jako zasažen bleskem. Srdce mu bušilo, div nepuklo.

"On... určitě špatně rozuměl. Pan Halstead jen zaslechl něco, co znělo nějak podobně..."

Samira ironicky zkrivila ústa. Pohled měla zase pevný a dívala se na něho pohrdavě: "Najděte hrob, pane, než bude příliš pozdě!"

Když landrover zpomalil a prach se usazoval, Mark viděl, jak k němu přes písek běží Abdul Rageb. Za všechny ty roky, co Mark asketického a stále se ovládajícího Egyptana znal, ho ještě nikdy neviděl běžet tak rychle.

"Effendi," vyrazil Abdul a v obličeji mu utkvěl divný Stín, "něco se stalo. Musíte zadržet ostatní."

Mark vyskočil z vozu a přes rameno předáka nakoukl k místu, kde stála stéla. Kolem příkopu se shromáždilo několik feláhů. "Kde jsou ostatní dělníci?"

"Poslal jsem je pryč, effendi. Navykládal jsem jim, že je americký svátek."

"Proč?"

"Hned uvidíte. Pojdte se mnou, ale ostatní nechte tady."

Mark se otočil na Rona, který právě vylézal z druhého landroveru, a když přišel dostatečně blízko, řekl mu: "Postarej se o to, aby všichni zůstali v autě. Abdul říká, že máme malér. Vymysli si nějakou výmluvu."

Mark klopýtal pískem za Abdulem a rozladěně pohlédl na opuštěné výkopy. Právě chtěl Egyptanovi dát najevo svou nevoli, když dorazili k dolnímu konci příkopu. Stačil mu jen okamžik, aby pochopil, co se

stalo. Pak zakolísal a musel se opřít o svého předáka.

Ghaffir, který měl v noci hlídat stělu, ležel ve výkopu rozseknut na dvě poloviny.

"Ach bože, Abdule..."

"Našel jsem ho jako první, effendi. Proto jsem mohl poslat dělníky zpátky do tábora. Jen tihle ti muži vědí, o co jde. Na jejich mlčenlivost se můžeme spolehnout."

Mark sotva vnímal popelavě vystrašené obličej Abdulových pomocníků.

Nemohl odtrhnout oči od mrtvého. "Proč, Abdule?" slyšel sám sebe, jak se ptá. "Proč se to stalo?"

"Nevím, effendi. Ničeho se nedotkli. Stěla je ve stejném stavu, jak jsme ji včera opustili."

Mark byl konečně schopen zvednout hlavu. Ještě nikdy neviděl Abdula tak otřeseného, "Abdule, tady probíhá nějaký strašný boj."

"Vypadá to tak, effendi."

Když Mark zaslechl blížící se kroky, otočil se, ale už bylo pozdě.

Halstead si již křečovitě tiskl ruce na břicho a Alexis vytřeštěnýma

očima zírala do příkopu. "Nedokázal jsem je zadržet, Marku,"

vysvětloval omluvně Ron. "Rozhodně chtěli vidět, co se děje..."

Ze svého místa teď spatřil mrtvolu a strnul.

Náhle Mark na písku zpozoroval temné stíny, a když se i podíval vzhůru, uviděl supy kroužící nad jejich hlavami.

"Abdule, vytáhni se svými lidmi mrtvolu! Ztraceně! Výkop je nasáklý krví!" "O to se postarám, effendi."

"Bože na nebesích!" uniklo Markovi. Narůstal v něm zoufalý vztek.

"Chci, aby to konečně přestalo! Kdo to udělal, Abdule?"

"Mí lidé říkají, že z našich dělníků to nikdo nebyl. Včera v noci dělnické sídliště nikdo neopustil." "Mohli se přece taky tajně vytrátit." "Mojí lidé jsou si jisti, effendi. Navzájem se znají. Říkají, že mezi nimi žádný rozpor není."

"Ale nějaký přece musí být! O prvním ghaffirovi jsi mně říkal, že urazil něčí ženu."

"To ano, effendi, ale nespojoval jsem s tím žádného z dělníků."

Zavraždění jsou ghaffirové a jako takoví se nestýkají s prostými dělníky."

"Mohl to být někdo z těch vesnic?" "Možná, effendi."

Mark se snažil nedívat se už do výkopu, ale nemohl si pomoci. Ještě strašnější než rozházené vnitřnosti a kaluže krve byl výraz v obličej mrtvého. Oči měl vytřeštěné, ústa jako by i teď ještě křičela. Vyhaslý pohled zrcadlil neskonale hrůzu. "V pořádku, dnes nebudeme pracovat. Odstraň co nejrychleji stopy toho masakru. Já jedu do El Tillu."

Mark nechal Halsteadovy v Jasminině péči a jako doprovod si vzal Rona a Hasima. Plný zlosti, jakou cítil málokdy, řídil landrover bezohledně přes kameny a hrboly. Než odjeli z tábora, spatřil ve stínu stanu choulící se šejchu a všiml si, jak na něho hleděla téměř vyčítavě svýma smolně černýma očima. A když se teď hnál přes území zřícenin starého města, v jeho vědomí se jako hlas umíráčku ozývala jedna věta z Ramsgatova deníku: "Mohammedova věrného pomocníka. Bůh buď milostiv jeho duši, našli rozseknutého na dvě poloviny..."

Když dojeli na okraj vesnice, odkud už nemohli jet dál, všichni tři vystoupili a jeden za druhým pochodovali úzkými uličkami. Většina domů byla prázdná a zmizely i malé děti, které jindy bylo vidět, jak si hrají v prachu. V dálce před sebou slyšeli zpěv.

"Co se tu děje?" zeptal se Ron.

O něco později narazili na dav lidí, který šel za vozíkem taženým oslem a naloženým nábytkem. Lidé tleskali rukama a pochvalně vykřikovali.

"To je svatba," vysvětloval Hasim.

Následovali dav za oslím povozem a hned nato zastavili před domem z vepřovicových cihel. Ve vchodu stáli namačkání mladí muži v čepičkách a v galábích. Mlaskali jazykem a zpívali jadrné milostné písně. Mark si prorazil cestu davem a v temném vnitřku domu poznal přípravy na selskou hostinu. Mladý feláh, držící si s hranou ostýchavostí u obličeje kapesník, stál v kruhu svých přátel, kteří mu uznale klepali

na záda. Ruce měl obarveny hennou a na sobě novou galábii.

Mark si razil cestu skupinou a rozhlížel se po umdovi. O chvíli později se bez úspěchu otočil na své průvodce a řekl: "Jdeme najít nevěstin dům!"

Vydali se špinavými úzkými vesnickými uličkami, stále za pronikavým křikem žen. Když ten dům konečně našli, setkali se tam, jak čekali, se všemi ženami a dětmi z vesnice, které zrovna připravovaly mladou dívku na svatební noc. Už měla za sebou jedinou koupel ve svém životě a její kamarádky jí nyní barvily ruce i nohy načerveno hennou a stále ji štípaly do stehů, což prý přináší štěstí. Když se z dálky ozvaly výstřely z pušek, rozprostřely kamarádky přes dívčinu hlavu červené a bílé závoje a posypaly ji solí.

Mark, Ron a Hasím se vzdálili od davu a uviděli ženichův průvod vedený oslím povozem, který se vydal dolů do úzké uličky. Mezi muži kráčel také umda.

"To je on," zamumlal Hasím.

"Počkej. Ještě ne."

Ustoupili do stínu, aby je dav neviděl. Ženich a jeho přátelé vstoupili do malého domku a uvolnili cestu umdovi. Zatímco ostatní vesničané se tísnil venku, blízcí přátelé a příbuzní dohlíželi na test panenství. Byl proveden rychle a primitivně. Nevěsta vykřikla bolestí a její krev se vylila na bílé plátno. Všichni tleskali a vzdávali nevěstě hold. Čest byla zachráněna. Nyní začnou oslavy.

"Nebude to jednoduché," poznamenal Ron, když vystupovali ze stínu zdi.

"To je mně úplně jedno. Se starým Si teď promluví, ať chce, nebo ne."

Právě když si Mark chtěl klestit cestu tlačenicí, rolníci k jeho překvapení ustoupili a ve vchodu domu se objevil umda. Když se dav za ním zavřel, přistoupil ke třem mužům a s velmi přátelským úsměvem je pozdravil: "Prokazujete nám dnes velkou čest. Pojdte dál a oslavujte s námi."

"Musíme si promluvit, haggu."

Úsměv z jeho obličeje zmizel: Nemáme spolu o čem mluvit, pane doktore.

Ten muž pocházel z El Hawaty. Promluvte si tedy s umdou z El Hawaty."

Mark vyvalil oči: "Vy o tom víte?" "V této zemi není nic, o čem nevím."

"Pak tedy asi taky víte, kdo toho muže zabil."

"Starcova tvář potměněla: "To je věc, kterou nevím."

"Poslyšte, haggu..."

"Pane doktore, není tu žádná rozepře. Naše vesnice žijí už léta v míru a máme v úmyslu dělat to tak i dál. Nejsem takový blázen, jak si možná myslíte. Nikdy bych nedopustil, aby byla archeologická práce ohrožena kvůli místním rozepřím. Zaměstnáváte mnoho mých lidí a dáváte nám čaj dobré kvality. A nejsem tak hloupý, abych nevěděl, co by thar dokázal při tak výnosném obchodu napáchat. Ať toho muže zabil kdokoli, pane doktore, nepocházel z El Tillu. Nedovoluji krevní mstu."

"Haggu, jste nejmocnější muž v tomto údolí. Můžete nařídít ostatním umdům..."

Stařec zvedl varovně ruku: "Teď mě urážíte, doktore Davisone. Vašemu ghaffirovi se stalo neštěstí, nic víc."

"Tak teď mě poslouvejte!" zařval najednou Mark, až sebou všichni trhli. "A poslouvejte mě dobře! Dva mrtví v mém táboře stačí! Mám toho plné zuby! To vraždění hned teď přestane! A když ne, zalarmuji mamurovu policii a pak zaměstnám dělníky z El Minia a vaši lidé budou vyřízeni!"

Markův výbuch zlosti umdu překvapil; zíral na něho s otevřenými ústy.

! tí

"Vyřizujte si své malé spory na vlastní půdě, haggu! Dojde-li v budoucnu ještě k nějakému případu, i kdyby to byla jen modřina pod okem, pak přijde policie a moje práce bude pokračovat! To vám slibuji a míním to smrtelně vážně, haggu!"

Když se Mark otočil na podpatku a rázoval si to pryč, museli Ron i Hasím běžet, aby mu stačili. Pospíchali pryč od umdy, který zůstal stát opřený o hůl a zmateně za nimi hleděl. "Tudy se nejde k landroveru!" zvolal Ron.

"Musíme ještě někam jít!"

Došli na západní okraj vesnice, kde začínala pole. Pár mužů udržovalo v chodu sakije a nějaká stará žena stála po kolena v bahnitě louži a odvívovala se. Kolem vládlo hluboké ticho.

Dům, k němuž mířili, stál poněkud stranou od vesnice a byl větší a hezčí než chatrče feláhů. Před otevřenými dveřmi si hrály děti s kozami a s kuřaty, a když tři návštěvníci přišli blíž, do nosu jim vnikla silná vůně skopové pečené. Mark se zastavil kousek od vchodu a zavolał anglicky. "Domenikosi! Pojdte ven, chci s vámi mluvit!"

Děti přestaly dovádět a překvapeně hleděly na cizince. Na obličej jim sedaly mouchy a pokrývaly jim oči. Hned nato se na prahu objevila postava. Řek se usmíval a zapínal si košili.

"Jaká čest pro mě i pro můj dům. Pojdte prosím dál a vypijte si se mnou čaj."

"Nepřišel jsem s vámi tlachat, Domenikosi, přišel jsem vás varovat."

Constantin Domenikos byl tak překvapen, že mu malá očka vylézala z důlků: "Cože?"

"Za poslední čtyři dny byli zabiti dva mí lidé. Je mně úplně jedno, jestli za tím vězí potyčka mezi kmeny, nebo jestli je to dílo jednotlivce. Chci, aby to ihned přestalo. Proto jsem tady."

"Pane doktore, nechápu..."

Možná mě hned pochopíte lip." Mark přistoupil k němu a prstem mu píchł do prsou: "Ještě jeden takový případ a dorazí sem vládní policie. Je mně jedno, jestli to ovlivní vykopávky, je mně jedno, jestli se všechno zastaví! To vraždění přestane, Domenikosi!"

Řek zmateně mžikal: "Při nejlepším vůli nevím, o čem to mluvíte. Co s tím mám..."

"Jen pro ten případ, že byste si myslel, že bych si koupil vaši ochranu."

"Ale já jsem ty muže přece nezabil..."

"Nezajímá mě, jestli jste to byl, nebo ne. Jen se postarejte O to, aby se to už nestalo! Jasně?"

"Ale pane doktore..."

"Zapamatujte si jedno, Domenikosi," Markův hlas zněl výhružně, "ještě jeden případ a udám vás úřadům. Povím jim o malém obchodu, který jste mi navrhl, a myslím, že vaše přátele v Aténách by to moc nepotěšilo."

Náhle se Mark obrátil a vyjeveného muže prostě nechal stát. Ten za ním nevěřicně hleděl, když se Mark se svými přáteli vzdaloval dlouhými kroky. Když opět seděli v landroveru, Ron se zeptal: "A co teď?"

"Teď zopakujeme představení v Hag Qandilu a v El Hawatě."

Na dlouhých šňůrách bylo pověšeno vyprané prádlo a třepetalo se ve večerní bríze, zatímco ze Samiřiných hrnců se celým tábořem linula vůně jídla. Američané, Jasmina a Hasim seděli venku ve stínu laboratorního stanu na skládacích židličkách a pili studený čaj.

"Udělal jste dobře," poznamenal Sanford Halstead, když si vyslechl Markovu zprávu. V oranžovém světle zapadajícího slunce vypadal bledý. Po ranním šoku celý den zvracel. Ve zvracích objevil krev, ale nikomu o tom neřekl.

"To se ještě uvidí. Nevím, na čí účet ty vraždy jdou nebo proč byly spáchány, ale myslím si, že teď s tím bude konec."

"A co když přece jen budete muset povolat mamurovu policii?" zeptal se Hasim.

"Na to byste mi nejspíš mohl odpovědět lépe vy. Je oprávněna zastavit naši práci?"

Mladý Egyptan zachmuřeně potřásl hlavou: "Nevím. Asi vždycky záleží na tom..." Jeho nadšení pro výpravu citelně polevilo. Ve svém stanu už zase našel štíra. Zdálo se, že chodí vždy jen v noci a jen tehdy, když ve stanu není Abdul. Kromě toho má opět ten zvláštní děsivý sen: Svůdná žena s dlouhými nohama stála nahá před ním, povzbudivě mu kynula a objímala ho. Hned nato se jí však hlava proměnila v ohavná štíří klepeta. Ne, Hasim se tu už necítil dobře. Přemýšlel, nemá-li na tuto funkci rezignovat, vrátit se do Káhiry a uvolnit místo někomu srdnatějšímu.

"A jak teď pokračují práce?" dotazoval se Halstead.

"Dál necháváme kopat příkopy a v mezechase si má každý z nás pořádně

prohlédnout skály a porozhlédnout se po něčem, co by mohlo připomínat psa."

Mark nemohl spát. Dokonce i po třech pohárech Ronova chianti a sklence bourbonu byl dokonale vzhůru. Věděl, že zlost a frustrace už mu nedají pokoj. Kromě toho cítil silící bolest hlavy. Pohledem sledoval přízračnou pouť měsíce, který pomalu vycházel nad stanem. Jeho bledý svit probleskoval tenkou látkou stanové stříšky.

Nemohl uvěřit tomu, že ještě přede dvěma týdny byl v Los Angeles, kde vytočil Nancyino číslo a jako odpověď uslyšel: "Volané číslo neexistuje." Těžko také dokázal uvěřit tomu, že je to teprve čtyři měsíce, co onoho osudného deštivého večera v Malibu na jeho dveře zaklepal Halstead.

Vtom zvenku u stěny stanu zaslechl podivný zvuk. Opřel se o lokty a vykoul z moskytiéry. Tam se proti látce stanu tyčil slabě svítící bílý sloup, téměř neviditelný. Bylo to jako svisle dopadající měsíční paprsek, sloup nepřírozeného světla, o němž si Mark myslel, že je to optický klam. Určitě to pochází od feláhů, kteří sedí kolem ohně, nebo od ghaffíra, který s baterkou hlídá. Přesto ho to zaujalo. Upoutalo to jeho pozornost a přinutilo ho to vylézt z postele a krást se stanem k východu. Nadzvedl celtu a vyhlédl ven.

Byla tady zas. Stála trochu stranou a rozhlížela se po táboře. Přes její řídké tělo viděl světla El Hawaty, vzdálené tři kilometry.

Mark vyšel ze stanu a spustil celtu za sebou. Dlouho se na ni upřeně díval a snažil se nevnímat mimovolné reakce svého těla. A přece se nepopíratelně dostavily: náhlé bušení v hlavě, vlhké dlaně, sucho v ústech a pot na čele, pálicí jako led. Optický klam vzbudil Markovu zvědavost. Vědecký a průzkumnický pud ho hnál k ní.

A opět už začalo lehké bušení v jeho hlavě, jako mŕa narážející na okno. "Per-a em ruti. Bu pu ua metet enma-a. Erta na hekau apen." Bušení v jeho hlavě sílilo; bolest hlavy se zvětšovala. Marka to k ní magicky přitahovalo. Jako v tranzu přeběhl písek - ale nebyl to on. Jeho duch byl pln energie a jeho schopnost vnímat jako by se nekonečně zvětšila. "Speru ti erek tu em bak. Petra? Petra? Anau kernek er-s. Petra?"

Mark se zastavil několik metrů před ní. Zatímco naslouchal cizím zvukům ve své hlavě, kochal se její úžasnou krásou. "Speru ti erek tu em bak."

Chtěl polknout, nedokázal to však. Bolelo ho každé nadechnutí. Stiskl rty a pokoušel se zase ovládnout své tělo. Ona je snem, mámením smyslů, nic víc... ůPetra?" zaeptala. "Petra?"

A pak si uvědomil: Vím to! Rozumím!

To náhlé poznání ho zasáhlo tak prudce, že O krok ucouvl, Ať už to bylo cokoliv, sen nebo mámení smyslů, fascinovala ho a zároveň mu naháněla strach; chtěl zůstat stát a zároveň cítil přání utéct odtud. Žena jako by poznala, že náhle pochopil, neboť zmlkla a dívala se na něj smutnými očima. Mark otevřel ústa a pokusil se promluvit, ale dostal ze sebe jen ochraptělé skřehotání.

Čekala a nespouštěla z něho oči. Jazykem si olízl rty a polkl. Potom pomalu otevřel ústa a soustředil se, až se mu chvělo celé tělo.

"Nima...", zašeptal, "nima tra tu entek?" Kdo jste?

A sen odpověděl: "Spala jsem... čekala jsem..."

Ale to co slyšel, nebyla řeč, kterou znal. Cizí zvuky náhle ustoupily do pozadí a on dokázal vnímat pojmy. Slyšel její hlas, slova a rozuměl - jako by mluvila řečí, kterou vždy ovládal.

Žena jako by teď měla potíže. "Jsem... jsem ta, která se probudila ze spánku... jsem..." Čekání bylo pro Marka utrpením. Strnule tu stál, třásl se a po zádech a po prsou se mu v proudech lil pot. Pozoroval, jak žena-sen bojuje se svou pamětí, jako by si pokoušela vzpomenout. A nakonec to uslyšel.

Nyní to bylo více než šepot, byl to zřetelně slyšitelný hlas, který říkal: "Jsem... jsem... jsem Nefertiti..."

ŠESTNÁCT

Mark pozoroval, jak se mu v kávě rozpouští smetana, a nezřetelně vnímal Ronův hlas, který prosil Samiru o přídavek muhallabeyi. Zabýval se vlastními myšlenkami a nevnímal hlasy ve stanu.

Nešla mu z hlavy. Nefertiti, řekla. Nefertiti, královna Nefertiti.

Sen, mámení smyslů, výplod přepjatého mozku. Nic víc. Přesto na to nedokázal přestat myslet.

"Hej!"

Někdo mu silně třásl ramenem. Mark se nepřítomně zadíval na Rona.

starosti, Marku. Toho psa najdeme. Netrap se, musíš taky občas vysadit." Ron pokračoval, ale Mark už neposlouchal. V myšlenk

"Přestaň si dělat starosti, Marku. Toho psa najdeme. Netrap se, Musíš taky občas vysadit." RON POKRAČOVAL, ALE Mark už neposlouchal. V myšlenkách už byl zase jinde.

Osm úmorných hodin strávili tím, že důkladně prozkoumali každý útes a skalní útvar na plošině. Na konci tohoto dlouhého dne se nyní vrátili do tábora s úpalem a se špatnou náladou. Ale Mark nemyslel na tento den a nikdo nemohl tušit, čím se teď zabývá, protože o tom s nikým nemluvil. Jen Ghaffir ho minulou noc na své obchůzce táborem viděl v poušti polonahého a zbroceného potem, jak mluví sám se sebou. Ghaffir si myslel, že Američan je opilý. Namířil na Marka světlo baterky a tím zahlaval neuvěřitelnou ženu v bílém. Stačila už jen říct to jméno.

Když se ostatní hlučně zvedali a odcházeli ze stanu, Marka to náhle prudce vytrhlo z jeho myšlenek. Alexis Halsteadová, to věděl, se hned vrátí do svého stanu a největší denní vedro přežije ve spánku navozeném prášky. Hasím odejde do ústraní napsat dopisy svým četným příbuzným. Ron se bude zdržovat v temné komoře a Sanford Halstead bude nejspíš provádět svá obvyklá cvičení.

Jen Jasmina zůstala.

"Nejste dnes příliš hovorný," řekla mu. Mark odsunul netknuté jídlo a vstal: "Je spousta věcí, o kterých musím přemýšlet."

"Měl byste něco sníst. Už jste hodně zhubl."

"Opravdu?" sáhl si Mark na břicho a zjistil, že tukové polštáře a pneumatika kolem pasu zmizely. Tělo se mu napjalo a zeštíhlo.

Odcházel s Jasminou ze stanu a myšlenky mu zase utíkaly. Šli vedle sebe mlčky. Když dorazili k Jasmininu stanu, mladá žena se zastavila a pohlédla na Marka: "Marku, dělám si starosti,"

"S čím?"

"Rozhlédla se a ztišila hlas: "Jde o pana Halsteada. Trpí silným krvácením, ale nechce se ode mě nechat ošetřit. Nechápu proč."

"Sanford Halstead je vyslovený macho. Přijde mu zatěžko otevřeně připustit slabost, obzvláště před ženou." "Macho?"

"Tak se říká muži, který se prezentuje jako přehnaně tvrdý a mužný. Myslím, že si musí svou mužnost stále dokazovat. Namlouvá si železné zdraví a nikomu nemůže přiznat, že není zdaleka tak perfektní."

"To je přece bláhové. Potřebuje lékaře."

"Můžete mu pomoci?"

"Zavrtěla hlavou.

"Je to zlé?"

"To nemůžu říct, když jsem ho nevyšetřila. Mluvil s vámi znovu o svých potížích?"

"Ne. Já už jsem na ně taky úplně zapomněl."

"No jo...." podívala se dolů na své nohy a bosým palcem ryla do písku.

"A co váš stan? Viděla jste ještě nějaký hmyz?"

"Jen pár..."

"Hm," podíval se Mark na její skloněnou hlavu a pozoroval dlouhé černé kadeře, které jí padaly na záda a na ramena. Byla tak drobná, tak klidná, tak jemná, a přitom tak provokativně smyslná. Ptal se sám sebe, co si asi o něm myslí. Propast mezi muslimskou a západní kulturou byla prostě příliš velká. Pochyboval, že k němu cítí totéž, co on k ní: touhu vzít ji do náručí, opít se jejími polibky a jít s ní do postele...

Jasmina zvedla hlavu a Mark se okamžitě zastyděl za své myšlenky.

Hleděla na něj s lehce pootevřenými rty, jako by čekala, že něco

řekne. "No, takže dobrou noc," pronesl konečně.

Když zmizela uvnitř stanu a zatáhla zip moskytiéry, loudal se od stanů

a rozhodl se, že než půjde do postele, ještě si v klidu vykouří dýmku.

Blízko staré zdi narazil na Alexis Halsteadovou, která tam stála

nehybně jako socha a jako by naslouchala.

"Paní Halsteadová?" Když se k ní blížil, ucítil zase známou vůni

gardénií, ale tentokrát se k ní přidalo ještě něco jiného. Byl tu

osobitý, téměř nezatelný pach... Stoupl si před ni a viděl, že Alexis

hledí lesklýma skelnýma očima strnule před sebe. Pod nasládlou vůní

gardénií ležel jiný, nechutný, poněkud odpudivý pach, který Mark

nedokázal určit. "Paní Halsteadová?"

Zakolísala pohledem a potom na něho upřela oči. Bylo to, jako by ji

právě vytrhl ze snu. "Slyšíte šumění větru ve větvích stromů?" Mark se

rozhlédl bezvětřím noční pouště. "Nejsou tady stromy, paní

Halsteadová." Pak ho to najednou napadlo. Byl to pach zvětralého

alkoholu. "Ale já to slyším zcela zřetelně..."

"To není možné, paní Halsteadová. Jen si to namlouváte."

"Jistě," unikl Alexis dlouhý chvějivý vzdech.

"Není vám zima?"

Trochu si namasírovala paže a hned nato prudce potřásla hlavou:

"Ne, cítím se skvěle. Ten pouštní vzduch ve mně Vzbuzuje divné sny..."

"Proč nejdete spát?"

"Nejsem unavená. Tak si sedněte a chvíli si se mnou povídejte."

Když se posadili na zídku z vepřovicových cihel, Mark sáhl po své

náprsní tašce a vytáhl dýmku a sáček s tabákem;

"Smutné, že?" poznamenala Alexis.

Mark kývl, nacpal si dýmku a zapálil si. "Jak to jen archeologové

můžou vydržet?"

Mark potáhl z dýmky a strnule hleděl před sebe. Cítil, jak se k němu

Alexis přisunula; "Pane doktore,"

"Ano?"!

Položila mu ruku na paži: "Nechtěl byste někdy vědět...?"

"Co?"

"Jak to tady asi před třemi tisíci lety vypadalo?"

Nuceně se zasmál: "Ovšem. Koneckonců je to má práce, takhle se ptát,

paní Halsteadová. Jsem egyptolog."

"Klidně mi říkejte Alexis."

Mark se cítil nesvůj. Jako by ho zastřeným pohledem svých zelených

očí chtěla hladit, svlékat a znásilňovat. Byla to Alexis Halsteadová,

a přece to nebyla ona, jako by se jí zmocnilo něco cizího. A opět se

divil, jak známý mu připadá její omamně krásný obličej. Jako antický

profil vytesaný do Vápence...

Otřásl se zimou: "Tady venku je zima, paní Halsteadová. Proč nejdete

zpátky za svým..."

"Nemyslím egyptologa, ale člověka ve vás. Co si myslíte jako člověk o

tomto městě a o lidech, kteří tu před dlouhou dobou žili?"

"Paní Halsteadová..."

"Alexis. Prosím vás, nechovejte se ke mně jako k cizí. Budme přátelé."

Její hlas zněl velmi jemně a opřela se o něj.

Mark chvíli přemýšlel, potom vyklepal dýmku o zed' a řekl:

"Paní Halsteadová, je přece snad samozřejmě a každopádně to patří k

mým zásadám, že se nikdy nezapletu se ženou svého zaměstnavatele nebo

nadřízeného." Chtěl vstát a odejít.

Tiše se zasmála, uchopila ho a zadržela: "Máte také nějaké zásady,

kteří vám zakazují zaplést se se svým zaměstnavatelem?"

"Pane doktore, na tuto výpravu vás neangažoval můj muž, nýbrž já."

"Cože?"

"Četla jsem vaše knížky a udělaly na mě dojem. Když přišel Sanford

domů s tím deníkem, tak jsem hned věděla, že budete na tu věc ten

pravý. Trochu jsem si vás prověřila a došla jsem k závěru, že naši

nabídku neodmítnete, lépe řečeno nebudete moci odmítnout."

Když Alexis Halsteadová mluvila, zdrsněl jí hlas. Oči jí jiskřily opět

1;1' "Jak tomu mám rozumět?"

tak chladně jako jindy. Opřela se dozadu a při tom se od Marka trochu odsunula. "Můj muž sám nemá ani halíř, pane doktore. Ničím není. Když jsem se s ním před devíti lety seznámila, byla jsem bohatá dědička, kdežto on prodával v obchodním domě kravaty. Uzavřela jsem s ním dohodu a až dosud to výborně klapalo."

"Dohodu?"

"Potřebovala jsem manžela, pane doktore, ale nechtěla jsem dozorce. Tak jsem pro tu roli najala Sanforda. Vzbuzuje dobrý dojem a výborně hraje divadlo, když na to přijde." Rukama si objala jedno koleno a lehce se pohupovala. "Ještě nikdy jsem po žádném muži netoužila, pane doktore. Představa sexu s mužem je mi protivná a chápu to jako čistou ztrátu času. Připadá mi odporné, když se mě nějaký muž dotkne. Ovšem absurdně jsem muže potrebovala. Jako neprovdaná zamožná žena jsem byla ideálním cílem mužů honících se za věnem. A taky pro sukničkáře, kteří mě chtěli dobýt takřkajíc ze sportovní ctizádosti. Nemohla jsem nikam jít a nic dělat, aniž bych byla pořád vystavena obtěžování, dotěrnostem a pokryteckému žvanění. Někteří muži byli tak vytrvalí, že jsem nakonec manžela angažovala - herce, který vklouzl do role potřebného chotě, ale nic se mnou v tom smyslu neměl. Sanford, prodavač kravat, tyto předpoklady splnil."

Alexis lživě pohlédla na Marka: "Víte, Sanford je totiž impotentní.."

"Paní Halsteadová..."

"Moje tělo ho ani v nejmenším nezajímá. A za peníze by udělal všechno. Jmenovala jsem ho předsedou vedení jedné firmy, dala jsem mu auta, elegantní obleky a kapesné. Za to mi dal své příjmení a všude mě doprovází, kdykoliv to od něho požaduji."

Proboha, myslel si Mark a rozhlížel se po bezútěšné poušti, jako by hledal východisko ze své situace.

"Vždycky dostanu, co chci, pane doktore. Nebylo pro mě těžké vést rozhodnutí jmenovací komise tak, jak jsem to potrebovala."

Na univerzitě v Los Angeles mám vlivné přátele..."

Nechápavě na ni zíral: "Cože? Co mi to tu říkáte?"

"No tak, pane doktore, nesnažte se mně namluvit, že jste si obě události nikdy nespojil. Ztratíte místo na katedře a v příštím okamžiku stojí přede dveřmi Sanford s lákavou nabídkou. To přece není možné, že jste věřil na náhodu!"

"Vy? Proč jste to udělala?"

Pobaveně ohrnula rty: "Vy jste opravdu neměl tušení? Zklamal jste mě, pane doktore! Samozřejmě byste to místo dostal. To jste přece věděl. Opravdu jste si nepoložil otázku, proč najednou hlasovali všichni proti vám, když to vypadalo jako jistá věc?"

Markovi se křečovitě napjalo celé tělo. Zat'ál zuby, až mu vystoupily šlachy na krku.

"Ostatně to byl velmi těsný výsledek hlasování, pane doktore. Myslím, že kdybyste to místo dostal, nedal byste se tak lehko přesvědčit, abyste jel s námi do Egypta. Neriskoval byste, že opět ztratíte místo na katedře. V té době jste však neměl co ztratit. O to už jsem se postarala."

"Jsou přece i jiní egyptologové," s námahou odpověděl Mark.

"Proč právě já, proboha?"

"Protože jsem došla k závěru, že najmu vás, jen z tohoto důvodu. Máte cílevědomost, která se mi líbí. Vaše neotřesitelná oddanost vědě, dokonce i přes nebezpečí, že ztratíte ženu, kterou milujete..."

"Cože?"

"O Nancy vím všechno. Bylo to pro vás těžké volit mezi ní a svým povoláním, že? Takového muže jsem hledala. Někoho, kdo se před ničím nezastaví, který se nedá ničím zadržet, aby dostal, co chce, ani ženou. Tím si jsme vy a já docela podobní."

Mark vstal a zkoumal obzor, zda by snad mohl i přes tmou rozeznat Nil. Potreboval něco, na co by mohl upřít svůj pohled. Bylo mu zatěžko dívat se na tuto ženu, jejíž slova ho bodala jako rány nožem.

"Nejsme si podobní ani v nejmenším, paní Halsteadová," namítl příkře.

"Mýlíte se ve mně."

"Opravdu?" švihem se zvedla. "Mohl jste si vybrat, pane doktore, a

znal jste riziko. Rozhodl jste se pro Egypt. Opravdu si myslíte, že Nancy počká, než se vrátíte?"

Její hlas byl rezavě ostrý. Mark viděl v dálce řeku, černou na černém, a vnitřně strnul.

"To je taky něco, co se mi na vás líbí," slyšel ji říkat, "nevzdáváte se. Bráníte se a za těchto okolností pro mě ten hrob najdete, pane doktore, obzvlášť teď."

Mark klesl k zemi u staré zdi a ukryl obličej do dlani. Na těch slovech bylo zničující, že byla pravdivá.

Alexis Halsteadová zůstala stát s vítězoslavným úsměvem před ním a kochala se pohledem na jeho porážku. Avšak v příštím okamžiku zakolísala, jako by jí bylo na omdlení, a špičkami prstů si přejela po spáncích. Zelená duhovka jejich očí zesklivatěla, pohled se jí zakalil, výraz obličeje strnul a na chvíli vypadala jako mramorová socha.

Pak zamžikala, zhluboka se nadechla a znovu se na Marka usmála. Oči jí opět začaly teple zářit, rysy obličeje vypadaly jemné a tělo půvabné.

"Ano, najdete pro mě ten hrob, Marku," řekla měkce, "vím to. nejste... už vůbec daleko. Jste ... už skoro... tady." Mark se na ni překvapeně podíval. Alexis teď vypadala stejně smyslně a svůdně jako na začátku rozhovoru. Těžce dýchala. Mark si ji zmateně prohlížel. Ten hlas už nebyl její. Zelená jejich očí dostala podivuhodný tmavý odstín. Dívala se na něj, avšak jako by ho nevnímala.

"Co tím myslíte?" zeptal se zlostně.

"Myslím, že hrob je tam v kaňonu a že ho brzy najdete. "Ale momentálně... jste na špatné stopě... musíte se obrátit..."

Opět zakolísala. Protože se bál, aby nespadla, Mark vyskočil, a chytil ji za ruce: "Jděte spát, paní Halsteadová."

"Ne, ne," odporovala bez dechu s napůl zavřenýma očima.

"Musím mluvit... Musím s vámi mluvit. Musíte mě vyslechnout. Nejsem tahle, nýbrž tamta a musím vám říct věci, které vám prozradí, kde leží..." Opatrně s ní zatřásl:

"Paní Halsteadová, vraťte se prosím do stanu. Je pozdě. Všichni jsme unavení."

Protáhla obličej: "Musím s vámi mluvit! Proč jen mě nechcete poslouchat?"

Mark se zoufale ohlédl, jako by hledal pomoc. Třeba by Jasmina...

ustoupila dozadu a zuřivě na ^lího hleděla: "Co vás to napadá, dotýkat se mě?" . : ^ ^ ;

1:11,1 "Paní Halsteadová..."

"Nepodceňujte mě, doktore Davison! Nedám se koupit, za žádnou cenu!"

Pruďce se otočila a pospíchala zpátky do tábora; zářivě rudé vlasy jí přitom jako ohnivá zář poletovaly kolem hlavy.

Mark za ní vyjeveně hleděl a hned nato ucítil v týle studený závan.

Když se otočil, spatřil proti sobě ženu v bílém.

Ihned byl zase při plném vědomí a zmatek z chování Alexis Halsteadové se rozplynul. Andělské zjevení ženy ho zcela zaujalo a kvůli němu náhle zapomněl na všechno kolem sebe.

Pak uslyšel: "Nima tra tu entek?"

A zašeptal: "Jsem Davison."

Později si Mark vzpomněl ještě i na jiné věci: že vítr se náhle utišil, že jasná hvězdnatá obloha se zatáhla mraky a že žena byla pod průhledným rouchem nahá. V té chvíli však cítil jen neukojitelnou zvědavost, jako každý vědec, který stojí před překvapivým novým fenoménem.

Zpočátku mluvili jen zajíkově a pokoušeli se naladit na myšlenkové vzorce druhého. Ženina staroegyptská slova jako by se Markovi sama překládala a jeho anglický šepot jako by se měnil, zatímco mluvil, takže oba se dorozumívali v nějaké univerzální řeči,

"Co jste?" zeptal se.

"Jsem Nefertiti."

"Ne, nechci vědět, kdo jste, ale co jste."

"Jsem Nefertiti."

"Zdá se mi to? Namlouvám si jen, že vás vidím?"

Vznášela se těsně nad zemí a v nadpozemsky krásném obličejí se odrážel

hluboký zármutek. "Spala jsem, ale teď jsem vzhůru."

"Jste skutečná, jste živá?"

"Ano..."

Mark se opět posadil na zídku a rukama se opřel o kolena. Stála u něho blíž než kdykoliv předtím, takže mohl rozeznat každý detail úžasné jemných, dokonale tvarovaných rysů jejího obličej. "Proč jste tady?" zeptal se.

"Spala jsem! Podívejte, spala jsem, celá tisíciletí..."

Zvedla štíhlé paže a vztáhla je k nebi. "Mám velký smutek a toužebně čekám! Jsem osamělá! Tak sama..."

"Co jste? Jste sen? Nebo duch? Jak to, že se můžeme dorozumívat?"

- !ii ^:i!

Nefertiti svésila ruce a bezmocně pohlédla na Marka.

"Říkáte divná cizí slova, a přece vám rozumím," zamumlal Mark.

"Vy... studoval jste, Davisone. Studoval jste moji řeč a ta teď stále ve vás dřímá. Já jsem ji znovu probudila k životu."

Udiveně se podíval na postavu. "Studoval..." zašeptal. Tu se před ním náhle vynořily tehdejší znaky a obrázky. Viděl řady hieroglyfů, kterými se zabýval před mnoha lety, a slyšel vlastní hlas z kazetového přehrávače, jak testuje přesvědčivost své teorie.

Se slovy, která teď říkala - petra (co), tennu (kde), tes-a (já), se všemi se během toho tříletého studia vícekrát setkal.

"Říkáte, že jste Nefertiti. Máte manžela?"

"Ano."

Mark se přisunul až k okraji zidky: "Kdo je to?"

"Spí..."

"Kde?"

"V kaňonu..."

Mark měl nepříjemný pocit, jako by se mu stáhlo hrdlo.

"Jak se jmenuje?"

"Je to ten, kterému se líbí Aton. Jmenuje se Achnaton."

Mark si rukávem zakryl ústa. Ze všech sil se snažil ovládnout se a nezmařit všechno ukvapeným jednáním. Postava vypadala tak křehce, tak jemně a spojení mezi nimi nebylo pevnější než vlákno pavučiny.

"Mohou vás vidět ostatní?" "Ne."

"Mohou vás slyšet?" "Ne." "Proč ne?"

"Nevím, Davisone. Jsem-li pro vás hádankou, vy pro mě nejste o nic menší." "Kdy žijete?" "V době teď."

"Je to vaše budoucnost, nebo moje minulost?" "Nevím."

Mark nevěděl, zda ztratil rozum, nebo se mu to zdá. Mluví s halucinací! "Víte? o mně něco?"

"Ne."

"Hledám jeden hrob. Víte, kde leží?"

"Psí!" zvedla Nefertiti mléčně bílou ruku a chytila se za tvář: "Tady někdo přichází."

Mark se otočil. V táboře byla tma a ticho. "Jsme sami."

"Ne, můj milý, někdo tu je. Musím jít. Ale zase se vrátím, Davisone. Poslechněte stařenu..."

Zatímco se na ní díval, mizela a její záře pomalu bledla jako vyhaslá hvězda. Vtom Mark za sebou zaslechl šustění. Vyskočil a viděl, jak k němu ve tmě přichází Samira. Když se k němu přiblížila na pár kroků, zastavila se a blýskla po něm očima.

"Co se to tady děje?" zeptal se arabsky. "Vysvětlí mi to"

"Začíná to, pane. A teď musíte jednat rychle."

"Zdálo se mi to? Je jen výplodem mé obrazotvornosti, nebo začínám bláznit?"

"Nadešel čas, pane. Čeká nás boj. Musíme si pospíšet!" Černý hábit na ní vlál v nočním větru. "Musíte teď jít za mnou, pane."

"Kam?"

"Musím vám něco ukázat."

Než se jí mohl na cokoli zeptat, stařena se od něho odvrátila a pajsala pískem odtud.

Mark ji zmateně následoval.

Samira ho vedla nahoru Královským vádí a celou dobu pospíchala napřed, aniž by se po něm jedinkrát otočila. Svítíl jim úplněk a hvězdy, ale

přesto byla hrozná tma a Mark sebou musel hodit, aby ji neztratil z očí. Třikrát - jednou dokonce koptsky - na ni zavolal, aby na chvíli zastavila, Samira však jako by ho vůbec neslyšela. Jako stará vrána poletovala pomalu stoupajícím vádí a dvakrát uklouzla na šterku. Vzduch byl stále chladnější. Zahnuli do úzké průrvy, která odbočovala z vádí těsně před Královským hrobem. Vedle nich se hrozivě vypínaly holé skalní stěny. Mark se o ně popříkladu staré ženy opíral vpravo i vlevo, aby zcela neztratil rovnováhu.

Hluboká průrva vedla z hlavního vádí příkře vzhůru a místy to bylo tak nebezpečné, že oba museli lézt po čtyřech. Propocená košile se mu lepila na tělo jako ledový rubáš. Dýchal rychle a zprudka. Stará žena neúnavně mířila vpřed. Lehce šplhala po skalách a ani jedenkrát se po něm neohlédla.

Byl to dlouhý a nebezpečný výstup, a když konečně dorazili na vysoko položenou část pouštní plošiny, Mark klesl na kolena a udýchaně lapal po vzduchu. Kolem něj fičel syrový, rezavý vítr a v ledovém vzduchu ho bolely plíce. Když si rukou přejel po obličeji, zjistil, že má rozdrásané dlaně a že mu krvácejí.

Samira, která také lapala po dechu a přitom se kývala tak silně, že Mark myslel, že se zhroutí, však neomylně pokračovala v cestě. Zkusil na ni zavolat, avšak neměl k tomu síly, ani dech mu nestačil. Pak zakopl a jak široký tak dlouhý se natáhl do pisku. Když zakrátko opět přišel k sobě a zvedla hlavu, spatřil Samiru se skrčenými koleny dřepět v prachu o několik metrů dál. Kývala trupem sem tam a tiše zpívala, jak to dělala tehdy, když ji on a Jasmina našli za společenským stanem. A když se Mark namáhavě postavil a vrávoral k ní, ve stříbrné záři měsíce si všiml, že fělážka už zase žvýká listí.

"Co to všechno má vlastně znamenat?" zeptal se. Jeho hlas protrhl ticho pouště a stoupal ke hvězdám. Kolem dokola se rozkládala pustá měsíční krajina. Povrch náhorní roviny vypadal v noci úplně jinak než ve dne. Nyní vypadaly nehostinné, příkře se tyčící hroty skal jako cizokrajné zříceniny. Člověk by je mohl pokládat za rozbité sloupy a rozbořené zámky nějaké mimozemské civilizace. Průrvy a propasti prostupovaly planinou jako obrovští hadi. Byl to děsivý, hrozivý svět.

Dřepěl si před stařenu: "Proč jsi mě sem zavedla?" Přestože Samira měla dál otevřené oči, vypadalo to, že ho nevidí. Dál se kolébala sem tam a neochvějně pokračovala ve své litanii.

"Zatraceně!" zařval Mark vztekle bláznivá stará čarodějnice!"

Narovnal se a ve tmě se rozhlížel po nějaké stezce, která by vedla dolů. Věděl, že cestu, kterou přišli nahoru, by nikdy znovu nenašel. Příliš mnoho úzkých průrv ústilo do hlubokých propastí nebo do slepých kaňonů, v nichž by beznadějně uvízl. Zítra by ho Abdul možná nenašel dost rychle a pak by se na něho vrhla divá zvěř.

"Poslyš!" křikl. "Zaveď mě zpátky do tábora!"

Samira pokračovala v monotónním brumlání přitom upírala zrak na nějaké místo na východě.

Mark se zuřivě sklonil a chytil ji za kostnatá ramena:

Nevím, kde jsme! Zaveď mě zpátky!"

Když jí začal třást, stařena prudce zvedla paže a překvapivě pevně ho uchopila za ruce: "Počkejte, počkejte, pane. Už, už."

"Čekat, čekat! Na co mám čekat? Bože všemohoucí!" Setřásl její ruce a ucouvl. Otočil se jednou dokola, aby se zorientoval, a pokoušel se uklidnit. Vlastně jsme nemohli dojít příliš daleko, přemýšlel.

A přesto mi to připadá, jako bychom sem lezli celé hodiny. Proč jen jsem šel za ní? Abdul... Abdul mě začne zítra ráno hledat. Kolik času bude potřebovat? Celé dny...

"Pane!"

Když se na ni podíval, Samira natáhla pravou ruku a křivým hnědým prstem ukázala vzhůru. Ukazovala na jeden bod na obzoru.

"Teď, pane!" vykřikla.

Mark se otočil. Viděl začátek svítání, první tenké proužky pastelového východu slunce. A těsně nad obzorem, na čáře, kde jako by se obloha dotýkala pouště, objevil nepatrný světelný bod.

Zatímco se zvedla ranní bríza a čechrala mu vlasy, Mark pozoroval se zatajeným dechem, jak se světlá stálice vznáší nad horizontem. Jako očarován sledoval její dráhu, zatímco obloha se stále jasnila. Náhle spatřil zlatou sluneční korónu jako slabě zářící stuhu na obzoru a upíral na ni pohled, až bylo světlo příliš prudké a musel se odvrátit. Ještě dlouho zůstal stát na planině, zatímco tma postupně ustupovala před ohnivými červánky, a naslouchal felážčině zpěvu. "Neuvěřitelné," šeptal, když slunce zcela vyšlo a hvězda už nebyla vidět. Našel psa.

SEDMNÁCT

"Sirius...", opakoval Ron a nepřítomně ťukal prázdným papírovým pohárkem o stůl "Jak napsal Ramsgate: směšně lehké." Mark se teď cítil trochu lépe. Když se zcela vysílen vrátil do tábora, dal si oživující sprchu a zhltnul pořádný oběd. V čerstvě vypraných džínách a v tmavě zelené košili teď seděl ve společenském stanu s nohama nahoře a odpočíval. Dvaatřicet hodin nespál.

"Když jsem tam stál a pozoroval východ slunce, najednou mi bylo všechno jasné. Když jsem si všiml, co je to na obloze za světlo, napadlo mě taky, že dnes máme devatenáctého července. Ta hvězda je Sirius, jehož každoroční heliakický východ oznamoval starým Egyptanům začátek zátop na Nilu."

"Co míníte tím heliakickým východem?" chtěla vědět Jasmina.

"Tak se říká východu se Sluncem. Hvězdu je vidět jen krátce za ranních červánků, pak už je Slunce příliš jasné."

"Ale proč zrovna dnes?" zeptala se Alexis. Hlas jí zněl zcela bez zájmu. "To vám rád znázorním. Hasíme, můžu si na chvíli půjčit váš zápisník?" Všichni se zvědavě naklonili, když Mark kreslil hrubý náčrtek. "Tato čára je obzor. Tento kruh je Slunce. Takže jak všichni víme, Slunce vychází na východě a zapadá na západě. Na co jsme přitom ale nepomysleli, je to, že se pohybuje také severojižním směrem podél obzoru. Zatímco denně putuje od východu na západ, během roku opisuje dráhu, která probíhá od jihu k severu. Půl roku ale zapadá někde tady. Ale protože zemská osa je šikmá, pozorujeme, že se Slunce pohybuje poněkud na sever."

"Po proudu," poznamenal Ron.

"Přesně. Tady teď máme Sirius," tužkou namaloval bod vedle kruhu, který představoval Slunce. "Část roku se Sirius neobjevuje, protože se schovává za Sluncem. Avšak protože se Slunce pohybuje k severu, v určité době se Sirius objevuje jižně od něho a je viditelný nad obzorem. Jako dnes ráno."

"Vždycky devatenáctého července," žasla Jasmina. "Ano, vždycky. Egyptané to věděli. Byli to skvělí hvězdáři. Vypozorovali, že se ta hvězda každých tři sta šedesát pět dní objevuje poprvé na tomtéž místě. Podle ní řídili svůj rok. Pro staré Egyptany byl Sirius svatý."

"A jak se tedy dá vysvětlit ta věc se psem?" "Úplně jednoduše. Že jsem nato hned nepřišel, je částečně moje vina, protože jsem špatně přeložil tu hádanku. Částečně to ale spočívá i v tom, že od mužů, kteří stělu vytesali, nás dělí více než tři tisíce let." Mark nakreslil hieroglyfy, které byly na posledním řádku stély. "Amon-Re, jede po proudu, zločinec leží, pod ním, oko Esetino, být opatřen něčím. V podstatě směšně jednoduché, jenže jsem se dopustil stejného omylu jako svého času Ramsgate. Dokážu si to vysvětlit jen tak, že jeho překlad se mi už tak usadil v hlavě, že jsem nebyl přístupný jiným možnostem. Tenhle symbol," ukázal na velký trojúhelník, "má jako většina hieroglyfů dva významy. Je to sloveso být opatřen něčím, představuje však i hvězdu Sirius. Protože jsem měl předpojaté mínění o tom, co tento řádek říká, než jsem si ho sám přečetl, zapomněl jsem uvážit druhý význam tohoto symbolu." "Proč jste si tak jistý, že druhý výklad je správný?" "Vím to, neboť když mi teď bylo jasné, že je tím míněna ^hvězda, vzpomněl jsem si taky na to, že občas je Sinus

?

označován jako 'oko Esetino'. Takže nový překlad zní:

Když putuje Slunce po horizontu k severu, zločinec leží pod Siriem, okem Esetiným."

Halstead popotáhl a přidržel si u nosu kapesník: "To ještě pořád nevysvětluje psa."

Mark vrátil Hasimovi zápisník a propisovačku: "Pane Halsteade, Sirius je nejjasnější hvězda na obloze. Je to jediná stálice v souhvězdí Canis Maior. Známe ji taky pod jménem Psí hvězda."

Halsteadovi pomalu klesla ruka s kapesníkem: "Psí hvězda..."

, ;' ; "Lidé ve starověku pro ni nemají naše

dnešní pojmenování. Sebbacha Ramsgatovi řekla, že má hledat pod psem. Jeho i moje chyba byla, že jsme ne

"Lidé ve starověku pro ni nemají naše dnešní pojmenování. Stebbacha Ramsgatovi řekla, že má hledat pod psem. Jeho i moje chyba byla, že jsme vzali v potaz změnu jazyka v časovém období tří tisíc let. To, co staří Egypťané označovali jako oko Esetino, je pro nás pes."

"Ale jak si můžete být tak jistý?" zeptal se Hasím,

"Krátce po východu slunce mě Samira zavedla na okraj planiny. Podíval jsem se dolů a daleko pod sebou jsem viděl náš malý, ze tří stran uzavřený kaňon. Slunce právě vrhlo první paprsky na výkopy. Potom jsem uviděl, jak můj stín dopadl sedmdesát metrů pode mnou přesně na sokl stély." Mladý Egypťan užasle vyvalil oči. "Teď uděláme toto, pane Šeichly: Zítřka ještě před svítáním vystoupíme s měřicími přístroji na planinu, a až vyjde Sirius, použijeme jeho cestu k výpočtu jeho dráhy směrem ke stéle. Odtamtud určíme trojúhelník a podle souřadnic kamene a hvězd, které dostaneme, bychom měli dokázat lokalizovat hrob někde ve skalní stěně kaňonu."

Na okamžik se všichni ponořili do zadumaného mlčení.

Nakonec Jasmina zamumlala: "Blížíme se ke konci..."

Mark se na ni usmál a vzpomněl si na to, jak mu omývala rozdrásané ruce a ošetřovala je mastí.

"Je jen škoda, že s tím musíme čekat až do zítřejšího rána..."

poznámeneala Alexis a hleděla si na prsty.

"Obávám se, že kdybychom s tím začali už dnes odpoledne a jen přibližně určili polohu hvězdy, mohli bychom se minout o mnoho metrů. V tom případě bychom hrob úplně minuli a dohrabali se třeba až do Číny a nic nenašli."

"Ta hvězda není v noci vidět?" zeptal se Hasím.

"Ano, teď už ano, když už poprvé vyšla. Ale ve tmě nemůžeme pracovat."

Mark vstal a protáhl se: "Do zítřka do rána už není moc daleko a myslím, že všichni potřebujeme ještě trochu klidu. Paní Halsteadová? Halsteade, je vám dobře?"

"Sanforde?" vykřikla Alexis a také vstala. Halstead zvedl hlavu a ukázal kapesník nasáklý krví.

"Mark seděl bez košile a bez bot na svém polním lůžku. Ve žhavém odpoledním vedru nemohl spát. Před sebe si rozložil mapu náhorní plošiny se čtvercovou mřížkou a hledal v ní kaňon.

Ron, který seděl se zkříženými nohama na své posteli upíjel víno.

Marka notnou chvíli pozoroval. Potom řekl "Je mi líto, Marku, ale mě se to nelíbí."

Mark odpověděl, aniž by zvedl hlavu: "Co se ti nelíbí?

Našel kaňon a zakroužkoval ho tužkou.

"Celá tahle záležitost. Mám takový pocit, Marku, dost divný pocit."

::1^111 . -E.^E.N^U

Mark zvedl hlavu a zamračil se: "Z čeho?"

"Ty víš z čeho. Z celého toho projektu."

Mark se odvrátil. V této chvíli nemohl vydržet pronikavý pohled svého přítele. "Nevím, o čem to mluvíš."

"Ovšemže to víš. Všichni víme, že se tady dějí divné věci, jenže nikdo nemá odvalu o tom mluvit."

"O čem to vlastně mluvíš?"

"Nejprve by tu byly ty noční můry, které máme všichni. A pak to divné chování paní Halsteadové. Většinu času tady pobíhá jako náměsíčná. Jen když se na tebe podívá. Marku, tak jí z očí kouká šílený, lačný pohled, jako by byla vyhladovělá nebo měla absták. A pak je tady ještě Halstead s tím krvácením. A Hasím, který zabíjí ve stanu jednoho štíra za druhým. A..."

"Ach, přestaň s tím už, Rone!"

"Je to těch sedm střežících bohů. Marku, nestrpí nás tady."

Mark temně pohlédl na přítele: "Nemůžu uvěřit tomu, tu slyším. Ty, vědec..."

"A co ty? Co tebe zneklidňuje? Jen se podívej na ty temné kruhy, které máš pod očima. Zestárneš tady o deset let."

Mark hleděl na mapu a opět přemýšlel, má-li Ronovi povědět o zjevení (nebo co to bylo) Nefertiti. Teď však nebyl ten pravý okamžik, když Ron viděl antické kletby v romantickém světle a rozumově vysvětlitelné události pozvedal do oblasti parapsychologie. Když byl člověk v poušti, musel koneckonců počítat s tím, že narazí na štíry a na roje hmyzu. Sanford Halstead očividně trpěl abnormální krvácivostí. A jeho žena byla znatelně závislá na práscích...

"Chci odtud. Marku."

Mark prudce zvedl hlavu: "Cože?"

Ron zůstal klidný a mírný: "V dohledné době se dočkáme strašlivých událostí. Čím víc se budeme blížit k objevení hrobu, tím horší budou ty strašidelné sny. A ten... ten pocit, který mám. Jistěže jsem vědec, Marku, egyptolog. A jako egyptolog dokážu lépe než kdokoliv jiný poznat moc starých Egyptanů."

Mark se zmateně díval na svého přítele: "To přece nemůžeš myslet vážně!"

"Myslím to naprosto vážně. A myslím, že ostatní to cítí stejně."

Marku," natáhl dlouhé nohy a posunul se na kraj postele, "oba ti ghaffirové přišli o život stejně jako Ramsgatův ghaffir. A jeho žena Amanda začala být náměsíčná. Jeho tlumočník najednou začal trpět krvácivostí." Marku, všechno se teď děje znovu!"

Mark odsunul mapu a uchopil láhev.

Co ho nejvíc mátl, to byla skutečnost, že musel dát Ronovi ve všem zapravdu. Také si přece všiml, že se děje něco hrozného. Ale je tu hrob a v něm leží kacířský král, a člověk, který by hrob objevil, by dosáhl větší slávy než Howard Carter.

"Jen se podívej sám na sebe," pokračoval Ron. "Piješ teď víc než kdykoliv předtím."

Ale ještě silnější než touha po uznání bylo lákání ženy-ducha, která si říkala Nefertiti. Nemohl ji nechat být, dokud nepřijde na její tajemství...

"Co je to?"

Mark zvedl hlavu: "To někdo křičí. To je Jasmina!"

Oba byli vnřiku na nohou a vyběhli ze stanu. Venku potkali Abdula, který také pospíchal směrem, odkud se ozýval křik. Téměř současně dorazili ke stanu Halsteadových. Mark nadzvedl celtnu a jako první se vřítel dovnitř.

Ve vchodu se zarazil, jako by vrostl do země.

Na posteli seděla stará Samira, držící v klíně hlavu Sanforda Halsteada. Právě mu přikládala k ústům pohár. Pak si Mark všiml Jasmíny a Alexis, které si vjely do vlasů, přičemž mladá žena křičela tak hlasitě, až v obličeji zrudla jako krocan.

Hej!" zařval Mark.

Všechny tři ženy k němu překvapeně vzhledly. Samirina ruka s pohárem klesla.

"Co se tu k čertu děje?"

"Ta stará čarodějnice ho chce otrávit!" křičela Jasmina a snažila se Alexis vytrhnout.

"To není žádný jed," odpovídala Alexis udýchaně. "Je to lék. Zastaví krvácení."

Mark si zkoumavě prohlížel pár na posteli: starou Samiru v černém a Sanforda Halsteada, který jí jako omámený ležel v náručí. "Co mu chce dát?"

"Je to něco z toho váčku, který nosí u pasu," vysvětlovala Jasmina.

"Náhodou jsem přišla sem, abych se na něho podívala, a přistihla jsem ji při tom, jak mu to míchala do čaje. Pokoušela jsem se ji zadržet, ale..."

"Není mu dobře!" zaslechli od postele nakřápý hlas. "To mu pomůže. Je

to dobrý lék, pane."

"Co je to?"

Zlostně se na něj podívala kulatýma lesknoucíma se očima: "Účinný kouzelný nápoj, pane."

"Prosím tě, šejcho, otevři ten sáček."

Oči se jí rozšířily: "Ne! To nesmíte!"

"Chci se přece jen podívat, co mu dáváš," odpověděl trpělivě Mark.

Udělal k ní několik opatrných kroků a Samira okamžitě ucouvla.

Postavila skleničku a omámeného muže k sobě tiskla jako kořist.

"Ne, pane! Jsou v něm dobré kouzelné byliny, ale nikdo se ho nesmí dotknout! Je určen jen nemocným! Krvácí!"

Nikdo si nevšiml, že vešel Ron. Přihnal se od vchodu na stařenu a

chytil ji, než kdokoli pochopil, co se děje. Vřískala jako opice a

bránila se svými drápy, když ji však Ron pustil, měl váček v ruce.

"Chci se jen podívat, co v něm je, šejcho" řekl konejšivě Mark. , ! L L1

Ron si vysypal obsah do dlaně: suchá větvička nějakého Stromu a černý prášek.

"Co je to?" zeptal se Mark a vyndával větvičku z prachu.

"To je svatá relikvie, pane. Pochází ze stromu, pod kterým odpočívala Panna Marie, když s Ježíškem utíkala do Egypta."

"A ten černý prášek?"

Samira stiskla rty a vysunula bradu.

"Já vím, co to je...", zamumlal Ron a třel trochu prášku mezi palcem

a ukazováčkem. "Je to roztlučená mumie."

"Cože?!"

"Má to velkou kouzelnou moc, pane! Tento muž nekrvácí proto, že je nemocný, nýbrž proto, že ho ovládá ďábel!"

"To mu nemůžeš dát, Šejcho."

Vtom se Samirina ruka prudce vysunula z rukávu a pohybovala se tak

rychle, že Mark sotva stačil sledovat, co se děje. Držela už pohár u

Halsteadových rtů, když se Mark vrhl kupředu a vyrazil jí ho z ruky.

"Já Alláh!" vykřikla.

"Šejcho," snažil se Mark opanovat svůj hněv; věděl, že ta žena neměla špatné úmysly, "to nemůže vypít."

Oči jí planuly hněvem: "Děláte velkou chybu, pane. Mohu vám pomoci porazit demony..."

Mark se na ni zachmuřeně a bezradně podíval. Nechtěl ji urazit;

konečně ho dovedla ke psu. "Šejcho, prosím tě, nech to na nás."

Když před ní vkročil Abdul, felážka mu pozdvižením ruky přikázala, aby

se zastavil. Potom se opatrně vysoukala zpod Halsteadova těla, hlavu

mu pozorně položila na polštář a s královskou důstojností se zvedla:

"Dál už vám nemohu pomoci, pane. Udělala jsem všechno, co je v mé moci. Teď budete odkázáni jen sami na sebe."

Mark otevřel ústa k odpovědi, ale Abdul se už tiše postavil za Samiru,

aby ji odvedl k východu. S opovrhlivým funěním vzala Ronovi z ruky váček a větvičku.

Mark pozoroval, jak se Jasmina sklání nad Halsteadem a zkouší mu pulz.

Pak pohlédl naproti na Alexis, která seděla na svém polním lůžku a zmateně si prohlížela ruce. Jasmina se pokoušela z napůl bezvědomého

Halsteda stáhnout košili. "Měla bych ho poslat do Káhiry."

"Ne!" pohodila Alexis hlavou a oči jí plály. "To by vůbec nechtěl.

Sanford zůstane tady u vykopávek."

"Potřebuje nemocniční ošetřování..."

Alexis se na Marka hrozivě podívala: "Sanford zůstane tady, pane doktore. Je to jeho přání."

Když si Jasmina vzala lékařský kufřík a obrátila se k odchodu, chtěl

Mark ještě něco říci, avšak na Alexis Halsteadové poznal, že by jeho

slova nic nezmohla. Takže se obrátil a následoval Jasminu ven do

tísňivého poledního vedra.

"Mrzí mě to. Marku," řekla cestou ke svému stanu. "V této situaci jsem se asi zachovala dost hloupě."

"Udělala jste, co bylo správné. Sice myslím, že by mu samotný prášek z mumie neuškodil, ale kdo ví, co do toho ještě přimíchala."

Zastavili se před Jasminým stanem. "Mám trochu čaje, který jsem

připravila sama," začala rozpačitě. "Měl byste chuť si se mnou vypít šálek?"

"Jen si ještě rychle obléknu košili."

Večeři musel uvařit Abdul, protože Samira nebyla nikde k nalezení.

Přichystal výborné jídlo z rýže, jehněčího a fazolí, kterému ale

chybělo zvláštní koření, které uměla dávat do jídel stará felážka.

Jedli mlčky. Bledý, ale svěží Halstead po probuzení trval na tom, že

se zúčastní společné večeře. Alexis sedící vedle něj působila

nepřítomně a odtazitě. Vypadala, jako by si pro sebe snila, a jídla se

nedotkla. Ron, který seděl proti Markovi, žvýkal bez chuti kousky

jehněčího a vydatně je splachoval chiantim. U druhého stolu seděl

Hasím, jenž si během jídla stále něco čmáral do zápisníku, a Jasmina,

která se otráveně nimrala v talíři. Během jídla Mark o mladé ženě

přemýšlel. Vychutnal si pití čaje a rozmluvu s ní. Byla k němu trochu

vstřícnější, vypravovala mu o svých potížích v povolání i v osobním

životě, o zoufalém přání být jako žena uznávána rovnocennou v mužské

společnosti, což prý však je v islámské kultuře téměř beznadějné.

Vášnivě mluvila o svých emancipačních pokusech, a přesto se nyní během

večeře stranila ostatních, jak to dělaly její muslimské sestry v

Káhiře.

Jedla odděleně od cizinců, jak to vyžadoval mrav, ani se neúčastnila

jejich debaty. Mark vzpomněl, jak se odtáhla, když náhodou zavadil o

její ruku.

Pak si vzpomněl na Abdula, který ho hledal a byl poněkud dotčen, když

ho nakonec našel v Jasminině stanu. Tentokrát to Markovi neušlo a

věděl, co si o tom má myslet. Abdul byl tradičně založen a

neschvaloval takový důvěrný rozhovor mezi muslimem a křesťanem, mezi

mužem a ženou, i když účastníci, nebo alespoň jeden z nich, byl starý

vážený přítel.

Mark se zabýval ještě jinými věcmi. Myslel na zjevení minulé noci,

krátce předtím, než ho Samira zavedla na planinu. Jak bylo možné, že

se mohl s tím... nevysvětlitelným... duchem bavit starou řečí?

Vypadalo to, skoro jako by byla rozdvojenou osobností.

Co mu však působilo největší starosti, bylo zmizení staré Samiry. Od

té doby, co s ní vystoupil na planinu, pocíťoval ke staré ženě nový

respekt a o to pevněji se rozhodl, že její pomoci využije při studiu

starého jazyka. Ale teď zmizela, a nikdo nevěděl kam.

Z myšlenek ho vytrhl slabý rachot v dálce. Rozhlédl se po svých

spolustolovnicích, viděl, jak Abdul něco kutí u sporáku a pomyslel si,

že zvuk přišel odtamtud. Pokračoval v jídle.

Vtom se rachocením ozvalo podruhé a tentokrát zvedla hlavu i Jasmina.

Oba se na sebe upřeně zahleděli.

Po třetím, hlasitějším zvuku, který zněl jako prásknutí, přestali

žvýkat i ostatní. Všichni se ohlíželi.

"Co to bylo?" zeptala se Alexis.

Mark povytáhl obočí: "Nevím..."

Náhle rána jako tupý úder protrhla noční ticho a v příštím okamžiku

byli všichni na nohou.

"Zní to jako dunění hromu," poznamenal Ron.

"To přece není mož..."

Další rána otřásla celým stanem. Všichni vyběhli ven.

Obloha byla jasná a posetá hvězdami, měsíc právě vyšel. Když

několikrát zahřmělo, všichni se podívali ke skalní stěně. "Zní to jako

bouřka na náhorní plošině," řekl Hasím.

"Děšť?" zeptal se někdo jiný.

Mark upíral pohled na horský hřeben. Hrom zněl jako kanonáda. Ron

vedle něj zamumlal: "To se mně vůbec nelíbí..."

Sedm lidí omámeně hledělo nahoru na srázné útesy, zatímco dunění hromu

se stále blížilo. Znělo jako těžké Železniční vagóny rachotící po

náhorní plošině. Náhle se Hasím pleskl rukou do čela a vykřikl:

"Prší!"

Ruka mu klesla: Obličej měl mokrý. Potom i ostatní ucítili jemné

šimrání prvních kapek deště.

"Jaké dobrodiní!" volal Halstead, který se poprvé po několika dnech

usmíval. "To ochladí vzduch!"

Děšť rychle zesílil a bubnoval do stanů. Když se najednou změnil v hotovou průtrž, všichni vykřikli a se smíchem běželi dovnitř. Jen Mark a Abdul zůstali stát venku v dešti a nehnuto hleděli nahoru.

"To je určitě tou přehradou, effend. Vyšinula nám počasí z rovnováhy."

! ! L'^^i' ^ Mark dál vzhlížel k noční obloze. Věděl

Mark dál vzhlížel k noční obloze. Věděl, o čem Abdul mluví. Násirova přehrada měla tak velkou plochu hladiny, že ohromné masy vypařující se vody vytvořily v údolí Nilu nové klima: rostliny nyní rostly na místech v poušti, kde by dříve vůbec nemohly přežít; roční množství srážek se silně zvýšilo; do starých památek se pomalu pouštěla zrádná vlhkost a začala je rozkládat, jako malby ve hrobech v Údolí královen, které zůstaly zachovány přes tři tisíciletí díky přirozené suchosti Egypta.

Ale bylo v tomto případě skutečně možno obviňovat Nasirovo jezero? Za prudký déšť a bouřku z jasného hvězdného nebe?

Nakonec pospíchal i Mark zpět do stanu. Byl dokonale promoklý.

"Neslyšels ještě nikdy o tom, že se člověk při dešti schová?" zeptal se ho ironicky Ron.

Uvnitř byl ohlušující rámus, jako by přívalový déšť hrál na střechem stanu dunivou symfonii. Cilty se třepetaly, až to nahánělo strach, a když bouře zuřila stále prudčeji, rány hromu bylo slyšet přímo nad nimi a tábořem svištěl strašný vítr, smích ve stanu odumřel.

Sedm lidí stálo v bázlivém mlčení a naslouchalo rozpoutaným přírodním silám. Při každém úderu hromu se zachvěla země a déšť se hrnul stále prudčeji. Těch sedm se na sebe podívalo s děsem. Mark pohlédl na Abdula a Egypt'anova tvář ho polekala. V jeho očích se zrcadlila čirá hrůza.

Vtom Marka napadlo, že se nacházejí v ústí Královského vádí, a pomyslel si: Ještě tohle!

"Hej," zeptal se Ron mezi dvěma zahřměními, "co se teď stane s generátory? V tomhle mokru..." Přesně v té chvíli světla zhasla a ventilátory bučely pomaleji, až se úplně zastavily. Zlomek vteřiny všichni jako zkamenělí zírali do tmy. Pak někdo vykřikl, jiný zavřískal a nastala panická tlačence a strkání.

"Zachovejte klid!" zakřičel Mark. "Máme baterky a svítilny! Zůstaňte klidní a neztrácejte hned hlavu! Sedněte si, pokud můžete!"

Rázem nastala absolutní tma. Mark ještě nikdy nezažil tak dokonalou temnotu, tak černočernou neproniknutelnou noc. Jen ve hrobech se už setkal s podobnou černotou. Potlačil návaly vlastních pocitů paniky, když upadl přes bedny stojící u stěny stanu, kterou hned nato hekticky prohrabal. Našel čtyři baterky a dvě svítilny na baterky, které rozdělil, mezi lidi. Sedm vystrašených strašidelných postav, jejichž rysy byly zkřiveny nepřírodním světlem, s hrůzou naslouchal zuřící bouři.

Jasmina musela křičet, aby ji bylo slyšet: "Feláhové v dělnickém sídlišti! Nemají nic na ochranu!"

"Nemůžeme nic dělat!" držel si uši Mark. Připadal si jako pod obrácenou mísou z umělé hmoty, po které crčí voda. "A lidi z vesnice!" volala. "Rozpusť se jim domy!"

"Tam přece přšlo už i dřív, Jasmino!" "O bože," ujelo Ronovi, "moje vybavení! Co když do stanu teče? Všechny mé fotografické papíry, filmy!"

Prásknutí hromu převrhlo jednu z luceren. Když se Mark zvedal, že ji znovu postaví, sevřela mu zápěstí štíhlá hnědá ruka.

Uchopila ho tak pevně, že to skoro bolelo. Podíval se Abdulovi do obličej. Egypt'an vypadal jako postava z hororu.

Světlo hrálo s jeho rysy strašidelnou stínovou hru, jeho tváře vypadaly ještě propadlejší, oči téměř zmizely a nos a lícní kosti vystoupily. Abdulova hlava vypadala jako lebka mrtvoly.

"Effendi," řekl, co mohl neklidněji, "zapomněl jste na vádí?"

"Ne, hernajs, nezapomněl."

"Musíme odtud."

"A jak? Máme snad běžet deštěm a bahnem? Celé kilometry odtud

E.ah'^1 E E:11:1"11.1",11/1,":111:11,

není žádné útočiště! Nedostali bychom se ani pět set metrů odtud a zabloudili bychom a ztratili se jeden druhému. Tímhle nečasem neprojedou ani terénní vozy!"

"Když tady zůstaneme, effendi..."

Mark se zuřivě podíval na svého předáka a vytrhl mu své zápěstí. V kůži se mu vytvořily hluboké otisky. "Stejně nemůžeme nic dělat. Takže tím vůbec nemusíme pobláznit ostatní." Mark se podíval ke stropu. V duchu viděl vádí - vodní tok, který ústil do roviny jen několik metrů od tábora. Průrva, kterou celá staletí vyrývaly náladové pouštní bouře a bleskové záplavy na náhorní rovině. Proto v blízkosti vádí nebyla postavena žádná vesnice: Do vyschlého říčního koryta by se náhle vylil opravdový příval, jako při protržení hráze by se vřítel do údolí a strhl by všechno, co leží v cestě. Náporu vody by nic neodolalo.

Rychle přestaň, zapřísahal Mark bouřku v myšlenkách. Zachvátila ho panika. Přestaň hned! Odtáhni z plošiny. Ať prší jen tady dole, aby nás vádí neohrozilo...

Po jeho ruce sáhla jiná. Jasmina, sedící vedle něho, se přitiskla těsně k němu. Malými studenými prsty u něho hledala ochranu. Pevně její ruku sevřel, zatímco všichni tu seděli strnulí hrůzou.

Jak rychle bouřka začala, tak také přestala. Ztišení deště a hromu naplnilo stan náhlým tichem, téměř stejně hlasitým jako řádění živlů předtím. Na okamžik se nikdo nepohnul. Pak Hasim zašeptal:

"Je to pryč?"

"Všichni zůstanou tady," poručil Mark. "Abdule, jdeme se podívat."

Opatrně rozevřeli zip a vykukli ven. Potom Mark vykročil ven.

Abdul ho následoval. Beze slova a bez hnutí stáli v tiché pouštní noci.

"Jak velká je škoda?" dotazoval se zevnitř Ron.

Než mohl Mark odpovědět, rozsvítila se světla a generátory začaly opět bzučet. "Hej!" vykřikl Ron. "To přece není možné!"

Když Mark zaslechl, jak přítel za ním vychází ze stanu, ustoupil.

Ron se zhluboka nadechl a zase pomalu vydechoval. "Bože můj!"

Nyní se odvažovali ven postupně i ostatní, až se před stanem shromáždila celá skupina a oněmělá úžasem hleděla na dějiště události.

Půda pod nohama byla naprosto suchá a prašná a vypadalo to, že nehostinná poušť, táhnoucí se od tábora až k Nilu a ke světélům El Hawaty, nepřijala ani kapku vody.

Mark řídil landrover sám. Nechtěl přenechat řízení nikomu jinému, neboť při opatrnosti druhého by byl ještě nervóznější. Řítil se přes štěrk a narážel na balvany, jako by mu záleželo na tom, aby přivedl do záhuby sebe i stroj. Zachvátila ho posedlost, již se mohl zbavit jedině bezohlednou, ba šílenou jízdou. Daleko za ním si prodíraly cestu vzhůru úzkou průrvou ostatní landrovery.

Výhled jim znemožňoval oblak prachu, který za sebou vířil Mark.

Jednou se Abdul stačil jen chytit přístrojové desky a vykřiknout:

"Já Alláh!" Ghaffir svíral s popelavým obličejem sedadlo a zavřel oči.

Mark však nechal nohu na plynu, s rachotem se hnál přes kamení a štěrk arazil si cestu vzhůru. Tak se pokoušel zahnat bolestné myšlenky, doprovázející ho na každém kroku.

I bez Samiřiny pomoci byl schopen vyhledat krátce před rozedněním místo, na kterém hvězdu poprvé uviděl. Spatřil vycházet Sirius a měl dost času, aby vypočítal jeho souřadnice se soklem stěly, než ho svým světlem překrylo Slunce.

Pomocí měřících přístrojů a mapy se mu nakonec podařilo i určit polohu hrobu. Přesto musel stále myslet na šokující zážitek noční bouře.

Byl to jen vítr, tak to řekl ostatním, prudký vítr, který zněl jako hrom a déšť. Avšak z jejich bezvýrazných obličejů poznal, jak znějí jeho slova prázdně. Všichni cítili déšť, slyšeli burácení a viděli vzdouvání stanu. To nebyl jen tak obyčejný vítr.

Nálada účastníků expedice se vůči hledně zhoršovala. Nikdo nebyl zvláště nadšen, když za mrazivých ranních Červánků pozorovali východ Siria.

Mark už jedenapadesát hodin nespál. Hnala ho jen zlost.

Průrva se zúžila, až Mark dosáhl místa, kde byl skutečně donucen

zmírnit rychlost. Prach se trochu usadil a před nimi se otevřel kaňon. "Effendi," řekl Abdul a ukázal na zem. Mark zastavil auto: "Co je to?" "Podívám se."

Mark svíral volant, až mu zbělely klouby, a pozoroval i Abdula, jak vyskočil z vozu a něco zvedl ze země. Letmo se na to podíval a podal to Markovi... "O bože..." Byl to Samiřin kožený váček, na němž ulpěla čerstvá krev. "Abdule, půjdu dopředu pěšky. Zadržíš tady Ostatní. Postarej se o to, aby se landrovery nehnuly z místa."

Marka nenadálá událost vlastně potěšila, pomohla mu totiž vytěsnit bouřku z vědomí. Spěchal po holém kamení, jako by mu šlo o život. Když dospěl ke vchodu do kaňonu, zastavil se a prohledával krajinu dalekohledem. Nevěděl, co vlastně hledá..., snad nějakou pomačkanou černou hromadu. Ale na písečném dnu kaňonu, ozářeném sluncem, nebylo široko daleko nic vidět. Pohlédl k obloze a zjistil, že nahoře ani nekrouží supi. Když se vrátil k landroveru, spatřil, jak na něho ostatní klidně čekají. Všiml si, že Abdul felážčín váček schoval.

"Co jste dělal?" dotazoval se Sanford Halstead.

"Jen jsem se ujistil, že souřadnice souhlasí," odpověděl Mark klidně a vyhnul se mužovu pohledu. "Tady bude dobrý výchozí bod. V pořádku, všichni si znovu nastupte, Sjedeme dál!"

Teď už pracovali tři hodiny. Slunce již stálo téměř v zenitu a kaňon se rychle měnil v pec. Abdulovi feláhové byli zaměstnáni v ohybu u paty příkré východní stěny; celým údolím se rozléhal zvuk seker a lopat.

Mark cítil, jak ho opouštějí síly. Ostatní, kteří byli vysíleni nedostatkem spánku a vedrem, seděli lhostejně v terénních vozech.

Feláhové vyhloubili osm testovacích děr, vždy čtyři vedle sebe.

Mark pracoval v té, od které si nejvíc sliboval. Ležela přesně uprostřed jeho souřadnic. Ostatní byly vykopány kvůli možnému nepatrnému posunu oblohy i a Země během tří tisíc let.

Mark klečel nad sítou. Do očí mu kanul pot a záda ho silně bolela.

Dal se do toho se vši vervou. Potřeboval něco najít a věděl, že i ostatní naléhavě potřebují výsledky, které by je vytrhly ze zmatku a opět přivedly ke skutečnosti. Kdyby teď našli hrob, rozptýlilo by to všechny starosti okolo "bouřky".

"Effendi," sklonil se nad ním dlouhý stín, "příliš se namáháte. Máme dost času, effendi, udělejte si teď prosím přestávku."

"Abdule, starej se o své!" Egyptan se uraženě odmlčel, potom řekl pouze: "Jistě..., effendi."

Mark odhodil lopatku, stáhl si rukavice a začal rýt holýma rukama.

Vyplašil štíra, avšak vůbec si ho nevšiml. Z dálky zaslechl výkřik nějakého feláha, který narazil na hada, ale neomylně hrabal dál.

Slunce stálo kolmo nad jejich hlavami a pod jeho paprsky bylo vražedné vedro. Teplota se vyšplhala přes čtyřicet stupňů a vzduch se vůbec nehýbal. Několik feláhů se zhroutilo. Jasmina a Ron jim běželi na pomoc. Mark však neviděl a neslyšel a jako posedlý pracoval dál.

V hlavě mu začalo bušit. Na celém těle se mu udělaly pupínky z horka a strašně ho svědily. Ale nepřestal kopat.

"Effendi..."

"Starej se, ať pokračují v práci"

"Marku," zazněl Jasminin hlas.

"Vraťte se ke svým pacientům!"

Na chvíli přestal, aby si z těla serval tričko, a hrabal dál.

Jeho pohyby byly stále divočejší a hektičtější. Zapomněl na síto, ponořil se do písku a hrabal, jako když pes hledá kost. Už to nebyla zlost, ani frustrace nebo sen o velké slávě. Sám sebe poháněl kupředu v manickém zoufalství a už na nic nemyslel. Před očima mu plály svítivé barvy. Uši měl plné tupého hukotu.

Neslyšel, že Ron hlasitě křičí od landroveru, neviděl, že Jasmina k němu běží a ani necítil, jak ho Abdul chytil silnými rukama za nahá ramena. Markovy ruce, zkrvavené a pokryté puchýři, jako by se pohybovaly automaticky.

"Ne," řval, když ho několik paží táhlo zpět. Na obloze vybuchl ohňostroj; z explodujícího slunce na něj vystřelovala indigová modř a

rumělková červeně a nejzářivější barvy spektra. Pak zaslechl kovový zvuk jako znění zvonu a všiml si, že ho pomalu odtahují po písku.

"Co se stalo?"

"Dobrá otázka," opáčil Ron.

Mark na přítele zamžikal: "Já jsem... Já jsem omdlel?"

"Přepjal jste své síly," odpověděl jiný hlas.

Mark s povzdechem zvedl hlavu a spatřil v nohou postele sedět Jasmínu. Všiml si také, že má ruce ovázány bílými obinadly. "Co je to?"

"To je od toho schodu. Můžeš být rád, že ještě vůbec máš prsty."

"Od schodu? Od jakého schodu?"

"Má to znamenat, že si vůbec na nic nevzpomínáš? Bože, můžeme mluvit o štěstí, že jsme tě dokázali vytáhnout ještě včas. Tak, jak jsi hrabal. Písek je tedy ještě v pořádku, ale na tvrdou skálu si holýma rukama nepříjdeš."

"Rone! O čem to vlastně mluvíš?"

"O schodu, Marku. Odkryls první stupeň schodiště, které vede dolů ke hrobu."

OSMNÁCT

Vlastně by se teď měli všichni radovat a mít důvod k oslavě.

Místo toho mezi nimi zavládla sklíčenost a těžkomyslnost. Nikdo nemohl zapomenout na pohled na strašlivě zohavené Samiřino tělo, které našli v noci.

Mark vykoul zpod stříšky proti slunci, kterou postavil blízko vykopávek Abdul, a uviděl, že právě odkryli sedmý schod. V zavázané ruce držel tužku a ze všech možných úhlů kreslil skicu základních rysů schodiště. Přitom postupoval tak exaktně, že tím nahradil Ronovu neschopnost pořídit jeho snímky. Za dva dny od odkrytí prvního schodu dělníci podle Markova odhadu vykopali dobrou půlku schodiště.

Přihlížel, jak v zářivě bílých galábiích pracují na pražícím slunci.

Hnědýma rukama prosívali a kopali a oháněli se archeologickým nářadím.

Dva nejschopnější Abdulovi muži pomáhali Ronovi s každým schodem, neboť Mark se vykopávání nemohl zúčastnit kvůli svým zavázaným rukám.

Ostatní stáli v řadě, prosívali vykopaný písek a ve vědrech si ho podávali dál z ruky do ruky jako mravenci. Tak postupně odkryli staré schodiště, které vedlo do země.

Mezi feláhy byla patrná neobvyklá nervozita. Nebavili se spolu, jako to obvykle dělávali, a zčistajasna mezi nimi vypukaly bezdůvodné spory. Důvodem byla mrtvá šejcha.

"Někteří z nich by se rádi vrátili zpátky do své vesnice, effendi,"

řekl Markovi Abdul, "tady to místo pro ně není bezpečné."

"Puť je. Stejně máme víc lidí, než potřebujeme." Mark to feláhům nemohl zazlívát - pohled na Samiřinu mrtvolu vyvolal u všech velké zděšení.

Obnaženou mrtvolu staré felážky našli předešlé noci nedaleko tábora.

Z úst jí vytékala stejná hnědá látka, jaká prýštila z úst i prvnímu ghaffirovi. Obličej měla oteklý a modře naběhlý, zápěstí a kotníky zhmožděné, což svědčilo o boji se strašnou přesilou. Její vyzáblé tělo leželo pokrouceně v písku, jako by se ve smrtelném boji otočila a svinula. Tmavě modré zbarvení jejího obličeje naznačovalo, že ještě žila, když jí hnědou hmotu nacpali do úst.

"Hodně lidí na ni mělo dopad," zašeptal Markovi do ucha Abdul. Obličej měl křídově bílý. "Když neuposlechla umdovy výzvy, aby pomohla Iskanderově matce, vesničané si mysleli, že se k nim otočila zády. Iskanderova matka zemřela, proto žádali spravedlnost."

Mark ucítil bušení v hlavě a řekl bezbarvým hlasem "Ano, ovšem, tak to asi bylo. Abdule... pohřbiš ji a proneseš za ni obvyklé modlitby?"

"Ano, effendi." "Promluvíte si o tom s umdou?" Mark jen potřásl hlavou. "Tohle je vaše země, Abdule. Byla to vaše spravedlnost..."

I přes odporný zápach, který vycházel ze Samiřiny hnijící mrtvolky,

nebyl s to odvrátit zrak. Jako omámený upřeně hleděl na její zkrivený obličej, v jehož vystouplých skelných očích se zračila nezměrná hrůza. Co mohlo šejchu tak vyděsit? Ji, která vždy budila dojem, že se ničeho nebojí? "Effendi."

Mark zamžikal na Abdula: "Ano?" "Dostali jsme se k hornímu okraji dveří."

Když si Mark dřep l u kamenné stěny, všichni si klekli do písku okolo něho. Krčili se u paty východní stěny kařonu a hleděli dolů na místo, které feláhové odkryli. Přírodní vrstvy vápencové stěny náhle končily a bezprostředně pod nimi se objevil hladký tesaný bílý kamenný blok, který ležel vodorovně ve vápenci a mizel v písku. Uprostřed byly vytesány i dvě sokolí oči, které obvykle ukončovaly náhrobní stělu. "Co to znamená?" zašeptal Halstead. Mark natáhl ruku a špičkami prstů opatrně přejel po vytesaných obrazech. "To jsou Horovy oči. Jejich prostřednictvím mohl zemřelý prožít, aby viděl denní světlo."

"Ale jsou..."

"Zmrzačené, ano. A sice úmyslně. To nebylo nedopatření. Tady můžete zřetelně rozeznat stopy po dlátu." "Ale proč?" "Na první pohled bych řekl, že k tomu došlo, aby je oslepili." Všichni vstali a utírali si prach z rukou.

"Jak dlouho potrvá, než odkryjeme celé dveře?" chtěl vědět Halstead.

Mark si prohlédl kamenné schodiště, které vedlo pod zem. "Práh se nachází asi tři metry pod námi. Odhaduji tak jeden dva dny."

Údolím zněl nářek truchlících z Hag Qandilu a zaléhal až do společenského stanu, kde sedm lidí sedělo mlčky u večeře.

Naslouchali bēdování a znovu museli myslet na to, jaký byl na šejchu otřesný pohled.

Sanford Halstead od sebe odsunul téměř nedotčený talíř se salátem a příkře se zeptal: "Můžete teď už říct, jestli je hrob nedotčený?"

Mark pohodil hlavou dozadu. Smrt staré ženy se ho také dotkla.

Bolest z toho se usadila hluboko. Chtěl se jí ještě na tolik věcí zeptat.

"Ty zmrzačené oči na dveřích hrobu," pokračoval Halstead, "může to být dílo vykrádačů hrobů?"

Mark se pokoušel zůstat myšlenkami u hrobu. Koneckonců to bylo cílem všech jejích snah. Zaražené obličej jeho společníků ho upozornily na to, že tady má hlavní zodpovědnost on. Potřebovali jeho sílu a vytrvalost. Kdyby teď ukázal slabost, mohlo by to zmařit celý podnik.

"Vykrádači hrobů by neměli důvod ani čas udělat něco takového. Ne, to je dílem kněží."

"Proč by se měli tak namáhat, aby do dveřního překladu oči nejdřív vytesali a pak je znetvořili?"

"Protože nejprve musíme mít oči, abychom mohli oslepnout."

"Jak to myslíte?"

"Ať už je v tom hrobě pochován kdokoliv, knězi mu chtěli odepřít pohled ven. Aby se zcela ujistili, že dotyčný opravdu nic neuvidí, dali mu oči a hned nato mu je zase znetvořili."

Všichni přestali jíst a upřeně se na Marka zahleděli.

Prohlížel si ruce. Obvazy se uvolnily, ale špičky prstů byly stále ještě bolavé. Vtom spatřil zpod talíře vylézat nějaký hmyz. Silně po něm plácl.

"Nedá se proti těm potvorám něco udělat, Davisone?" zeptal se Halstead a zahnal mouchu.

"To jsou právě ty nepříjemné doprovodné jevy života v poušti."

Hasím al-Seichly, který si celou dobu čmáral do bloku, si odkašlal a řekl: "Doktore Davisone, zítra s vámi k vykopávkám nepůjdu. Najmu si feluku do El Minia, protože musím zavolat svým nadřízeným."

Mark se k němu okamžitě otočil.

"Je načase sestavit zprávu. Než nám sem vláda pošle další úředníky, odhalíme vstup do hrobu. Při otevření hrobu musí být přítomni mí nadřízení."

Markův obličej se zachmuřil: "Doufal jsem, že nám bude dopřáno ještě pár dní svobody, než..." Nikdo si nevšiml, že Hasímův líný ubrousek, který ležel smotaný vedle jeho talíře, se lehce chvěje.

A nikdo neslyšel, jak na ubrusu jemně škrábe osm nohou, opatřených špičatými háčky.

"Podívejte, pane doktore, jsme tady už dva týdny. Ministerstvo očekává zprávu o činnosti..."

Růžek ubrousku se trochu nadzvedl a pod ním se ukázala malá žlutá hlavička. Pár červených očí bez víček zkoumal situaci. Dvě klepítka tvrdá jako kost se zkusmo otevřela a zavřela.

"A bezpochyby jsme učinili mimořádný objev. Samozřejmě s vámi souhlasím, pane doktore, že by z vašeho hlediska bylo lepší mít ještě pár dní volné ruce, ale nemohu už sdržovat tu novinu..."

Pod ubrouskem se vyklenul do oblouku leskle žlutý článkovaný zadeček.

"...dostal bych důtku."

Mark rezignovaně pokrčil rameny: "Snad ještě na chvíli budeme moci zadržet tisk."

"To dám ve zprávě svým představeným na vědomí," strčil Hasím blok do kapsy saka a ruka mu klesla na ubrousek. "Alláh!" Ucukl rukou tak prudce, až spadl dozadu z lavice a zřítíl se na zem.

Když se objevil štír a se stále ještě zdviženým ocáskem se mihnul po stole, všichni vykřikli a vyskočili. Mark chytil svůj talíř a vši silou s ním mřstil na zvíře, než mohlo utéct přes okraj stolu. Zatímco ostatní tu ještě stáli strnulí úlekem, Jasmina hned přiběhla k Hasimovi a otevřela lékařský kufřík.

"Musím ho vidět!" vykřikla a rychle mu ovazovala paži tlakovým obvazem. "Musím vidět toho štíra!"

Když Mark opatrně nadzvedl talíř, zamrazilo ho. Ubrus byl čistý.

"Hej!" křikl Ron. "Utekl!"

"To není možné," odpověděl Mark. Ustoupil a chvatně prohlížel podlahu.

"Vím jistě, že jsem ho zasáhl."

"Doprčic, člověče, je pryč!"

Sanford Halstead se prudce otočil a vyřítíl se ven ze stanu.

"No tak, ukaž se!" Ron měl v ruce baterku a kroužil světelným kuželem pod stolem.

Hasím ležel na zemi, sténal a něco si arabsky mumlal, když mu Jasmina prohlížela ruku. "Potřebuji led."

Mark vrhl letmý pohled na Alexis, která jako v tranzu upřeně hleděla na čistý ubrus. Potom běžel k ledničce. Když zabalil kostky ledu do ubrousku, klekl si vedle Jasmíny a balíček s ledem položil Hasimovi na ruku. "Musím vědět, jaký druh štíra to byl, Marku," naléhala.

"Neviděla jsem ho." "Já se ve štírech nevyznám." "Byl tlustý, nebo štíhlý?" "Myslím, že štíhlý."

"Ochlupený?"

"Nejsem si jistý," podíval se Mark na Rona, který si klekl a tále ještě klouzal paprskem baterky po zemi. "Byl žlutý?"

"Ano"

Jasmina sáhla do kufříku a vyndala jehlu a pětikubíkovou injekční stříkačku. Když ji naplnila ze skleněné lahvičky tiše poznamenala:

"Životu nebezpečný druh."

Mark viděl, jak Hasimovi vyrazil pot. Ležel tu se zavřenýma očima a něco si mumlal.

"Uzdraví se?"

"Sérum působí rychle, ale pár hodin se ještě bude cítit špatně."

Jasmina vyhrnula Hasimovi rukáv a dala mu injekci do loketní jamky:

"Teď ho musíme dopravit do stanu."

Když Mark s Jasmínou vyšli do chladného večerního vzduchu, Mark si mnul zátylek. S Hasimem byly problémy. Když ho dopravili do postele, mladého muže náhle přepadly horečnaté fantazie a neklidně sebou házel. Pulz se mu zrychlil na dvojnásobek a teplota se mu rychle vyšplhala na čtyřicet stupňů. Mark musel Hasima držet vši silou na posteli, když mu Jasmina dávala injekci proti horečce. Potom u něho seděli, dokud křeče nepovolily a horečka neklesla.

"Očekávané symptomy se u něho projevují neobvykle silně,"

poznamenala Jasmina, když procházeli táborem. "Ještě asi dvanáct hodin mu bude zle. Pak se bude pomalu zotavovat. Ale ještě nějaký čas nebude moci ruku používat."

"Abdul na něho dohlédne."

Když se přiblížili k Jasmininu stanu, potkali Rona, který jim šel naproti a kroutil hlavou: "To je mi záhadou, kam se ta potvora schovala. Se čtyřmi lidmi jsem důkladně prohledal celý stan."

"Někde tam musí být díra."

"Žádnou jsme ale nenašli," založil si Ron zimomřivě ruce kolem těla.

"Vždycky jsem nesnášel zvířata podobná pavoukům! Teď potřebuju drink!" tápal kolem nich do stanu s temnou komorou.

Mark se na Jasmínu zkoumavě podíval: "Cítíte se dobře?"

Překvapeně se na něj podívala: "Ano, proč bych se neměla cítit dobře?"

Vzal ji za ramena: "Vypadáte unavená."

"Nemohla jsem spát. Ta šejcha..."

"Já vím."

Oči se jí zalily slzami, a když jí první kapka začala téct po tváři, Mark ji opatrně utřel. "Hasím mi teprve včera přiznal, že chce pryč," začala hlasem plným obav. "Říkal, že se chce vrátit do Káhiry a tady to místo nechat někomu jinému."

"Proč?"

"Nemůže tady spát. Pronásledují ho zlé sny a pravidelně ho vyhledávají štíři." "A vy? Co si o tom myslíte vy?" "Zůstanu tam, kde mě potřebují, ale...", zachmuřila se, "bojím se tady. Až Hasím překoná krizi a bude zase moci cestovat, asi se s ním vrátím do Káhiry."

Mark ji bezděčně zaťal prsty do ramene: "Tak velký strach máte?"

Sklonila hlavu: "Mně se taky zdály děsivé sny"

"Ale já vás tu potřebuji!"

Jasmina se na něj užasle podívala.

"Prosím, neodcházejte," poprosil ji bezmocně. "Buďte bez starosti,

Marku. Počkám s odjezdem, dokud za mě nepřijde náhrada.

Možná může doktor Rahman..." "O to přece nejde. Nepotřebuji nějakého lékaře, potřebuji vás..."

Ucouvla a uvolnila se z jeho sevření. "Ne," odpověděla jemně.

"Jestliže mě potřebujete, zůstanu, ale jako lékařka, z žádného jiného důvodu." Pak se otočila a zmizela ve stanu. Brzy nato vstoupil Mark do teplého světla vlastního stanu, posadil se na kraj postele a vyzul si boty. Zdálo se, že slyšel Vivaldiho hudbu z Ronova přehrávače.

Právě když si chtěl stáhnout ponožky, zaslechl zvenku nějaký zvuk. Zarazil se a naslouchal. Bylo to sotva slyšet a znělo to podivuhodně blízko a zároveň daleko: zasvištění jako od obrovského kyvadla, které proťalo noční vzduch. Mark položil nohu na zem a jako zkamenělý seděl na kraji postele. Stěnou stanu pronikal závan větru, chladný průvan, jako když se rychle otevrou a zavřou dveře ledničky. Mark se bezděčně otřásl.

Pak sebou trhnul. V hlavě se mu šířila tupá bolest. S vytřeštěnými očima zíral na stanovou stěnu a ruce mu nečinně spočívaly v klíně. Napjatě naslouchal syčivému zvuku, který se stále blížil z hrozné temnoty za hranicí tábora.

Zmocnila se ho panika a hrůza a bodavá bolest v hlavě stále sílila.

Těžce polkl a začal se prudce třást.

Zase to přichází... Někdo odhrnul vchod.

Prudce se otočil a vydal ze sebe přidušený výkřik. "Pane doktore?"

Bázně zvedl hlavu a spatřil před sebou stát Alexis Halsteadovou.

Ohnivě rudé vlasy měla rozčuchány, oblečení v nepořádku.

"Můžu dovnitř?"

Pozorně si ji prohlížel: "Ano..."

Alexis se rozhlédla po stanu a přitáhla si židli od Markova psacího stolu. Když si na ni sedla, poznamenala: "Jaký je venku divný chlad!"

Mark se jí pátravě zadíval do obličeje. Zase měla to nepřítomné, zmatené chování. "Paní Halsteadová... viděla nebo slyšela jste teď něco venku?"

Zvláště zastřenými očima na něj pohlédla: "Ne..." Mark okamžik přemýšlel a naslouchal nočnímu tichu za stěnou stanu. Pak si stáhl ponožky. Alexis sledovala svůdně zelenými očima každý jeho pohyb.

"Náhodou jsem zaslechla, jak jste říkal svému příteli, že máte bourbon." "Ano, to je pravda."

"Můžu trošku dostat?"

Sáhl pod postel a vyndal ještě neotevřenou litrovou láhev Wild Turkey.

"Tu láhev jsem vlastně vzal s sebou na oslavu objevení hrobu." Naplnil dvě skleničky na nočním stolku a jednu z nich podal Alexis.

Zkusme usrka a lehce stáhla obličej.

"Něco s tím bourbonem není v pořádku?"

Alexis si sáhla na spánky a třela šije prsty. Mark si ustaraně prohlížel její obličej. Jasmina mu říkala, že Alexis požadovala víc prášků na spaní. "Nemůžete dobře spát, paní Halsteadová?"

Pátravým pohledem klouzala po stanu: "Celou dobu jsem měla sny..."

Mark čekal, že bude mluvit dál, a když už nic nepřišlo, zeptal se:

"Sny? Jaké sny?"

"Divné sny...", dala si Alexis mocný hlt ze sklenky a pokračovala

v řeči, přičemž oči se jí stále víc leskly. "Dřív se mi nikdy nic

nezdálo. A když se to někdy opravdu stalo, tak to bylo černobílé.

Ale od té doby, co jsme v Tell el-Amarně, mám jednu noc za druhou

nejživější a nejbarevnější sny. Probouzím se tím a pak už nemůžu usnout."

Mark si dal doušek bourbonu. Hlava ho bolela stále víc. "O čem jsou ty sny?"

Alexis se zhluboka nadechla a zase pomalu vydechla. Její oči vypadaly ještě zastřeněji a hlas jako by přicházel z ještě větší dálky. "Vidím věci. A cítím věci. Nevysvětlitelná hnutí mysli.

Někdy se probudím a zjistím, že jsem ve spánku plakala."

Mark se předklonil a lokty si opřel o kolena. Světlo ve stanu jako by sláblo; celá místnost vypadala těsnější. "Jaké věci vidíte?"

"Věže... vysoké bílé věže. A zdi. A zahrady. A vidím lidi. Zdá se mi, že jsem jiná žena a patřím k těm snědým lidem. Je tu taky nějaký muž, škaredý muž...", pohlédla Alexis zachmuřeně do své sklenky. Hlas se jí zlomil: "A ve svých snech cítím naléhavou potřebu... něco hledat."

Mark omámeně hleděl na její profil, zdálo se, že jí vlasy svítí jako žhavá láva.

"Ve spánku... cítím, jak se měním. Stávám se tou druhou ženou a ta... mi vnuká divné myšlenky, dává mi pocítit věci, které jsem nikdy předtím..."

Náhle Alexis pohodila hlavou dozadu a zlostně svrátila obočí:

"Hlouposti! Sny!"

Zase se opřela a naráz do sebe obrátila zbytek bourbonu. Mark upil doušek a přes okraj skleničky ji pozoroval. Když se na něho znovu podívala, polekal ho zmatený výraz v jejích očích.

"Můžu dostat ještě skleničku?"

"Ano, ovšem..."

Když jí dolil, Alexis se okamžitě uvolnila. Setřásla si vlasy z ramen.

"Vy se na mě ještě pořád zlobíte, že?"

"Proč?"

"Kvůli lsti, kterou jsem vás získala," začala se bláznivě, přepjatě smát. "Muži jsou přece divná stvoření! Nejšťastnější jsou, když se cítí silnější než nějaká žena. Vsadím se o cokoliv, že by vás nerozzlobilo ani zdaleka tolik, kdyby vás o to místo připravil Sanford," zaklonila svůj dlouhý bílý krk. "Muži mě odjakživa nudili. Jsou jako děti, tak nespolehliví a nejistí.

Stále se potřebují ujišťovat, aby se cítili silní. Natrvalo je to únavné!" sáhla opět po sklence. "To ženy jsou úplně jiné. Na ně se dá spolehnout. Nejsou bláhové nebo ješitné. A umění milovat rozumějí víc, než budou muži kdykoliv rozumět!"

Mark vzal láhev a dolil si. Přitom si náhodou pohlédli do očí a Marka napadlo, že její pohled je vřelejší a také erotičtější než jindy.

V očích jí jiskřilo zvláštní světlo.

"Ještě nikdy jsem nepotkala muže, který by uměl pořádně milovat," pronesla s koketním výrazem. "Ti přece všichni myslí jen na šoustání a na vlastní uspokojení. Ženský dotek je jemný a plný kouzla. Když si to člověk dobře rozváží, může vlastně ženu pořádně uspokojit jen druhá žena. Nepřekvapuje vás, že mám milenky, že?"

Neodpovídal.

"Žádné hraní rolí, žádné nepřírozené chování, abychom zaimponovaly, žádné podkuřování egu. Jen rovnoprávná láska a sdílený požitek."

Alexis do sebe nalila zbytek bourbonu a nastavila Markovi skleničku.

"Paní Halsteadová, skutečně myslíte, že byste měla..."

"Pomáhá mi to usnout, Marku, prosím..."

Nalil jí plnou sklenku a láhev postavil vedle sebe na zem. "Paní

Halsteadová, proč nejdete do postele?"

Usmála se na něj: "To je nabídka?"

Mark na ni v úžasu vytřeštil oči.

Alexis se ochraptěle zasmála a začala se před ním protahovat: "No tak, Marku, nevykládej mně, žes na to nemyslel. Dobře jsem si všimla, jak se na mě díváš. Copak by se ti to nelíbilo?"

"Paní Halsteadová..."

Odložila sklenku a posadila se vedle něj na lůžko. Položila mu ruku na stehno a pokračovala: "Manžel spí a pan Farmer je v temné komoře.

Marku, jsi první muž, který mě kdy vzrušil."

Snažil se bojovat se silnou gardéniovou vůní, s vláhou v jejích očích a s doteky jejích pevných ňader na své ruce. , "Pojď si zaexperimentovat," šeptala. "Udělám všechno, co chceš."

Její dech mu teple a vlhce zavanul do obličeje. Ruka jí pomalu

stoupala po vnitřní straně jeho stehna vzhůru. "Poslechněte, Alexis.."

Volnou rukou si začala rozepínat halenku. "Pojďte, zavedu vás zpátky do vašeho stanu." "Tam to nemůžeme dělat," dotkla se rty jeho ucha.

"Marku, řekni mi, chceš to?"

Halenku už měla rozepnutou a ukázala se nahá prsa. Mark jí prsty vjel do bujných vlasů: "Ano," zamumlal a přitiskl rty na její ústa.

Alexis reagovala s nespoutanou vášní. Pažemi ho objala kolem krku

a lačně otevřela ústa. Sála mu jazyk a sotva mu dala čas na

nadechnutí. Když jí sáhl rukou na prsa, zasténal. Dotýkal se jich,

hladil je a svíral jí pevné bradavky, až zasténala. Alexis. Když se na

posteli otáčeli, Mark bosou nohou vrazil do láhve bourbonu. Převrátila se a drahá whisky se vylila na zem.

"Doprčic!" sykl. Uvolnil se a sáhl dolů. Přitom mu pohled náhodou padl na kovovou skříňku, obsahující Ramsgatův deník, a jako hypnotizovaný na něj chvíli zíral.

7. července 1881: Má ubohá Amanda je očarovaná, posedlá! Dělá neuvěřitelné pokusy o sblížení se Sirem Robertem! Moje Amanda, která byla vždy učiněná slušnost a nevinnost, se nabízí Siru Robertovi! Jaké šílenství se ji zmocnilo?

Ve směsici hrůzy a odporu zvedl hlavu a nechápavě hleděl na Alexis.

"Co se děje?" vydechla Alexis s přivřenýma očima a natáhla po něm ruce.

"Paní Halsteadová," řekl a vrávoravě se zvedal, "to nejde. Musíte se vrátit do svého stanu."

"Ach Marku, Marku!" rozpráhla k němu náruč. "Co chceš? Jen to řekni a já to udělám."

"Vůbec jsem to neměl nechat dojít tak daleko. Doprovodím vás nazpět."

"Chceš, abych ti ho vzala do pusy? Je to ono?" Mark ji chytil za

zápěstí a prudce ji postavil: "Paní Halsteadová!"

Zasněně se usmála, když ji popadl za ramena a zatřásl jí.

"Alexis! No tak, nechte toho! Podívejte, já nevím, jaké prášky jste si vzala, než jste sem přišla, ale je to moje vina, že jsem ztratil kontrolu nad situací."

"Vy mi nerozumíte!" zvolala pevně Alexis. "Ona mi klade odpor, nechce mi dovolit, abych s vámi mluvila! Konec se blíží, Davisone, musím vám prozradit tajemství věčného života!"

Mark jí chvatně zapínal halenku a snažil se ji navigovat k východu, avšak zpěchovala se. "Jste blázen, Davisone! Poslouchejte mě! Známa tajemství! Musíte si pospíšet, neboť čas běží! Ale ona je..., ale já."

Alexis se nechápavě podívala a zavrtěla hlavou jako omámená. "Nedělá to, co chci. Musím s vámi mluvit, ale ona myslí jen na to, jak by uspokojila své chutě. Nechce mě k vám pustit, Davisone."

Mark uchopil Alexis pevně kolem boků a vystrčil ji ze stanu. Všude tma a nikde nikdo. Vedl ji tábořem, a když došli k jejímu stanu, řekl:

"Jděte spát, paní Halsteadová." Víčka se jí třásla; mračila se.

"Paní Halsteadová?"

"Ano... jsem ospalá..."

"Je všechno v pořádku?"

"Ano... teď nepotřebuji...", odvrátila se od něho a vpotácela se do vchodu. Mark počkal, dokud neuslyšel pod její váhou zavrzet postel. Pak se kolem něj opět rozhostilo ticho.

Náhle se zvedl vítr, zavál tábořem a hnál před sebou zvířený jemný písek. Mark se roztřásl a zavřel oči, aby mu do nich nevlétla zrnka písku. Když se vítr utišil, připadal mu noční vzduch chladnější a ostřejší.

Hlava ho bolela, div mu nepukla.

Pooděšel od stanu Halsteadových a vyhlédl do temné dálky pouště.

Vtom zaslechl někoho zpívat. Nejprve to slyšel jen slabě, jako by to přicházelo z velké dálky, avšak postupně hlas - ženský hlas - sílil a Mark rozuměl slovům.

"Ta em suntu en maa satet-k. Uben-fem xut abtet entpet."

Mark se cítil neodolatelně přitahován sladkou bolestiplnou písní a pohnul se směrem, odkud přicházela. Omamná melodie jako by po něm sáhla, objala ho a jemně ho tlačila kupředu.

Nakonec ji našel. Seděla na rozpadlém kousku staré zdi, ruce jí spočívaly v klíně. Hlavu měla skloněnou. Zdálo se, že Nefertiti si ho nevšímla. "Těla umírají od času bohů a jejich místo zaujímají mladí.

Re se ukazuje v ranních červánkách. Atum se vydává k odpočinku do západních hor." Půvabné tělo se jí kolébalo v taktu melodie. Zpívala okouzujícím vysokým hlasem. "Muži plodí a ženy počínají. Dýchá každá nosní dírka.

Když přijdou ranní červánky, leží už všechny děti v hrobě."

Zvedla ruku a dlouze pohlédla na Marka: "Buď pozdraven, Davisone."

Zamračeně na ni pohlédl a bolestně cítil, jak mu pulzuje ve spáncích.

"Znejistila jsem vás?"

"Kvůli vám pochybuji o svém rozumu.

"Ještě stále ve mě nevěříte?"

"Jste jen výplodem mé fantazie." Její obličej tentokrát vypadal ostřeji a pevněji. Mark už přes její tělo neviděl vzdálená světla vesnice. Avšak stále ještě zářila, jako by byla na povrchu z fosforu. A dnes večer k němu vítr zanesl vůni jejího parfému.

Silně voněla gardéniemi.

"Proto se pokouším mluvit skrze ni. V této podobě ve mně nevěříte! Co mám dělat, Davisone?" Mark zjevení studoval střízlivým pohledem. Tentokrát mohl spatřit vzor na jejím náramku ve tvaru lotosu. Rozeznal supa a kobru na její čelence a skarabey z lazuritu na náramku na paži. Pod gázovým oděvem svítily růžové prsní bradavky a hladká pleť bez jediné chybičky.

"Našel jsem hrob, který hledám?" zeptal se spontánně. "Našel jste hrob, Davisone." "Našel jsem Achnatonův hrob?"

"Ano."

Oči pevně upíral na její obličej, který vypadal jako nehybná maska z kalcitu. Pátravě na něho hleděla nevyzpytatelnými mandlovými očima. Mark si otřel ruce o kalhoty. Po zádech mezi lopatkami mu stékal pot.

"A až hrob otevřu, najdu ho tam?"

"Ano."

Kolena mu změkla. Klesl k zemi a vzhlédl k oslnivě krásné ženě.

"Myslím, že mi mozek provádí pěkný kousek. Slyším to, co chci slyšet."

Ženina aura krátce vzplanula: "Jak se opovažujete pochybovat o mých slovech? Neodpovídám vám snad na všechny otázky? Davisone, jsem uražena."

"To je mi líto, ale jak mám vědět, že si se mnou nezahrává vlastní mozek?"

"Jak mám vědět, že nefantazírujete?"

"Jste tvrdohlavý jako mezek, můj milý, ale já budu trpělivá.

Povyprávím vám něco, co nemůžete vědět. Řeknu vám, jak zemřela ta čarodějka. Uspokojí vás to. Bylo to dílo Spravedlivého." "Cože...?"

"Vzývala bohy a prohrála. Zemřela strašlivou dlouhou smrtí.

Taková je moc Spravedlivého." "Ta hmota v jejích ústech..."
"Jeden tě nechá jíst vlastní výkaly." Prudce zavrtěl hlavou:
"Ne!" "Nevidíte, můj milý, že vám hrozí nebezpečí?" "Od koho?"
"Od těch sedmi, kteří hlídají hrob. Určitě je znáte, Davisone, a musíte je porazit. Je jich sedm a každý z nich trestá podle svého. Musíte se před nimi mít na pozoru, Davisone, neboť každý bude zabíjet jinak. A vás, Davisone, který jste vedoucím vašich přátel, vás potká nejhroznější trest," zněl její hlas pouštní noci, "pomalé rozsekání."
Mark si oběma rukama mnul obličej: "Mám halucinace!";
"Stále ještě o mně pochybujete? Disponuji velkým věděním, můj milý. Zná všechna tajemství starců." Nefertiti se půvabně zvedla; když se pohnula, roucho jí svítilo. "Pojďte se mnou, můj milý, a já vám ukážu podivuhodné věci!"
Mark se probudil, protože ho do očí bodal paprsek světla, a zjistil, že leží úplně oblečený na posteli a moskytiérou otevřeného okna už do stanu svítí ranní slunce. Zmateně se probral a povzdechl si, když ucítil bušení v hlavě. Postavil se bosou nohou na zem a vykřikl bolestí. Když se podíval dolů, zjistil, že má celá chodidla pořezaná a pokrytá zaschlou krví.
Zůstal sedět na kraji postele a schoval si hlavu v dlaních.
Nejprve si jen útržkovitě vzpomínal, pak se mu stále víc vracela paměť, až před sebou viděl všechny podrobnosti uplynulé noci. Šel za ní k rozvalinám. Putoval ledovou nocí, ale chlad mu vůbec nevadil; bosý běžel po ostrém šterku, necítil však nic. Byl v zajetí její záře.
Šla před ním a nataženou štíhlou rukou mu ukazovala směr. Vedla ho fantastickými alejemi, kde koně s chocholy táhli vozy lesknoucí se zlatem a stříbrem, kde ve vyrovnaných řadách stály palmy, průčelí domů byla ozdobena sloupy pomalovanými pestrými barvami a kde v lotosových tůních rostl papyrus. Okolo běhaly nahé děti a pod Atonovými paprsky se spokojeně procházeli krásné ženy a muži ve vlajících rouchách.
Vedla ho kolem úžasných paláců, kde na vrcholech pylonů vlály barevné vlajky, kolem chrámů, do nichž proudili svatí mužové v bílých hábitech s vyholenými hlavami. Vstupovali do nádherných dvorů s exotickými rostlinami a gazelami. Mark viděl v ulicích Kréťany, lidi jemných údů, kteří nabízeli k prodeji zboží ze svého ostrova za velkým mořem.
A byli tu drsní vousatí Babyloňané, kteří živými gesty smlouvali. Z taveren zaznívaly zvuky hudebních nástrojů a hulákání opilců. Ať se obrátili kamkoliv, ať se dali kteroukoliv cestou, všude viděli dlážděné ulice, čerstvě nabílené stavby, květiny, hluk a život.
Putovali bezútěšnými ruinami, jejichž zdi nebyly vyšší než půl metru, ale Mark viděl jen nádheru velkého slunečního chrámu. Šel za zjevením Nefertiti přes písek a kamení, avšak pod nohama cítil buď sklo, nebo hladký mramor. Obloha byla černá a posetá hvězdami, ale Mark ji viděl jako sytě modrou a na zádech cítil teplé slunce. Kráčeli celé kilometry, prošli rovinou a pak se opět vraceli. Celou noc cestovali a Nefertiti mu celou dobu vypravovala a předváděla mu nádheru Achetatonu. Nyní si držel hlavu v dlaních a cítil se naprosto zdrcen.
Náhle do stanu proudilo víc světla a slyšel, jak Ron říká:
"To je dobře, že jsi už vzhůru!"
Mark namáhavě zvedl hlavu: "Co se děje?" "Teda ty vypadáš hrozně! Včera večer sis asi dal pořádně do nosu, co? No, jen nerad tě ruším, ale venku tě nutně potřebují." "Proč?" "Děje se něco, co se ti nebude zvlášť líbit."

DEVATENÁCT

Mark se zmateně díval na blížící se delegaci, avšak jeho překvapení se rychle změnilo v hněv.
"To se mi vůbec nezamlouvá," zamumlal Ron vedle něj.
Mark neodpověděl. Stál před stanem se založenými rukama a s nejvyšším znechucením vyhlížel návštěvníky. Zrovna teď vůbec nemohl potřebovat

takové vyrušování. Chtěl být sám a v klidu přemýšlet o snu z minulé noci. Chtěl zůstat u vzpomínky na Nefertiti, ještě jednou se pokochat společnou "procházkou" a znovu si vyvolat v paměti neuvěřitelné věci, které "viděl". Teď rozhodně nebyl naladěný na návštěvu vesničanů. Umdu doprovázeli tři mladí muži v pruhovaných galábích. Následovaly je dvě zahalené ženy, které nesly uzlíky Navinuté do látky, a Řek Constantin Domenikos. Starý křehký umda jel na oslu; ostatní šli pěšky. Když se přiblížili, neřekl nikdo ani slovo. Jediným zvukem, který rušil ranní klid, byl tichý klapot podkov a kroků. K Markovi a Ronovi se zatím přidali Jasmina, Abdul a Halsteadovi. Když se osel zastavil, jeden z mladíků pomohl umdovi sesednout a vedl ho ke stanu. "Ah-laan," pozdravil umda a zvedl ruku, ale Mark mu hleděl nevraživě do starého obličeje.

"Buďte vítáni, haggu, co vás sem přivádí?"

"Nepříjemná povinnost, doktore Davisone. Přicházím jako mluvčí všech čtyř vesnic. Musíme si promluvit."

"A o co jde? Jsem vám k dispozici."

Stařec se kousl do tenkých rtů: "Nemůžeme se někam posadit a promluvit si o tom u čaje?"

"Máme moc práce, haggu. Předneste svou záležitost."

"Maličká očka mu zlostně zablýskala: "Zklamal jste mě, doktore Davisone, pokládal jsem vás za civilizovanějšího."

"Civilizovanějšího!" vyrazil Mark posupně. "A jak říkáte sám sobě, haggu Jak říkáte tomu, co udělali vaši lidé se starou šejchou? Stařec se třásl: "Nezemřela naší rukou! My jsme šejchu ctili, porobovali jsme ji! A teď nám lidé z Hag Qandilu dávají vinu za její smrt, přestože ve skutečnosti ji máte na svědomí vy!"

"Řekněte, co máte na srdci, haggu."

"Celé roky jsme měli qadim v úctě!" zvolal umda třesoucím se hlasem.

"A celé roky podporujeme práci zahraničních vědců ve svém údolí a vážíme si ji. Teď se však dostalo všechno na Scestí a my si přejeme, abyste odešli z tohoto místa."

Markovi klesly ruce: "To přece nemyslíte vážně!" "Překročili jste prastará tabu, doktore Davisone. Přivedli jste do údolí zlá kouzla.

Teď si přejeme, abyste odešli." "O čem to k čertu mluvíte?"

Umda udělal holí znamení, na které ostýchavě přistoupily obě černě oděné ženy. První roztáhla paže a odhalila obsah uzlíku. Na zem před Marka a jeho přátele vypadlo mrtvé zvíře.

Mark na zvíře rychle pohlédl a pak řekl: "Telata se dvěma hlavami jste měli už dříve, haggu. Z toho nemůžete obviňovat nás."

Vtom si klekla druhá žena a opatrně rozbila svůj uzlíček.

Mark o krok ucouvl a Alexis vyrazila přidušený výkřik.

"To měl být můj vnuk," vysvětloval zasmušilý umda "Ale narodil se o čtyři měsíce dřív. Kvůli zlému kouzlu mádcera potratila."

Mark se sebral a odpověděl: "Plod je znetvořený. Potrat způsobila příroda, ne já, vaši dceři je už skoro padesát let. Je moc stará na to, aby ještě měla další děti."

"Naše voda se zkazila! Naše fazolová pole napadli škůdci! Naše ženy v noci křičí, protože se jim zdají zlé sny."

"Musíte odtud odejít!"

"Nepůjdeme, haggu."

"Žádám si rozmluvu s tím mužem od vlády."

Mark se obrátil na Jasminu: "Kde je Hasím?"

"Ještě pořád mu není dobře. Marku."

"Lituji, haggu, pan al-Šeichly je momentálně nemocen. Ale to nevádí.

Máme oficiální povolení tady pracovat."

"Půjdu k mudirovi."

"Pro mě za mě můžete jít třeba k prezidentovi. My tady Zůstaneme."

Starcovy tváře zbrunátněly a oči mu blýskaly zlostí. Mark měl na okamžik strach, že umdu raní mrtvice, avšak hned nato záchvat přestal a stařec pokorněji pokračoval: "Snažně vás prosím, doktore Davisone. Prosím, odejděte."

Mark pohlédl do obličeje obtlouklému Constantinu Domenikosovi, který vystavoval na odív úžasnou lhostejnost. Otočen k umdovi Mark řekl:

"Necháváte se zastrašovat překonanými pověrami, haggi.

Nejsou tu žádné zlé síly.

Jsme jen vědci, kteří si hledí své práce. Všichni jistě můžeme žít v míru."

"V míru ne, doktore Davisone." Stařec jako by rezignoval. "Vím, že se budete držet svého plánu a budete tak působit jedno neštěstí za druhým," pokračoval zdrceně. "Takže musím udělat všechno, co je v mé moci, abych zabránil nejhoršímu. Povoláme své muže zpátky do vesnice."

"Chcete víc zaplatit? Víc čaje?

Coca-coly?" Stařec pokyvoval hlavou ze strany na stranu:

"Jak mi nerozumíte!"

"Za těmi pohřebními dary jste tedy nejspíš vy! Hrozbami ničeho nedosáhnete, haggi. Osobně se postarám o to, aby se všechno, co se vynese z hrobu - a jen nedělejte, jako byste o hrobu nic nevěděli - dostalo do Egyptského muzea v Káhiře."

"O, co je tohle za neblahou hodinu! Doktore Davisone, moji lidé chtějí jen mír, a protože nám ho nechcete dopřát, povolám dělníky zpět do vesnice. Poslechnou mě."

"Můžu si zavolat dělníky z Luxoru."

"Uvidíme, pane doktore, uvidíme."

Mark se díval, jak se starý muž belhá zpátky k oslovi a namáhavě nasedá. Než se umdá opět vydal na cestu, zvedl prst a zvolal: "Já jsem vás varoval!"

Američaně, Jasmina a Abdul zůstali stát před stanem a mlčky se dívali za malým procesím budícím soucit. Po chvíli řekl Mark Abdulovi: "Uklid ty mrtvoly."

"Effendi, co uděláme s těmi dělníky?"

"Nevím. Určitě není v jeho moci je všechny odvolat."

"Ne, effendi, myslím, že muže z Hag Qandilu dokážu za vyšší mzdu přemluvit, aby zůstali. Ale vzpomeňte si, effendi, že co se týká zásobování vodou a čerstvými potravinami, jsme odkázáni na umdu."

"Jakmile bude Hasimovi lépe, dá zprávu do Káhiry. Až přijdou další vládní úředníci, můžou si přivést novou skupinu. Mezitím stejně potřebujeme jen hrstku mužů na úplné odkrytí vchodu do hrobu. Další dodávky potravin si můžeme obstarat z Mellawi na protějším břehu Nilu. Teď to dej prosím odklidit, Abdule."

Vychrtlý Egypt'án přikývl a se zachmuřeným obličejem sám zvedl oba uzlíky. Když odešel, Ron se tiše zeptal:

"Myslíš, že budeme mít potíže?"

"Nemám tušení. Úřady máme každopádně na své straně, obzvlášť teď, když jsme odkryli hrob. Ten starý nás z údolí nemůže vyhnat.

Možná to pro nás bude nepohodlné, ale určitě nebude tak hloupý, aby na sebe přivolal hněv vládních úředníků. Nezapomeň, co jeho lidi udělali se šejchou. To je vražda, Rone."

Když ostatní spěchali do společenského stanu, z něhož to vonělo kávou a škvařicím se omastkem, Jasmina přistoupila k Markovi:

"Ale vy kulháte. Bolí vás nohy?"

"Zapomněl jsem si about boty."

"Ukažte, já se na to mrknu."

Šli do jejího stanu, kde si Mark sedl na skládací židli a Jasmina si klekla před něj: "To musí dost bolet."

"Hm, ano."

Jasmina natáhla ruku k polici s léky, která stála za Markem.

"Vyhrňte si prosím rukáv," požádala ho.

"Proč?"

"Dám vám injekci proti tetanu." Když se k němu zase otočila s miskou mýdlové vody, zeptala se: "Jak se to stalo?"

"Já... šel jsem na procházku a zapomněl jsem boty. Jak se má Hasím?"

Jemně mu z ran vymyla krev a písek a odpověděla:

"Nechápu to. Abdul mě včera ráno probudil, aby mi sdělil, že pan al-Seichly má zase křeče. Měl nateklý a sytý červený obličej, což je po bodnutí žlutého štíra neobvyklé. Dala jsem mu morfium a teď spí, ale jsem trochu bezradná."

"A jak to vypadá s Halsteadem?"

"Zatím ještě všechno při starém. Dnes ráno za mnou přišel a ptal se mě, co má dělat, aby zastavil krvácení. Když jsem se ho zeptala, odkud krvácí, nechtěl mi to říct. Nemůžu pro něj nic udělat."

Mark zavrtěl hlavou. Rozhlédl se po stanu a spatřil kytici suchých květín, která zdobila fotografii staršího muže, korán na nočním stolku a kousek levandulového mýdla na tenké porcelánové misce. Potom zamířil pohledem na její štíhlé hnědé ruce, kterými ošetřovala jeho rány.

"Jste tady nešťastná?" zeptal se tiše.

Měkkým ručníkem mu osušila nohy a natřela je oranžovou masťou.

Nezvedla oči, když odpovídala: "Nešťastná není to pravé slovo."

Marku. Bojím se tady. Umdu má pravdu. Působí tu zlé síly a my se s nimi potýkáme."

Mark ji dál pozoroval při práci. Vzpomínal na noc s Nefertiti a přemýšlel, má-li o svých vidinách vyprávět Jasmínu. Pochopila by ho.

"Myslím, že bychom měli všichni odejít. Marku," pokračovala a zároveň mu obvazovala nohy. "Nechci vás nechat na holičkách a v žádném případě nechci nechat Hasima bez lékařské péče. Proto bychom měli jít všichni společně, tak, jak jsme přišli. Jako jedna skupina."

Mark si kousal dolní ret. Narůstalo v něm hořké rozčarování. Ne, asi by mu přece jen nerozuměla. Nikdo z nich by mu nerozuměl...

Ve společenském stanu na něj čekal Sanford Halstead v podrážděné náladě. "Vymklo se nám to z rukou, Davisone!" volal nanejvýš rozčileně a přitom velkými kroky běhal po stanu a pěstí se tloukl do ruky. Byl tam i Ron a Abdul. Jasmina stála za Markem.

"O čem to sakra mluvíte?"

"Chci odjet, Davisone. Chci se sbalit a odjet pryč."

"To přece nemůžete myslet vážně!"

"Co si to dovoluujete, říkat mi, co myslím vážně a co ne, Davisone!" držel si Halstead u nosu tlustou vatýrovanou látku.

"Nemám chuť skončit jako Neville Ramsgate!"

Mark se podíval do tváře Ronovi a Abdulovi, oba je měli vážné a neproniknutelné. "Přece snad nebudete věřit na ty demony, pane Halsteade..."

"Je mně jedno, jestli jsou to démoni nebo feláhové, Davisone."

Nemám v úmyslu nechat se odkrouhnout. Ten starý umdu to myslí vážně.

Nejdřív stáhne všechny dělníky a hlídače, a až potom budeme bezbranní, pošle někoho, kdo nás zabije ve spánku!"

Jako by dostal ránu do hlavy, pohlédl Mark z Halsteada na Abdula, který hleděl bezvýrazně před sebe, a z Abdula na Rona, jenž tiše řekl:

"Já s ním souhlasím, Marku."

Mark klesl na lavici: "Ale proč?"

"Nevyznám se v demonech a v kletbách; všechno, co vím, je, že tu nejsme vítáni a že už došlo ke třem hrozným vraždám."

Ramsgatovi se před sto lety stalo totéž. Zemřel, právě když chtěl otevřít dveře hrobu, a já myslím, že příčinou nebyly neštovice. Marku, ti lidé chtějí, abychom odtud zmizeli, a nezastaví se před ničím, aby se nás zbavili."

Mark si prohrábl vlasy: "To je přece šílenství! Stojíme tu těsně před báječným objevem a ty máš nahnáno kvůli pár pověřivým domorodcům!"

"Marku," položil Ron příteli ruku na rameno, podívej se skutečnosti do očí. Jsme tu v nebezpečí..."

"Ne!" udeřil Mark pěstí do stolu.

"Tak prostě počkejme v jistější vzdálenosti, dokud nedorazí úředníci z Káhiry. Nežádáme nic víc. Pojedeme do El Minia, pošleme telegram a zůstaneme tam, dokud nepřijedou lidi z ministerstva."

"Ne!" vytrhl se mu Mark. "Budeme dál pracovat!"

"To, co děláš, naprosto nemá smysl! Bože, Marku, ty jsi den ode dne nerozumnější! Co se to stalo s tím chladným, střízlivým vědcem?"

Človče, jen se na sebe podívej!"

Mark se vyhnul vyčítavému pohledu svého přítele. Nerozumějí mu! Jak by jim mohl vysvětlit, že tady musí zůstat, že nemůže pryč, ať už se stane cokoliv? Hrob je příliš důležitý a pak je tu ještě ona... Jak by mohl odjet, než zjistí, kdo je a odkud přišla ta žena, která si říká Nefertiti...

"Marku!"

Nechápavě se na Rona podíval.

"Buď rozumný, Marku. To je všechno, co žádám. Pojďme okamžitě do El Minia, hned dnes odpoledne..."

"Řekl jsem ne. Poslyš, Rone," vzkypěl Mark, "jak dlouho si myslíš, že by zůstal ten hrob v klidu, kdybychom odešli? Sotva bychom vystoupili na druhý břeh, vesničané by se tam v zástupech hrmuli a vyloupili by ho. Zpusťovali by to, choulostivé mumie, umělecké předměty by zničili a zlato by prodali Domenikosovi. A my zatím budeme sedět v El Minia a čekat, až nastoupí úřady!"

Ron dlouho hleděl na Marka a nakonec zamračeně dodal:

"Nevím... Na to jsem vůbec nepomyslel." "Ne!" rozohnil se Halstead, jehož kapesník už byl prosáklý krví. "Říkám, že jdeme.

Tohle je moje výprava a já určuji, co se tady bude dělat..."

"Sanforde!"

Všichni se prudce otočili.

Alexis Halsteadová stála ve vchodu, velká a majestátní jako triumfující královna: "Neodjedeme."

"Ale Alexis..."

"Sanforde, ještě slovo a pošlu tě zpátky tam, odkud jsi přišel."

Zděšeně se na ni díval a vypadal, jako by se pod jejím panovačným pohledem zmenšil.

"Takže tak je to," vstoupila rozhodně do stanu a s rukama v bok se rozkročila před ostatní, "všichni začínají hysterčit!

Nedovolíme, aby nám pár zaostalých sedláků upíralo, co nám patří.

To nestrpím. Tohle je moje expedice a já říkám, že zůstaneme."

Všichni k ní vzhlíželi a byli uchvázeni jejím pohrdavým pohledem a vyzývacím postojem.

"Chcete-li požádat vládu o pomoc, doktore Davisone, tak to udělejte.

Cokoliv potřebujete, nechávám vám volnou ruku. Ale zůstaneme a tím to téma pro mě končí."

Mark klečel na zemi a houbičkou a měkkým štětcem čistil horní část dveří do hrobu. Odhalili půl metru pod překladem a nápisy v kameni byly zřetelně čitelné. S dýmkou v zubech a s propoceným kapesníkem na hlavě neúnavně a svědomitě pracoval pod horkým sluncem, aby hieroglyfy očistil od špíny a písku.

Několik málo feláhů, kteří se dali podplatit Abdulem, pracovalo dál na odkrývání schodiště. Odhalili už devět schodů. Dostávali se stále hlouběji do země a stále se blížili ke vchodu. Halstead seděl s Alexis pod třepetající se plachtou proti slunci a likvidoval mouchy, kdežto Ron experimentoval se stativem a fotoaparáty. Jasmina dala přednost tomu, že zůstala s Hasimem v táboře.

Když Mark odkryl poslední znaky v nejnižší řadě, opřel se a třel si ramena. Teď se mohl soustředit na čtení toho, co se jeho zásluhou ukázalo na denním světle.

Nejprve to přelétl a v duchu zhruba přeložil. Pak si vzal do ruky blok a začal hieroglyfický text překládat důkladněji. Nemusel příliš přemýšlet; slova jako by se mu sama nabízela.

"Zde odpočívá kacířský král, zločinec. Ten, který nemá jméno, a budiž proklet pocestný, který vysloví jméno toho muže a dá mu život, neboť spatří pravzor Suteha; spatří ztělesnění mocností zla, temnoty a síly vodstva, které odporují světlu a pořádku.

Střez se strážců kacíře, kteří tu navěky hlídají!"

Bylo tu také vytesáno sedm postav, které se nacházely na horní části stély. Pod nimi nápis pokračoval:

"Běda poutníkovi, který jde proti toku Nilu, kdyby rušil obyvatele tohoto domu nebo do něj vstoupil nebo z něj něco odnesl. A běda poutníkovi, který jde po Nilu, kdyby vyslovil kacířovo jméno, neboť taková je pomsta strašných."

Mark pustil tužku na zem a ucouvl ode dveří. Pod pokrývkou na hlavě se mu zaperlily kapky potu a stékaly mu do očí. Když se mu hieroglyfy rozmazaly, zdálo se mu, že denní vedro se změnilo ve štiplavou zimu a otřásl se chladem. "Rone, pojď sem..."

Ron se posadil vedle něj a prohlížel si nápis. "Takže," zamumlal mimo

doslech ostatních, "Ramsgate přece jen nepřekládal špatně. Tady jsou, přesně tak, jak je napsal do svého deníku. Sedm kleteb..."

Jasmina sklapla knihu a tmavýma očima se podívala na Marka. Nic neříkala.

Aby se Mark vyhnul jejímu pohledu, hrál si s dýmkou, čistil ji, nacípával, ale nezapálil si ji. Zatímco tábořem Žalostně kvílel noční vítr, on namáhavě hledal slova.

"A vy jste si myslel, že se Neville Ramsgate zmýlil?" zeptala se konečně.

Seděli v jejím stanu a pili mátový čaj. "Egyptologie byla koncem minulého století ještě v plenkách. Tehdy pro ni ještě nebylo ani jméno. Pochopte, Jasmino," konečně se odvážil na ni pohlédnout, "to nejsou obyčejné dveře do hrobu. Když jsem o nich poprvé četl v deníku, byl jsem si jistý, že to Ramsgate nepřeložil správně."

Podíval se na svou dýmku: "Egyptské hroby vždycky hlídala božstva světla a zmrtvýchvstání, avšak nikdy démoni. Pokud na hrobu byly kletby, tak vždycky byly mírné a sloužily jen k tomu, aby odstranily vykrádače hrobů. Nápisy apelovaly na kolemjdoucí, aby vyslovili jméno zemřelého, aby tak dali ožít jeho duši. Ale...", ukázal na deník, "tohle..."

Jasmina si pozorně prohlížela zvláštní nápisy a tiše řekla:

"Připadá mi to skoro, jako by... Amonovým kněžím méně záleželo na tom, aby odradili vykrádače hrobů, jako spíš na tom, aby udrželi zavřené to, co je v hrobě."

Mark ji pozorně sledoval.

Pokračovala: "Amonovi kněží určitě měli hrozný strach z Achnatonova ducha, neboť na vchod do hrobu nenapsali jeho jméno.

Když ale jeho jméno nikde není, nezná duše svou totožnost a proto existuje jen v mráкотném stavu. Beze jména je duch bezmocný.

"Marku," rozšířily se jí oči a prozrazovaly bázeň, "proč se Amonovi kněží tolik báli jeho duše?"

"Nemám tušení," mnul si roztržitě čelo. "Nehledě na to, že pro své současníky byl kacířem, protože se pokoušel o odstranění mnohobožství, známé Achnatona vlastně jen jako mírumilovného snílka, jako básníka. Pokud měl nějaký špatný rys, dnes nám to není známo," protáhl Mark obličej.

"Něco není v pořádku?"

"Asi potřebuji brýle; pořád mě bolí hlava..."

Chtěla vstát, ale vzal ji za ruku a zadržel ji: "Nedělejte si starosti. Aspirin taky nepomůže. Proti tomu nepomáhá nic. Začíná a končí to úplně náhle." Donutil se k úsměvu: "Brzy to přejde."

Jasmina pohlédla na svou ruku, která ležela v jeho. Pokusila se ji odtáhnout, ale nepustil ji.

"Jasmino..."

"Ne, Marku. To nejde. Prosím, neztěžujte mi to tolika" "Takže to cítíte taky?"

"Marku, prosím..."

Náhle sebou trhl, chytil se zoufale za hlavu a bolestí zkrivil obličej.

Jasmina vyskočila: "Co je s vámi?"

"Ty bolesti! Bože, už je to tady zase..."

Ron vypil tolik vína, že když procházel tábořem, vůbec ho nenapadlo, jak je noční vzduch divně studený. Nevnímal ani zvláštní syčení, které vycházelo ze tmy za stany a znělo jako pára unikající pod tlakem. Hned poté zaznělo rytmické maskání, jako když hroznýš kmitá jazykem. Ale ničeho z toho si Ron nevšiml.

Když přišel do stanu, pověsil před vchod štítek s nápisem PROSÍM NERUŠIT, zavřel na zip a stáhl dolů černou látku nepropouštějící světlo, jejíž konce upevnil na zemi. Když stiskl spínač kazetového přehrávače, protáhl se závěsem z pásů filmu, které visely na drátě vedoucím napříč stanem, sáhl pod pracovní stůl a vytáhl novou láhev vína. Pohvizdováním doprovázel Concierto de Aranjuez, naplnil si papírový pohárek a rychle si dal doušek.

Teprve když chtěl láhev zase uklidit pod stůl, pocítil ve vzduchu

náhlý chlad. Nahnul se dopředu a mrkl na teploměr nad stolem. Ukazoval dvacet stupňů Celsia. Pokrčil rameny a dal se do práce. Na míchání vývojky nyní používal sterilní vodu, neboť se mohlo stát, že neostrost snímků způsobily nějaké nečistoty z Nilu. Když opatrně odměřil vodu a pomalu do ní vmíchal balíček Kodak Microdol-X, zaslechl za Sebou škrábavý zvuk. Přestal míchat a naslouchal, ale kromě zvuků klasické kytary nebylo slyšet nic.

Když nalil vývojku do misky, sáhl po fotoaparátu, který ležel na polici nad pracovní plochou. Tu ucítil, jak mu něco zavadilo o hřbet ruky.

Rychle ruku stáhl, vystoupil na špičky a prozkoumal polici. Potom se podíval na ruku. Nic.

Sundal z fotoaparátu kožený ochranný plášť a položil ho na stůl.

Pak zhasl žárovku nad hlavou - teď byla ve stanu tma jako v hrobě.

Rychle otevřel zadní část fotoaparátu a vyndal kazetu s filmem.

Přitom ho napadlo, že má prsty méně pohyblivé než jindy, jako by mu ztuhly neobvyklým chladem. Hmátl po otvíráku, našel ho na stole a otevřel jím zásobník s filmem. Film držel za okraje, pomalu ho rozvínoval a sundával ochrannou vrstvu.

Vtom ho něco udeřilo do nohy.

Když se snažil hbitě a obratně dokončit práci, třásl se mu ruce.

Film jako by mu kladl odpor. Ron široce vytřeštil oči do tmy, ale nic neviděl. V dokonalé temnotě, která ho obklopovala, mohl jen hmatat.

Cítil, jak mu něco sotva znatelně ťuklo do zad. Trhl sebou.

Nyní poháněl sám sebe, chvatně pracoval s filmem a ten mu málem upadl.

Hledal na pracovním stole podložku, přitáhl si ji a rychle na ni film rozvinul.

V té chvíli ucítil studený závan v týle.

Nervózními, třesoucími se prsty hmatal po vývojce, skoro ji vylil, hodil do ní filmový svitek a sáhl po krytu. Právě ho chtěl položit na misku, když ho do tváře zasáhl kus čehosi studeného a šupinatého.

Ron vykřikl.

Zachvácen čirou hrůzou klopýtal k východu, vyhrnul plátno

nepropouštějící světlo a škubal zipem: "Pomoc! Tak mně pomozte!"

Něco mu bubnovalo do paží; po rukou mu lezl ledový sliz a ochromoval mu je. Pocítil lehký úder do obličeje a hned nato se mu do tváře zavrtal studený osten.

"Pomoc! Dostaňte mě odtud!"

Rona cosi chytlo za vlasy a mrštilo jím takovou silou zpět od východu, že ztratil rovnováhu a spadl na zem. V boji neviditelným útočníkem divoce mlátil kolem sebe. Válel se po zemi, křičel, narážel do beden a rozbíjel láhve s chemikáliemi.

Ve tmě na něho něco zasyčelo a ovinulo se mu kolem kotníků.

Ačkoliv v ústech cítil krev a teplá tekutina se mu rozlévala po prsou, zoufale se bránil. Kolem krku se mu ovíjelo vlhké hadí tělo a s každým jeho výkřikem se víc stahovalo. Ron se pokoušel osvobodit, ale měl spoutané ruce.

Když nakonec ležel bezbranný na zemi, měl pocit, že má vlasy stočené do uzlu a něco mu pomalu stahuje kůži z hlavy. Otevřel ústa a ve smrtelné hrůze vyrazil dlouhý, děsivý výkřik.

Tam, kde byla vchodová celta, spatřil náhle míhat se hvězdy.

Všiml si, jak si někdo stoupl nad něj a v příštím okamžiku ho oslnil paprsek světla. Zvedl ruku, aby si chránil oči před světlem a zaslechl Marka volat: "Bože, co se to stalo?"

"Uvolněte mě!" vřiskal Ron. "Chytlo mě to za vlasy!"

"Hej!" klekl si Mark a nechápavě se díval na svého přítele.

"Kde je to? Viděls to?"

"Co jsem měl vidět? O čem to mluvíš?"

Ron se ještě třásl po celém těle, když se opřel o lokty a rozhlédl se po stanu. Vládl tu zoufalý zmatek: rozházený fotografický papír, rozlité tekutiny, rozbité sklo. Pak se podíval sám na sebe. Košili měl na prsou roztrženou a na tváři se mu skvěl tenký červený pruh. Zápěstí a kotníky měl úplně zamotány do spirálových pásů filmu.

"Co k čertu..."

"To se přece jednou muselo stát!" uchopil Mark Rona za vlasy a opatrně vytáhl kus drátu. "Tvá šňůra na prádlo, kamaráde."

Ron beze slova zíral na drát. Na rukávech a nohavicích mu visely kolíčky a kancelářské sponky, všude ležely rozházené filmy; šňůra se mu omotala kolem krku a zapletla se mu do vlasů.

"Ne...", zašeptal.

Ve vchodu se objevila Jasmina s lékařským kufříkem:

"Co se stalo?" Za ní přicházeli ospalí a zmatení Halsteadovi.

Abdul se mezi nimi protlačil dovnitř a tázavě se podíval na Marka.

"Ve tmě se zapletl do prádelní šňůry."

"Ne..."

"Můžeš vstát?" "Raději bych se napřed podívala," namítla Jasmina.

"Ne... nic mi není..."

Ron se s Markovou pomocí opět postavil. Zmateně si sundával drát z krku a z rukou a vyjeveně hleděl na filmy.

"No tak," řekl přátelsky Mark.

Ale Ron se zlostně odvrátil: "Hele! Něco tady uvnitř bylo! Když ti to říkám! Bylo to kluzké a šupinaté a zaútočilo to na mě.

Útočilo to na mě, sakra! Snažilo se mi to vytrhat vlasy!"

Mark pevně popadl Rona za ramena: "Mýlíš se. Tady vevnitř absolutně nic nebylo. Sám jsem otvíral vchod a věř mi, nic nevyběhlo ven.

Pracovals ve tmě a náhodou ses zamotal do toho drátu..." Ron se mu

vytrhl: "Přísahám ti, tady vevnitř něco bylo! Slyšel jsem to dýchat!"

Jasmina vydala z kufříku injekční stříkačku a začala ji plnit, avšak když to Ron zpozoroval, ucouvl.

"Ne, to nepřichází v úvahu! Nechci injekci na uklidnění! Sakra, proč mně vlastně nevěříte?"

Mark rozhodil ruce: "Rone, tady opravdu nic nebylo..

Ron se prudce otočil a řít se odtud.

Mark se vydával ze svých sil až na pokraj vyčerpání. Navzdory Abdulovu varování a Jasmininým prosbám pokračoval v práci ve vedru tak vražedném, že to museli vzdát i feláhové. Abdul stál u něj a držel nad ním slunečník, když se s houbičkami a štětečky krčil přede dveřmi hrobu.

Už jich vykopal přes polovinu a schody byly odhaleny skoro všechny.

Postupně se daly rozeznat další tři vodorovné řady hieroglyfů a nakonec se ukázaly i pečete královského města mrtvých v Thébách: Každá z nich ukazovala psa s devíti zajatci.

Pečete nebyly zlomené.

Potom Mark uviděl něco, kvůli čemu sáhl po zvětšovací skle: Do skály bylo naškrábáno několik svislých čar a zdálo se, že sahají až k prahu schovanému zatím pod pískem.

"Co mají ty čáry znamenat?"

"Nemám tušení. Začínají asi ve dvoumetrové výšce a ztrácejí se v písku. Vypadají jako škrábance." Mark se díval Ronovi na ruce, zatímco jeho přítel pracoval s lupou. Žáda měl podlitinami modrá a černá.

"Myslíš, že to zítřa stihneme?"

"Docela to tak vypadá." Mark zvedl k ústům pohár Wild Turkey, pak se však zarazil a zkoumavě se zadíval na Rona, který seděl se zkříženýma nohama na posteli a urputně obracel v prstech rozbitou lupu.

"Rone?"

"Hm?"

"Je všechno v pořádku?"

V Ronových modrých očích se odrážela bolest a rozhořčení: "Co ti na to mám odpovědět?"

"Podívej, je mi to líto. Prostě jsem nic neviděl."

"No právě."

"Hele, celý den jsi pil víno..."

Ron vyskočil z postele. "Kampak?"

"Pořádně se nachystám. Až to příště ke mně zase přijde, vyfotím to!"

Zatímco Mark slyšel slábnoucí vrzání Ronových kroků, najednou měl pocit, že se mu kolem žaludku sevřela studená pěst. Dal si pořádný hlt bourbonu, který ho pátil v hrdle, ale nezabral.

Najednou se cítil velmi sám. Podíval se naproti na Nancyinu fotografii

na nočním stolku a chvíli se ptal sám sebe, kdo vlastně je. Potom spontánně sáhl po bundě, vzal si dýmku a tabák a téměř utekl ze stanu. Ve vzdálenosti asi třiceti metrů od tábora, na vyvýšenině, která kdysi sloužila Achnatonově policii jako vyhlídka, stála Alexis Halsteadová, oblečená jen do županu. Mark si zatáhl zip bundy až ke krku a opatrně se k ní blížil. Když přišel na několik kroků od ní, poznal, že má otevřené oči a kolem rtů jí hraje slabý úsměv, přestože zcela jasně spí.

"Dobrý večer, Davisone."

Byl to její hlas, a přesto zněl nějak jinak. Noční vítr jí odvál dlouhé vlasy z ramen a přitiskl jí průhledné roucho na nahé tělo. Mark se na ni udiveně podíval a nevšímal si, že mu bundou profukuje studený vítr a že mu opět začíná bolest v hlavě.

"Paní Halsteadová?"

"Ano..., a ne."

Rozplývala se mu před očima. Na vteřinu viděl všechno zdvojeně, jako by šilhal - zátylkem mu projela bodavá bolest... A Alexis Halsteadová vypadala jinak.

Bylo to totéž tělo, tentýž župan a tytéž dlouhé bílé ruce a nohy, avšak na průsvitné hlavě, která vypadala jako dvakrát osvětlená fotografie, měla černou zaplétanou paruku. A na krku se jí skvěl černý řetízek ve tvaru lotosu. To šálení smyslů ho fascinovalo.

Onámeně pozoroval, jak se mění její vzhled a jak známou podobu Alexis Halsteadové zastihuje něžný neostrý obraz.

"Jen tak s vámi můžu mluvit, Davisone, neboť když přijdu sama, nevěříte ve mne."

Alexis se na něj lákavě usmála a natáhla k němu mléčně bílou paži.

"Budete ji poslouchat, neboť ona vás ovládá, Davisone. Nevím jak; nevím, jakou moc nad vámi ta rudovláska má, ale umím to přechít v jejích nočních myšlenkách. Ta žena má nad vámi moc. Bude mým nástrojem."

Opatrně o krok přistoupil a pevně zavřel oči. Zřetelně poznával dokonalé rysy obličeje Alexis Halsteadové, které se však mísily s jinou tváří: tmavé mandlové oči, pěkně vykrojené rty, mžikající víčka, mezi nimiž zářila zelená duhovka.

"Připozdívá se, můj milý, máme už jen málo času. Tak zdlouhavé byly mé pokusy sdělit vám, co se musí udělat. Pojďte vedle mě, Davisone."

Jako očarovaný Mark přiběhl k ní, užasl nad dvojítm obličejem, nad proměnou v hlase Alexis Halsteadové a v myšlenkách si vyvolal její dřívější náměsíčnictví. "Myslíte si, že ta žena je šílená a rozštěpená do dvou osobností. Možná ve mě nikdy nebudete věřit, Davisone, ale teď mě aspoň poslouvejte. Když mluvím těmito ústy, splníte mi mé přání stejně, jako musíte uposlechnout svého."

Mark strčil ruce do kapes kalhot a nespouštěl z ní oči.

"Jste zneklidněn, Davisone. Je to kvůli těm nápisům na dveřích hrobu. Matou vás."

Překvapeně se na ni podíval: "Ano; je pravda. Jak jste..."

"Myslíte, že ten nápis se nepodobá žádnému jinému v Egyptě. Řeknu vám důvod, Davisone. Je to proto, že muž, který tam leží, nemá sobě rovného."

"Nemá jméno ani Horovy oči, kterými může vidět denní světlo."

"Máte pravdu, Davisone. Můj milovaný Achnaton je v tom domě zajatcem. Nedali ho tam pro jeho bezpečnost, nýbrž aby ho oddělili od světa.

Knězi Skrytého si myslí, že by jim mohl být nebezpečný."

"Proč?"

"Pokládají ho za zločince. Myslí si, že spáchal velké bezpráví a že by to dělal dál z hrobu." "Proto ho připravili o jméno?"

Silné pletence její černé paruky se trochu zvedaly ve větru.

"Prohlásili za kacířství vyslovení jeho jména, neboť nechtějí, aby se probudil. Leží v hlubokém bezesném spánku. Neví, kdo je. Nemá vědomí. Navěky ho zavřeli do vězení." "Proč ho nepohřbili do hrobu ve vádí, který mu byl původně určen?"

"Knězi Skrytého měli strach, že ti, kteří Achnatona milovali a byli mu věrní, by vnikli do hrobu a probudili by ho k životu."

Tak dali knězi vytesat nový dům, který měl přivínout jeho mrtvolu, tajný, který by nikdo nenašel." "A sedm démonů?"
"Postavili je tam, aby každému zabránili vyslovit Achnatonovo jméno."
"Copak je tak jednoduché ho vzbudit? To se jen řekne jeho jméno?"
"Ne, k tomu je zapotřebí víc, můj milý, protože Chnaton byl pohřben beze jména na svém těle. Jeho mrtvola odpočívá bez totožnosti. Nikdo nenapsal jeho jméno na amulet, nepoložil ho na jeho srdce."
"Zavraždili ho?"

"Ani knězi Skrytého by se neodvážili vztáhnout ruku na posvátnou osobu faraóna. Když Chnaton poznal, že jeho sen ztroskotal a zemi rozdělily politické zmatky, upadl do těžké sklíčenosti a zemřel. Teď na jeho místě vládne jeho bratr Tutanchamon a přitom je to ještě dítě."
"Když chtěli Achnatona jednou provždy odklidit z cesty, proč tedy nezlikvidovali jeho tělo?"

"Obávali se katastrofy, můj milý. Hanobit faraónovu mrtvolu je nejhnusnější zločin, jakého se někdo může dopustit. I když to byli špatní lidé, tak věděli o následcích takového rouhání. Ale zároveň se báli umožnit mu věčný život, protože jeho duch by pak obcházel zemi. Knězi byli v zaplklité situaci."

"No, řešení přece našli."

"Do té doby, než někdo otevře hrob a vrátí mému manželovi jeho totožnost. Pak jeho hněv padne na knězi."

"Všichni knězi jsou dávno mrtví. Achnaton spí už tři tisíce let."

"Je to pravda? Připadá mi to jako chvilka..."

Náhle zmlkla a úzkýma rukama si zakryla tváře. Mark nahmatal v kapse zapalovač, a když jím škrtl, v záři plamene uviděl Alexisín obličej.

"Ale vy pláčete...", řekl jemně a zhasl plamínek. Půvabným pohybem ruky si setřela slzy: "Byla jsem celá ta tisíciletí tak sama, když jsem čekala na svého milého, Nemůžu bez něho žít! Je mi všim! Samota, Davisone, nemáte ponětí o samotě, která mě provázela při putování tímto pustým údolím..."

"Ale myslel jsem...", začal váhavě, "předpokládá se, že jste Achnatona opustila a ubytovala se v jiném paláci. Nebylo to tak?" Alexis se na Marka podívala velkýma očima:

"Bylo to tak, ale z důvodů, které nikdo nezná. V pozdějších letech byl Achnaton postižen nemocí, proti níž nenašli lékaři žádný lék. Jeho osobnost se změnila a nakonec už to ani nebyl on. Říkali, že má svatou nemoc. Myslím, že byl jen unavený a zklamaný životem. To nebyl Achnaton, když se se mnou hádal. V těch chvílích jsem trpěla bodavou bolestí hlavy. Rval si vlasy a křičel na Atona kletby. Říkal, že ho jeho bůh nechal na holičkách, že se k němu Aton otočil zády. Ale tak to nebylo. Aton byl ke svým dítkům vždycky dobrotivý a střežil je. Avšak v době navštívení a zkoušek neměl Chnaton sílu vydržet až do konce. Mluvil o tom, že se vrátí do Théb a znovu zavede Amonův kult. Hádali jsme se. A když jsem viděla, že ho má přítomnost ještě víc tísní a zvětšuje jeho bolest, že má velká láska k němu i k jeho bohu ho dohání k šílenství, tak jsem od něho odešla a dobře jsem věděla, že přijde den, kdy po mě zase bude toužit. Byly to osamělé roky, v nichž jsem bydlela odděleně od něho v jiném paláci."

"A někdy jste se zase... spojili?"

"Můj milovaný zemřel, než jsem se s ním mohla znovu uvidět. Pospíchala jsem k jeho úmrtnímu loži, avšak z jeho ubohého zmučeného těla už vypřchal život. Znal jste ho, Davisone? Znal jste jeho dobrotu a soucit? Byl to těžce zkoušený člověk, který tolik miloval svět, že by ho nejraději objal. Chnatonovo srdce bylo na hříchy lidstva příliš měkké. Byl to... nevinný člověk, byl naivní; všechny lidi nazýval bratry a vůči jejich zločinům byl slepý. Nakonec bylo příliš pozdě. Použili ho a potom svrhli do záhuby. Zbraně, které ho zahubily, byly vystřízlivění a zahořknutí."

"Vy ho nemůžete dostat zpátky? Nemůžete vyslovit jeho jméno?"

"Ne, to není možné. Na to je potřeba živého. Davisone, vy to pro mě uděláte."

"Co udělám?"

"Napišete jeho jméno na amulet - nebo taky jen na kousek papýru - a

položíte mu ho na tělo. Potom musíte hrob zase zapečetit, aby nikdy nebyl poškozen. Pak bude Chnaton zase žít a jeho duše může odletět do Západní země a vejít do věčné blaženosti."

"Ale... to nemůžu udělat!"

"Proč ne?"

"Protože..., " hledal Mark zoufale slova, "vy nevíte, proč Šel jsem, proč jsem přišel do tohoto údolí..."

"Jste pocestný."

"Jsem vědec, učenec. Přišel jsem studovat váš způsob Života."

"Tak to jste jistě z Babylonu, Davisone. Myslela jsem si to, když jsem viděla vaše vousy."

"Ne, já..."

Bundou mu pronikl ledový vzduch. Prudce se otřásl a pomyslel si: Přišel jsem otevřít hrob a odvézt mrtvolu vašeho muže! Dopraví ji do nějakého muzea stovky kilometrů odtud a tam ji uloží do skleněné bedny, aby mohly přicházet miliony lidí a obdivovat ji...

"Vaše myšlenky se překotně hrnou, můj milý, nedokážu je číst."

"Jste v konfliktu. Můžu za to já?"

"Promiňte..., to je jen tou zimou."

"Je léto."

"No, přesto je mi zima."

"Davisone..., " natáhla po něm Alexis úzkou ruku a jemně mu ji položila na paži. Přes rukáv cítil její teplo. "Udělejte, oč vás žádám. Prosím vás... Vraťte mému milému život."

Zbývalo jim odkrýt ještě dva schody a poslední řadu hieroglyfů.

Mark s Ronem pracovali v jámě spolu.

Opatrně nabírali lopatami písek, prosívali ho, plnili jím vědra a dál podávali dělníkům vedle výkopu. Schodiště bylo strmé a vedlo v ostrém úhlu, takže oba mohli pracovat ve stínu stěn, které vykopáním vznikly. Před nimi se hrozivě tyčily velké dveře hrobu.

Sanford Halstead seděl vedle výkopu a ovíval se, kdežto Hasim, který se dnes ráno cítil trochu lépe a trval na tom, že půjde s ostatními, seděl s Jasmínou v jednom z landroverů. Alexis dřepěla opodál v písku a upřeně hleděla před sebe. Mark jednou nebo dvakrát zvedl hlavu od práce, v jejích bezvýrazných očích však nespátřil známku toho, že by si vzpomínala na minulou noc.

Vypadalo to, že na setkání zapomněla. Mark pak už nezamhouřil oka. To, jak překvapivě všechno věděla, neuvěřitelný příběh, který mu vyprávěla, podivný optický klam, když viděl dvě ženy v jedné osobě..., ať byla Nefertiti kdokoliv nebo cokoliv, měla pravdu: To, že mluvila prostřednictvím Alexis Halsteadové, ho přimělo poslouchat. A proto teď už také věděl, co ho čeká za dveřmi hrobu.

"Marku," zatahal ho Ron za ruku, "tady v písku něco leží."

Mark si stáhl rukavice a opatrně ohmatl místo, u kterého právě pracoval Ron. Zajel prsty do písku, až na jednom místě narazil na něco tvrdého: "To je pravda, tady něco je. Podej mi kartáč."

Mark to místo opatrně čistil kartáčem, jako by odstraňoval prach z křehkého porcelánu. Nejprve z písku vykouklo něco bílého, jako kus vápna. Mark dál kartáčoval, zatímco Ron se skláněl a odstraňoval písek. Čím víc písku odstranili, tím větší byl ten předmět. Očividně sahal až dolů k prvnímu schodu, který byl stále ještě zasypaný, a byl jen pár centimetrů od prahu.

Náhle Ron sykl a prudce stáhl ruce.

"Proboha!" ujelo Markovi, který pustil kartáč a jako bez ducha zíral na to, co právě vykopali.

Z písku se jim vstříc natahovala kostra lidské ruky.

DVACET

Ron naposled stiskl spoušť a řekl: "To bude stačit." Už hodinu bez přestání fotografoval a obrazem zachytil každou fázi vykopávání

kostry. Mark právě odstranil poslední nečistoty a nyní ležela dobře viditelná na nejnižším schodu vedle kamenného prahu.

Všichni ostatní - Abdul, Halsteadovi, Jasmina, Hasím i feláhové - stáli kolem okraje jámy a mlčky pohlíželi dolů. Během poslední hodiny nepromluvili ani slovo.

Mark klouzal pohledem po strašném nálezů od kostí chodidel v kožených botách přes nohy a pánev zahalené do cárů, přes hrudní koš a ruce, které ještě držely pohromadě chrupavčité vazy, až k lebce pokryté hnědými chomáči vlasů. Kostra ležela na jedné ruce s koleno skrčenými bokem. Druhá ruka byla napůl natažená; prsty ztuhlé kvůli ztvrdlým šlachám a chrupavkám ukazovaly na svislé škrábance na kamenných dveřích. Celá ta morbidní situace před vchodem hrobu si zachovala moment překvapení a ustrnutí tváří vtvář smrti.

Konečně kdosi přerušil mlčení: "To byl určitě člen Ramsgatovy expedice."

"Ty boty," řekl Mark, aniž by zvedl hlavu, "takové boty určitě nepatřily žádnému feláhovi. A cáry oblečení. To není látka, jakou tady nosí domorodci."

"Možná sám Neville Ramsgate," hádal Halstead. Jejich hlasy odnášel vítr. Oči všech se fascinovaně upíraly na hlavu mrtvého, která byla ještě zčásti pokryta dehtovitou, jako vydělanou kůží. Ústa byla doširoka otevřená jako při křiku.

"Ty škrábance na dveřích," poznamenal Ron. "Vypadá to, jako by se pokoušel... dostat do hrobu."

Mark neodpovídal. Když vytrvale hleděl na grimasu mrtvého, najednou mu hlavou bleskla jiná myšlenka; hrozné tušení, které ho předtím vůbec nenapadlo.

"Effendi," zvolal Abdul, který stál na kraji hrobu, "podívejte se tam, effendi, zezadu na lebce." Mark trochu poodstoupil a naklonil hlavu, aby si prohlédl označené místo. Pak se předklonil a špičkou prstu jel po lebce, až narazil na malou kulatou díрку v lebeční bázi. Vstal a upřel pohled na dveře ve výšce očí. Přelétl hieroglyfy a trochu důkladněji si prohlédl škrábance. Potom vyndal z kapsičky u košile nožik, sklonil se nad kostrou, rukou se opřel o dveře a špičkou nože vyvrtal do kamene nepatrnou díрку.

"Co je to?" zeptal se Halstead.

Mark vyndal z dířky malý předmět, prohlédl si ho na dlani a podal ho Halsteadovi.

"Kulka z revolveru!"

"A vsadil bych se," řekl Mark, když si znovu klekal vedle kostry, "vsadil bych se, že se hodí jak do díry v lebce, tak do pistole, kterou jsme našli."

"To nechápu," odpověděl Ron. "Kdo by asi po mrtvém střílel?"

Mark si ještě chvíli prohlížel kostru a pokoušel se představit si tu událost. Potom vstal a oklepal si ruce. Otočil se, takže stál proti příkrým schodům, a řekl: "Můžeme rekonstruovat průběh činu. Ať byl mrtvý kdokoli, běžel po těchto schodech dolů, možná proto, že ho pronásledovali, padl na dveře, poškrábal je a byl zabit ranou do týla. Pak klesl k zemi a zůstal ležet na místě."

"Ale proč?" divil se Halstead. "Kdo ho pronásledoval? A proč se pokoušel dostat do hrobu?"

"Řekl jsem jen, že tu událost můžeme rekonstruovat. Vysvětlit ji neumíme."

"Proč by se někdo snažil tak beznadějně dostat do hrobu? Myslím si," zesílil Halstead hlas, "že do kamene zaťal nehty!" "To můžu taky jen hádat."

"A proč ho nespálili společně s ostatními?" zeptal se Ron.

"Předpokládám, že pašovi vojáci ho tak našli a pohřbili tělo, kde byl, protože měli strach se ho dotýkat." "Ale ostatních se přece taky dotýkali." "Ano...." mmul si Mark vousy a usilovně přemýšlel.

"Nedovedu si vysvětlit, proč tohoto mrtvého pohřbili, ale nikdy neohlásili nález hrobu," dal na uvažovanou Halstead.

Mark znovu pohlédl na nedotčenou kostru, na kosti a šlachy, pergamenovou kůži, zkfivené tělo, všechno stále přesně tak, jak mrtvý

před sto lety padl k zemi - mrtvolý se netkli mrchožrouti, ani psi, ani supi. Dokonce ani mravenci...

Halstead pokračoval: "Pašovi vojáci přijdou do kaňonu, najdou tábor plný mrtvol, spálí je se všemi jejich věcmi a pak přijdou sem a schodiště jen zasypou? A tuhle mrtvolu ani nepřihodí do ohně? A neřeknou úřadům o nově objeveném hrobu? To odporuje jakémoliv logice. Tady něco nesouhlasí!"

"Možná," namítl tiše Ron, "možná se nedostali tak daleko. Třeba měli strach proniknout až na tento konec kaňonu."

"O čem to mluvíte?"

Ron se skelným pohledem podíval na Halsteada: "Třeba jim něco nahnalo obrovský strach."

Mark náhle doporučil: "Pojďte to vytáhnout. Abdule, ty a tví lidé, odnesete to odtud, jak nejopatrněji můžete. Později se tím ještě budeme muset zabývat." Podíval se na hodinky:

"Je skoro poledne. Takže pro dnešek končíme. Zítř ráno hrob otevřeme."

Po obědě seděli pohromadě ve společenském stanu. "Co si o tom myslíte. Hasíme?" zeptal se Mark, který usrkával ze sklenice studeného čaje.

Mladý Egyptan zvedl oči od sklenky a vypadal, jako by měl potíže, aby Marka viděl zřetelně: "Co máte na mysli?"

"O té kostře. Ohlásíte nález?"

"Úřady se o to nebudou zajímat..."

Mark pozoroval, jak se Hasimův bledý obličej pokrývá vrstvičkou potu, a všiml si, že mu zežloutlo bělmo očí.

"Je vám dobře?"

"Ano... je mi lépe."

Mark se podíval naproti na Jasmínu, která sotva znatelně zavrtila hlavou, a pak řekl: "Objev té kostry mění situaci."

"Jak?" chtěl vědět Halstead.

"Ty úmrtní listy v kartotéce ministerstva. Buď u někoho z nich došlo k omylu, nebo kostra patří někomu, koho neznáme."

"Na všech úmrtních listech jsou falešné údaje, to dobře víš," odpověděl Ron a malomyslně hleděl do svého šálku čaje.

"Co tím chceš říct?"

"Chci tím říct, že tady, jak je známo, nebyly žádné neštovice, Marku. Ramsgatovu skupinu zabili, jednoho po druhém."

Vzpomeň si na mrtvolý, které jsme našli u spáleniště. Než je spálili, rozsekali je."

"Tomu automaticky přičítáš, že pašovi vládní úředníci zfalšovali úmrtní listy. Proč by to dělali? A pokud tu nešlo o epidemii, jaký byl potom důvod pro to, aby všechno spálili? Proč dali tu oblast do karantény?"

"Třeba se tak pokoušeli něco skrýt."

"Davisone," přihlásil se ke slovu Halstead, "Pořád si kladu otázku, kdo pod schody pochoval Ramsgata nebo Sira Roberta a neohlásil nález hrobu."

"Je nabíledni, pane Halsteade, že jámu zavál písek přirozeným způsobem. Kdyby bylo tělo pokryto pískem hned po smrti, našli bychom ještě lépe zachovanou mrtvolu. Mumii, abych byl přesnější. Po násilné smrti byla mrtvola asi delší čas vystavena přírodním vlivům, což urychlilo rozklad, dokud nakonec nezasypal hrob vítr a písek."

"To znamená, že pašovi vojáci nikdy nepřišli do této části kaňonu. Proč?"

"Možná je něco odradilo."

"Všichni se na Rona podívali. "Například co?" zeptal se Halstead.

"Například to, za čím se nejspíš hnál Ramsgate pod tyhle schody."

Na skupinu v dusném stanu se sneslo tísnivé mlčení. Všichni se zabývali vlastními myšlenkami. Stísnující ticho nakonec ukončil Halstead: "Davisone, přečtěte nám nápis na dveřích."

"Proč?"

"Prostě to přečtěte."

Mark si vzal blok a listoval ve svých poznámkách, až došel k překladu:

"Střež se strážců kacíře, neboť hlídají navěky. Je to Amon Skrytý,

Velká požíračka Amemait, Apop Hadovitý, Akhekh Okřídlený, Spravedlivý, Bohyně, která spoutává mrtvé, a Suteh, Usirův vrah. Taková je pomsta strašlivých:

Jeden tě změní v ohnivý sloup a zničí tě.

Jeden tě nechá jíst vlastní výkaly.

Jeden ti strhá vlasy z hlavy a skalpuje tě.

Jeden přijde a rozseká tě.

Jeden přijde jako sto štírů.

Jeden poručí komárům, aby tě sežrali.

Jeden ti způsobí strašné krvácení a nechá ti vyschnout tělo, až zemřeš."

Markova poslední slova doznívala ještě dlouho poté, co skončil a odložil své poznámky.

Nakonec Ron řekl: "Sedm střežících bohů, sedm zařikáadel s úděsnými hrozbami."

"Mně se to nelíbí, Davisone, vůbec se mi to nelíbí; Chci vědět, na čem jsme. Co před námi skrýváte?" naléhal na něj Halstead.

Mark se zamračil: "Skrývám? Nic." Kradmo pohlédl na Alexis.

"Nevymluvíte mi, že na tom nápisu je něco divného! Za ty čtyři měsíce, kdy jsme připravovali tuto cestu, jsem si toho o starém Egyptě dost přečetl. Tohle není obyčejný nápis, Davisone. Ty kletby, to proklínání má udělat víc, než jen zahnat na útěk vykrádače hrobů. Mají zabezpečit, aby hrob nikdy nebyl otevřen! Proč?" Halstead mluvil stále hlasitěji, až téměř křičel. "Co je tam uvnitř, čeho se knězi tolik báli?"

"Jen mrtvý muž, Halsteade, nic víc," odpověděl nevýrazně Mark.

"Ti knězi věřili, že Achnaton ztělesňuje zlo. Proto ho uzamkli.

Je to tak prosté."

"To měla na mysli sebbacha, když varovala Ramsgata, aby nikdy nevypouštěl demony..., zamumlala Jasmina.

"Máme tu co dělat s hluboce zakořeněnou pověrou, starou tisíce let, kterou předávala jedna generace druhé." Mark zarmouceně zavrtěl hlavou. "Jediné zlo, které je v tomto údolí, spočívá v nás." Obrátil se na Abdula: "Připrav své lidi na to, že zítra otevřeme hrob.

S dveřmi se musí zacházet nanejvýš opatrně."

Nemluvný Egyptan přistoupil od sporáku a s naléhavým výrazem pohlédl na Marka: "Mezitím zmizeli i zbývající muži, effendi."

"A sakra..."

"Kostra jim nahnala strach. Říkali, že v noci měli děsivé sny. V nich je prý pronásledovaly příšery, které jim poručily, aby se vrátili do svých vesnic."

"Zbyl vůbec ještě někdo?"

"Jen tři vládní ghaffirové a čtyři muži z El Hawata. Nabídl jsem jim velmi vysoký plat, effendi."

"Postarej se, aby přesunuli tábor do kaňonu, a ať ghaffirové drží stráž před vchodem do hrobu. Až zítra ráno zatelefonuje pan al-Seichly do Káhiry, vyžádá si jinou skupinu, která nám pomůže při vyklizení hrobu." Mark se otočil na mladého egyptského úředníka: "Nebo byste zavolal raději už dnes odpoledne?"

"Ne, ne," odpověděl Hasím sotva slyšitelně. "Ještě pořád jsem trochu slabý. Zítra to stačí. Ted' si musím odpočinout..."

Všichni se chystali vstát, vtom náhle zaslechli Rona, jak od vchodu volá: "Ach bože, to se mi snad jen zdá!"

Mark vyskočil: "Co je?"

"Žene se sem celá tlupa!"

Mark běžel ke vchodu: "Tlupa?"

"Turistů!"

Mark popadl dalekohled a vyřítíl se ze stanu. Asi sto metrů od tábora táhlo v řadě několik oslů a každý nesl jezdce. Pohybovali se směrem k dělnickému sídlišti.

"Jejich asi třicet," zjistil Ron, který se připojil k Markovi.

Nyní vyšli i ostatní, mžourali a na ochranu před prudkým slunečním světlem si před očima drželi ruce.

"Přijeli některým přívozem, Esetou nebo Usirem," řekl Mark a pozoroval

skupinu dalekohledem.

"Co tady mají co pohledávat? Turisté se tady přece nikdy nezastavují."

"Myslím, že vím proč...", podal dalekohled Ronovi.

Ron rychle přelétl po přehlídce oslů, na nichž jeli turisté v pestrém oblečení a s klobouky proti slunci na hlavách. Potom mu ruka s dalekohledem překvapeně klesla: "Není to Sir John Selfridge z Oxfordu?"

"Právě. Zase tudy vede nějakou studijní cestu: To by mohlo znamenat víc než jen krátkou zastávku. Možná i celé dny."

Mark i Ron tu stáli ve stíněném mlčení a pozorovali, jak se řada jezdců ubírá svou cestou přes antické valy do bludiště zdí z veprovicových cihel. Když začali lidé sesedat, jedno zvíře šlo pomalu dál. Mířilo přímo k táboru. Na hřbetě mu seděl muž v bílých džinsách, bílé košili a bílém panamáku.

Když přijel blíž, zamával a křikl: "Haló!"

"Co to má znamenat?" zeptal se Halstead.

"Nechte to na mně. Nic neříkejte." Návštěvník přitáhl uzdu zvířeti a sklouzl dolů. Malý muž S nohama do O máchl kloboukem, kapesníkem si přešel po pleši a pak šel pomalu k mlčící skupince: "Haló! To jsem já, John Selfridge! Dobrý den!"

Mark stiskl Angličanovu zpocenou ruku: "Dobrý den, jsem Mark Davison."

"Já vím, já vím! Když jsme se na převozu dozvěděli, že zde probíhají práce na vykopávkách, a když jsem slyšel, kdo je vede, jako když do mě hrom uhoří! Četl jsem vaše knihy, doktore Davisone. Velmi působivé."

"Děkuji. Dovolte, abych vás představil. Doktor Selfridge, můj asistent Ron Farmer."

"Těší mě, těší mě!" Potřásli si rukama. "Četl jsem vaše články o mumiiích. Velmi zajímavé! Jak podivuhodné, v Káhiře nám vůbec nic neřekli o tom, že se tady konají vykopávky. Promiňte, pokud jsme vás vyrušili." "Vůbec ne, pane doktore."

Malý červenolící muž se ovíval kapesníkem a toužebně zašilhal směrem ke společenskému stanu: "Jste tady už dlouho?"

"Dva a půl týdne."

"Aha..." Tělnatý učenec z Oxfordu si prohlížel bezvýrazně obličej Markových společníků a stále vrhal neskrývané pohledy ke společenskému stanu: "Eh... na čem pracujete, smím-li se ptát?"

"Právě rekonstruuje pohřební chrám." "Aha! O to se ale pokoušeli už Peet a Woolley, pokud vím, a nepodařilo se to."

"To bylo před více než čtyřiceti lety, pane doktore. Dnes máme moderní techniku." "To zní ohromně! Na to bych se s radostí taky podíval."

"To vás musím bohužel zklamat. Jsme teprve ve fázi plánování, chápete."

"Ano, ano, ovšem." Ukázal rukou k dělnickému sídlišti:

"Budou vám moji lidé překážet?"

"Ne, pokud je to nakrátko."

"Nanejvýš hodinu, to vás ujišťuji. Můj domorodý průvodce jim zrovna ukazuje nejlépe dochované pozůstatky. Potom vystoupíme do vádí, abychom navštívili Královský hrob."

Mark cítil, jak za ním Halstead strnul. "Obávám se, že to nebude možné."

"Proč ne, pane doktore?"

"Zřítíla se tam skála. Vchod do vádí je úplně zasypaný."

"Taková smůla!"

"Půjдете k hrobům ve skalách?" zkoumal Ron.

John Selfridge si olízl rty a vrhl poslední netrpělivý pohled ke společenskému stanu: "To jsme vlastně měli v plánu, ale to vedro to většině účastníků znemožňuje. Musíme dál. Dva týdny jsou příliš krátké na to, co všechno je tu k vidění, chápete."

"Nepostavíte si tady na noc tábor?"

"Bohužel ne. Zítra ráno musíme být v Asjútu. Ehm... nemáte něco studeného...?"

"Pane doktore, věřím, že prominete, když vás nepozveme dál, ale jsme se svým projektem v časové tísní a musíme Využít každé minuty denního světla. Chtěli jsme se právě dát znovu do práce." Milý úsměv zmizel:

"Chápu. No ano..."

Selfridge smekl klobouk, znovu si kapesníkem přejel po nablýskané lebce a pak poznamenal: "Bylo milé vás poznat, doktore Davisone. Vás všechny..." Ron za ním zavolal:

"Šťastnou další cestu!" Zůstali mlčky stát a přihlíželi, jak malý muž nasedá na osla a pomalu odjíždí. "Nespust' je z očí," přikázal Mark Abdulovi. "A řekni mi, jakmile přívoz zase odrazí."

Mark seděl u svého psacího stolku a sestavoval plán na průzkum a eventuální systematické vyklizení hrobu. Náhle zvedl Ron celtu a dlouho zůstal stát ve vchodu. Mark se otočil a podíval se na něj:

"Co se děje?" "Probíhá to zase stejně."

"Co?"

Ron měl bledé rty a vážný obličej: "Jdeme stejnou cestou ' jako Ramsgatova expedice. Kletba pro každého z nás."

Mark odložil propisovačku: "Rone..."

"Chtěl bych ti něco ukázat."

"Co je to?"

Ale Ron neodpovídal. Prudce se otočil a opět vyšel do noci. Mark ho zvědavě následoval. Vydali se do laboratorního stanu, kde Ron trochu nešikovně rozsvítil, než úplně vešli. Před nimi ležela na pracovním stole kostra.

"Chci vědět, jak mně to dokážeš vysvětlit," začal formálně Ron.

"Chci si poslechnout tvé vědecké vysvětlení, Ron přistoupil ke stolu a koukl se na kostru. Když se Mark postavil vedle něj, tiše pokračoval:

"Zatímco tys pracoval na plánu vykopávek Já jsem si ji prohlédl."

Žárovka nad jejich hlavami se pohupovala na drátě a vrhala na stěny hrozné stíny. Když měňavá hra světla a stínu přeběhla přes hlavu mrtvého, jako by se výraz jeho obličeje změnil, "Nejprve se podívej na ruce," řekl Ron; "Ukazováček je delší než prsteníček."

"Ano?"

"Podívej se na svou ruku."

Mark vystrčil pravou ruku; ukazováček byl kratší než prsteníček.

"Ano, a co to má..."

"Teď si všimni nadočnicových oblouků a bradavčitých výběžků spánkových kostí."

Mark se musel sklonit těsně nad mrtvolu. Když mu do nosu stoupl pach rozkladu, zdálo se mu, jako by se na něj kostra počouchle zašklebila.

"A nakonec," pokračoval Ron, "pánev. Jen ta už říká vše."

"A co s tím?"

"Tohle tělo, Marku, není tělo muže, nýbrž ženy."

Mark zvedl úžasem obočí: "Žena... jsi si jistý?"

"Není pochyb. Stydkou štěrbinu jsem prozkoumal lupou. Podle ní jde o ženu asi čtyřicetiletou."

Mark nedokázal odtrhnout pohled od posměšně se šklebící lebky:

"Tak dobře, tak tedy jde o kostru Amandy

Ramsgatové. A dál?" "No, to musím přemýšlet. Není neobvyklé, že se manželé dostanou do hádky, a představa, že se navzájem zabijí, není úplně vyloučena. Ale Amanda? Proč by ji někdo střílel?"

Mark si vzpomněl na dlouhé svislé škrábance na dveřích hrobu, které pocházely od nehtů obětí: "Musí pro to být nějaké vysvětlení, Rone."

"Jistě! Amanda Ramsgatová běžela po schodech dolů a pokoušela se proniknout do hrobu. Vtom ji zastřelil buď její manžel, nebo Sir Robert. Co může být jednoduššího?"

"A co by mělo být důvodem?" "Nevím...", odvrátil se Ron a odběhl ke vchodu. "Možná se ten, kdo střílel, snažil zabít něco jiného..."

Oba přátelé se na sebe dlouze zahleděli. Potom Ron zavrtěl hlavou a vyrazil ze stanu.

Mark se znovu podíval na kostru, prohlížel si cáry, které zbyly z šatů, chomáče vlasů přilepené na pergamenové kůži hlavy, ruce strnulé jako drápy. Nakonec se i on otočil a odešel ze stanu.

Nezamířil však do svého obydlí, nýbrž odcházel po šterku z tábora.

Když se ocitl sám ve tmě, zamumlal: "Kde jste? Musím s vámi mluvit."

Zvedl se studený vítr a nafoukl mu košili. V hlavě mu zabušila tupá bolest a potom stála před ním, zářící a průsvitná. "Dobrý den,

Davisone. Teď už ve mě věříte." "Našli jsme mrtvolu ženy. Kdo je to?" "Ona nepatří k vám, Davisone? Ale ne..., " zkrabatilo se Nefertitino čelo. "To přece bylo před vaší dobou. Byli jiní... teď si vzpomínám. Pokoušela jsem se mluvit s ní, ale marně. Ve snech jsem jí vypravovala o Chnatonovi. Když byla v nebezpečí, běžela k němu." "Jaké to bylo nebezpečí, před nímž utíkala? Byl to muž s revolverem?" "Co je revolver, můj milý?"

"Zbraň."

"Utíkala před Spravedlivým, který ji honil. Jiný, její manžel, vrhl na demony nějakou zbraň a znělo to jako hrom, ale zabil tím jen svou ženu. Spravedlivého nelze zabít zbraní."

"Hrom..." Před Markovým očima probíhala celá událost jako zpomalený film: Démon, pronásledující Amandu, která s křikem přibíhá k hrobu; kulka, která proletěla démonem a zabila Amandu.

Jaké šílenství je to popadlo, že všichni měli tak hrozný halucinace?

"Čtu vám myšlenky, můj milý, ale mýlíte se. Strážní bohové nejsou vidinami. Skutečně existují."

Mark se roztřásl: "Tomu nevěřím!"

"Psi ani mrchožraví supi se mrtvolý ženy netkli, Davisone. Není to pro vás důkazem moci těch sedmi?"

"Musí pro to být nějaké logické vysvětlení..."

"Jste blázen, Davisone!" zablikala Nafertitina aura a oslnila ho.

"Nesnesitelně mě trápíte. Otevřete sedm otvorů své hlavy, o učený muži! Když věříte jen tomu, co na vlastní oči vidíte a na vlastní uši slyšíte, tak vás ujišťuji, že ty demony uvidíte."

Mark cítil tak palčivou bolest žaludku, jako by spolkl kus žhavého uhlí. Pálilo to tak, že zkřivil obličej. Bylo to napětí okamžiku...

"Rozhodl ses?" zeptal se Ron.

Mark natáhl třesoucí se ruku: "Tady. Vyvrtáme tu malý otvor a posvítíme si tam, abychom se tam mohli mrknout."

"Co uděláme, když ty dveře budou tak tlusté, že je nebudeme moci odstranit vcelku?"

"Tak je rozřežeme na části pásovou pilou," sáhl Mark po kladivu a dlátu, naposled se podíval na přítele, načež začal s prací.

Všichni se shromáždili v jámě kolem něho, dokonce i popelavý Hasim, opírající se o Jasmínu. Mark řekl:

"Všechno je jasné, takže do toho." Nasadil špičku dláta mezi dvě řady hieroglyfů, zhluboka se nadechl, zadržel dech, zvedl kladivo a švihl s ním dolů, což způsobilo vysoký kovový zvuk.

DVACET JEDNA

Když pod dlátem povolil poslední úlomek kamene, dírou Vyrazil ven mohutný proud vzduchu a zasvištěl tak prudce, že lidé stojící okolo polekaně ucoupli, protože se báli, že i dveře prasknou.

"Proboha!" vykřikl Ron a klidil se před hnusně zapáchajícím vírem do bezpečí.

Ohromeně a zmateně zírali na díru, naslouchali nařikavému víření průvanu a na tvářích cítili teplý hnilobný závan. Potom vítr pozvolna utichl a vše se opět zklidnilo. Mark uchopil baterku a posvítil dovnitř dvanácticentimetrovým otvorem, který vytesal do kamenných dveří. Opatrně se předklonil a nakoukl dovnitř.

"Co vidíte?" zeptal se Halstead, který se tlačil za ním.

"Nevidím...", nevěřícně ucouvl Mark, "vůbec nic!" "Cože?" vzal mu Ron baterku z ruky a stoupl si k díře. Mířil paprskem světla postupně ze všech úhlů, měnil vlastní pozici, aby lépe viděl, a nakonec to musel i on vzdát: "Máš pravdu. Nevidím ani ř." "Dobrá, všichni ven z výkopu! Teď to rozřízneme."

Zvuk pásové pily naplnil kaňon zuřivým jekotem. Mark a Ron ve slunečních brýlích a s náhubky se snažili dostat skále na kořínky, zatímco ostatní napjatě postávali kolem výkopu a pozorovali, jak se

dveře rozpadají na jednotlivé těžké bloky.

Mark s Ronem si vedli opatrně a tu a tam si udělali přestávku, aby si posvítili zvětšujícím se otvorem dovnitř a ujistili se, že tam nic nepoškodili. Když však začalo dovnitř proudit denní světlo, viděli před sebou pouze úzkou dlouhou šachtu, tajemnou tmavou chodbu, která jako by vedla hluboko do propasti.

Odstranili zbytek dveří a vytvořili tak otvor, v němž se dalo pohodlně stát. Pak všichni mlčky hleděli do ponuré propasti, která se před nimi rozevřela.

"Půjdeme dovnitř?" zeptal se Halstead.

"Bude lepší, když tam půjdu napřed sám. Do hrobu se nedá jen tak proniknout. Některé jsou opatřeny pastmi a ochrannými zařízeními," vysvětloval Mark.

"Jdu s tebou," řekl Ron.

"Dobře. Vezmi si baterku. Abdule, zůstaneš těsně před vchodem.

Třeba budeme už brzy volat o pomoc."

Jasmina napřáhla ruku a dotkla se Markovy: "Prosím, dávejte na sebe pozor."

Mark jí ruku stiskl: "Bez obav. Hotovo, Rone?"

Přítel vážně přikývl.

"No, takže jdeme!"

Mark vešel první a kroužil před sebou paprskem světla z baterky.

Stěny stály těsně u sebe a byly hrubě otesány. Strop byl nízký.

Oba se budou muset poněkud předklonit a jít za sebou. Mark stáhl

hlavu a překročil práh. Když šel opatrně dál, slyšel, jak za ním vstoupil Ron. Mark pomalu klouzal světlem po stěnách a opatrně kladl jednu nohu před druhou. Zem nebyla tak nerovná jako stěny, ale byla pokryta kamínky, takže při každém kroku to zavržalo.

Mark se občas zastavil a namířil paprskem baterky přímo dopředu, ale světlo pohltila tma. Oba se hlemýžďím tempem pohybovali nekonečným tunelem.

Jednou se Mark ohlédl přes rameno a spatřil za Ronem vchod, malý čtyřúhelník, na jehož okraji se proti dennímu světlu rýsovaly zvědavé obličejky.

"Fuj!" zamumlal Ron, když ušli asi třicet metrů. "Tady to děsně páchne! Je mně z toho úplně blbě!"

"To je vzduch starý tři tisíce let. Poslední, kdo ho dýchal, byli Amonovi knězi."

Ron posvítil na hrubě otesané stěny: "To je divné, Marku.

Nejsou tu znaky, nápisy, nic. Co myslíš, jak daleko do země tahle chodba vede?"

Mark neodpovídal. Měl mdlý pocit v žaludku. Před ním se rozprostírala tma.

"Hej, zavtipkoval nervózně Ron, "ještě to nechápeš? půjdeme dál a dál, až přijdeme na druhém konci ke dveřím, a až je otevřeme, vykulí na nás oči hromada Čňanů..."

Mark se náhle zastavil a natáhl ruku, aby se opřel.

"Co se děje?"

"Myslím, že jsme došli nakonec."

Mark zamířil baterkou dolů a zjistil, že špičky jeho bot přesahují přes okraj. Před nimi zela nezměrná propast. "Posviť tam přese mě," řekl tiše Mark a dřepl si před Ronem. Podíváme se, co je tam dole."

Dva kužely světla klouzaly po čisté-kamenné podlaze, vzhůru po hladkých bílých stěnách a po hrubě otesaném stropu.

Třicetimetrová chodba tu končila a ústila do malé prázdné místnosti ležící asi tři metry pod podlahou šachty.

"Jak to vypadá, vrátíme se s prázdnou," zašeptal Ron, který se snažil prostor osvětlit třesoucí se rukou.

"Ale možná taky ne. Podívej se tamhle naproti."

Na protější straně komory se nacházely další kamenné dveře, zapuštěné do hladce omítnuté stěny. Vypadaly, jako by byly uzavřeny ve velkém spěchu.

"Potřebujeme žebřík, lampy a nástroje."

Mark se otočil na svého přítele: "Vsadím se o cokoliv, že za těmi

dveřmi leží muž, kterého jsme hledali."

Jídlo zůstalo nedotčeno. Nikdo neměl hlad a Abdulův narychlo přichystaný ful nevypadal zrovna lákavě.

"Takže," začal Mark, "konečné rozhodnutí je nyní na vás." Zástupce státního Úřadu pro starožitnosti, který tu sklesle seděl bílý jako křída a upřeně hleděl do šálku čaje, neodpověděl hned.

Mark si vyměnil pohled s Jasminou, která mlčky zavrtěla hlavou.

Potom pokračoval: "Jsme připraveni začít, Hasíme. Výstroj je nachystaný. Všechno, co ještě potřebujeme, je vaše svolení k otevření těch dveří."

Hasimovi al-Seichlymu bylo v posledním okamžiku znemožněno odjet do El Tillu, aby tam uskutečnil plánovaný telefonát. Brzy po návratu skupiny z kaŕonu se zhroutil na postel a Jasmina mu musela dát injekci na zmírnění bolesti. Když teď o hodinu později seděl ve společenském stanu: oslabený a třesoucí se a všechny oči se upíraly na něho, nemocný mladý muž si přál už jen lehnout si a umřít.

"Není to...", začal slabým hlasem, "lehké rozhodnutí. Vlastně by tady teď měli být mí nadřízení. Měli být přítomni už při otevření prvních dveří."

Mark chápal rozpor, který ubohý muž prožíval: Vzhledem k Hasimově současnému stavu by ho nahradili někým jiným a už by nebyl kompetentní pro vykopávky. Protože každý den počítal s tím, že mu bude lépe, stále odkládal hlášení svým nadřízeným. Nyní leželo rozhodnutí na něm.

Mark řekl: "Pojďme okamžitě do El Tillu a zavolejte odtamtud."

Hasím zamyšleně potřásl hlavou: "Vesnické telefony jsou nespolehlivé. Bude trvat celé hodiny, než dojde ke spojení."

Nemůžu... Doktore Davisone, jsem unavený, prosím vás, nechte mě spát."

"Hasíme, potřebujeme povolení, abychom mohli pokračovat v otevírání hrobu. Vy váháte dát nám svůj souhlas a nejste s to jet k telefonu. Nechte jet do El Tillu mě a já zatelefonuji."

"Je možné, že to budete muset v El Tillu zkoušet celé hodiny, než se dovoláte. Do té doby už nebude na úřadě nikdo. Počkejme do zítřka do rána, prosím... Zítřka se budu cítit určitě lépe."

Zatímco Mark ještě zvažoval tento návrh, náhle se do rozhovoru vmísila Alexis. Řekla se zvláštní úsečností: "Je ještě dost světla na otevření vnitřních dveří. Nemá přece smysl tady posedávat a čekat, až dostaneme zelenou pro něco, co stejně dřív nebo později uděláme. Myslela jsem, že pan al-Seichly tady má pravomoc rozhodovat. Proč by jinak přijel s námi, když ne jako zástupce úřadů? V mých očích má oprávnění podnikat potřebná rozhodnutí."

Mark se otočil na al-Seichlyho a klidně řekl: "Hasíme, bylo by vám milejší, kdybychom vás zavezli do nemocnice v El Minia?"

"Jen to ne!" podíval se na okamžik zděšeně na Marka. "Už to skoro máme. Objev hrobu mi bude připsán jako zásluha. Teď to nemůžu vzdát."

"Ale není vám dobře..."

"Je mi dost dobře na to, abych úředně rozhodl."

Hasím namáhavě a ztěžka dýchal. Obličej se mu leskl potem. "Paní Halsteadová má pravdu. Poslali mě sem, abych zastupoval vládu této země. Jako zplnomocněnec přebírám plnou zodpovědnost... Pane doktore, můžete otevřít vnitřní komoru hrobu..."

Všechno bylo připraveno. Provazový žebřík byl připevněn, komora osvětlena; kladiva, dláta a pily ležely přichystány u dveří.

Všech sedm jich jeden po druhém slezlo do šachty, až všichni stáli v předsíni velké čtyřikrát čtyři metry a pohlíželi vzhůru k nejúžasnějším nástěnným malbám, jaké kdy viděli.

"To je neuvěřitelné!" vyrazil ze sebe Halstead. "To je prostě...,"

hlas mu selhal.

Na zdi před ním se v nadživotní velikosti hrozivě vypínalo ke stropu sedm postav nahánějícího hrůzu. Byly to stvůry, fantastické bytosti, napůl člověk, napůl zvíře. Každá postava vypadala jako strnulá, takže člověk měl dojem, že byly kdysi živé a něco je překvapilo uprostřed pohybu: Jedna z postav měla zdviženou ruku, jako by zdravila; jiná měla natažené obě paže, jako by chtěla někoho chytit; třetí mávala nad hlavou srpem, připravena švihnout jím dolů. V barvách, které svítily

stejně jako toho dne, kdy byly naneseny, tady stálo sedm strážních bohů v řadě jako cínoví vojáčky. Byli zobrazeni z profilu a každý z nich shlížel dolů hrozivým pohledem. Sedm démonů, kteří střežili hrob. Uprostřed se protahoval nahý svalnatý muž, jehož hranaté tělo bylo namalováno lesklým zlatem a jemuž po stranách visely mohutné ruce. To byl Amon Skrytý. Po jeho pravici stála Bohyně, která spoutává mrtvé, pěkně tvarovaná žena jemných údů s hlavou štíra, která měla na znamení oddanosti zdviženou ruku. Vedle ní Spravedlivý, divoký vepř s lidskýma rukama stojící na zadních. Na konci řady byla vyobrazena nestvůra s ohnivě rudou hřívou a se stejnýma očima, která se obličejem otáčela k Amonovi a jejíž čtyři nohy jako by se chystaly ke skoku. Šlo o Suteha, Usirova vraha. Na druhé straně od Amona, rovněž z profilu a otočena ke Skrytému, stála Velká požíračka Amemait, obluda se zadními nohama hrocha, předními nohama lva a hlavou krokodýla. Její posupný úšklebek odhaloval řadu špičatých ostrých zubů. Za Amemait následoval Akhekh Okřídlený, antilopa s perutěmi a ptačí hlavou. A jako poslední šel Apop Hadovitý, muž mávající srpem, mezi jehož rameny se místo hlavy svíjela lesklá kobra.

Čtyři Američané a tři Egyptané hleděli oněmělí úžasem na nástěnnou malbu, přičemž každý z nich jako očarován upíral pohled do hypnotických očí jednoho z bohů. Nikdo se nehýbal z místa; nikdo se neodvážil ani hnout brvou. Všech sedm jich zadržovalo dech.

Halstead se s hrůzou díval na Amona, zlatého boha uprostřed, démona, který ho navštěvoval v nočních mûrách.

Hasím, opírající se o Jasmínu, nemohl odtrhnout oči od bohyně s hlavou štíra.

Ron stál jako ochrnutý před Velkou požíračkou Amemait, která ho hypnotizovala svým krokodýlím okem. Alexis, upoutaná rudě planoucími Sutehovými vlasy, zašeptala:

"Jsou tak..., jako živí..."

Markův hlas zněl stísněně, těžko se mu mluvilo: "Díky hermetickému uzavření hrobu zůstaly barvy zachovány, Brzy vyblednou..."

Nikdo se nepohnul.

Sedm strážních bohů stálo majestátně a hrozivě před nimi; byli tři metry vysocí, zobrazeni až do nejmenšího detailu - od záhybů na bederní roušce až po bradavky na nahých prsou. Jedna věc však byla obzvlášť nápadná: Nikde nebylo napsáno jediné slovo nebo hieroglyf. Halsteadovi se chvěl hlas: "Co je to k čertu za obraz?"

"Nevím," zašeptal Mark, "s takovou nástěnnou malbou jsem se za celý život ještě nesetkal. Je v naprostém protikladu ke staroegyptskému náboženství."

"Nerozumím tomu. Ostatní stěny jsou holé; jen na této jediné jsou namalovány tyhle příšerné postavy! Amonovi knězi se přece Achnatona nemohli tolik bát, ne?"

"Nevím."

"A ani přesně nevíme, jestli je to tady jeho hrob. Co je proboha za těmito dveřmi, že nás chtěli zahnat takovými... příšerami?"

Mark se přinutil otočit se k nástěnné malbě zády. "Tohle je Achnatonův hrob, pane Halsteade."

"Jak si můžete být tak jistý? Třeba to ani není hrob! Třeba je to skladiště něčeho strašného, jehož objevení chtěli staří Egyptané zabránit!"

"Halsteade..."

"Zašli až po nejzazší mez, aby nás tady před tím zadrželi.

Udělal bychom lépe, kdybychom odtud vypadli!"

"Sanforde!"

Všichni se podívali na Alexis. Její hlas zněl ostře a hystericky.

Chytla svého muže za ruku a zuřivě ho okřikla: "Hned s tím přestaň!"

Rozuměls mi? Nikdo neodejde z hrobu! Otevřeme ty dveře a podíváme se, co se za nimi skrývá!"

Halstead na ni pohlédl v zoufalé hrůze. "Mně se to nelíbí!"

zařval a hřbetem ruky si přejel po zkrvaveném horním rtu. "Nechci umřít..."

"Očima míří na nás," ozvalo se bázlivě. Byla to Jasmina, "Ta antilopa

s ptačí hlavou. Dívá se přímo na mě."

Mark se na ni na krátký okamžik zadíval a krev mu ztuhla v žilách.

Potom náhle tleskl hlasitě do dlaní. "Teď ale do toho, máme toho ještě spoustu na práci!" zvolal s předstíranou živostí.

"Slunce bude brzy zapadat; musíme si pospíšit. Chci ty dveře otevřít ještě před setměním!"

Byl to obyčejný blok vápence, který nebyl označen jinak než pečeti města mrtvých Théb. Mark s Ronem dveře důkladně prohlédli, proklepali je kladivkem na různých místech a shodli se na tom, že s prací začnou přesně uprostřed.

Mark nasadil dláto, zvedl kladivo a sebral všechnu odvahu.

Nevěděl, co ho čeká - možná opět závan hnilobného vzduchu, možná kvílení mrtvého, vyrušeného ze spánku. Když zarážel dláto do kamene, napjal každý sval a chystal se ihned utéct. Ostatní ustrnuli na místě.

Soustředili se na konec dláta a snažili se nevšímat si sedmi

obrovských postav, které na ně shlížely ze stěny.

Rány kladivem se tupě a nelibě odrážely od stěn. Místnost zaplnil ohlušující rámus, chodbou pronikal ven a rozléhal se kaňonem. Po každé ráně se na lidi stojící kolem snesla sprška úlomků a prachu. Všichni napjatě čekali.

Mark naposled udeřil a dláto prorazilo dveřmi.

Když plní zlého očekávání pohlédli na otvor, zachvátila je hrůza.

Když se nic nestalo, ulehčeně si oddechli a trochu se uvolnili.

Mark poodstoupil ode dveří a třesoucí se rukou si otřel obličej.

Vousy měl znáčené potem. Zvedl nástroj, znovu sebral odvahu a opět začal bušit kladivem.

Když byl otvor dost velký, aby se jím dalo podívat, posvítíl baterkou do místnosti na druhé straně, ale nic neviděl.

Když potom rozřezali větší část dveří motorovou pilou, dostal se do komory tak zatuchlý vzduch, že se sotva dalo dýchat. Nikdo však nechtěl jít ven. Pomalu, centimetr po centimetru se před nimi otvírala pohřební komora.

Mark odložil pilu, předklonil se s baterkou a otvorem vyřezaným ve dveřích prostrčil hlavu.

"Co vidíte?" zeptal se někdo nepřírozeně tlumeně znějícím hlasem.

"No," vyschlo Markovi neobvykle v ústech, "opravdu je to pohřební komora..."

"Je tam uvnitř sarkofág?" vyzvídal Halstead. Mark se zhluboka nadechl:

"Ano..."

Všichni ucouvli a nervózně na sebe pohlédli. Mark s Ronem pronikli s baterkami do pohřební komory. Když si rychle posvítili na holé stěny, hladkou podlahu a drsný strop, oba egyptologové se ve slabém světle na sebe podívali. "To je všechno," zamumlal Mark. "Další místnosti tu nejsou. Jen tahle. Dostali jsme se na konec."

"A tady není nic."

"Ne," potvrdil Mark, Jen tihle dva." A paprskem baterky zamířil na oba masivní žulové sarkofágy stojící uprostřed místnosti.

V hrobě neobjevili žádné nápisy, které by hlásaly jméno zemřelého, a ani na kamenných sarkofázích nebylo patrné nic, co by vysvětlovalo, kdo nebo co tam uvnitř leží. Mark s Ronem nebyli schopni sami zvednout těžký poklop sarkofágu. Takže se všech sedm vrátilo ve stísněné náladě do tábora a nikomu se nepodařilo setřást ledovou hrůzu, která je zachvátila při pohledu na střežící bohy. Nyní, o několik hodin později, tonul tábor ve tmě a tichu. Hasim neklidně podřimoval spánkem navozeným uklidňujícími prostředky. Halstead na posteli vzdychal a u nosu si držel sáček s ledem. Alexis spala hlubokým spánkem beze snů. Sotva dýchala a z jejího obličeje vyzařoval klid podobný klidu mrtvých. Abdul klečel na modlitebním koberečku vedle polního lůžka a svou slavnostně monotónní litanii směřoval k Mekce.

Jasmina ležela stočená na boku a mžikala do tmy. Jen oba egyptologové byli ještě na nohou: Ron v temné komoře, Mark na procházce mezi písečnými pahorky na druhé straně osvětleného tábora. Bylo mu zima, proto schoval ruce do kapes větrovky. V žádném z měsíců, které strávil v Egyptě, nebyla žádná noc ani zdaleka tak studená jako tato. Noci

jako by se stále ochlazovaly, jako by se na krajinu svezl ledovec. Přejížděl pohledem po opuštěných temných ruinách dělnického sídliště. Všichni feláhové byli pryč, nezůstal tu nikdo. Mark nasměroval své myšlenky na sarkofágy, jejichž žulový poklop se nepohnul ani o milimetr, když na něj s Ronem společnými silami tlačili. Budou muset vyzkoušet, jaké nářadí použít k jeho odstranění. Až Hasím zítra bude telefonovat do Káhiry, Mark poprosí o zvedák...

"Davisone..."

Okamžitě se zastavil. Před ním se náhle zjevila Nefertiti.

"Našel jste ho," řekla, "nyní mu musíte vdechnout život."

"Našel jsem dvě rakve."

"Ano, můj milý."

"Kdo leží v té druhé?"

Oči jí zesmutněly; napřáhla ruce.

"Copak vy to nevíte? To jsem já, Davisone. V druhé rakvi ležím já."

Mark si přitiskl pěst na bušící spánky: "To je šílenství!"

"Davisone, musíte mě vyslechnout! Musím vám to vysvětlit. Prosím vás, vyslechněte mě do konce..."

Ruka mu klesla a zmateně se rozhlédl: "V hrobu není žádná kartaše, nejsou tam nápisy ani kanopy. Ve čtyřech světových stranách nejsou žádné cihly sloužící jako amulety. Tomu nerozumím."

"Mějte s námi slitování, Davisone! Hledejte ve svém srdci pramen slitování a soucitu! Musíte nás vysvobodit!"

"Vysvobodit z čeho?"

Mluvila chvatně a naléhavě: "Rakve jsou naším vězením. Knězi nás pohřbili bez totožnosti. Odsoudili nás k věčnému nevědomí, ke smrti, která není smrtí. Oba spíme beze jména, ale já mám schopnost vzpomínek, kdežto můj milovaný ne. Spí dřimotou, v níž mě neslyší a já k němu nemůžu."

Podívejte, ty tisíce let jsem stále zkoušela ho probudit, ale nemůže se to stát skrze mě."

"Jak to, že váš duch volně chodí?"

"Nevím, Davisone. Probudila jsem se, to je vše..."

"Tak přece můžete odejít. Můžete opustit toto místo a letět za sluncem..."

"Nemůžu!" bědovala. "Nikdy neopustím svého milého. Ano, z neznámých důvodů jsem se probudila a můj duch žije. Ale nechci opustit svého nejmilejšího Chnatona, svého muže, to nejdražší, co mám! Jak můžu užívat blaženosti Západní země, když vím, že ještě leží v tom studeném hrobě, bez vědomí a beze snů? Davisone, jste blázen, jak bych mohla opustit svého milého?" Mark pevně zavřel oči: "Zmocňuje se mě šílenství..."

"Musíte to učinit rychle, Davisone, musíte nás vysvobodit brzy, neboť těch sedm se rozzlobilo. Musíte nás probudit k životu, než vás zastaví."

Její slova se změnila v nárek: "Toužím po tom, abych zase byla spolu se svým nejdražším! Vraťte nám naše jména, Davisone, vyslovte magické formule zmrtvýchvstání. Pak budu moci se svým milým opustit toto místo a vejít v blaženost Západní země."

Mark byl vnitřně rozpolcen: "Proč právě já?"

"Protože jedině vy ovládáte mou řeč."

"Kvůli tomu jsem sem nepřišel! Mám jiné povinnosti! Musím ty mumie odvézt a..."

"Dala jsem si tolik práce!" naříkala Nefertiti. "Všechny ty dlouhé bezútešné roky! Jak jsem se snažila sdílet to s jinou, a přesto jsem k tomu neměla sílu. Ta jiná, jejíž hlavu rozštípl hrom, sem přišla, a já jsem se pokoušela se jí zmocnit. Ale nedokázala jsem to, protože byla tak posedlá nenaplněnou vášní, že se z ní stala nymfomanka bez skrupulí. Nemohla jsem ji přimět k tomu, aby dělala to, co chci."

"Amanda Ramsgatová..."

"A ta druhá s planoucími vlasy se mnou bojuje. Její vlastní silná vůle se sráží s mou. Když ji přemůže má láska ke Chnatonovi, už ji nedokážu ovládat, jak jste viděl. Mým nástrojem musíte být vy, Davisone. Znáte náš způsob života a naši víru. Jak dlouho jsem čekala na to, že do

tohoto údolí přijde někdo jako vy, muž, který dobře zná naše zvyky. Vědění je už připraveno ve vaší hlavě, Davisone. Víte, že mrtví nemohou odletět do Západní země bez totožnosti. Když nikdo neodřídí patřičné formule a zařikávadla, duše bude navěky uvězněna v těle. A až se tělo zničí, zničí se s ním i duše. Napište naše jména na naše smrtelné schránky, Davisone, a řekněte staré modlitby. Pak budou naše duše osvobozeny a my budeme moci vést život ve věčné blaženosti. Ale potom musíte ochránit naše mumie a postarat se o to, aby nepřišly k úhoně, neboť jak víte, můj milý, duše se musí pravidelně vracet do těla, aby si odpočala..."

Markovi se chtělo křičet. Ano, věděl to! Až příliš dobře znal staroegyptské představy o životě po smrti. Že duše přes den putuje se sluncem a v noci spí v těle. Ale duše musí vědět, kde tělo leží. Co se stalo s dušemi mumii, které leží roztroušeny po celém světě ve skleněných schránkách v muzeích? Kolik neštěstí napáchali egyptologové ve jménu vědy? Duše najde po svém návratu prázdný hrob. Kolik bolesti a trápení věda způsobila! A on, Mark Davison, byl celý žhavý, aby se dopustil stejného zločinu - dopraví mrtvoly daleko, do cizího města po Nilu, takže duše krále a královny budou ve tmě hrobu zmateně hledat své ochranné schránky...

Zatímco bojoval s protichůdnými pocity, díval se přes písek do dálky. "Věřte v egyptské bohy, můj milý, neboť jsou vtělením Atona! Existují..."

"Tomu nevěřím."

"Pospěšte si, Davisone, než bude pozdě. Až nám dáte svobodu, budete mít od démonů pokoj, ale dokud spíme, hrozí vám vážné nebezpečí."

"Proč mě nenecháte na pokoji?"

"Začíná to, Davisone. Tady!" napřáhla ruku a prstem ukázala na bod za ním. "Začíná to..."

Mark se otočil a viděl, že někdo odhrnul vchod stanu s temnou komorou. Ron vrávoravě vyšel ven a rozhlížel se, jako by něco hledal. Vypadalo to, jako by ve vzduchu něco věřil. Mark za ním pospíchal přes tábor:

"Co se děje, Rone?"

Ron pomalu klouzal pohledem po spícím táboře a zlostně se zahleděl na tmavý okraj, který ohraničoval osvětlený tábor. "Něco sem jde," zašeptal. "Z této strany se něco blíží."

Marka zamrazilo a bezděky se roztřásl: "Nic neslyším."

"Ani nic slyšet nemůžeš. Je to pocit. Stál jsem u vývojky, když na mě najednou přišel pocit nejvyšší... beznaděje," Podíval se Markovi přímo do tváře: "Ty to cítíš taky. Vidím to na tobě."

Mark se snažil nezkrivit obličej, když mu do spánků vjela bodavá bolest. Ano, cítil to, jako to cítil už dvakrát předtím:

Strašnou hrůzu, duševní bolest, náhlou potřebu padnout na kolena a plakat.

"Poslouchej!" zvedl Ron ruku. "Teď je to slyšet."

Mark vytřeštil oči a zíral do tmy za kuzelem světla. Bylo to tady.

Z dálky bylo slyšet, jak se to blíží černou nocí, nejprve jen šepot, pak ale stále hlasitěji: dup-dup, dup-dup... Znělo to jako nepravdivý krok opilce, jako tlukot srdce, dup-dup, dup-dup; jako by se sem potácel někdo napůl omámený a těžkým krokem se vlekl po studeném písku.

Stále se to blížilo. Ron otevřel ústa, jako by chtěl křičet.

Mark o krok ustoupil, narazil na stanovou tyčku a zůstal stát jako zkamenělý.

Sešlo to pěšky celou cestu od hrobu: dlouhou šachtou, po třinácti schodech nahoru, tmavým kaňonem, dolů vádí, podél skalní stěny až k malým bílým stanům. Strašidelné kroky se pomalu a neúprosně blížily. Přicházelo to pískem bosé.

Pak uviděli postavu. Vypotácela se ze tmy do světla:

vysoká žena jemných údů s krémovou pletí a pěkně tvarovaným tělem. Měla dlouhé ruce i nohy a její průhledné šaty poskytovaly pohled na malá pevná ňadra s růžovými bradavkami, široké boky a trojúhelníkový stín mezi stehny.

Nad rameny měla místo hlavy dvě oči bez víček a tvrdá štíří klepeta.

Ron ze sebe vydal vysoký přidušený výkřik, připomínající žalostné kočičí zamňoukání.

Na okraji světelného kruhu se příšera krátce zastavila a její žlutá lesklá klepeta se bez ustání otvírala a zavírala. Pak štíří žena vrávoravě pokračovala se svěšenými pažemi ve své cestě. U vchodu do jednoho stanu se zastavila. Mark chtěl vykřiknout, vyrazit ze sebe varování, ale nedostávalo se mu hlasu ani dechu. Byl ochrnut jako ve snu. Dokázal jen zděšeně pozorovat, jak se štíhlé ruce rozpřáhly, jako by chtěly obejmout milého, vtom postava zmizela uvnitř stanu.

Ozval se srdcervoucí řev. Mark byl vytržen ze strnulosti a padl na kolena. Rozžínalo se jedno světlo po druhém. Ve vchodu svého stanu se objevila Jasmina a rychle si zapínala župan. Sanford Halstead klopýtal ze stanu polonahý a se zmateným výrazem v obličeji. Noc proťal další řev. Pak se mohl pohnout i Ron. Odstoupil od stanu, vrávorá po písku a rozhrnul vchod, kterým dovnitř vnikl a ta bytost. Na zemi klečel Abdul se skelnýma očima. Zvrátil hlavu; dozadu a zakvílel potřetí. Teď byli na místě i ostatní: Jasmina, která svírala lékařský kufřík, Halstead, který zcela nepřítomně hleděl před sebe, Ron, třesoucí se vzlyky, a konečně Mark, který padl na stanovou tyčku a omámeně hleděl na tělo Hasima al-Šeichlyho. Ležel na zádech, nahý, s velkýma neživýma očima, a na jeho kůži se to hemžilo žlutými lysými štíry, kteří bodali a bodali.

DVACET DVA

Mark se pokoušel ovládnout třes rukou, ale nedařilo se mu to.

Když si naléval bourbon, polovinu whisky rozlil po zemi. Rozhrnul se vchod a on vykřikl strachem a sklenička mu vypadla. Byla to Jasmina. Vypadala vyčerpaně a unaveně; vlasy měla rozčuchané. Sedla si proti Markovi na Ronovo lůžko. "Teď budete spát."

Mark zvedl skleničku, přiložil hrdlo láhve k jejímu okraji a tak si dokázal nalít drink. Hodil ho do sebe naráz.

"No tak, dám vám něco na uklidnění," řekla Jasmina.

"Ne, to zase půjde. Nedělejte si starosti. Nemám v úmyslu se opít."

Postavil láhev i skleničku na noční stolek a prsty si přičísl vlasy.

"Ostatní se tedy zase vzbudili?"

"Panu Halsteadovi a Abdulovi jsem dala injekci, aby mohli spát."

Paní Halsteadová se kupodivu nevzbudila, když Abdul křičel, a teď taky spí hluboce a tvrdě dál."

"Co je s Ronem?"

"Právě staví kolem tábora fotoaparáty a napíná dráty. Říká, že pokud se znovu něco přihodí, chce to vyfotit."

Mark se zasmál, ale pobaven nebyl. "Typický Ron!" Pak si přitiskl dlaně na obličej a vzlykl: "Bože, ona mě varovala..."

"Marku...", pokoušela se ho utěšit Jasmina.

Zvedl hlavu.

"Musíme odtud," pokračovala.

"Ne," odporoval.

"Musíme odtud, všichni a hned."

"To právě chtějí," vyrazil stísněně. "Domenikos a umda. Copak to nechápete? Pokoušejí se nás vyhnat. Našli jsme jim hrob a teď ho chtějí pro sebe. Mumie můžou prodat za spoustu peněz."

Jasmina se vůbec nerozčilovala, hlas jí zněl klidně a pevně:

"Marku, tomu přece sám nevěříte. Viděl jste tu příšeru, která zabila Hasima. Ron říká, že je to démon z hrobu, Bohyně, která spoutává mrtvé."

"Přece nebudete věřit tomu nesmyslu!"

Jasmina si Marka důkladně prohlížela. Jeho chování, odporující zdravému rozumu, se projevovalo těkavými pohyby rukou, planoucím pohledem a náznakem hysterie v jeho hlase. Prostě nechtěl pohlédnout pravdě do očí. Z nepochopitelného důvodu chtěl bezpodmínečně zůstat...

Zvedla se z Ronovy postele, utáhla si pásek županu, posadila se vedle Marka a položila mu ruku na rameno: "Nechte mě, ať vám dám něco na uklidnění. Máte úplně pocuchané nervy."

"Ne," usiloval Mark o rovnováhu. Několikrát se zhluboka nadechl a zase pomalu vydechl. "Byl to jen ten první šok, když jsem viděl Hasima... Já se zase seberu." Uchopil ji za ruku a vykouzlil uklidňující úsměv: "Nedělejte si o mě starosti, Jasmino."

"Ty si ale dělám, Marku. Prostě nemůžu jinak."

Podíval se jí do tmavých očí a očividně se uklidnil, když se o něho opřela a on ucítil teplo jejího těla. "Jste velmi statečná," zamumlal.

"Jste z nás jediná, komu se podařilo zachovat si chladnou hlavu, když jste tady pobíhala, dávala injekce, starala se o nemocné a přiváděla k rozumu hysterické lidi."

Vlastně by to mělo být naopak. V takových situacích by se dalo očekávat, že vás to úplně rozhodí a že já jsem muž železných nervů, který vás uklidní."

Odměl se a pohlédl si do očí. Stěnou stanu k nim slabě pronikaly zvuky, které působil Ron při instalaci stativů.

"Uděláme tohle, Jasmino: Zítří ráno zavolám do Káhiry. Potom budu sám držet stráž u hrobu. S Abdulem to zvládneme. Vy s Ronem mezitím dopravíte Halsteadovy a Hasimovu mrtvolu do El Minia."

Rozhodně zavrtěla hlavou: "Ne, Marku. Nenechám vás na holičkách."

Taky si nemyslím, že nám vládní úředníci a policie můžou pomoci.

Tady máme co dělat s nadpřirozenými silami, kterým jsme vydáni na milost a nemilost."

Stiskl jí ruku: "Je mi líto, Jasmino, ale teď všechno nevzdám a neodejdu."

"Tak zůstanu taky."

V hlubokém nočním tichu bylo slyšet mumlání a kletby Rona Farmera, když kolem tábora montoval na stativy v šikmém úhlu tři fotoaparáty.

Na spojovací kabely připevnil tenké dráty, které rozložil mezi stany.

Tu a tam nedopatřením spustil blesk a tiše si pro sebe nadával.

"Když máte takový strach," zeptal se Mark, "proč tedy chcete zůstat?"

Jasmina otevřela ústa, ale pak se odvrátila. Mark pohládl malou ruku, která ležela pod jeho, a užasl nad pocity, které se v něm náhle vzedmuly. S Nancy to nikdy nebylo takové, ani úplně na začátku. Nancy do jeho života vstoupila v době, kdy neměl nikoho, ani přátele, ani rodinu. Tehdy právě končila léta jeho studií, naplněná odříkáním a sebezapřením. Protože si kromě studia musel také vydělávat peníze, neměl téměř žádný čas na koníčky, přítelkyně nebo jen na letmé známosti. Teprve když dosáhl doktorátu a dostal nabídku jít do Asuánu, cítil se připraven sdílet svůj život se ženou. Když teď žasl nad přitažlivostí, kterou na něho působila tato pozoruhodná žena, kladl si otázku, zda to tehdy s nějakou ženou prožíval, když ne s Nancy, tak s někým jiným, a zda tomu tenkrát také říkal láska.

"Víte, Marku," zamumlala ještě s napůl odvráceným pohledem, "když jsem vás potkala poprvé, nenáviděla jsem vás. Myslela jsem si, že jste jako všichni ostatní, kteří přicházejí do mé země, vykořisťují feláhy a zacházejí s nimi jako se zvířaty." Podívala se na něho, v očích měla slzy. "Ale vy jste se choval úplně jinak. Byl jste k dělníkům laskavý a jednal jste s nimi jako s lidmi. A pak jsem přišla na to, kolik lásky cítíte k naší zemi, jak si ceníte našeho kulturního dědictví a že byste někomu jako je Domenikos neprodal to, co podle práva patří Egyptu. Má nenávisť mizela, začala se měnit v obdiv a potom..."

"A co potom?"

"Nemůžu to vyslovit. Marku. I když to cítím, nedokážu to vyslovit."

Položil jí ruku kolem ramen a přitáhl ji k sobě:

"Tak to řeknu já vám..." "Ne, Marku, prosím. Jsem felážka!"

Světy, z nichž oba pocházíme, leží nekonečně daleko od sebe. Lišíme se náboženstvím i tradicí, zvyky i obyčejí. Jednou jste se mě zeptal, proč se ve společenském stanu dál straním mužů, přestože bojuji za emancipaci egyptských žen. Nemůžu prostě jinak, i když rozumem toužím po rovnoprávnosti, v podstatě jsem zůstala felážkou. Jsem do hloubi duše prostoupěna starými Vzory chování, Marku. Jsem spoutána

tradicemi!"

Po tváři jí stékala slza: "Asi se nikdy nezměním, Marku ne v srdci, ne dost, abych mohla nezaujatě milovat muže, který je pro mě tak cizokrajný jako vy. Budu mít dost potíží; i s mužem ze své vlastní kultury. Nemůžu se provinít proti starodávným zvykům!"

Mark se na ni nechápavě podíval. Věděl příliš dobře, o čem mluvila.

V Káhiře měl mnoho egyptských přátel, vesměs mladých, vzdělaných a s pokrokovými názory. Avšak při společenských příležitostech se ukázalo, jak hluboko byli přese všechno zakotveni v tradici, neboť když muži seděli v obývacím pokoji u silné kávy, ženy se uchýlily do kuchyně. Jednou Mark zkoušel přimět ženy, aby se k nim připojily - ženy, které studovaly na káhirské univerzitě práva, medicínu nebo hospodářské vědy - ony však jeho návrh zděšeně odmítly.

Jemně jí položil ruku na tvář a pohlédl jí do očí: "Staré zvyky můžeme změnit, Jasmino."

"Ne!" vzlykla. "To nejde! Viděl jste, jak se na nás Abdul dívá, když jsme spolu. I když vás tolik obdivuje, Marku, odsuzuje jakýkoliv kontakt mezi námi." "Máš mě ráda?" "Nemůžu..."

"Máš mě ráda?" uchopil ji za ramena. "Řekni mi to. Jasmíne, řekni mi to!"

Do očí jí vstoupily slzy a stékaly jí po tvářích a ona je nechala téct. "Marku, nejsem už panna! Ne po tom roce, který jsem trávila v mudírově domě! Nebude mě chtít žádný muslim, jak mě můžeš chtít ty?"

Vzal ji do náručí a schoval jí obličej na svém krku: "Protože tě miluji a protože tě chci. A totéž bych chtěl slyšet od tebe."

Úzká ramena se jí zvedala a klesala vyděšenými vzlyky. Mluvila tlumeně a přerývaně: "A když tě miluji, Marku, k čemu to bude dobré? Brzy se vrátíš do Ameriky a už nikdy se neshledáme."

Narovnal ji a položil jí ruce na ramena: "Pojedeš se mnou, Jasmino."

Podívala se na něj oteklýma červenýma očima: "Nemůžu s tebou jít, Marku. Mým cílem je starat se o feláhy. Potřebuji mě, Marku, potřebuji někoho, kdo tady bude pro mě! Nikdy odtud nedokážu odejít. Jsou můj život."

"A co já? Co jsem potom já?"

Sklonila hlavu a neodpovídala.

"Tak dobře. Tak zůstanu v Egyptě. Můžu pracovat pro Vládu."

"Ne, Marku," namítla. Hlas měla náhle klidný a přestala plakat.

"Nebyl bys tady šťastný. Nějaký čas možná ano. Ale Káhira je tak jiná než Kalifornie. Jak dlouho by trvalo, než bys začal toužit po tom, abys s takovými, jako jsi ty, chodil na party, kde se scházejí muži i ženy a pijí alkohol, a abys žil v takové svobodě, jakou v Egyptě neznáme? Jak dlouho bys to dokázal vydržet bez amerického filmu, bez hamburgerů nebo bez svého Tichého oceánu?"

Její slova ho zasáhla do srdce. Bylo to tak, nikdy by nemohl žít v Káhiře, ne napořád, po zbytek svého života. Bylo mu to příliš cizí: přelidněné ulice, špína, bída, přísné islámské zákony..., to všechno se na chvíli dalo snášet, pokud člověk věděl, že jde o časově omezený pobyt.

"A jak bychom žili?" pokračovala tiše, zatímco si z tváří utírala slzy. "Musím pracovat ve vesnicích u Nilu. Má vyučovací a výzkumná činnost mě nutí, abych byla stále na cestách. V jaké situaci by byly naše děti? S kým bychom se přátelili? Museli bychom bojovat s tolika předsudky. Chvíli by se to mohlo dařit, ano, ale jak dlouho by tomu odolávala naše láska?"

Zdrceně sundal ruce z jejích ramen, "Marku," začala se zase ovládat, "podle islámského zákona se ženy smí dotýkat jen její manžel.

A jsou-li nesezdáni, nesmí se jí žádný muž dotknout, ani z přátelství."

Přikývl. Opět musel myslet na své přátele v Káhiře, na mladou ženu, která byla sedm let zasnoubena s jedním architektem a během celé té doby se ani jednou nepolíbili.

"Ale naše práce tady stejně brzy skončí, Marku, už je to Skoro za námi. Rozejdeme se navždy a možná se už nikdy nesetkáme. A proto... Pokud je to tvé přání, jen pro tuhle noc..."

Položil ji prst na rty: "Ne, tak ne."
"Tak mě nech spát tady u tebe, Marku. Nech mě u sebe až do východu slunce. Tolik se bojím..."
Vyčerpaně se uložili na polní lůžko. Objal ji a Jasminina hlava mu spočívala na prsou. Naslouchali větru, který temně kvílel údolím. Mark otevřel oči. Zamžikal k tmavému stropu. Jak dlouho spal?
Jasmina, která se k němu přitulila jako kotě, ještě spala.
Mark naslouchal. Vzbudil ho nějaký šramot. Bylo to tu zas: táhlý bolestný nářek, Davisone... Ženský hlas, zasněný, příšerný, Davisone...
Smutné, vábivé volání.
A potom bolest.
Stáhl hlavu na stranu a zasténal.
Jasmina se posadila. "Co se děje?" zašeptala.
"Zase... zase to přichází."
Davisone...
Mrkla přes rameno dozadu: "Někdo tě volá. Marku." Vrávoravě vstala.
"Ne," chytil ji za rameno, "nechoď ven." "Kdo je to, Marku? Kdo tě to volá?" "To je jen vítr." Davisone...
"Ne... zní to jako ženský hlas. Musíme se podívat." Šla ke vchodu.
Vyskočil, ještě před Jasminou byl u vchodu a odhrnul celtu. Venku stála Alexis Halsteadová, zahalená do třpytivého bílého roucha.
"Davisone..."
"Alláh," zašeptala Jasmina, "to není její hlas!" Mark se chytil za hlavu a zasténal.
"Co je, Marku?" "Zase se to vrací, neslyšíš to?"
Naslouchala a teď to také zaslechla. Ze tmy na druhé straně tábora bylo slyšet syčení...
Něco bylo vyhozeno vysoko do vzduchu a pak celou vahou zasvištělo dolů. Sekera, meč... "Zůstaň uvnitř, Jasmino!" "Marku..."
Strčil ji zpátky do stanu a potácivě zase vyšel ven.
Který to je?" křikl, když vrávoral k Alexis.
"To je ten, který je určen vám, Davisone. Jde za vámi."
"Ne!" zatočil se na písku a chytil se za spánky. "Tomu nevěřím!
To není pravda!"
Ve vchodu stanu s temnou komorou se objevil Ron:
"Marku, co..." Podíval se na Alexis a ústa mu údivem zůstala otevřená.
"Mějte se na pozoru, Davisone! Uchylte se do bezpečí. Běžte ke hrobu, neboť tam je vaše spása."
Ron se nechápavě podíval na Alexis: "Co k čertu..."
"Až nás zase probudíte k životu, Davisone, démoni se vrátí do říše temnoty. Ale musíte si pospíšet."
Syčení od okraje tábora se stále blížilo.
V příští chvíli to vstoupilo na světlo.
Mark strnul hrůzou. Bytost měla mužskou postavu, širokoplecí a s úzkými boky, avšak kde bychom předpokládali krk a hlavu, svíjel se mezi rameny tlustý had, kobra, která se napřimovala k útoku. Příšera zaváhala, zastavila se a nejistě se kývala. Ve svitu venkovní lucerny se daly zřetelně poznat její obrysy: nahá svalnatá prsa, nařasená bederní rouška, šlachovité paže, lesknoucí se šupinaté hadí tělo, pohybující se vpřed a vzad, zatímco zelené oči nebezpečně jiskřily. Pak si Mark všiml, že příšera nese v ruce dlouhý zahnutý srp, který se blyští ve světle luceren. "Ach bože!" vykřikl Ron.
"Utíkej, Marku! Utíkej!" Zelené hadí oči se upřely na Marka a monstrem se pohnulo směrem k němu.
Příšera šla dlouhými rozhodnými kroky stále blíž a oči kobry držely Marka v zajetí hypnotické strnulosti. Neuvědomoval si, že Ron s Jasminou za ním ječí děsem. Jejich křik neslyšel.
Když byla obluda jen několik metrů od něho, zvedla ruku a velkým srpem zamávala nad hadí hlavou.
Alexis zařvala: "Zachraňte se, Davisone..."
Mark zíral do blýskavých očí plaza; vypadaly jako žhavé smaragdy.
Z tlamy příšery knital úzký, na špičce rozeklaný jazyk.
Úděsná nestvůra přistoupila blíž s vysoko zdviženým srpem. Mark se na ni dál díval jako omámený, a když třímetrový démon nyní stál přímo nad

ním, Mark vyvrátil hlavu dozadu. Srp odrážel světlo luceren a zablýskal se, když ho démonova ruka sevřela pevněji. V příštím okamžiku se monstrem napřáhlo a srp zasvištěl dolů. Mark zaslechl: "Effendi!" a někdo se na něho vrhl. Síla nárazu ho strhla k zemi. Mark zatřepal hlavou a opřel se o ruce. Pohlédl na příšeru, která svou volnou rukou srazila Abdulovi turban z hlavy. Abdul nereagoval včas, neboť už ho chytila za vlasy mohutná pěst a vytáhla ho zvhůru. Egypťan zařval. Kroutil se a pokoušel se osvobodit z pevného sevření, zatímco jinde byla uvedena do chodu neviditelná spoušť. Když srp zasvištěl dolů a usekl Abdulovi hlavu, zaplálo světlo blesku.

Mark se musel křečovitě ovládat, aby bojoval s náhlými záchvaty třesu, které ho stále přepadaly. Byl ve společenském stanu sám. U vchodu zaslechl šramot a vyskočil. Když však viděl, že je to jen Jasmina, opět se zhroutil. Hlas mu zněl drsně, když se zeptal: "Jak se máte?"

Klesla na lavici vedle něj: "Pan Halstead uložil svou ženu do postele. Pozoroval to celé ze svého stanu, a když paní Halsteadová klesla v mdlobách k zemi, nechtěl mě k ní pustit. A nechtěl si ode mě nechat dát ani nic na uklidnění." Prohlížela si ruce, jako by to byly části cizího těla. "To krvácení z nosu a z úst..."

Mark zavřel oči a zkoušel ještě jednou si přivolat události uplynulé hodiny: Alexis křičící ze spánku; zjevení příšery a jak se pomalu blížila; jeho naprostá neschopnost se pohnout nebo křičet o pomoc: Abdulův zásah, který mu zachránil život; pohled na jeho tělo ležící v písku s krví proudící z pahýlu krku.

Mark schoval obličej do dlaní a snažil se potlačit ten poslední strašlivý obraz - jak stál démon nad ním, jednou rukou zase zvedal srp a v druhé držel nahoře Abdulovu zakrvácenou hlavu - avšak ten se mu vtiskl do paměti jako vypálené znamení a Mark dobře věděl, že na něj nikdy nedokáže zapomenout.

A potom hrůza skončila stejně rychle, jako začala. Zatímco tam všichni strnule stáli a zírali na strašnou scénu, démon se jim před očima rozplynul ve vzduchu a Abdulova hlava s příšerným tlumeným nárazem spadla do písku. Poté se vše odehrálo jako ve snu. Halstead vzlykající nad zhrouceným tělem své ženy. Ron, který kradmo uchopil fotoaparát a běžel zpátky do temné komory.

Jasmina klečící nad nebohým Abdulem... O několik okamžiků později Mark s Jasininou pomocí odnesl Abdulovy tělesné pozůstatky do pracovního stanu, kde už ležela Hasimova mrtvola.

"Je mi zima," zašeptal Mark. "Ještě nikdy jsem nezažil noc, která by byla tak chladná jako tato..."

Jasmina obešla stůl a sedla si vedle něho. Opřela se o něj, vzala jeho ledovou ruku a třela ji mezi svými rukama: "Brzy se rozední."

"Nevím, co mám dělat... s jeho mrtvolou," zamumlal Mark a položil jí svou tvář na vlasy. "Nejlépe bude, když pojedu k umdovu domu a zavolám policii."

"Jak jim chceš jeho smrt vysvětlit?"

"Nevím..."

"Co se stane potom?"

"Myslím, že v práci budeme pokračovat, teprve až tady budou experti z Úřadu pro starožitnosti. Musejí se sundat víka sarkofágů a prohlédnout mumie..."

Jasmina pustila jeho ruku a stáhla se do sebe. Smutně, téměř soucitně ho pozorovala.

"Co je?"

"Ty sis pořád ještě nevšiml, že nemáme rušit klid těch mrtvých, Marku? To je důvodem všeho neštěstí. A to se ukázalo hned na začátku, když ten feláh při přípravě čaje v ruinách dostal srdeční záchvat. Viděl něco, Marku, co ho Vyděsilo k smrti."

Markova tvář se zachmuřila a vypadala uštvane. Jasmina vstala a jemně ho zatáhla za ruku: "Pojď."

Vyčerpaně klopytali tmavým táborem. Oblohu nad nimi jako by tvořil jiskřivý led. Bledá modř na východě překrývala pohasínající hvězdy.

Ve stanu rozsvítila Jasmina žárovku a šla k psacímu stolu. Sáhla po tubě žlutých tablet a vyzvala Marka: "Na, vezmi si."

"Nechci spát. Proč si je nevezmeš ty?"

"Protože si ten luxus nemůžu dovolit. Mám povinnosti vůči nemocným. Nesmím je nechat samotné. Marku, běž a na chvilku si lehni, prosím tě." Bezmocně se na ni podíval, pak si zhluboka vzdychl i odešel ze stanu.

O hodinu později ho vzbudil hlasitý zvuk motorů. Podivil se víc tomu, že spal, než skutečnosti, že někdo startuje jeden landrover.

Rozčilený křik ho přiměl vyskočit a klopýtat ještě napůl rozespalý k východu. Zamžikal ven do zářícího jitra a spatřil, jak Ron s Jasminou běží za vozidlem, které se s protáčením pneumatik rychle vzdaluje od tábora.

"Co se to tady děje?" zeptal se.

"Ti hajzlové nám ukradli landrover, to se děje!" řval Ron.

"Kdo?" "Poslední ghaffir a Abdulův pomocník! Nechali nás ve štychu!"

Ted' jsme tady venku dočista samotní, lehká kořist!"

Neoholený Sanford Halstead vyšel ze stanu: "Oč tu běží...?"

Mark se prudce otočil: "Jedu do El Tillu."

"Ron spěchal za ním do společného stanu: "Pojedu stebou."

"Ne," stáhl si Mark chvatně košili z těla, naplácal si na prsa studenou vodu a pak se důkladně utřel. "Ty zůstaneš tady a postaráš se, aby se tu nic nestalo. Během hodiny sem dorazí policie."

"To nepřipadá v úvahu, kamaráde! Tady nezůstanu!" svlékl si Ron taky košili, plnou skvrn od chemikálií jeho fotografické laboratoře, a vklouzl do trička Greenpeace. "Budeme držet spolu."

"Ted' mě dobře poslouvej, Rone. Nemůžeme jít oba. To by byla pro Domenikose příležitost ukrást mumie."

"Bože na nebesích!" vykřikl Ron. "Pořád ještě věříš, že tohle všechno je dílem toho tlustého Řeka?" Popadl film, který ležel na posteli a hodil ho Markovi do obličeje: "Jen se na to podívej - a podívej se důkladně!"

Mark tam uviděl stát vzpřímeného Abdula, zatímco jeho hlava s obličejem zkřiveným hrůzou se vznášela dobře metr nad jeho rameny. Odvrátil se.

"Ten zatracený démon na fotce není vidět, je to... duch, Marku! A ty z toho všeho pořád ještě obviňuješ Domenikose! Padli jsme do smrtelné pasti, člověče!"

Mark řekl bezbarvým hlasem: "Použiju umdův telefon a pak se hned vrátím. Dnes odpoledne získáme nade vším kontrolu." Klekl si vedle postele a sáhl co nejdál dozadu. S hekáním odtamtud vytáhl bednu, která byla ještě pořád zapečetěná.

"Co je to?"

"Něco, co mám na každé expedici s sebou, ale co jsem dosud nikdy nemusel použít. Je to jen pro případ nouze." Vypáčil laťky a odhalil čtyři revolvery Smith and Wesson ráže 38 uložené ve slámě.

"Ale ne, člověče..."

Mark vyndal jednu zbraň s krabičkou nábojů. Klidným, zručným pohybem ruky stiskl tlačítko naprávé straně revolveru, trhnutím uvolnil bubínek a do každé komory vložil jeden náboj. Když se zkoumavým pohledem ujistil, že náboje lícují se zadní stranou bubínku, nechal ho zase zapadnout zpět.

"Proti démonům nic nezmužeš!"

"Poslyš, Rone," vstal Mark a podal mu pistoli, "budeš ji potřebovat, pokud se tady vynoří Domenikos nebo někdo jiný."

"Ty ubohý blázne..."

Rozhrnul se vchod a dovnitř strčil hlavu Sanford Halstead. U nosu si držel zakrvácený kapesník.

"Co tady vevnitř děláte?"

"Hned přijdeme ven," odpověděl Mark.

"Moment..." Když Halstead objevil revolver, vstoupil do stanu.

"Na co to má být?"

"Musíme bránit sebe i hrob."

"Pistole nebudou zapotřebí, Davisone," opáčil zlostně Halstead.

Odejdemo z tábora."

"Cože?"

"A vy nás nemůžete zastavit."

Mark pohlédl na svého přítele: "Rone?"

"Musíme odtud. Marku. Musíme se klidit do bezpečí."

"To přece nemyslíš vážně! Podívej, hned teď pojedu do El Tillu a slibuji ti, že během hodiny tu bude policie."

"Teď mě poslouchejte, Davisone!" zařval Halstead přes zakrvácený kapesník. "Nevím, co to bylo za příšeru, která zavraždila Egyptána, ale nezůstanu tady a nebudu čekat, jestli nedostane chuť vrátit se! Je mně úplně fuk, kdo nebo co to bylo. Vím dobře, kdy je můj život v nebezpečí!"

"A kam chcete jít?"

"Pojedeme do Mellawi. Zavolejte si lidi z Káhiry a dokončete vykopávky. Já na to kašlu."

Když se Halstead otočil k odchodu, Mark ho chytil za ruku:

"Nemůžete nechat tábor na holičkách! Nechápete? Přesně to přece chcete!"

"No a i kdyby! Tak jim ten zatracený tábor nechte! Žádná mumie mi nestojí za to, abych kvůli ní riskoval život!" Odstrčil Marka a vyběhl ze stanu.

"Já to nechápu!"

"A já se k němu přidám," řekl rozhodně Ron a pospíchal za Halsteadem.

Mark zůstal chvíli stát a potěžkával pušku v ruce. Potom s ní smýkl na postel, popadl košili a také vyběhl ven.

Když je dohonil, seděli už v landroveru. Sanford se hlavou opíral o okénko; Ron se usadil za volantem. Jasmina stála vedle a lomila rukama. Když spatřila přícházet Marka, běžela mu naproti:

"Nedokázala jsem je zastavit! On nesmí odjet! Je příliš nemocný, nenechávej je odjet. Marku!"

Podíval se na Halsteadovu košili, na které už byly krvavé skvrny.

"Buďte přece rozumný. Dejte mi jen hodinu. Pak tu bude policie i lékař..."

Když se terénní vůz rozjel, Mark na ně znovu zakřičel. Potom se otočil k Jasmine: "Zůstaneš tady s paní Halsteadovou." Vrhł se ke zbývajícimu landroveru.

O pět minut později landrovery náhle prudce zastavily v mračnu prachu a písku. Nikdo nečekal, až se vzduch vyčistí. Halstead i Ron vyskočili a běželi k řece.

"Tak počkejte!" řval Mark, který se jim přilepil na paty. "Pojďte se mnou k umdovi. Tam budete v bezpečí!"

Ron zavolal přes rameno: "Pojď ty s námi a zatelefonuji; z Mellawi!"

Mark upřeně hleděl za nimi a ruce sevřel v pěst. Pak se rozběhl k umdovu domu.

Ve vsi vládlo zvláštní ticho. Úzké uličky byly jako po vymření.

V písku si nehrálo ani jediné dítě. Vchody domů byly uzavřeny holemi a pruhy látky. Z tmavých okenních otvorů nepronikal žádný zvuk. Stejně osiřelá vypadala i pole, pluhý stály okolo. V obydlených z vepřovicových cihel šepotal jen vítr.

Když Mark dorazil k umdovu domu, zjistil, že dveře jsou zavřeny a okna ucpána slámou. Mark nejdřív hlasitě a zřetelně zaklepal a pak zkusil strčit do dveří. Dům byl pevně uzamčen.

Obrátil se a šel pěšinou k obydlí Constantina Domenikose, stojícímu bokem. Dnes ráno si však na dvoře nehrály žádné děti.

Okna i dveře byly zatlučeny hřebíky.

Mark si založil ruce v bok a díval se na opuštěná pole. Osamělý buvol líně žvýkal chomáč trávy.

Mark pochodoval nazpět k bíle omítnutému umdovu domu. Zabušil na dveře a křikl: "Pojďte už ven, vím, že jste uvnitř! Neodejdu, dokud si s vámi nepromluví!"

Zarazil se a naslouchal. Po malém vylidněném náměstíčku se honil kvílející vítr.

"Zatraceně!" zařval. "Naléhavě si od vás musím zatelefonovat! Jde o oficiální záležitost, haggi. Nutně musíme zavolat na úřad a k tomu

potřebujeme váš telefon!"

Stále se nic nehýbalo. Kolem dokola panovalo mrtvolné ticho a jeho se zmocnil nepříjemný pocit, že ho sleduje sto neviditelných očí.

Potom zaslechl, jak k němu úzkými uličkami vedoucími k umdovu domu někdo přibíhá. Otočil se a připravil se na nejhorší. Na náměstí se objevil Ron Farmer, podpírající vrávorajícího Halsteada.

"Co se stalo?"

"Nechtějí nás převézt," vyrazil ze sebe rozčileně Ron. "Nabídli jsme jim tisíc dolarů, ale za nic na světě nás nechťejí dopravit na druhou stranu řeky! Říkají, že by se s námi potopili!"

"Kolik mužů je dole na břehu?"

"Jen majitelé feluk." Ron se rozhlédl: "Kde je umda? Kde jsou všichni?" "Nemám tušení."

"Ajéje!" ujelo Ronovi, který nakoukl Markovi přes rameno. Mark se otočil a spatřil proti sobě čtyři urostlé feláhy, kteří se k nim pomalu blížili. V rukou drželi těžké klacky.

"Kde je umda?" zeptal se arabsky. Čtyři muži se zastavili přede dveřmi umdova domu. "Prosíme, abychom mohli použít haggova telefonu!"

Pak začal jeden z nich mluvit. Nahlas a rozčileně je zahrnul skoro nekonečným přívalem slov. Mark ho zlostně přerušil. Když si s ním vyměnil pár otázek a odpovědí, povzdechl si a trochu svěsil ramena. Halstead, kterému vytékala krev z koutků úst, se zeptal:

"Co se tady děje?"

"Říkají, že když se nedávno ve vesnici zastavil poslední ghaffir, pokoušel se umda vyrozumět mamura"

"A co?" "Není spojení. Telefonní vedení je hluché."

"Tak přimějte toho stařešinu, ať vyjde ven! Potřebujeme převoz!"

"To nemá smysl, Halsteade, ten je také mrtvý. Říkají, že zemřel u telefonu. Zemřel, když tu stál s otevřenýma očima a čekal na hovor. Oni teď chtějí, abychom odtud zmizeli."

"Ale kvůli tomu se přece musíme dostat přes řeku!"

"Halsteade, převozníci nás do člunů nechťejí!"

"Tak si ty prokleté čluny vezmeme!" Obrátil se na Rona, "Farmere, vy jste přece jachtař, umíte zacházet s felukou?"

"Nevím. Plavím se po moři, na řekách nemám zkušenost. Nil je jako Mississippi, plný skrytých mělčin. To se člověk musí moc dobře vyznat. Myslím, že to neumím."

"Tak to prostě necháme osudu. Všechno je lepší, než zůstat tady!"

Halstead se protáhl kolem nich a potácel se odtud. Ron pospíchal za ním.

Když dorazili k přístavnímu můstku, postavila se proti nim skupina feláhů, kteří s vidlemi střežili čluny.

Halstead se zarazil: "Vyjednávajte s nimi, Davisone. Řekněte jim, že můžou mít, co chtějí. Tábor, hrob, cokoliv."

"Zbláznil jste se?"

"Řekněte jim to!"

Mark se pokoušel promluvit se zlostně hledícími muži, kteří zaujali na břehu postavení jako četa vojáků. Když však viděl výraz v jejich očích, odvaha ho opustila.

"To nemá cenu, Halsteade. Neposlechnou nás."

"My se ale musíme dostat na druhou stranu, Davisone!"

"Dobře, dobře. Jen žádnou paniku! Poslyšte, v Hawatě a v Hag Qandilu jsou ještě další přístavní můstky. Vrátime se s čajem a colou a pak.."

"Marku," zamumlal Ron.

Feláhové postoupili k nim.

"Marku, myslím, že to míní vážně!"

"Zatraceně!"

Než se mohli feláhové ještě více přiblížit, udělali ti tři čelem vzad a vzali nohy na ramena. Za sebou slyšeli tlumené pleskání holých nohou do písku. "Halstead klopýtl a dvakrát upadl. Ron s Markem ho museli uchopit v podpaží a táhnout za sebou. Krvácel z nosu tak prudce, že mu museli svléknout košili a uvázat mu ji na obličej.

Dorazili k landroveru a právě startovali, když po nich feláhové začali házet vidlemi. Ty se snesly na auta jako krupobití, následovány

zuřivým řevem a kletbami. Terénní vozy doslova letěly přes násypy a ruinová pole. Když bez dechu a s třescoucími se koleny dojeli do tábora, Halstead zalapal po dechu: "Revolvery!

Můžeme si cestu ke člunům prostřílet!"

Mark se chtěl vrhnout kupředu, aby Halsteada zadržel, ale ten se před Markovým stanem zhroutil v bezvědomí.

Když do stanu vstoupila Jasmina, Mark zvedl oči: "No?"

"Je velmi nemocný a neschopný převozu. Potřebuje lékaře. Marku."

"Budu muset najít nějakou cestu přes řeku, ale ve dne to není možné."

Podíval se na hodinky: "Za pár hodin slunce zapadne."

"Jak se chceš dostat na druhou stranu?" "Nevím. Třeba nějaký člun ukradnu. Myslím, že nejsem schopen celou cestu uplavat, ale možná mi nezbude nic jiného. Každopádně...", pohlédl Jasmíně pevně do očí,

"to musím udělat sám. To znamená, že vy čtyři tady zůstanete beze mne. Zvládneš to?"

Zaváhala: "Ano..."

"Bylo by ti milejší, kdybych tady zůstal?"

"Musíš jít. Marku. Ani v ostatních vesnicích nenajdeš pomoc a na východ od nás je jen poušť. Musíš projít do Mel-lawi a tam vyrozumět policii."

Po zvuku přibouchnutých dvířek a startujícího motoru se prudce otočili a hleděli na vstup do stanu. "Co má znamenat zas tohle?"

Mark s Jasmínou se vyřítily ven a zrovna přistihli Rona, který právě odjížděl. Mark za nim zařval a landrover zabrzdil.

"Smíme vědět, co to má znamenat?" zeptal se udýchaně Mark, když doběhl k příteli.

"Jedu ke hrobu."

"Proč?" Ron svíral volant tak pevně, až mu zbělely klouby prstů;

"Chci se podívat, co je v sarkofázích." "Rone, teď ne..."

"Chci vědět, kvůli čemu dáváme v sázku svůj život." "Rone, poslyš..."

Ron si Marka změřil zničujícím pohledem: "To nepočká, Marku."

Musím to vědět. Musím vidět, co je v těch rakvích. Můžeš si dělat, co chceš, já každopádně jedu ke hrobu."

Marka zneklidnil nanejvýš uvolněný tón Ronova hlasu. počkej chvílku, jedu s tebou." Jasmíně Mark řekl: "Poradíš si tady s těmi dvěma?"

"Teď spí." "Pojď na chvíli se mnou, Jasmíno. Rone, hned jsem zpátky."

Mark vedl Jasmínu ke svému stanu. Jakmile vešli dovnitř, otočil se k ní a řekl: "Nedokážu ho zastavit. Musím jet s ním. Ale slibuji ti, že do setmění jsem zpátky. Tady, vzal z postele jeden revolver, "chci, abys to pořád nosila u sebe."

Jasmina hleděla na zbraň, kterou jí vtiskl do ruky. "Použiješ ji, když to bude nutné?" "Ano."

"Když se Halsteadovi probudí, než se vrátím, řekni jin že jsem odjel pro pomoc. To je sice lež, ale uklidní je to, Dokážeš to?"

"Ano..."

Uchopil ji za ramena a políbil ji na ústa. Potom pospíchal ze stanu.

"Děláš chybu, Rone."

"To je mi jedno."

"Zatím jsou mumie v bezpečí. Nikdo se k nim nedostane. Když ale sundáme poklupy, nebudeme mít možnost, jak je ochránit před lupiči."

"Mám dojem, že lupiči nám v této chvíli dělají nejmenší Starost."

Po zbytek cesty Mark mlčel, a když vjeli do kaňonu, všiml si dvou věcí, které ho zneklidnily: Den se chýlil ke konci a ukazatel paliva v landroveru byl skoro na nule. Když zastavili u vchodu do hrobu, Ron vyskočil, běžel k zadní části vozidla a vytáhl těžký kotouč silonového lana. "Doufejme, že bude dost dlouhý," vyrazil ze sebe, když pospíchal dolů po schodech. "Když ne, tak poklop vypáčím."

Ron se hnál otvorem dovnitř do hrobu a Mark se mu držel v patách. Oba pospíchali třicetimetřovou chodbou ve slabém světle baterek. Chvatně sestoupili po provazovém žebříku, nohama odstrčili stranou náradí na vykopávky a dveřmi vstoupili do komory se sarkofágy. Přitom Mark objevil, že lucerny, které tam nechali, jsou rozbité a leží rozházeny po zemi. Baterky teď představovaly jejich jediný zdroj světla.

Pracovali rychle a bez jediného slova. Omotali konec lana kolem

jednoho poklopu a pevně zavázali. Když začal Ron lano odvíjet a pomalu se vydal směrem k východu, Mark ho zarazil a naposled ho varoval:

"Je to chyba, Rone."

V mdlém svitu baterek vypadal Ronův obličej jako obličej cizince:

"Ano, ale nebude to naše poslední chyba. Až uslyšíš troubení, posuň to." Mark položil baterku na poklop druhého sarkofágu a zaujal pozici.

Když si Ron odnesl druhou baterku, pohřební komora ještě víc potemněla. Kromě malého kužele světla, které vycházelo z jeho vlastní baterky, byla celá místnost zahalena do nejstrašidelnější tmy, jakou kdy Mark zažil. Když slyšel, jak Ron spěchá chodbou pryč, a když položil ruku na chladnou žulu, hrdlo se mu stáhlo strachem.

Zdálo se mu, že trvalo celou věčnost, než uslyšel startování motoru.

Potom přišlo zatroubení. Mark vnímal zvenčí vrzání kol v písku, pozoroval, jak se lano napjalo a o chvíli později se těžký poklop sarkofágu začal s nařikavým zvukem pohybovat.

Krátce poté zvuk motoru ustal a Mark zaslechl v chodbě Ronovy kroky.

O pár vteřin později bylo vidět světlý kužel baterky a Ron se zeptal: "Jak jsme to zvládli?"

Markovi dalo práci znovu promluvit: "Asi o patnáct centimetrů..."

Ron zamířil baterkou na okraj poklopu a zjistil, že mezi krajem poklopu a silnou stěnou sarkofágu se objevila nepatrná škvíra.

"V pořádku, zkusíme to ještě jednou. Mělo by stačit devadesát centimetrů. Na to, abychom viděli, co je uvnitř, nepotřebujeme víc.

Mark zakoušel pekelná muka, když Ron opět odešel; a odnesl si baterku.

Potil se teď tolik, že se mu košile chladně a vlhce lepila na tělo.

Ochromoval ho nepopsatelný strach. Snažil se potlačit hrůzné obrazy, vytvářené jeho fantazií, které hrozily, že ho zcela udolají. Vší silou se přinutil soustředit se na svůj úkol, který, jak se snažil namluvit si, spočíval pouze v tom, že mají posunout těžkým kamenem, nic víc.

Když se však poklop v jeho ruku začal znovu pohybovat a temný otvor se stále více a hrozivěji rozšiřoval. Marka se zmocnila chladná hrůza a jen s námahou potlačil výkřik.

Škrábání poklopu přehlušilo uklidňující, důvěrně známý zvuk motoru.

Bylo to jako skřípění rezavé brány, kterou se otevírá cesta do pekla.

Když s hekáním posouval poklop a ten se po centimetrech odsouval, stékaly Markovi po čele velké kapky potu. Nakláněl se teď už daleko nad otevřenou rakví; pod ním zela temná dutina.

Sevřel oči a představoval si, že náhle se vymršťí obrovská ruka a chytne ho...

"Jak to vypadá?"

Mark vykřikl.

"Hej!" oběhl Ron sarkofág a zatřásl Markovým ramenem. "To jsem přece jen já! Hej, no tak!"

Mark ucouvl od rakve a udýchaně se opřel o Rona: "Ty... Tys mě k smrti vylekal..."

"Ale jdi," položil mu Ron ruku na ramena, "příliš ses do toho zabral.

Přitom jsi měl ten kámen jen usměrňovat. Celou práci udělal landrover.

No tak, seber se."

Mark se několikrát zhluboka nadechl. Když polkl, měl v hrdle štiplavou kovovou pachut'. "Už je to dobré..."

"Určitě?"

"Ano:., odkašlal si Mark a pak řekl jistějším hlasem:

"Všechno je už zase v pořádku. Pojd' se podívat, co tu máme."

Oba egyptologové si stoupili těsně vedle sebe a zamířili světlo baterek do černé díry pod poklopem sarkofágu. Užasli.

DVACET TŘI

O půl hodiny později nakoukli i do druhého sarkofágu.

Ron se vrátil k landroveru a úplně stáhl první poklop. Ten se při pádu na kamennou podlahu rozbil na dvě části. Potom s Markem odstranili

poklop druhého sarkofágu, který se také rozbil. Nyní si mohli obsah sarkofágů důkladně prohlédnout.

Mark spiklenecky zašeptal: Nikdy dřív jsem neviděl tak vynikající preparování."

"Jsou v každém směru dokonalí," souhlasil s ním Ron. "Je to..., jako by je právě nabalžamovali. Nejsou na nich patrné žádné stopy zkázy nebo rozkladu!"

Oba egyptologové stáli skloněni nad první rakví a paprsky jejich baterek klouzaly po mumii. Byl vidět každý detail perfektní práce: preciznost, s jakou byla mrtvola zavinuta, geometrický vzor bandáží, čistá bělost lněného plátna.

V sarkofázích leželi dva malí lidé, oba zavinutí stejně a se stejnou pečlivostí. Jejich obličeje však nepokrývaly žádné posmrtné masky, do lněných ob vazů nebyly vetkány žádné amulety nebo kouzelné průpovědky. Ve schránkách z chladné žuly ležely prosté, důkladně zašněrované balíky bez určujících znaků.

"Tohle je žena," poznamenal tiše Ron. "Podívej se na držení rukou."

Mark si toho už všiml. Druhá mumie měla ruce zkřížené na prsou, což naznačovalo, že jde o mrtvolu krále. Avšak; této malé mumii podobající se panence položili na prsa jen jednu ruku a druhou jí napřáhli tak, jak se k poslednímu odpočinku ukládaly královně.

"Co myslíš, kdo je to?" zeptal se tlumeně Ron.

Markova baterka osvítila nějaký předmět. Nepatrný kousek papyru, který vřel mezi bandážemi na prsou mrtvé.

Věděl už, co to je. Opatrně sáhl dolů a bez námahy vytáhl proužek papyru. Byl zažloutlý a křehký, ale stále dost zachovalý, aby se na něm dalo rozeznat písmo. Mark na hieroglyfy posvítil baterkou.

Ron se předklonil, takže mu dlouhé světlé vlasy spadaly na královninu paži. "Kněžský rukopis," zamumlal, "načmáraný ve spěchu. Vypadá to,

že je to jen jedno slovo. Myslím, že to dokážu přečíst...," Otočil se Ron. Chvilí upřeně hleděl na papyrus a pak pomalu ucouvl. Přes sarkofág se podíval na Marka a sotva slyšitelně zašeptal: "Nefertiti!"

Mark nemohl odtrhnout pohled od pokojné, téměř radostně vypadající mladé ženy, která tu ležela před ním, a zamumlal:

"Proto se může volně pohybovat. Proto si vzpomíná..."

"Cože?"

Zvedl hlavu: "Myslím, že se nikdy nedozvíme, kdo sem ten papyrus zasunul. Snad jedna z jejích dcer, možná také malý Tutanchamon.

Třeba i důvěrný přítel, kterému se podařilo podplatit kněze, nebo který se vplížil do domu, kde se balzamovalo, a riskoval život, aby schoval papyrus pod bandáží. Třeba," mrkl přes rameno, "třeba měli v úmyslu udělat totéž pro Achnatona, ale dopadli je při tom..."

"O čem to vlastně mluvíš?"

Mlčení protrhlo vzdálené zahřmění. Oba se polekaně otočili k černému otvoru, který vedl do předsíně. "Už zase prší?" podívil se Ron a zamrazilo ho, když si vzpomněl, jak to bylo naposled.

Když však zazněla druhá rána, Mark konstatoval: "To není hřmění, to jsou výstřely!"

Pospíchali z hrobu a vyšli do zářivého, žhavě rudého západu slunce.

Ron rychle uvolnil ze závěsného zařízení lano a do landroveru naskočil, když už se Mark rozjížděl. Zatímco se s natřásáním hnali úzkou průrvou do hlavního vádí, od skal se odrážely další výstřely.

"Dělej, šlápní na to!" zařval Ron, kterého to při každém nadskočení vyhodilo ze sedadla.

Mark letmo pohlédl na ukazatel benzínu a sevřel volant tak pevně, až ho rozbolely ruce.

Když se blížili na plný plyn k ústí vádí, výstřely stále sílily. Před nimi se rozkládalo rozsáhlé minové pole dělnického sídliště v posledních paprscích impozantního západu slunce. Ale než dojeli k ruinám, landrover zpomalil a nakonec se zastavil.

"Proč jsi zastavil?"

Mark rázem vyskočil z vozu: "Nemáme benzin! Pojd'!" Poslední zbytek cesty uběhli, sprintovali pískem, vyhýbali se hromadám šterku a přeskakovali přes zídky vysoké k bokům. Tábor, jehož stany oranžově

zářily v zapadajícím slunci, se zdál mnohem vzdálenější než kdykoliv předtím. Přerývané lapali po dechu, klopýtali přes balvany a kleli při každé ráně, která k nim dolehla.

Když dorazili do tábora a vyčerpaně se o sebe opřeli, slunce už zapadlo. Objevili Jasmínu klečící v písku uprostřed tábora a svírající oběma rukama revolver. S nataženými rukama namířila zbraň na Rona a Marka.

"Hej!" křikl, "to jsme my!"

Mark utíkal k ní, rychle se rozhlédl a vzal jí zbraň. Jasmina divoce koulela očima a křivila obličej. "Bestie!" vřískala.

"Alláh! Bestie!"

Mark ji vzal kolem ramen a snažil se jí pomoci na nohy. Přes tábor rychle kličkovala černá postava. Ron zařval; "Ten dobytek!" a vyrval Markovi zbraň. Naslepo na to vystřelil.

"Co k čertu..."

Než mohl Mark zareagovat, objevila se druhá příšera, která se na něj chtěla s hlasitým vřiskáním vrhnout, obrovská ohavná černá obluda. Ron vystřelil přímo na zvíře, ale to běželo dál.

"Jsou velcí jako bernardýni!" křičel Ron, zatímco chvatně sbíral náboje, které vypadly z krabičky, a ve spěchu se snažil nacpat je do bubínku revolveru.

Objevila se další obluda, pak ještě jedna. Jasmina si držela uši a ječela.

Pohybovaly se na zadních nohou hrocha a předních nohou lva.

Jejich krokodýlí hlavy se zle šklebily a chňapaly.

"Do stanu!" zařval Mark. "Honem!" Škubnutím za ruku Jasminu postavil, a když se chtěl rozběhnout, ucítil silný náraz do nohou. Vymrštilo ho to do vzduchu a přistál naplocho na zádech. Z ničeho nic se vynořovalo stále víc bestií a ty se s kvičením a chrochtáním míhaly táborem. Mark se pokoušel pohnout, ale už neměl sílu. Hrdlo mu sešněroval strach.

"Koušou!" křičela Jasmina. "Rozsápou tě!" Ron, který zatím znovu nabil, na příšery vypálil dunivou salvu. Stále běžely kolem něj, chňapaly mu po nohou přitom vřiskaly, jako by je něco bolelo. Naposledy se pokusil vystřelil, ale revolver jen cvakl. Ron se zoufale rozhlížel po další munici, avšak všechny náboje ležely rozsypány v písku. Odhodil zbraň a chopil se jedné Markovy nohy. "Vezměte ho za druhou!" křikl na Jasmínu.

Přímo na ně se řítily celé stádo těch bestií. Stáhly ohavné mordy a odhalily ostré špičaté zuby. "Táhněte!" řval Ron.

Jasmina vzala druhou nohu a společně táhli Marka ležícího na zádech směrem ke společenskému stanu. Ronův kotník sevřela jako svěrák tlama jednoho ze zvířat. Vykřikl. Jasmina uštědřila příšeře silný kopanec do hlavy a kreatura se pustila. Přibíhaly ostatní, chňapaly a vrčely jako rozzuření psi. Zmocnily se cipů oblečení a trhaly je. Jedna začala zuby do Markovy paže. Když Ron obludu zahnal, zůstala Markovi na ruce krvavá rozšklebená rána.

Ron s Jasmínou běželi, jak nejrychleji mohli, ke vchodu do stanu.

Marka táhli za sebou a kopanci a řevem se snažili držet si ty bestie od těla. Ron chvatně otevřel vchod, sklonil se, uchopil Marka v pase a s vypětím všech sil ho dokázal vtáhnout do stanu.

Jasmina se vrhla za ním a padla na zem, zatímco Ron rychle zavíral zip u vchodu.

Potom zadýchaně ustoupil a s hrůzou hleděl na tmavé stíny, které se s hrozivým kvičením vrhaly na stěnu stanu.

Když Ron zaslechl sténání, otočil se a viděl Marka, jak se válí po zemi a drží si paži. Pak si všiml něčeho, nad čím ustrnul.

Ve spirálovém světle několika baterek, které byly rozestavěny po stanu, seděli Sanford a Alexis Halsteadovi. "Vy zbabělci!" zařval na ně. "Proč jste nám nepomohli!"

"Rone..."

Podíval se na Marka, který stále ležel na zemi. Jasmina mu právě nějakým hadříkem zavazovala ruku. "Rone, přece ne..."

Ron se odvrátil, a když se zuřivě zadíval na oba Halsteadovy, všiml

si, že v táboře najednou všechno ztichlo.

"Jsou pryč," zasténal Mark.

"Není to tak zlé," uklidňovala ho Jasmina a hladila ho po čele.

"Rána zasáhla jen maso; našťěstí nemáš zraněnou žádnou cévu. Brzy to přestane krváčet."

Mark se pokoušel posadit, ale zadržela ho. "Zůstaň klidně ležet.

Dám ti něco proti bolesti. Tady," vzala ho za volnou ruku a položila mu ji na obvaz, "to stiskni a nepovoluj."

Třesoucí se Jasmina se narovнала a rozhlédla se po stanu po svém lékařském kufříku. Našla ho a právě si pro něj chtěla jít, když zaslechla Ronův výkřik.

"Co se děje?"

"Můj kotník... Myslím, že je zlomený..."

Klekla si vedle něj a vyhrnula mu nohavici. V kůži boty, která chránila kotník, bylo několik hlubokých otisků zubů. Opatrně rozšněrovala botu, po stranách ji stáhla a na bílé kůži objevila modře zbarvená místa. "Zahýbejte nohou."

Konečky prstů mu prohmatala kosti. "Myslím, že zlomené nic není.

Sedněte si a já vám to zavážu." Znovu se podívala na Marka a pak si zašla pro kufřík.

O půlhodinu později seděli ještě stále mlčky a naslouchali skučení ledového nočního větru.

Nakonec mlčení prolomil Mark, který měl pevně zavázanou ruku a který si mezitím vzal demerol: "Musíme najít způsob, jak se odtud dostat, a to co nejrychleji. Generátory jsou zničené. Máme už jen málo jídla. Mohli bychom si vzít landrovera..."

"A kam chceš jet?" skočil mu do řeči Ron V každé z ostatních tří vesnic nás zabijí, pokud se přiblížíme. Jsem si jistý, že hlídají všechny převozy. Nemůžeme použít ani cestu přes náhorní plošinu do Beni Hassanu, protože nebudeme mít dost benzínu. A zůstaneme-li tady..."

Umkl. Ronova počáteční zlost na oba další lidi ve stanu rychle polevila, když si všiml, v jakém jsou stavu. Sanford Halstead, který si k obličeji tiskl prostěradlo nasáklé krví, při probuzení objevil na kalhotách stále se zvětšující krvavou skvrnu. Alexis byla v tranzu a nedalo se s ní mluvit.

Ronovi jí bylo líto. Teď, když měl kotník zavázaný, už ho nebolel.

Mark se také zotavil, mohl už sedět zpříma a Jasmina překonala svou hysterii. Nyní závisela záchrana skupiny na nich třech.

"Co... to bylo za tvory...?" zeptal se Halstead slabě. Mark se vyhnul pohledu do mužovy tváře. Kde nebyl umazán od krve, tam byl křídově bílý a oči jako by mu zapadly do důlků.

"To nevím," odpověděl tiše a při vzpomínce zavřel oči. Ale ve skutečnosti to věděl: Byli to vyslanci Velké požiračky Amemait, strašlivé příšery, která podle staroegyptských představ o onom světě seděla vedle váhy pravdy v podsvětí, připravena spolknout srdce zemřelého, pokud ho Usir, soudce mrtvých, považoval za lháře. Mark si přitiskl ruce k obličeji, když před sebou opět spatřil Abdulovu hlavu houpající se na vlasech. Abdul, který k němu běžel, když se všichni ostatní dali na útěk. Abdul, který nyní ležel přikryt prostěradlem v pracovním stanu a jehož mrtvola už kolem sebe začala šířit pach rozkladu. "...exorcismus." Mark si sundal ruce z obličeje:

"Cos říkal?"

Ron mluvil chvatně: "Vzpomínáš si na ten článek, který jsem dost nedávno napsal pro National Enquirer? Na ten o staroegyptském exorcismu?"

Mark přikývl.

"Kdybych tak ještě dal dohromady správná slova..."

"To přece nemyslíš vážně!"

"Proč ne?" Když nemůžeme z tohoto démonického místa odejít, tak se musíme pokusit zbavit těch ďáblů jinak!"

"Rone, musíme přemýšlet, jak se odtud dostat! Máme dva nemocné!

Jeden znáš musí přivést pomoc!"

"Davisone," poprosil tiše Halstead, "udělejme, co říká Farmer. To je naše jediná naděje..."

"To je mrhání časem!"

"Marku, ti démoni nás nenechají utéct."

Mark vyskočil: "No, já se o to v každém případě pokusím, na to můžeš vzít jed!"

"Co chceš dělat?" zeptala se Jasmina.

"Vezmu si landrover a sjedu na jih od El Hawaty k řece. Tam už najdu způsob, jak se dostat na druhou stranu, ať už zaplatím za převoz, nebo si to vynutím pomocí zbraně. Pokud to bude nutné, tak i přeplavu."

Ale nikdo ho neposlouchal. Halstead se zeptal: "Co musíme udělat, Farmere?"

"Jako první potřebujeme oltář z písku, pak je zapotřebí sistrum, staroegyptské chřestítko. Podívám se po něm." Rozhlédl se po stanu:

"Co můžeme použít jako sistrum?"

Mark otevřel ústa, aby něco řekl, pak toho ale nechal a hnál se k východu. Když rozepínal stanový zip, zaslechl, jak Ron říká:

"Musíme požádat o pomoc bohy světla. Na to musíme zaměřit souhvězdí Orion..."

Mark odhodil stanový dílec a vyřítil se do noci. Jasmina běžela za ním.

Ve svém stanu si vzal z bedny revolver a nabil ho. "Prosím, nechod'," řadonila Jasmina. "Nesmíš nás teď nechat samotné!"

"Tak pojdte všichni se mnou opáčil bezvýrazně, aniž by zvedl zrak.

"Nemůžu ostatní opustit, Marku!" Když si zastrčil zbraň za opasek, pohlédl jí přímo do obličeje a zeptal se: "A Kdo bude se mnou?"

Zaváhala: "Já..."

Mark ji chytil za boky tak pevně, až sebou trhla: "Tak teď mě poslouvej! Jediné, čeho se musíme bát, je naše vlastní šílenství, a nad tím můžeme zvítězit tak, že se postaráme, aby tady zase bylo všechno normální! Nejdřív jsem musel bojovat s omezeností feláhů a teď už to došlo tak daleko, že se zbláznili mí vlastní lidé! Naposled se ptám, jdeš se mnou?"

"Ne," zašeptala.

Pustil ji a přitom do ní lehce strčil, vzal si krabičku nábojů a větrovku a vyběhl ze stanu.

Venku se náhle zastavil, takže Jasmina, která běžela za ním, do něho narazila.

Uprostřed tábora Ron s Halsteadem vkleče vršili na hromadu písek a udusávali ho jako děti, které na pláži staví hrad z písku. Za nimi stála ve vchodu do společenského stanu Alexis, která velkýma bezvýraznýma očima hleděla do neurčitá. Halstead v jedné ruce držel vidle, na nichž měl napíchnut sáček s tvrdými fazolemi.

Když jím zatřásl, vydávalo to podobný zvuk jako dětské chřastítko.

Mark s Jasminou nevěřicně přihlíželi, jak Ron po dostavení "oltáře" zvedá ruce k nebi a volá: "Hoře, očisti nás od všeho zla, Sutehu, dej nám sílu; Sutehu, očisti nás od všeho zla. Hoře, dej nám sílu!"

"Bože," zašeptal Mark.

Ronův hlas zněl jako hlas proroka, nesl se vzhůru k náhorní rovině a stoupal k nebi. "Voláme vás, o, děti Horovy! Voláme vás čtyři, kteří přebýváte v Meskheti!" Dlouhovlasý blondák Ron Farmer v džínsách a tričku Greenpeace volal: "Amsete, vyslyš nás!

Hapi, vyslyš nás! Duamutefe, vyslyš nás! Kebehsenu vyslyš nás!

Služebníci světla vám Nepřinášejí oběti!"

Mark zděšeně pozoroval, jak Ron slavnostně bere balík ležící u jeho kolen, rozvazuje ho a na písečný pahorek opatrně pokládá mražené jehněčí kýty.

Znovu zvedl ruce: "Budte roztrháni a vaše údy ať jsou rozsekány a každý z vás ať zničí druhého!" Zvedl se vítr vanoucí z náhonu roviny a hvízdal tábořem. Ronovi vlály platinové vlasy kolem hlavy, když křičel: "Tak Re triumfuje nade všemi nepřáteli a stejně triumfuje nad svými nepřáteli i Hor-Strážce, velký bůh, vládce nebe!"

Vítr foukal silněji a způsoboval ve vádí zvláštní zvuky. Znělo to jako sténání a nářek sta hlasů. Písek vířil a stěny stanů vlály.

Halsteadovi se lepila na tělo košile posetá krvavými skvrnami.

Na nahých pažích a nohou se mu vytvořily purpurové boule, které

praskaly a krvácely. Krev mu prýštila i z úst, nosu a uší a vytvářela v písku kolem něho kaluž.

"Vyslyšte nás, bohové světla!"

Sténání zesílilo v řev; půda se chvěla. Jasmina nahmatala Markovu ruku a ten ji přitáhl k sobě.

Oba muži uprostřed tábora společně zpívali v groteskní póze a se slavnostní vážností, budící soucit: "Voláme Hora, Sutehova přemožitele! Voláme..."

"Marku!" vykřikla Jasmina a ukázala na zem. V burácejícím větru začala písek rozdělovat jakási dlouhá černá tepna, vinoucí se čára, která se od kraje tábora plazila k oběma klečícím mužům jako trhlina v zemské kůře.

Vtom Mark zpozoroval, že jde o tlustého lesklého hada, který se vynořil ze tmy a jehož ďábelské oči nebezpečně svítily, když klouzal k oltáři.

Ron upíral pohled na souhvězdí Orion a jeho hlas bylo sotva slyšet kvůli prudkému větru. "Prosíme vás, Hoře, Ese-to a Usire!

Jste světlem a zmrtvýchvstáním!"

"Rone!" zařval Mark, avšak jeho hlas zanikl.

Vítr byl teď tak silný, že se sotva drželi na nohou. Obrovský had s kmitajícím jazykem se plazil k oběma nic netušícím mužům u hromady písku.

Nový hluk přehlušil dokonce i vítr a Mark s hrůzou zpozoroval, jak se začala trhat stěna pracovního stanu.

Snažil se udělat krok dopředu, avšak hodilo ho to zpátky. Dal si ruku na oči a otevřel ústa k výkřiku, ale vítr mu bral dech.

Obrovský had se mezitím neomylně pohyboval pískem k oběma mužům u oltáře. Mark viděl mezi prsty, které si v sebeobraně dal na oči, jak bouře vytrhla společenský stan do vzduchu a odvála ho.

Viděl, jak Ron pohybuje rty, ale neslyšel ho.

Pak ucítil, jak mu do prsou uhodila nějaká ruka. Jasmina mu sahala po trupu, až nahmatala pistoli. Zaklesli se do sebe zuřící bouře je jako neviditelná ruka přitiskla na stěnu Markova stanu. Jasmíně se podařilo pistoli zpod Markova opasku po centimetrech vytáhnout.

Jasmina zavřela oči a sebrala veškerou sílu. Ze všech sil bojujíc s bouří dokázala napřáhnout ruku a zamířit zbraní; před sebe. Potácela se ze strany na stranu.

Ron a Halstead jako by běsnění kolem sebe vůbec nevnímali.

Jako omámení upírali pohled na hvězdy a přitom hlasitě recitovali jména staroegyptských božstev. Alexis stála strnule a nehybně, zatímco stan za ní to odfouklo do výšky a ten spadl na bok.

Had dorazil k oltáři a zvedl strašlivou hlavu. Špička dlouhého kmitajícího jazyka byla od Rona vzdálena už jen několik centimetrů.

Jasmina položila prst na spoušť a stiskla.

Pak znovu vystřelila. A ještě.

Vtom náhle vítr utichl a na tábor se sneslo příšerné ticho.

Mark sundal ruce z očí, setřel si z obličeje písek a potom uviděl, jak Ron i Halstead klečí před oltářem a se zděšenými obličejí upřeně hledí na svíjejícího se plazu.

Mark s Jasmínou jako zkamenělí pozorovali, jak se had kroučí v písku, svíjí se a stahuje, až zmizel. Teprve potom byli schopni se pohnout z místa.

Jasmina běžela k Halsteadovi, jenž se zhroutil, když se utišil vítr.

Tělo se mu třáso v křečích. Z úst mu vysokým obloukem prýštil proud krve.

"Marku!" zabědovala.

Mark se však omámeně díval na Alexis, která na něj zpovzdálí hleděla. Zvedla ruku a dlouhým špičatým prstem na něho ukázala:

"Zachraňte se..."

"Marku!" vykřikla Jasmina. "On umírá! Pomoz mi!"

Alexisiny zelené oči ho ochromovaly; rudě planoucí vlasy jí vlály před bleďým obličejem a ona opakovala zasněným zpěvavým hlasem:

"Jste moje spása, Davisone. Jen vy. Teď jděte, můj milý, a dokončete dílo."

Pak slyšel říkat Rona: "Ach bože, zatraceně..."

Mark se otočil a spatřil Sanforda Halsteda, který ležel v kaluži krve a se sténáním se svíjel jako předtím had. Košili i kalhoty měl úplně nasáklé krví; rudá tekutina mu prýštila jako pot z každého póru těla.

Mark v čiré hrůze zíral na krev, která stoupala zmatenému Halsteadovi do očí, a jak odkapávala, mísila se s krví v písku.

Halstead tékal sem tam pohledem jako vyplašené zvíře. Pokoušel se zvednout ruce, ale už nemohl. Přes závoj krve naposled vyčítavě pohlédl na Marka, potom se nocí ozvalo zachroptění, krátký mučivý zvuk, a Halsteda si vzala milosrdná smrt.

Chvilí se žádný ze čtyř zbývajících lidí nepohnul. Pak Ron vyskočil a zuřivě pohlédl na Marka: "Ty blbej hajzle!" zařval.

"Všechno je to jenom tvá vina! Kvůli tobě to došlo tak daleko!"

Mark se podíval na přítele: "Rone..."

Ronovy oči sršely zlostí a šilenstvím: "Vím, co se musí udělat!"

křičel a od úst mu stříkaly sliny. "Postarám se o to, aby to skončilo!"

Otočil se a vztekle běžel pryč, přeskočil přes oltář a zmizel ve tmě.

"Zastavte ho, Davisone...", "zakňourala Alexis slabým hlasem.

Lehce komíhala strnulým tělem. V očích jí záplalo zvláštní světlo.

"Zničí nás. Zachraňte nás, Davisone, prosím vás..." Za překocným pracovním stanem se Ron spustil na všechny čtyři a tápal ve tmě.

Prohrabával rozsypané části generátoru, zapléтал se do elektrických vodičů a cítil zápach rozkládajících se mrtvol, které bouře sfoukla na zem.

Pak rukama narazil na to, co hledal. Kanystř nafty. Byl nepoškozený a plný.

Chytl kanystř oběma rukama, potácivě se s ním zvedl a vlekl ho zpátky doprostřed tábora, přičemž napůl klopýtal, napůl vrávorál.

Zarazil se, když spatřil Alexis Halsteadovou, přicházející k němu s rozpraženými rukama.

"Ne!" vykřikl, otočil se a bleskově utekl.

"Hej!" zavolal Mark a otrásl se, jako by se chtěl zbavit omámení.

Jeho přítel běžel dál. Mark vyspuroval za ním a dohnal ho u landroveru: "Rone, nech toho..."

"Nech mě, člověče! To je jediný způsob!"

"Nedělej to, prosím!"

Potýkali se spolu a kanystř s pohonnou hmotou jim spadl pod nohy.

"Musím to udělat, člověče! Spálím ty mumie! Jsou příčinou toho všeho! Až nebude co hlídat, démoni odejdou! Je to naše jediná šance. Marku!"

"To nemůžeš udělat! Nesmíš je zničit!"

Vtom náhle Rona něco odtrhlo. Vysokým obloukem proletěl vzduchem a vřískal zděšením.

Mark strnul hrůzou, když viděl, jak Rona, divoce mávajícího rukama, cosi táhne do noci a jeho boty nechávají v písku dvě hluboké stopy.

Za Ronem se vynořila obrovská černá postava, která ho pískem táhla za vlasy jako bezbrannou loutku.

Mark už nedokázal zareagovat; byl spoután neviditelnou mocí.

Musel přihlížet, jak jeho přítele, bezmocně se třepajícího jako ryba na háčku, odvléká Velká požíračka Amemait a jak mizí ve tmě.

Oslnil ho pohybuující se paprsek světla a hlavou mu projela prudká bolest. Ucul a v sebeobraně si dal před obličej ruku.

Zaslechl Jasminin hlas: "Kde je Ron?"

"Cože...?"

Sklopila baterku a přistoupila blíž k němu.

"Marku, kam šel Ron?"

"On...on..."

"Marku!" chytl ho za ruku a přitom mu tak stiskla vlhký obvaz, že vykřikl bolestí. "Má pravdu. Marku! Ron má pravdu! Musíme zničit mumie!"

Polekaně se na ni podíval: "Ne... Ty taky..., ne..."

"Ale ano. Marku! Podívej se na mě! Poslouchej mě! Nejsem posedlá, myslím úplně rozumně! Vyslechni mě, Sakra!" Zatřásla jí: "Tvůj přítel

má pravdu. Všechno se to stalo kvůli mumiím. Musíme je okamžitě zničit, než démoni zničí nás!"

Náhle za ním stála Alexis Halsteadová, nemluvná a tichá jako antická socha, stále s rozpraženými rukama. Mark slyšel v hlavě známý šepot: "Zachraňte nás, můj milý, zachraňte nás, zachraňte nás..."

"To nesmíme, Jasmíno!" zabědoval. "Slíbil jsem jí to!"

"K čertu s tebou, Marku! Běž do háje s tou svou omezeností! Jak můžeš vědět, že není ztělesněním zla? Proč si myslíš, že to víš?"

Zmateně se na Jasmínu podíval.

"Marku, jak můžeš vědět, že je to opravdu ta, za kterou se vydává? Jak můžeš vědět, že to není jedna z nich? Zneužívá tě. Marku. Ať je to kdokoliv, zmocnila se paní Halsteadové. Je to čarodějka! Je to zlé božstvo! Ach, Marku, ty blázne!"

Zamžikal na Alexis: "Ne... mám pravdu..."

"Třeba měli egyptští knězi dobrý důvod, proč ten hrob hermeticky uzavřeli! Třeba v něm zamkli zlo! Nesmíš je zachránit! Uvedeš tak na svět zase staré hrůzy! Víš, co od tebe žádá!"

Vnitřní hlas však šeptal: "Neposlouchejte ji, můj milý. Lže. Já říkám pravdu. Napište naše jména na mrtvol, odříkejte formule pro zmrtvýchvstání, ale dělejte rychle, rychle..."

"Marku, dáš tě přišere jméno a ona pak bude navštěvovat zemi jako před třemi tisíci lety! Copak to nevidíš, Marku? Zneužila tě! Jsi jenom jejím nástrojem, aby zase svrhla svět do chaosu!"

Mark otevřel ústa a chtěl protestovat, ale než se k tomu dostal, noc proťal příšerný řev.

"Ron!" zašeptal. "Ach bože!" Nechod'..." "Rone!" vytrhl se jí Mark.

"Prosím..."

Otočil se a utíkal za křikem.

Našel ho ležet v písku u okraje dělnického sídliště. Na chvíli se zarazil, aby se obmil, potlačil svůj strach a pak si jemně a láskyplně klekl vedle něho. Když vzal Rona do náručí, po tvářích mu stékaly slzy. Ron byl skalpován.

Když ho Mark s pláčem přitiskl k sobě, umírající přítel se ještě jednou pohnul a zasténal. Mark se trochu odtáhl, takže viděl Ronovi do obličej. Přímě nad obočím zela dlouhá klikatá trhlinka na místě, kde byla z hlavy odtržena kůže a s ní i dlouhé světlé vlasy.

Ron otevřel oči a lehce pohyboval rty. Snažil se promluvit, ale po obličejí mu tekla krev.

"Nemluv," řekl Mark a potlačil vzlyk. Opatrně setřel Ronovi krev z očí.

"Ne," slyšel ochraptělý šepot, "Měls pravdu, člověče. Mrzí mě to. Nakonec už jsem nevěděl, co dělám, chápeš? Není to tvá vina. Muselo se to stát..."

Ron zakašlal a Markovi vystříkla do obličej krev. Něžně ho pohladil po tváři a zamumlal: "Nemusíš nic říkat."

"Chápeš..., muselo se to stát; od začátku na nás měli spadeno."

Zachroptěl a mluvení mu dělalo stále větší potíže. "Poslyš..., udělals fantastický objev, Marku. Proslavíš se. Nesmíš dopustit, aby tě dostali démoni. Amerika tě přivítá jako hrdinu. Ach, sakra..."

"Rone?"

"Poslouchej, člověče, postaráš se o Tutanchamona místo mě. Marku...?"

"Ano," zašeptal Mark. Potom ze sebe Ron vydal dlouhý chrčivý vzdech a Mark se musel dívat, jak z přítelových strnulých očí uniká život.

Opatrně ho uložil do písku.

Potom naslepo vyskočil a jako opilý se motal zpátky do tábora, kde se vrhl na landrover a vzlykal. A zatímco se opíral o auto, viděl před sebou Ronovu znetvořenou hlavu a v ústech cítil hořké slzy, vzkypěla v něm zlost, která se projevila srdcervoucím výkřikem. Zvedl pěst a zařval na Alexis: "Ty zatracená svině! Ty chceš, abych tě osvobodil? To já vím něco lepšího! Udělám to, co se mělo stát už před třemi tisíci lety!"

Popadl kanystr s naftou a hodil ho do landroveru.

"Ne, Davisone," kvílela Alexis, "prosím vás!"

"Jasmina má úplnou pravdu!" křičel tak hlasitě, až mu nabíhaly žíly na krku. "Ty jsi to zlo! Ron měl pravdu, musíme vás zničit!"

"Davisone, Davisone, Davisone..."

Mark táhl Jasminu za sebou a nešetrně ji postrčil do landroveru.

"Davisone! Davisone, tak počkejte, počkejte, prosím vás, zachraňte nás, zachraňte nás..."

Když otočil klíčkem zapalování, na obličeji Alexis Halsteadové se ukázal výraz překvapení. Zakolísala a o krok ustoupila, jako by jí uštedřil ránu, a zajíkla se: "Co..."

V příštím okamžiku se noc rozzářila explozí bílého světla. Údy jí vlály jako loutce, rudé vlasy jí vzplály a Alexis Halsteadová se proměnila v ohnivý sloup.

Mark s Jasminou nevěřicně zírali na to divadlo, když Alexis v poslední chvíli jasněho vědomí ze sebe vydala bolestný smrtelný výkřik.

Bylo to pomalé a bolestné hoření. Alexis se nehýbala i místa, jako by byla připoutána ke kůlu, a křičela až do hořkého konce. Potom plameny uhasly a na zem spadla zuhelnatělá mrtvola.

Jasmina se zhroutila a schovala si obličej na kolenou. Mark zařadil rychlost a s kvilejícími pneumatikami vyrazil pryč.

DVACET ČTYŘI

Když se Mark s Jasminou řítily v landroveru po hrbolatém dně průrvy, daleko za sebou slyšeli změt' příšerných zvuků. Bylo to chrochtání a kvičení démonů, kteří napadli tábor. Mark věděl, že cesta zpátky už neexistuje.

Kaňon byl zalit zvláštním pronikavým světlem, jako by se v něm zachytil světelný paprsek. Zřetelně bylo vidět každý detail:

vrstvy vápencových skal, černé spáleniště, kde našli zuhelnatělé kosti Ramsgatovy výpravy, pět dlouhých příkopů a v zadní části schodiště ohrazené lanem, vedoucí ke hrobu.

Mark jel jako šílenec, hnal se těsně kolem příkopů a sešlápl plynový pedál až k podlaze, jako by chtěl těch sedm démonů rozdrtit nohou.

Nečekal, až se landrover úplně zastaví, a vyřítit se ven, kanystř s naftou vlekl za sebou a utíkal ke schodišti.

Pod ním zela černá díra hrobu. V hlavě se mu ozvala slova staré Samiry: "Nejhorší trest potká vás, pane, neboť vy jste vedoucí.

Pomalé rozsekání..."

Neschopná vystoupit z auta pozorovala Jasmina se zoufalým děsem, jak Mark pomalu sestupuje po schodech. Vtom ji zase přivedlo k vědomí strašlivé bzučení.

Na holé ruce jí seděla obrovská vosa, která jí pomalu lezla k rameni.

Ochrnutá strachem se podívala dolů na sedadlo a viděla, že se hemží hnusnými černými brouky. Jako živá přikrývka se šířili po sedadle, po podlaze a po okénkách.

Cítila stovky hmyzu a brouků, kteří jí lezli vzhůru po nohou, vnikali jí do bot a útočili na ni žihadly. Potom jí pomalu vylezli po krku a vpadli jí do vlasů.

Mark ji už nemohl vidět předním okénkem, které bylo pokryto brouky; křičet nemohla, neboť i ústa měla náhle plná hemžící se havěti.

Pod šaty, mezi stehna, do nosu i do uší jí pronikala strašlivá tvrdá tělíčka s nožkami opatřenými háčky.

Jasmina strnula v němé nehybné hrůze. Strach jí sešněroval hrdlo a roztřásl ji.

Na tvářích jí seděly černé bestie. Žlutá tělíčka jí přebíhala po prsou a spěchala do podpažních jamek. Do těla se jí zabodly tisíce žihadel a v hlavě jí dunělo ohlušující bzučení, jako by se jí ty potvory pustily i do mozku.

I přes kobyly, které se jí rojily v ústech, se Jasmine podařilo pohnout rty. Když už jí hmyz lezl dolů do hrdla, přidušeným hlasem zašeptala: "Pochválen buď Alláh, pán světů, dobročinný, milosrdný..."

Když Mark vstoupil na druhý schod, začal kaňonem kvílet vítr a nějaká neviditelná síla ho zvedla do výšky, hodila ho vzduchem a mrštila jím zpátky na písek.

Kanystr s naftou mu to vytrhlo a kutálelo k nejbližšímu příkopu.

Mark lapal po dechu a pokoušel se vstát. Vtom dostal ránu do žeber, jako by ho někdo z boku kopl. Zaskučel a zkroutil se bolestí.

Když se chtěl znovu narovnat, zasáhla ho do obličeje neviditelná podkova. Před očima se mu zajiskřilo a míchou mu projela bodavá bolest.

Mark zavrtěl hlavou a znovu se pokusil vstát, avšak místo aby se zvedl, válel se pískem, až se dostal k okraji schodiště. Pak se svinul do klubíčka a skutálel se dolů po schodech.

Na každý schod hlučně narazil a přitom si zranil kolena, lokty a kostě, ale hlavu si chránil rukama, takže při přistání byl ještě při vědomí a mohl se hýbat.

Nad kaňonem zaplála zvláštní světla.

Od jedné skalní stěny ke druhé vystřelovaly zářící paprsky jako laserová světla. Hrůzný sbor naplnil noc ďábelským řevem.

Mark zvedl oči a nahoře na schodech spatřil stát obra, který se na něho posměšně šklebil. Byl to Apop, muž se širokými rameny a s hadem místo hlavy. Začal sestupovat.

Mark se vzchopil, ucítil, jak se pod ním zachvěla země a znovu spadl.

Zachvátila ho panika. Sahal po stěnách, aby se po nich vytáhl vzhůru,, sklouzl po drsném vápenci a sedřel si kůži.

Kupředu ho teď poháněla už jediná myšlenka: Chtěl zničit mumie.

Kdyby to dokázal, to věděl, démoni by couvli,, protože by už nebylo nic, co je třeba střežit.

Monstrum s hadí hlavou bralo rozvážně schod za schodem a Mark je v duchu slyšel šeptat: "Konec bude pro tebe dlouhý a bolestný.

Postupně ti utrhám ruce, pak nohy, až si budeš toužebně přát smrt."

Mark opět získal rovnováhu, vstal a rázem byl u vchodu, Obrovská ruka vyrazila kupředu a popadla ho za paži. Ramenem mu projela bodavá bolest. Pak ho ruka zase pustila a on padal hlavou napřed do šachty. Když si po kolenourazil cestu třicetimetrou chodbou a utržená ruka narážela na hrubě otesané stěny, myslel si: Takové je to tedy, když člověk umírá...

Pak chodba náhle končila a on se zřítíl na dno předsíně. Ležel tam, vzdychal, sténal a myslel si: Prostě tak zůstanu ležet, bylo by to lehké... Ale pak si opět vzpomněl na mumie a touha po pomstě ho pobídla dál. Představoval si, jaký by to byl pocit, kdyby mumie roztrhal na kousky holýma rukama...

Ucítil, že pod ním leží baterka, vytáhl ji a rozsvítil. Světelný paprsek dopadl na sedm postav, které se hrozivě vypínaly před ním na protější stěně.

"Vy hajzlové!" vyrazil ze sebe udýchaně. "Ještě jste nevyhráli. Ne, dokud budu mít v těle jen jiskřičku života. Ještě jste mě neporazili..."

Místnost se mu však začala rozplývat před očima. Upadl dozadu a hlavou

narazil na kamennou podlahu. Nejprve neviděl nic než ohnivá kola, potom se mu pohled vyjasnil a Mark se zadíval na čtyři demony, kteří stáli nad ním. Sestoupili ze stěny: Amon Skrytý, Spravedlivý, Velká požiračka Amemait a rudovlasý Suteh na něho upřeně zírali. Jako na rozkaz se každý z nich chopil jedné jeho končetiny. Mark spatřil, že každý démon drží ve druhé ruce tupou sekeru. "Nejdřív chodidla," zašeptal vnitřní hlas, "potom dlaně, pak kolena a lokty, jako když se seká strom na palivové dříví..." Mark zavřel oči. Hrůza ho natolik ochromila, že ho opustily všechny síly. Když viděl, jak se zvedla do výšky první sekera a zasvištěla dolů na jeho nohu, zaslechl jiný hlas vzpomněl si na onu studenou noc, kdy se mu zjevila vybledlá

Nefertitina postava: Věřte v egyptské bohy, Davisone, neboť jsou vtělením Amona..." Potom prováděl jeho duch zvláštní myšlenkové skoky.

Když mu první sekera prořezala kotník a šílená bolest ho skoro připravila o vědomí, tu si vzpomněl na něco, co se stalo už dávno.

Seminář o egyptských božstvech, který navštěvoval během studia-tolik

podrobností a zdánlivě bezvýznamných údajů, které měl zasuty ve svém vědomí. Až dosud.

Když tu ležel se zavřenýma očima a cítil, jak se k úderu zvedla druhá sekera, znovu před sebou uviděl antický svitek papyru s kněžským rukopisem, který tehdy studoval. Zhluboka se nadechl a z posledních sil vykřikl: "O velké sestry zmrtvýchvstání, jsem váš syn, váš dědic! Vy něžné matky, volám vás! Líbezná Eseto, která jsi viděla Usirovu bolest a znovu ho probudila k životu, pokorně tě prosím..." Nohou mu projela ochromující bolest, až vykřikl. "Zapřísahám tě, Eseto, velká matko. A tebe, vznešená Nebthet, matko Anupova a ochránkyně těch, kteří..." Před ním zaplanuly ostré barvy. V těle cítil pekelná muka. "Ochránkyně těch, kteří utíkají před Sutehem..."

božská sestro, zapřísahám tě, pospěš na pomoc svému poníženému služebníkově. Věřím v tebe..."

Když mu sekera proťala pravou ruku, bolest se změnila v očištnou sílu. Zatímco Mark opakoval kouzelné formule, bez námahy mu z rozpraskaných rtů plynula staroegyptská slova: "Li kua xer-ten ter-ten tu ne ari-a ma ennu ari en ten en xu apu amiu ses en enb-sen... Eset, Nebthet..." Pak se mu zatmělo před očima a on se připravoval na smrt. Když zase přišel k sobě, ležel na zádech. Předsíní byla ponořena do jemného světla. Zůstal ležet a upřeně hleděl na strop, zatímco namáhavě přemýšlel, co se stalo. Něco se mu zdálo. Ale už si na to nedokázal vzpomenout. V paměti mu zůstaly jen jednotlivé obrazy: dvě krásné něžné ženy s perutěmi, které se vonnými těly skláněly nad ním a takto ho chránily.

Ve snu cítil, jaký úžasný klid se ho zmocnil. Obklopovala ho záře a slyšel jasný zpěv.

Na víc si však Mark nedokázal vzpomenout. Měl jen neurčitý pocit, jako by se vrátil z velmi daleké cesty nebo jako by spal celá tisíciletí.

Probudil se zcela odpočatý. Když se posadil, zjistil, že na těle nemá žádné zranění. Nezůstal mu jediný škrábanec ani pohmožděnina.

Když tak zmateně hleděl na své ruce a ohýbal prsty, nejdřív nezaslechl kroky, které se blížily chodbou.

Potom zaslechl zvuk, a když se otočil, viděl v předsíni stát Jasmínu.

Dlouho se na sebe dívali, a když se Mark pomalu zvedl, zašeptal:

"Jasmino, už jsem si myslel, že tě dostali..."

"To taky dostali, Marku, stejně jako tebe."

"Co se stalo?"

"Nevím. Modlila jsem se. Ale poslyš, Marku, ať nás, ochránilo cokoliv, moc času nemáme. Těch sedm se vrátí, Marku..." Udělala krok k němu.

"Já to nechápu. Stála jsem na prahu smrti a vzývala jsem Alláha. Pak jsem najednou viděla všechno jasně před sebou. Musíme napsat jejich jména a vyslovit kouzelné formule. Musíme jim vrátit to, co jim stále chybí, Marku. Nesmíme je zničit." i O krok ucouvl. "Jak si můžu být jistý, co mám udělat?" zeptal se přidušeně. "Jak mám vůbec něco vědět? Co když měli Amonovi knězi pravdu?" "Jasmina prosebně sepjala ruce "Vysvobod' je, Marku. Dej jim, co jim náleží." Ještě ucouvl:

"Nevím, co mám dělat!" "Marku..."

Prudce se otočil a vklopýtal do pohřební komory, která byla prostoupena stejným strašidelným světlem. Padl na jeden sarkofág a nakoukl dovnitř. Ležel tam muž zavinutý v bandážích, muž, který tam spal zapomenut celým světem a který bez svého jména neměl žádnou moc. Kdo je to? Čím byl? Dábel v lidské podobě, nebo syn boha? Bylo by tak lehké sáhnout dovnitř, tak lehké chytit to křehké tělo a zničit ho.

Pak by bylo navždy znemožněno probudit tohoto mrtvého k životu...

"Ne!" vykřikla Jasmina a běžela k němu. "Nevybíjej si na nich zlost!

Jsou nevinní! Dej jim svobodu! Dej jim klid!"

Mark se jí podíval hluboko do očí. Potom bezbarvě řekl:

"Udělám, co chceš ty."

"Musíme si pospíšet. Tlačí nás čas. Démoni se můžou vrátit každou chvíli."

Mark se v místnosti rozhlížel po něčem, na co by mohl psát, a protože nic nenašel, utrl si kousek rukávu košile. Potom zvedl ze zaprášené a sutí pokryté podlahy špičatý kámen, škrábl se jím do ukazováčku a

přítlačil, až vytryskla kapka krve. Nyní na látku velmi opatrně maloval hieroglyfy, které znamenaly Achnatonovo jméno. Když byl hotov, naklonil se nad sarkofágem a zaváhal. Pohlédl dolů na obvázanou hlavu mrtvého krále a ptal se sám sebe, jaký se tam asi skrývá obličej. Tu ucítil, jak na něho Jasmina jemně tlačí, a když z dálky zaslechl, jak se v kaňonu zvedá vítr, sáhl do rakve a položil útržek látky mumii na prsa.

V paměti hledal dávno zapomenutá slova a šeptal: "Re, dávám ti toho, který se líbí Atonovi. Ať tvé tělo způsobilo cokoliv, jeho srdce nepřestane tlouci. Tvůj hlas ať tě nikdy neopustí. Buď pozdraven Achnatone, tvé rty jsou otevřeny, tvé ka je osvobozeno.

Cestu ke slunci máš volnou..." Mark zavřel oči a zpíval: "Rer-k xent-k ru Re maa-nek rexeit neb..."

Když mumlal staré zařikávací, cítil, že se k němu přidal druhý hlas. Byl hluboký a zněl příjemně, nejprve potichu, ale sílil s každým vysloveným slovem. Zpívali unisono a místnost se sarkofágy zaplnili starými formulemi, napsanými před pradávem na začátku času.

Marka se zmocnil silný dojem, povznášející pocit štěstí, jako by se odpoutal od země a stoupal k nebi.

"Ta-k-ru er ka-k em Re uben-k em xut Usir an Chnaton!" Zmocnila se ho taková radost, až se chvěl po celém těle. Jeho hlas zněl silně a se druhým se spojoval v překrásné harmonii.

"Chnaton an Usir maa-xer tet-f a neb-a sebebi heh antfer tetta ne nebu suten suteniu aphi neter neteru Usir!"

Oslnilo ho třpytivé světlo. "A ta ret per em axex an tena a am snef per em nemmat an ari ahnnuit a neb Maat Chnaton!"

Před obličejem si držel ruku, aby si chránil oči před světlem. "A tennemui perem L/sir! Chnaton! Chnaton!"

Naposledy vykřikl a zhroutil se na sarkofág.

Když otupěle a vyčerpaně zvedl hlavu, spatřil Jasmínu, která mu položila ruku na rameno a dívala se na něj:

"Zabralo to," řekla. "Je po všem. Honem, pojď se mnou do předsíně."

Mark se narovnal a šel za Jasminou do druhé místnosti.:

Jasmina se přitiskla k jedné stěně a strnule hleděla na protější nástěnnou malbu. Bázlivě pozorovali, jak jim plápolají svítilny a jak plameny svíček skomírají. Mark se vyčerpaně opřel o stěnu a jako očarován pozoroval protější divadlo. Jeden po druhém tam bledly obrazy strážníků bohů, Amon, Suteh i jejich pět ďábelských společníků se jim rozpadalo před očima a vytrácelo se téměř v nicotu. Jasmina mu s ulehčením klesla na prsa: "Je to za námi, Marku. Vyhráls."

Chvilí bezvýrazně hleděl před sebe, potom udělal několik kroků a Jasmínu táhl za sebou. Udiveně si prohlížel prázdnou stěnu, kde kdysi stáli strážní bohové. Na zemi leželo sedm malých hromádek barevného prachu. "Jsou pryč, Marku. Démoni jsou pryč."

král a královna?" Jasmina se na něho velmi smutně podívala.

Odstoupil od stěny a potácivě vběhl zpět do pohřební komory.

Mumie odpočívaly v rakvích.

"Byla to úžasná žena," zamumlal si Mark pro sebe, když se díval na malé tělo podobné panence. "Už před třemi tisíci lety mohla jít do Západní země a dosáhnout blaženosti věčného života. Dala však přednost tomu, že zůstala tady na tom hnusném místě a tři tisíce let bloudila údolím při hledání někoho, kdo by probudil jejího muže. Jak ho musela milovat..."

Jasmina se zamyšleně podívala na něžné tělo, malou zabandážovanou hlavu a letmo přemýšlela, o čem to Mark vlastně mluví. Potom zašeptala: "Co s nimi chceš udělat?"

"Musíme vyrozumět úřady. Budu muset najít nějaké vysvětlení těch pěti úmrtí. A nebudu se moct vyhnout tomu, abych ukázal hrob úředníkům. Dopraví mumie do Káhiry a tam je vystaví."

Uchopil Jasmíninu ruku: "Tři tisíce let čekala na to, aby byla zase s ním. Až se sem jejich duše vrátí k odpočinku, budou mumie pryč a oni zahynou."

Zvedl oči a podíval se na Jasmínu: "Musíme splnit ještě poslední povinnost."

Tázavě na něj pohlédla.

"Odvezu je odtud v landroveru. Kaňon je plný hlubokých škvír.

Najdu nějakou, která leží uvnitř Achnatonova svatého okrsku.

Nebude těžké pohřbít mumie hluboko ve skále a vchod zamaskovat tak, že je nikdy nikdo nenajde. A pak vytesám jejich jména do skály, takže najdou místo, na němž jsou jejich těla uložena k odpočinku. Jasmíno, pomůžeš mi?"

"Ano."

Když se naklonil nad sarkofágem, aby vyndal křehké tělo, Jasmina se zeptala: "Cos tím myslel. Marku, když jsi říkal, že v tom údolí tři tisíce let hledala někoho, kdo by probudil jejího muže k životu? Co to znamená?"

"To je dlouhá historie. Jasmíno, a my máme málo času. Později, až budeme mít všechno za sebou, až je pohřbíme a řekneme modlitby, abychom přivedli zpět jejich duše, až vyrozumíme úřady a promluvíme s policií a s novináři, až bude všechno za námi...."

zadíval se na ni Mark v soumraku.

"Pak budeme mít čas," zašeptala Jasmina. "Patří nám celá věčnost."

Konec knihy!

Pro knihovnu naskenoval a opravil

Jozef Lackovský

Doksy - říjen 2001